

A MISTAKE WORTH BUYING

Katherine Theresa Quinn

A Mistake Worth Buying

Katherine Theresa Quinn

Chyba, která stála za všechny prachy

VAROVÁNÍ

Tato kniha obsahuje:

Sexuální nátlak a situace bez souhlasu

Manipulaci a psychický nátlak

Zajetí a otroctví

Krev a násilí

Stalking

Narušení soukromí

Vraždy a smrt

Posedlost a toxické vztahy

Vulgarismy

Upozornění: Některé z těchto témat jsou v knize popsána explicitně a mohou být pro některé čtenáře znepokojivá.

Míra explicitního obsahu: Střední

Dneska měl být poklidný den. Ale poklidný den nemůže existovat, pokud si o něm už předem řeknu, že bude poklidný. Ale jiná útěcha mě ráno při vstávání do práce prostě nenapadla.

Ještě hodina, pomyslela jsem si, zatímco jsem vstala od stolu s počítačem a šla vyzvednout dalšího chlupatého pacienta.

Vykoukla jsem ze dveří a usmála se na buclatého králíka, který seděl své paničce na klíně a žvýkal vesele stéblo sena. „Tak pojd'te. Štístko, že?“ ujistila jsem se, paní přikývla, popadla žvýkajícího králíka a mířila si to za mnou do ordinace.

„Dobrý den, paní doktorko. To máme ale dneska počasí, že? Už aby alespoň trochu zapršelo,“ prohlásila, zatímco položila Štístka na vyšetřovací stůl.

Já si zatím nandávala rukavice a vrtěla jsem hlavou. „Jen to ne, miluju psy, ale nesnáším, jak jsou cítit, když jsou mokří. Občas z toho i zvracím,“ přiznala jsem a přitáhla si králíka k sobě. Ona na to ani nereagovala.

„Ahojky, tak copak tě trápí tentokrát? Posledně to byly dlouhý drápky,“ začala jsem a šimrala jsem ho oběma rukama pod ušima. Byl trochu ztuhlý a dělал, že tam ani není, ale moje drbání ho přesvědčilo, že je se mnou v bezpečí.

Jeho panička se usmála. „Přijde mi, že má zevnitř na uchu nějakou vyrážku. Už si to ani neškrábe, ale bojím se, aby se to zase nevrátilo,“ řekla.

Já přikývla, jako, že tomu rozumím a hned jsem se podívala králíkovi na uši. Byl to beránek, měl je hezky dolů. Jedno bylo v pořádku, ale na levém měl červený flek. A soudě podle toho, jak sebou škubnul, když jsem se toho dotkla, tak ho to svědilo.

„Jak dlouho to tam má?“ zeptala jsem se a podívala se na jeho paničku

„Asi týden. Nejdřív tam měl jenom takové malé lysé místočko. Škrábe si to jen občas,“ objasnila.

Naklonila jsem mu ucho ke světlu a prohlédla si zarudlé ložisko. Kůže byla šupinatá a na několika místech už chyběla srst. „Máte doma ještě nějaká zvířata?“ pokračovala jsem.

„Dvě morčata,“ odpověděla.

„A děti?“ zeptala jsem se a zatím jsem dál prohlížela okraj postiženého místa.

„Dvě,“ řekla.

„Výborně,“ pousmála jsem se. Žena na mě chvíli nechápavě koukala a pak jí úsměv pomalu zmizel z obličeje.

„Proč výborně?“ zeptala se a trochu se naklonila ke mně, jako by se snažila zjistit, jestli jsem právě řekla něco, co neměla slyšet.

„Protože teď už máme dost lidí a zvířat, kterým budeme vysvětlovat, že si nemají sahat na uši a obličej,“ vysvětlila jsem a znovu si prohlédla postižené místo. „Vypadá to na dermatofytózu...Plíseň,“ upřesnila jsem, když jsem si všimla, jak se na mě nechápavě dívá.

„Plíseň?“ zopakovala celkem překvapeně.

„Ano, pravděpodobně. Ale nechci to určovat jen podle vzhledu. Vezmu vzorek,“ oznámila jsem jí a natáhla se pro vatový tampon, který jsem si připravila vedle vyšetřovací lampy.

„A bude ho to bolet?“ zeptala se a podívala se na Štístka, který mezitím začal nervózně pohybovat nosem.

„Trochu nepříjemné to být může, ale nic hrozného,“ odpověděla jsem, položila jsem mu ruku na hřbet a druhou jsem opatrně uchopila jeho ucho. „Tak pojď, chlape, ještě chvilku vydrž,“ šeptala jsem mu.

Štístko sebou okamžitě cuknul a pokusil se mi ucho vytrhnout z ruky. „No tak,“ napomenula jsem ho a přidržela si ho o něco pevněji. „Vždyť jsem ti ještě ani nic neudělala,“ zmínila jsem s úsměvem, ale on na to měl jiný názor. A jeho panička taky, pozorovala mě jako bych si dovolovala na jejího mazlíka příliš.

„On je vždycky takový,“ komentovala rozpačitě. Zdálo se mi, že má pocit, že ho to musí bolet, ale kromě šátečku jsem se ho nijak nedotkla.

„To jsem si všimla,“ opáčila jsem suše. Krátce jsem se na ní podívala a pak se znovu věnovala uchu. Opatrně jsem přejela tamponem po okraji postiženého místa a vzorek odložila stranou. „Hotovo.“

Štístko okamžitě sklopil ucho a tvářil se, jako by právě přežil nejhorší chvíli svého života.

„Tak. Přežil jsi,“ prohlásila jeho panička a pohlédla ho po hlavě. „A co teď?“ zeptala se.

„Pošlu vzorek na vyšetření. Pokud se potvrdí plíseň, dostane léčbu a budeme muset řešit i prostředí, ve kterém žije,“ objasnila jsem, sundala jsem si rukavice a vyhodila je do koše. „A protože máte doma další zvířata, doporučuji je zatím sledovat. Pokud se objeví podobná ložiska, přivezte je taky,“ dodala jsem.

„A my?“ pokračovala.

„Vy si zatím nemusíte nic mazat. Není co. Ale kdyby bylo, skočte si k doktorovi a řekněte mu, že to máte od králíka, dá vám na to mastičku. A zatím si po manipulaci s králíkem pořádně myjte ruce a nedovolte dětem, aby si s ním teď hrály v posteli nebo se k němu přibližovaly obličej,“ dodala jsem.

„To dělají,“ řekla.

„Samozřejmě, že dělají,“ usmála jsem se na ní a podívala se na Štístka, který se mezitím natáhl přes stůl a snažil se dostat k papírovému kapesníku. „A přesně proto máme problém, vid’?“ zašeptala jsem.

Panička ho vzala do náruče a začala mu upravovat srst kolem uší. „Takže máme čekat na výsledky?“ zeptala se.

„Ano. Zavoláme vám, jakmile je budeme mít.“ Sáhla jsem po jeho kartě a začala si zapisovat poznámky. „A kdyby se mu ucho zhoršilo, začal si ho hodně škrábat nebo se ložisko rozšířilo, zavolejte,“ řekla jsem.

Přikývla a opatrně si Štítka přitiskla k sobě. „Tak pojd', ty náš nemocný chudáčku,“ šeptala.

Králík se na mě podíval. „Papa, kamaráde. Snad se uvidíme nejdřív až na očkování,“ zmínila jsem a pak se za nimi zavřely dveře.

Normálně nemívám tak lehké případy. Bohužel. Většinou za mnou jezdí lidi, co potřebují svá zvířata operovat, nebo jsou na uspaní a oni mě prosí, jestli s jejich miláčkem neudělám zázrak, protože se doslechli, že mi pacienti neumírají. A to je pravda, každé zvíře, které ke mně kdo přinesl jsem zachránila.

Není to ovšem tím, že bych byla tak vynikající veterinářka, což mě mrzí, protože jsem celkem dřela, abych byla, ale koloběh života je prostě koloběh života a smrt převést nedokážu. Ale umím léčit. Myslím magicky.

Tu schopnost mám odjakživa. Vlastně ani nevím, kdy přesně jsem si jí poprvé všimla. Snažila jsem se jí rozvíjet, zkoušela jsem přijít na to, jak funguje, a hlavně jak jí ovládat. Nikdy jsem ale nepřišla na nic užitečnějšího než na to, že když někdo trpí, moje tělo se rozhodne zasáhnout dřív než moje hlava.

Chtěla jsem studovat klasickou medicínu. Nakonec jsem skončila u veterinární. Částečně kvůli svému původu. A částečně kvůli drobnému problému, který by mohl být při práci s lidmi poněkud nepraktický.

Mám totiž neutuchající touhu ochutnat lidskou krev. Ne pořád. A ne takovou, že bych po ulici běhala za lidmi s otevřenou pusou. Ale když jí ucítím čerstvou, moje tělo má na celou situaci poněkud jiný názor než já.

Rudnou mi oči. Vyrostou mi špičáky. A občas se musím hodně soustředit, abych si nepřipadala jako někdo, koho by rozhodně neměli pouštět mezi pacienty bez dozoru.

Se zvířaty mám naštěstí něco společného i jinak. Třeba chlupatý ocas. Dlouhý. Hodně dlouhý. A rozhodně ne lidský. Ten před ostatními samozřejmě schovávám. Stejně jako gazelí rohy, které by mojí pracovní uniformě dodávaly trochu nepatřičný charakter.

Občas si ale ze svého ocasu dělám legraci před Asmodeem, mým černým kocourem. A říkám mu: „Kdo je tady puma a kdo jenom kočka domácí, co?“

Samozřejmě žádná puma nejsem, jen můj ocas vypadá jako kdybych si ho přišla z pumy. Jsem démon. Démon v lidské podobě, který o svém původu skoro nic neví, protože na Zemi žije od svých tří let a vyrůstal s cizí lidskou tetou.

Umím jen to, co ve mně nejde potlačit. A to je, že mi zrudnou oči a vyraší špičáky kdykoli cítím čerstvou lidskou krev. Taký když je mi líto, že někdo trpí bolestí, nebo umírá, začnu ho léčit, aniž bych věděla, jak to vlastně dělám. A dokážu svůj ocas a gazeli rohy skrýt přeludem.

To jediné jsem se naučila, abych tady mohla zůstat v klidu a míru. A protože pokud jsem chtěla na Zemi normálně žít, bylo poněkud důležité, aby si nikdo nevšiml, že nejsem člověk.

Odcházela jsem domů po posledním psovi kolem osmé. Dneska jsem měla trochu delší službu, ale až na kocoura na mě doma nikdo nikdy nečekal. Práce byla pro mě důležitá a bavila mě. Většinou.

Měla jsem i párek kamarádů Simona a Noru, ale ti taky neměli pořád čas na to, abychom se scházeli a jen tak se váleli na gauči, popíjeli drinky a koukali na pitomé televizní programy.

No a chlapa jsem taky neměla. Ne, že bych na ně nebyla, ale vztah s lidským mužem pro mě byl komplikovaný. Dříve, nebo později by viděl, že mám ocas, nebo by si všiml, že je na mě něco divného a tohle jsem zrovna nikomu vysvětlovat nechtěla. Protože čím méně lidí to o mě ví, tím líp pro mě. A to myslím vážně. Kdyby se to doslechl někdo, kdo by toho chtěl využít, byl by ze mě vědecký experiment a pak možná exponát. Vysušený.

Zatřásla jsem hlavou, abych setřásla tu hnusnou představu sebe, jak někde ležím a řežou do mě. A možná tak trochu mi lidský muži moc nestačí. S démonem bych se nemusela bát ukázat svoje já i když to je celkem drsná ženská, co má ráda krev. Ne, že bych svého démona sekala na kusy, ale rozhodně bych chtěla vědět, jak jeho krev chutná a taky bych se od něj leccos naučila. Třeba to, co jsem zač a odkud vlastně pocházím.

Několikrát už jsem přemýšlela nad tím, jestli tady na tom světě jsem jenom já, nebo jsou tu i další démoni a jak bych je mohla najít, poznat a seznámit se. Bohužel žádná tajná seznamka pro demony tu neexistovala. Nebo jo, ale hraju člověka tak přesvědčivě, že si mě žádný démon ještě nenašel.

Když jsem dorazila domů, hodila jsem svou koženou bundu na lavici u botníku a klíče pověsila na věšák. A než jsem si sundala boty došlo mi, že jsem to jaksi prohodila.

Zavrtěla jsem nad sebou hlavou a už jsem sahala na kliku u dalších dveří, za kterými se protahoval Asmodeus. „No nazdájek, no ahoj. Jak šes tu měl? Ty můj kočourku. Ty můj klučíku,“ šišlala jsem mu do huňatého černého kožichu, zatímco jsem ho pusinkovala a mazlila a on vrněl a vrněl.

Jo a to je další věc, proč potřebuju démona. Mají vztah ke kočkám. Lidi občas taky, ale démoni vždycky. Kočky pro nás byly posvátný. Měli jsme stejný typ duší. *Teda*

pokud démoni mají duše? Snad jo. Ale co jsem si tak o démonech četla, byli bez duší. To jsem si zas nasadila brouka do hlavy...

První, co jsem udělala bylo, že jsem mu dosypala granule, vymačkala kapsičku a otevřela ledničku, abych do ní mohla čumět. Zapomněla jsem si objednat nákup a teď nemám z čeho vařit, super.

O dvacet minut později jsem už seděla u televize a živila se skořicovými cereáliemi s mlékem. Tedy spíš drobký, které tam zbyly. Alespoň, že Asmodeus už byl najedený a spokojeně se válel v huňatém koberci před pohovkou.

A zatímco já si poklidně spinkala, o několik set kilometrů dál, někdo právě dělal všechno pro to, aby zůstal naživu. Tři démoni a jedna démonka. Utíkali, co jim nohy stačily v lidských podobách někomu, kdo na ně měl namířenou nabitou zbraň. Těžko říct, jestli ten dotyčný věděl, na koho, že to míří.

„Rozdělíme se, Zyra půjde se mnou. Vexi, Kane, vemte to zadem. Setřeseme je a sejdem se pak na našem místě,“ prohlásil jeden z nich, kterému říkali Stealer. Potom chytl Zyru za ruku a táhnul jí opačným směrem.

Tahle taktika zafungovala alespoň pro ně dva, protože chlápci, co je naháněli se zbraněmi v rukách se zaměřili jen na ty, které viděli utíkat předtím jiným směrem. Jenže to nestačilo, zpoza rohu na ně vybaflí další dva ozbrojení.

Démoni se nebáli lidských zbraní, protože je nemohly doopravdy zabít, ale z nějakého důvodu těch, co měli tihle týpci se báli. Během chvilky s rukama vzhůru už před nimi Kane couval a hned na to ho taky sebrali. Hodili po něm nějakou síť, která ho úplně vypnula a pak ho odnesli do dodávky.

Vex to celé viděl, ale nemohl s tím nic dělat. Nemohl kamarádovi pomoci, a tak jen vyčkával na příležitost k útěku. Přece jen by pak byl užitečnější, kdyby ho mohl vystopovat a vysvobodit.

A jak tak čekal a rozhlížel se všude možné jen ne za sebe, když vykročil, vystartoval po něm další z těch ozbrojených mužů a skoro ho chytl. Vex se dal ale na útek. Běžel co mohl, ignoroval bolest na plicích, i své srdce, které se zdálo, že mu exploduje, protože myslel jen na to, jak tohle musí zvládnout, aby mohl potom kamaráda osvobodit. Už je všechny stihli něčím oslabit, tak boj i útek byl nespravedlivě náročný.

Ale osud mu nepřál a on zakopl o vyčnílý kámen, a tak k němu ten ozbrojený chlápek stačil dorazit a chytl ho. Vex se bránil, zmítal sebou a kopal ho. Dokonce vytasil svoje ostré tesáky a chystal se ho kousnout, ale kolega toho ozbrojeného muže, který se akorát vynořil zpoza rohu ho postřelil.

Vexovi ztuhnul jeho zabijácký výraz a z koutku úst se mu spustila krev. Jeho oči se zalily slzami a pak vydechnul naposledy. „Seš normální? Já bych si poradil, ale řeklo se, že je v žádném případě nesmíme moc zranit, natož zabít. Carl bude zuřit!“

prskal ten, kterého Vex málem pokousal, odstrčil mrtvého démona od sebe a zoufale si ho prohlédl.

„Je tuhej,“ zašeptal a povzdychl si. Potom se podíval na toho, co střelil. „Kde jsou ti dva? Tu succubu chce Carl nejvíc. A toho velkého,“ zmínil.

Jeho kolega přikývl a sahal po vysílačce. „Jak jste na tom s těma dvěma? Jednoho jsme chytili, ale o jednoho jsme přišli,“ řekl.

Stealer zakryl Zyre dlaní pusy, aby nedýchala tak nahlas, protože kolem nich kroužili další dva s vysílačkami. A ona, když se doslechla, že jednoho z jejich přátel zabili, začala panikařit.

Zyra se mu pod rukou začala třást a Stealer jí musel pevněji přitisknout ke zdi, aby sebou nezačala zmítat. V očích měla paniku a on moc dobře věděl proč. Taký slyšel, co řekli do vysílačky. Někdo z těch zbývajících dvou démonů byl mrtvý a on ani sakra nevěděl kdo.

„Nesmíš vydat ani hlásku,“ zašeptal těsně u jejího ucha a opatrně sundal dlaň z jejích úst. „A musíme se rozdělit. Já půjdu doleva a pokusím se je rozptýlit, ty půjdeš směrem ke kinu,“ řekl.

„Nemůžeme ho tam nechat,“ zašeptala.

„Je mrtvý,“ oznámil jí.

„Já vím,“ řekla.

„Takže mu už nepomůžeme,“ objasnil. Zyra se na něj podívala se slzami v očích a na okamžik to vypadalo, že mu jednu vrazí. Stealer jí to ani neměl za zlé.

„Musíme pryč,“ zašeptal a vykoukl zpoza rohu. Ulice byla prázdná. Až moc prázdná. „Teď!“ syknul, chytil Zyru za ruku a oba vyrazili.

Sotva ale doběhli na konec uličky, zpoza zaparkovaného auta vystoupil ozbrojený muž a namířil na ně zbraň. „Stůjte!“ zařval.

Stealer se zarazil, ale jen na vteřinu. Pak se postavil před Zyru a vystřelil na ně svoje drápy. „Běž,“ sykl a odstrčil jí lehce za sebe. V očích měl napětí, které se snažil zakrýt, ale oba moc dobře věděli, že už nemají moc času.

Zyra jen zavrtěla hlavou a pevně sevřela jeho ruku. „Ne,“ řekla zoufale. Byl jediný, kdo jí zbyl. A momentálně měla hlavu plnou toho, že by měli skončit spolu než každý zvlášť někde mrtvý.

„Zyro, běž!“ zopakoval tentokrát ostřeji a prudce se otočil právě ve chvíli, kdy se ozvala rána.

Muž na ně vystřelil a Stealer sebou instinktivně trhl. Kulka ho minula jen o několik centimetrů a zarazila se do zdi za ním. Nečekal, až vystřelí znovu. Vrhł se proti němu a srazil ho k zemi dřív, než stačil zbraň znovu namířit. Chytil ho za zápěstí a přitlačil mu ruku k zemi takovou silou, až mu zbraň vypadla z ruky a s kovovým cinknutím dopadla na asfalt.

„Běž!“ zařval znovu, tentokrát už aniž by se na Zyru podíval. Zyra se konečně rozběhla. Sotva však doběhla na konec uličky, vyřítíl se proti ní další ozbrojený muž. Prudce zabrzdila a couvla, ale on už po ní natahoval ruce. Instinktivně se zapřela nohama o zem a odstrčila ho od sebe. Síla, kterou do toho vložila, byla mnohem větší, než čekala. Muž odletěl několik metrů dozadu a tvrdě narazil zády do kapoty zaparkovaného auta.

„Do prdele!“ vyrazil ze sebe a s bolestivým syknutím se chytil za záda. Zyra toho chtěla využít a rozběhla se dál, jenže sotva udělala několik kroků, někdo jí chytil zezadu kolem pasu.

Prudce sebou škubla a začala se mu snažit vykroutit, ale muž jí držel pevně. Zyra se ohnala loktem a kopla do něj, a nakonec se jí mezi rty prodraly ostré tesáky. Oči jí v tu chvíli zrudly a bez přemýšlení se zakousla muži do ruky.

„Do hajzlu!“ zařval bolestně a okamžitě jí pustil. Zyra se otočila, připravená po něm znovu vystartovat, jenže tentokrát už nestihla nic udělat. Ze strany na ní někdo hodil podivnou síť, která se kolem ní během okamžiku stáhla. Jakmile se jí dotkla, projela jí tělem zvláštní slabost. Kolena se jí podlomila a dopadla na zem, zatímco se snažila síť ze sebe strhnout. Nešlo to. Čím víc sebou zmítala, tím pevněji se kolem ní utahovala.

„Co to kurva je?!“ vydechla a pokusila se zvednout, ale ruce se jí třáslly a svaly jí přestávaly poslouchat.

Stealer mezitím stále zápasil s mužem, kterého před chvílí srazil na zem. Přitlačil mu předloktí ke krku a už se chystal mu zasadit poslední ránu, když zaslechl Zyřin hlas. Okamžitě otočil hlavu. „Zyro!“

Stačila jediná vteřina nepozornosti. Muž pod ním toho využil, prudce ho odstrčil a udeřil ho pažbou zbraně přímo do břicha. Stealer se předklonil a vyrazil ze sebe bolestivé zavrčení. Než se stačil narovnat, přiletěla další rána, tentokrát do zad. Zavrával a spadl na jedno koleno.

„Chyťte ho!“ zařval někdo z druhé strany ulice. Stealer se zapřel rukou o zem a zvedl hlavu. V očích se mu znovu objevil ten známý dravý výraz. Přestože ho tělo začínalo zrazovat, odmítal se vzdát. Prudce se odrazil a vrhl se po muži před sebou, jenže další z těch ozbrojených už stál připravený opodál.

Síť ho zasáhla přímo do hrudi. Stealer ucítil stejnou ochromující slabost jako Zyra. Prsty se mu okamžitě sevřely v pěst, ale síla z nich během několika vteřin zmizela. Dopadl na zem a snažil se zvednout, jenže tělo ho neposlouchalo.

„Stealere!“ vykřikla Zyra a začala se znovu zmítat v síti. Najednou byla ale ve své démonské podobě. Síť totiž oslabovala jejich magii, a to i magii přeludu, kterou se na sobě mezi lidmi snažili udržet.

„Máme oba,“ ozval se jeden z mužů a sklonil se ke Stealerovi, aby se ujistil, že je stále při vědomí.

Zyra se na něj dívala přes síť a v očích měla slzy. „Nechte ho být!“ ječela zoufale. Vypadala sice hrozně, že by se jí ti týpci báli, ale když byla v síti, byla zajištěná a oni v bezpečí.

Stealer se pokusil zvednout hlavu, ale sotva jí udržel. Přesto se na ní podíval a pokusil se jí naznačit, aby byla zticha. „Zyro,“ dostal ze sebe tiše. Jeden z mužů mezitím vytáhl vysílačku a přiložil si jí k ústům.

„Carle, máme je oba. Succuba je živá a ten druhý taky,“ oznámil mu.

„Máte je všechny čtyři?“ zeptal se. Všichni ti zlouni si vyměnili pohledy.

„Jednoho jsme ztratili. Vezeme ho ale taky,“ řekl.

Zyra sevřela ruce v pěst a naposledy se pokusila pohnout. Síť jí ale nepustila a její tělo už bylo příliš slabé na další odpor. Pomalu zvedla oči ke Stealerovi a v jeho výrazu uviděla něco, co jí řeklo všechno, co potřebovala vědět. Tentokrát už nešlo utéct.

„Jak to do hajzlu myslíš, že jste jednoho ztratili?“ vztekal se Carl na druhé straně.

„Byla to nehoda, šéfe. Byl moc silný a málem nás zabil. Měl tesáky a...“ pokračoval, ale Carl mu skočil do řeči.

„Proč jste ho nestřelili třeba do nohy? Bylo nutný ho hned zabít? To si ze mě děláte prdel. A koho jste jako sejmuli?“ vyzvídal.

„Toho malýho bruněťáka,“ opáčil zloun.

„Hlavně, že je succuba a ten velkej v cajku. Ať se jim nic nestane, nebo si mě nepřejte!!“ dodal a ztratil se v šumu vysílačky.

Úspěšně jsem přežila pár dalších týdnů, kdy moje dvaceti osmi leté démonské kosti vydržely stát skoro jedenáct hodin denně u vyšetřovacího stolu a zachraňovat ty nevinné dušičky... *Jo, ano, tohle by se mělo říkat o démonech. Zachraňujeme životy, milujeme zvířátka, vyděláváme sami na sebe, studujeme a... papáme lidi. Ok, je to pryč.*

Vzpomněla jsem si na to, jak děsivě vypadám, když mám chuť na lidskou krev, kterou jsem mimochodem vážně nikdy ještě neochutnala. Vampýří špičáky napůl vyčuhující z úzkých lidských rtů, relativně dlouhý a špičatý jazyk, oči rudý jako krev a dlouhý, chlupatý ocas, co mi občas slouží jako další ruka. *No až na to poslední, to je spíš vtípný.*

„Stell? Kde ses zasekla? Víš vůbec co jsem ti říkala?“ zeptala se mě Nora a máchala mi rukou před obličejem.

„Oh, promiň. Měla jsem fakt náročný týden a nějak usínám i když mám otevřené oči a zrovna něco dělám. Cos říkala?“ zeptala jsem se.

Ona si jen povzdychla a protočila lehce panenkami. „Říkala jsem, že bude mít Simon narozeniny a že nevím, jestli mu mám zase koupit nějakou další debilní knížku, i když jí má rád, nebo radši naplánovat nějakou vodvaz,“ zeptala se.

„Tak za první, nenadávej na knížky, nejsou debilní,“ pronesla jsem, zatímco jsem se natáhla k misce s brambůrkami, dvě si dala do pusy a ještě, než jsem je spolkla, jsem pokračovala. „A za druhý, dej mu knížku, když jí chce a já naplánuju vodvaz,“ navrhla jsem.

„Jasně, aby si myslel, že ta cool seš ty zase ty. Hele, mě už to vážně šťve. Nejradši bych si s tebou vyměnila tělo, i když se mi bez urážky víc líbí to moje,“ prohlásila.

Nora byla praštěná a přímočará, ale i tak jsem jí měla ráda. Naučila jsem se totiž nebrat si nic z toho co řekne osobně. Ale jsem si jistá, že by jí z mého těla klepalo, kdyby o něm zjistila to, co neví.

Zavrtěla jsem nad ní hlavou a lokla si trochu vína ze skleničky, kterou jsem měla u sebe. „Myslím, že už ho to dávno přešlo, vždyť jsou to dva roky zpátky, kdy se opil a vyžvanil mi to. Tak jděte někam spolu sami a bavte se. Nemusím jít přece taky,“ navrhla jsem, ale nesouhlasila.

„Vždyť on právě bez tebe nikam nepůjde,“ prskla na mě, jako kdybych za to snad mohla. Možná trochu jo, její miláček byl zamilovaný do mě. Nevěděla jsem, jak tohle napravit. Protože my jsme si byli blíž. Znali jsme se z fakulty a tam jsme spolu trávili hodně studijního času. I když on se nakonec rozhodl jít jiným směrem než já.

„A dva roky to sice je, ale dívá se na tebe furt stejně,“ dodala zoufale.

„Tak co mám dělat, mám se s ním přestat bavit?“ zeptala jsem se, ale podívala se na mě jako na krávu. „Možná, kdybys mu to konečně řekla, něco by se změnilo,“ dodala jsem, ale sklídila jsem ještě horší pohled.

„Co je? Bude mu devětadvacet, zcela určitě už by se chtěl usadit s nějakou pořádnou ženskou, kterou bude moct rozmazlovat. A ty jsi krásná jak princezna,“ zmínila jsem.

Na malou chvíličku se mi zdálo, že se pousmála, ale pak si zase zoufale povzdychla a zavrtěla hlavou. „Jsem jenom holka... pardón bývávalo, jsem už jenom ženská, která nikdy nic nedokázala a dělá baristku v tuctový kavárně, která je na každém rohu,“ připomněla.

Protočila jsem očima. „Ježiši a co jako? Pokud vím, on je zas věčněj student, a ještě nic nedokončil. Ne každej je kariérista. A důležitý je, že v hlavě máš všechno, co tam být má. A peníze máš dobrý,“ dodala jsem.

„Já to fakt nechápu, Stell, včera jsem byla v gymu a přísahám ti, že tam byl ten nejhezčí týpek, jakýho jsem kdy viděla. Namakanej tak akorát, vysokej, a podle velikosti nohy tipuju, že i obdařenej. Díval se na mě, pomohl mi nastavit stroj a pak na konci za mnou přišel a pozval mě na rande a já mu řekla, že někoho mám. Jsem jen blbá, nebo ještě blbější?“ zeptala se.

Povzdychla jsem si a přitáhla jí k sobě z boku, abych jí lehce objala. „Ani jedno. Jsí prostě zamilovaná,“ odpověděla jsem a políbila jí lehce do vlasů.

„Jenže já s ním ani nechodím, takže mu nemusím být věrná. A za další, vždyť ani není můj typ. Nemá žádný svaly, je takovej relativně hubenej, vysokej, nosí brýle a fakt hnusný svetry. Někdy je cítit jako zaprděná knihovna a občas má fakt mastný vlasy. A já se z něj můžu posrat,“ prohlásila a já vyprskla smíchy. Našeho společného kamaráda popsala fakt stylově a přesně.

„Respektive moje tělo se z něj může posrat. Když je poblíž tak se mi až motá hlava z toho, jak bez důvodně zadržuju dech, jak moc mi stoupne tlak, jak mi buší srdce a prokrví se mi tváře. A když se na mě podívá těma svýma hnědýma očima, ze kterých mám pocit, že ví všechno, tak se mi podlomí kolena,“ dodala.

„A cos cítila, když za tebou přišel ten snovej týpek z gymu, co měl postavu jako pánbůh, péro pravděpodobně velikosti tvýho předloktí a byl cítit předraženým parfémem a trochu feromonama?“ zeptala jsem se.

Podívala se na mě a pokrčila rameny. „Hele popravdě asi vůbec nic,“ odpověděla tak, jako by na sebe byla naštvaná.

„Čauky, sorry, že jdu tak pozdě, ale neuvěříte, co se mi stalo,“ prohlásil Simon hned, jak vtrhnul za námi do obýváku. On a Nora mají klíče od mého domu a já s Norou od jeho a já s ním od Nořina bytu. Prostě všichni se dostaneme k sobě domů, když je potřeba.

Ta nadskočila, když se zjevil za ní a nejspíš soudě podle jejího výrazu jí po těle z něj přeběhla husina. A nemyslím si, že by to bylo tím, že bylo venku relativně chladno.

„Tak povídej. Chceš taky sklenku?“ zeptala jsem se ho, zatímco si sundával tašku přes rameno a pokládal jí na barovou stoličku vedle Nory. Ta mu u toho znechuceně

civěla na další jeho model v podobě zeleného svetru, na kterém bylo hafo chlupů od jeho hafana Čokapika.

„Na to potřebuju alkohol. No šel jsem si zacvičit, protože mě bolí záda a řekl jsem si, že se budu trochu hýbat a byl tam fakt... jako nejsem teplej jo, ale týpek. Namakanej, vysokej, fakt jako udělanej jo, prostě chodící testosteron. Vypadal faaakt dobře, že být holka tak... no, chtěl jsem říct, že být holka, tak by se asi nic nestalo, protože mě pozval na rande,“ řekl.

My s Norou jsme vyprskly smíchy. Ale já se smála dýl, když mě napadlo, že by to mohl být ten týpek, o kterém jsme si před chvílí povídaly s Norou. Chronický pozvávác na rande?

„Jak vypadal?“ zeptala se ho Nora se zaujetím v obličeji. Já před něj postavila sklenku vína, a aniž bych se jim dál vměšovala do debaty, jsem se vrátila zpátky trochu poklidit kuchyň.

„Díky,“ řekl a usmál se na mě. Pak hned se jeho oči přehouply na Noru. „No jak vypadal... jsem řekl, udělanej, namakanej, fakt sexy. Myslím, že mokrej sen každý holky,“ zmínil.

„Od kdy holky jedou po teplouších?“ opáčila Nora trefně a přisoupla se k němu blíž.

Já jsem to viděla a potlačila jsem smích. Rozhodla jsem se, že se u té linky zdržím, abych jim dala chvilku o samotě. A tak jsem popadla houbičku a dala se do čištění odolných skvrn, na které jsem do teď neměla náladu.

Simon znejistěl, když se k němu Nora tak nakláněla, ale dělal, že si ničeho nevšiml. Ta z té židle málem přepadla přímo na něj. Vážně z něj byla úplně mimo, což mi přišlo roztomilé a úsměvné.

„Co novýho? Rozhodl ses posilovat často? To ti schvaluju, budeš určitě sexy,“ prohodila, zatímco si podvědomě přikousla spodní ret.

Simon na ní vyjeveně civěl. Tedy na její rty. Potom na sucho polknul. Možná polknul i očividnou chuť jí políbit. „Ty jsi hodně pila, co?“ zeptal se. Tahle jeho věta mě malinko zabořila za ní, ale pořád jsem dělala, že tam duchem nejsem.

„Trošku,“ zahihňala se a zase se od něj odtáhla. Nejlepší by bylo, aby jí to srdce prasklo doslova, abych ho mohla vyléčit, protože to bych alespoň svedla.

Pak se na mě otočila. „Tady máš odpověď, proč jsem nic necítila, byl teplej,“ oznámila mi a já přikývla. Simon nevěděl, o čem si povídáme, a tak se na mě tak podíval a čekal, až mu to vysvětlím.

Já jen nad tím mávla rukou. „Myslím, že jste potkali stejného týpka,“ opáčila jsem a on se zasmál.

„Vážně? To je fakt fascinující, že jsme oba jeho typ,“ prohlásil.

Nora pořád nadrženež pozorovala Simona, zatímco já jsem si mezi ně stoupila a odstrčila od ní tu nedopitou skleničku vína. „Už stačí, leze ti to, kam nemá,“ zašeptala jsem jí do ucha a víno odnesla.

„Teď je to jiný, Stell, intenzivní a všude. Mám pocit, že vybuchnu, jak moc toho při nádechu mám plný plíce,“ pokračovala v těch svých zamilovaných metaforách a pěla ódy na Simona.

Ten vůbec nevěděl, která bije. „Asi jsem přišel pozdě a něco mi uniká. O čem se to sakra bavíte?“ zeptal se zírající na mě. Hledal odpověď u mě, protože u Nory si momentálně nebyl jistý její střízlivostí.

„Chápu,“ odpovídala jsem Noře. „Jako bych to vnímala i za tebe,“ dodala jsem suše. Pak jsem se podívala na Simona. „Neboj se, o nic jsi nepřišel. Řešíme jen holčičí záležitosti.“

Simon se pousmál a zavrtěl nad námi hlavou. „Máte to těžký, holky. Být ženská je fakt horší než studovat raketovou vědu,“ zmínil a napil se vína. No myslím, že to budu muset vzít do vlastních rukou, protože na tohle se už nedá ani dívat.

Asi o dvě hodiny později jsem u sebe Noru uložila. Fakt dost přebrala. Ale možná se jí ani nedivím, z toho, jak se snažila, aby si jí Simon alespoň všiml musela být vyčerpaná. A on moudra, pořád se jen křenil a bouřil tím svým podle slov mojí kamarádky „roztomilým úsměvem“ vody, o kterých ani neměl tušení, že existují.

„Hrozně moc ho chci...“ mumlala rozespale z mojí postele, kam jsem ji uložila a zabalila do deky jako nějaký tvarohový šáteček.

„Jo, já vím. Teď už pššš a spi,“ řekla jsem, pohládila jsem jí po tváři a nechala jsem jí tam upadnout do snového kómatu.

„Už spi?“ zeptal se mě Simon, když jsem za ním dorazila dolů. Přikývla jsem a posadila se k němu na sedačku. „Asi bych měl taky pomalu jít,“ řekl, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Nemusíš. Je pozdě, natáhni se tady,“ navrhla jsem a pohledem ukázala vedle něj na velkou bílou sedačku.

On zrcadlil můj pohled a pak se podíval zpátky na mě. „Jsem blbej, když mi přišlo, že po mě Nora jela?“ zeptal se z ničeho nic. To mě překvapilo, že si toho konečně všimnul.

„Hodně toho vypila no. Se stane, koneckonců jsi tu jedinej mužskej a ona tě dobře zná, cítila se asi uvolněná,“ začala jsem zlehka.

On přikývl jako, že tomu rozumí, ale zdál se mi zamyšlený. Pak se na mě tak podíval a otevřel pusou, že něco řekne, ale zase jí zavřel. Nejspíš si uvědomil, že to, co chtěl říct není nic, co by měl říkat.

„Já si asi někoho našel,“ řekl nakonec a já vytřeštila oči.

Ne, ne ne!! To jí položí. Do prdele! To se nemělo stát. Sakra, co jí teď jako řeknu? „Asi?“ zeptala jsem se. On jen přikývl.

„Je to vážný?“ tahala jsem z něj. On se zase tak zamyslel, mnul si chvilku lehce spodní ret a podíval se mi do očí.

„Do hajzlu, Stello, nemohla jsi mi něco říct?“ prsknul na mě jako bych za city své kamarádky a za to, jak on neumí pochopit náznaky mohla já.

„Co jsem ti měla říct? Že tě miluje? Smiluj se nad ní a už jí konečně opíchej, nebo mi z ní hrábne?“ sykla jsem na něj.

On vytřeštil oči a já taky. Cože jsem to právě řekla nahlas před svým kamarádem o svojí kamarádce?

„No co, slyšels mě,“ zakuňkala jsem a podívala se do země. Není hezký, když vám rupnou nervy. Chtěla jsem říct, že to bylo nevhod, ale vždycky to je nevhod.

Simon se zvedl z gauče a dal si chvilku na čas, než se na mě podíval. „Měl bych jít,“ zašeptal rozpačitě.

Souhlasila jsem s tím a chápu to, ale vážně bych byla radši, kdyby tu i přes to zůstal a my si o tom promluvili. A on by pak zašel za Norou a... zase vymýšlím pohádky, takhle realita nefunguje.

„Simone...“ oslovila jsem ho skoro něžně. Podíval se na mě, ale tvářil se zamyšleně.

„Jsem idiot. Mělo mi to dojít. Teď budu ještě kamarád na hovno. Já nevím co mám dělat, Stello,“ přiznal.

Pokrčila jsem rameny. „To já taky nevím. Snad jen, jestli jí máš rád, tak si s ní o tom promluv. Nedávej jí naděje, jestli žádný nejsou. A jestli jo, tak po ní skoč. Fakt jako skoč a vůbec se toho neboj,“ objasnila jsem.

Simon se posadil na chvíli zpátky na sedačku a podíval se na mě. „Jsme spolu asi dva týdny. Mám jí rád. Je hrozně v pohodě...“ prohlásil. Přikývla jsem.

„Ale Noru mám radši. Sice mě nenapadlo, že bychom mohli být víc než přátelé, ale když teď nad tím přemýšlím. Mám z toho strach, ale jinak bych to i chtěl. Asi bych na to šel pomaleji teda, ale to teď asi nemůžu, takže...“ pokračoval.

Zvedla jsem obočí. Nečekala jsem, že to vezme takhle syrově. Na chlapa až neobvyklé. Teda jak já znám chlapy.

„Už jenom to, že jsem vám o ní neřekl je prohřešek, co Nora moc špatně snáší,“ dodal.

„Vybereš si Noru?“ ujistěvala jsem se. On se na mě tak podíval a povzdychl si.

„Musím. Teď už musím. Přijít o Noru by bylo strašný. A zvlášť takhle,“ řekl.

„Ale cítíš k ní něco jako lásku, že jo? Protože jinak by to nebyla dobrá volba,“ vyzvídala jsem.

„Vždycky jsem to k ní cítil, ale potlačil jsem to. Stejně jako s tebou,“ prohlásil. Bezva, má dvě kámošky a obě miloval. A pak, že muž a žena můžou být přátelé. I

když... můžou, ale jen v případě, že se oba dva fyzicky odpuzují. Nemusí to nutně znamenat, že ze sebe zvrací, ale že je to k sobě nijak netáhne.

„Jdu za ní. A uvidíme, jestli u ní zůstanu,“ zašeptal, vstal z gauče a šel nahoru jak na popravu.

Život je vážně strašně zvláštní. Nora a Simon jsou toho příkladem. Ale i já jako lidská démonka. A taky to, že sedím v knihovně a čtu si pohádky a vážně jim věřím, protože tu není žádný jiný důkaz o tom, že to tak není, vzhledem k tomu, co jsem zač.

Nikdy by mě ani nenapadlo, že se budu snažit zjistit něco víc o sobě tím, že budu pročítat v knihovně veřejná „fakta“ o mýtických bytostech. Nicméně to bylo zajímavé.

Pokud je to pravda, pak kde mají mořské panny otvor na vyměšování? Nebo se v nich potrava rozpustí? Jak někteří muži předpokládají, že se děje u žen? Protože ženy přece nekakají.

A proč sakra zombíci žerou zrovna mozky? *Jsou to Hannibalové.*

Jak se upířům postaví, když nemají krev? Jak se můžou vůbec hýbat, když jsou mrtví? A kdo vlastně řekl, že jsou mrtví a nemají krev? Každá kniha uvádí něco jiného, nebo raději vůbec nic, protože všichni ví, že to nedává smysl.

Ale pak se na sebe každé ráno dívám do zrcadla, na svoje ostré špičáky, rudé oči, které značí touhu po lidské krvi a mám zase hlavu plnou otázek. Třeba jako: Jak to, že jsou chvíli moje špičáky normální a pak najednou nejsou? Proč se mi změní barva duhovek na děsivě rudou? Proč chci ochutnat hnusnou železitou vodu s červenou barvou, co lidem koluje v žilách? Proč mi přelud občas odčaruje ocas a rohy pryč, ale občas jen zneviditelní?

Zaklapla jsem knihu o mořských pannách a přitáhla si k sobě tu, kterou jsem si nechávala na konec. Něco o démonech. Jmenovalo se to *Démoni mezi námi*. Na to jsem byla fakt zvědavá. Schválně, jestli autor popíše démona jako jsem já. To by pak znamenalo, že se s ním skutečně setkal.

Spěšně jsem knihu prolistovala a pak našla kapitolu s názvem *Nepřetrhnutelná pouta démonů*. Opřela jsem se pohodlněji do křesla, přehodila si nohu přes nohu a začala číst.

Démoni jsou bytosti vázané k určitému druhu energie, která prostupuje jejich tělem i duší. Jejich největší silou jsou pouta, která mezi sebou vytvářejí.

Zamračila jsem se. „Dobře, takže podle knížky máme i duši...“ zašeptala jsem a četla jsem dál. Čím víc jsem otáčela stránky, tím víc jsem měla pocit, že autor buď věděl zatraceně hodně, nebo si všechno prostě vymyslel.

Démoni jsou pároví tvorové, ačkoli bývají dost neřestní. Ve vztazích bývají až nekřesťansky věrní...

„Zajímavá volba slov. A možná to i vysvětluje proč jsem taková, jaká jsem,“ zašeptala jsem si pro sebe. Ne že bych snad byla nějaká děvka. Jen jsem nikdy úplně nechápala, proč mi lidské představy o lásce připadají tak... omezené. Možná jsem prostě démon. To by byla vlastně docela pohodlná omluva.

A pak mě zarazilo něco dalšího. Démoni a jejich pouta. Ano, o démonech se ví. Tedy... z pohádek, příběhů a samozřejmě z hororů. Většinou se v nich démoni na lidi nějak napojují. Vytvářejí si k nim pouta, pronásledují je, trápí je, vysávají z nich energii a podobně.

Nevím, co z toho je pravda, ale vzhledem k mé neutuchající chuti na lidskou krev hádám, že takoví démoni opravdu existují. Nejspíš nebude jejich přirozeností vyhýbat se lidské krvi a vlastním pudům tak zarputile jako já a místo toho se starat o zvířátka.

Někde jsem dokonce četla, že při vyvolávání démonů a různých rituálech musí démon splnit určité přání toho, kdo ho vyvolal, aby se mohl vrátit zpátky domů. Nicméně si ho umím představit jako nějakého Gina z láhve, který každé přání překroutí tak, aby z něj měl co největší srandu. A než by vůbec opustil Zemi, nejspíš by po něm dalších deset let nerostla tráva.

Ale i takovéto „nevinné“ setkání v něm údajně zanechá něco hlubšího – pouto. Přimhouřila jsem oči a vrátila se o pár řádků zpátky. Nejspíš je na démonovi, jaké to pouto bude a co přesně bude znamenat, ne?

Pokračovala jsem ve čtení a narazila na další zajímavou věc. Že když je démon někomu opravdu vděčný. Ale opravdu, opravdu vděčný. Tak potom tomu člověku začne chtít sloužit. Říká se tomu přimknutí.

„Přimknutí,“ zopakovala jsem potichu a zamyslela se nad tím slovem. Znělo to skoro hezky. Trochu jako když se na vás přimkne kočka a odmítá vás pustit, dokud jí nedáte najíst.

Pak jsem se zarazila. „I když...“

Vrátila jsem se očima k textu... *Přimknutí je zvláštní druh pouta, které si může démon vytvořit s člověkem. Vzniká tehdy, když démon vůči určitému člověku pocítí mimořádně silný vděk. Není přitom rozhodující, jak velká byla prokázaná laskavost, ale jak zásadní jí démon sám vnímá.*

Démon k člověku následně začne pocívat silnou potřebu zůstat v jeho blízkosti, chránit jej a oplácet mu jeho dobro. Přimknutí proto může zvenčí připomínat oddanost, avšak démon své jednání nemusí být schopen ovládat.

Přimknutý démon zůstává samostatnou bytostí se svou vlastní vůlí, názory a povahou. Nemusí se svým člověkem souhlasit a může se vůči němu chovat vzdorovitě, nepřijemně či dokonce drze. Pokud mu však člověk, k němuž je připoután, vydá přímý příkaz, pouto mu nedovolí jej odmítnout.

Síla pouta se liší případ od případu. U některých démonů může být pouze mírná, u jiných natolik silná, že jsou schopni podržít své vlastní potřeby potřebám člověka, k němuž se přimkli.

Přimknutí nelze vytvořit násilím ani vědomě vyvolat. Jakmile vznikne, není známo, jakým způsobem jej lze přerušit. Záznamy popisují případy, kdy trvalo po celý život člověka.

Knihu jsem s výdechem zaklapla. Škoda, že to byl jen nesmysl. Protože démoni, jaké si je představuju já, jsou asi fakt krvežíznivé bestie. A dost pochybuju, že mají nějaký morální kompas, který jim říká, že mají být ve vztazích věrní a podobně.

A už tuplem pochybuju o tom, že by existovalo něco jako přimknutí. A i kdyby jo, tak upřímně doufám, že se k žádnému člověku nikdy nepřimknu. Lidi jsou občas nevyzpytatelní a zlí a opravdu bych nerada zjistila, že musím sloužit nějakému zamindrákovanému chlapovi jenom proto, že pro mě jednou udělal něco hezkého.

Možná bych se na to měla raději vykašlat a pro jistotu vůbec s lidskými muži nerandit. *Co kdyby mi koupil podělanou kytku a já k němu začala cítit něco jako vděčnost? To by bylo dost na hovno.* Asi už chápu, proč se démoni raději drží svého vlastního druhu. Nemusí se bát, že je někdo využije jen proto, že jim jednou někdo podržel dveře.

A mezitím co já se zajímala o demony v knihovně, někdo další se zajímal o demony spíš fyzicky. „Tak jsme tady, na Zemi. Čekal jsem to tu trochu... travnatější,“ zmínil Dizzy. Zatímco civěl na betonové cesty, vysoké budovy a velkou spoustu plechových popelnic namísto zeleně.

„Říkali, že je to tu betonová džungle,“ komentovala Fae a rozhlídla se kolem.

„No jo, ale kam mohl jít? Tady ho jen tak nenajdeme. Sakra, bych ho teď nejradši něčím sejmul,“ prskal zoufale a Fae se pousmála.

„Hlavně za to, že tě nevzal s sebou, co?“ rýpla si. Dizzy se na ní podíval tak pohoršeně, jako by právě zpochybnila jeho nejčistší úmysly.

„Samozřejmě. Já jsem hlavně nasranej, že mě nechal samotnýho,“ objasnil.

„Samotnýho?“ zopakovala Fae a pozvedla obočí. „Jsem tady taky,“ opáčila.

„Hm,“ zamručel a Fae ho plácla přes rameno a vydala se dál ulicí. Dizzy jí po chvíli dohnal a oba se začali rozhlížet po okolí. Ale město bylo tak obrovské, že hledat v něm jednoho démona bylo skoro jako hledat jehlu v kupce sena.

„Neměl ti aspoň říct, kam jde?“ zeptala se Fae, když se zastavila na rohu ulice a podívala se do jedné z postranních ulic.

„Řekl, že jde na Zem jen na chvíli, aby někoho setřásl,“ dodal. „A nějak jsem pochytil, že s tebou moc nemluví. Vlastně si ani nepamatuju, kdy jsem ho s tebou viděl naposled. Že on se ti vyhýbá?“ zmínil a zamyslel se. „Jasně, to dává smysl. Proto mi nic neřekl, když jsem se s tebou zase potkal,“ spekuloval.

Fae se na něj tak podívala. „N-ne není důvod, aby se mi vyhýbal. Jsme si blízcí. Vždycky jsme byli. A teď ještě víc. Jen jsme se minuli,“ opáčila.

Dizzy to nechal plavat. Byl sice Stealerův nejlepší kamarád a znal ho dlouho a dobře, ale některé věci o něm nevěděl, protože když šlo o ženy, dával si na své soukromí velký pozor.

Poznali se v nějaké místní démonské putyce, ale dal je dohromady takový zajímavý moment. Nebyl to alkohol, rvačka ani společná nenávist k někomu, jak by se u démonů možná dalo očekávat. Spojil je poněkud bizarnější moment, na který Dizzy dodnes rád vzpomínal.

Seděl tehdy sám u baru a snažil se ignorovat démona, který mu už dobrých deset minut vysvětloval, proč jsou jeho rohy podle něj příliš malé. Dizzy už byl připravený mu jednu vrazit, když se vedle něj zničehonic objevil Stealer, položil před něj sklenici a s naprosto vážným výrazem prohlásil:

„Piješ tohle?“ zeptal se a Dizzy se na sklenici podíval a pak zase na něj.

„Co to je?“ zakřenil se.

„Nevím,“ opáčil Stealer.

„Tak jak můžu vědět, jestli to chci pít?“ nechápal Dizzy. Stealer pokrčil rameny.

„Protože jsem to právě ukradl tomu idiotovi támhle a on je prachatej, takže hádám, že to bude stát za to. A kámošům vždycky to nej,“ objasnil a ukázal na démona, který byl do sebe zahleděný v zrcadle a neustále se čančal.

Dizzy se na něj chvíli díval a pak se rozesmál. Lichotilo mu, že by pro něj někdo ukradl něco drahého, aby se s ním spřátelil.

Stealer se usmál taky, přitukl si s ním a od té chvíle už spolu prakticky nezavřeli hubu. Až o několik hodin později zjistili, že Stealer vůbec neumí pít a Dizzy právě vypil něco, co mělo sloužit k čištění zubů drakům. Od té doby byli nerozluční. Nicméně to nechutnalo špatně.

„Šel sem, aby někoho setřásl,“ zopakoval.

„No ale už je tu dlouho. Nemyslíš si, že se tu třeba ztratil, víd'? Protože jinak se tu zcela určitě ztratíme taky,“ komentovala Fae a taky se podívala po okolí.

Lidé kolem nich chodili, nastupovali do aut, telefonovali a řešili svoje úplně obyčejné lidské problémy. Nikdo z nich ani netušil, že mezi nimi procházejí dva démoni, kteří právě hledají svého kamaráda z jiného světa.

„Že se nevrátil ani Vex, Kane a Zyra. Určitě se jim tu něco stalo,“ spekuloval Dizzy.

„Neboj, najedeme ho. Nesnesla bych, aby se mu něco stalo,“ chlácholila ho Fae, poplácala ho po zádech a vedla někam vpřed.

„Takže máme ještě tři balení injekčních stříkaček, dvě krabice obvazů a někdo nám zase objednal ty největší rukavice, přestože je nikdo nepoužívá,“ oznámila mi Georgina, zatímco seděla na zemi u otevřené krabice a třídila nový materiál do jednotlivých polic. Vytáhla další krabičku, chvíli si jí prohlížela, pak zvedla oči ke mně a zamračila se. „A hádej, kdo to objednal,“ řekla.

„Nechci vědět,“ zamumlala jsem a dál jsem zapisovala poznámky do karty malého jezevčíka, který u nás byl minulý týden kvůli zánětu ucha. „Jestli mi řekneš, že ty, budu tě muset vyhodit,“ zažertovala jsem.

„No já to nebyla,“ ohradila se a bez většího zájmu odložila krabičku do regálu. Já jsem zaklapla kartu, sáhla po další a pohodlněji se opřela do židle. „Fajn, to mi stačí a jsem klidná. Tak ho vyhod’ sama,“ prohlásila jsem. Georgina se na mě nechápavě podívala.

„Koho?“ zeptala se.

„No toho, kdo objednal ty rukavice přece.“ Natáhla jsem se pro jednu z krabiček, otevřela jí a vytáhla pár rukavic, abych se podívala, jestli jsou opravdu tak absurdně velké, jak tvrdila.

Jednu jsem si navlékla na ruku a během několika vteřin mi prsty skončily někde uprostřed dlaně, zatímco zbytek rukavice mi plandal až skoro k lokti. Zvedla jsem ruku před sebe a chvíli si jí prohlížela. „A hlavně mu vysvětlí, že moje ruce nejsou velikosti lopat. Má víc titulů než rozumu fakt,“ dodala jsem a začala si rukavici zase stahovat dolů.

Georgina se rozesmála a při rovnání dalších krabiček do police zavrtěla hlavou. „A taky větší ruce... Tohle je přesně důvod, proč nejsi vedoucí,“ opáčila. Já pokrčila rameny, stáhla si rukavici úplně z ruky a hodila jí zpátky do krabičky.

„Protože nemám největší ruce ze všech? Nebo proto, že myslím na velikost rukou každého pracovníka v budově?“ zeptala jsem se a ona se zasmála.

„Jop. Hned první den bych vyhodila všechny sestry a doktora Gilberta,“ objasnila jsem.

„A kdo by tu pak pracoval?“ rýpla si a vzala další balíček, který pečlivě zasunula mezi ostatní krabičky.

„Ty a já,“ odpověděla jsem bez váhání.

„Takže já bych měla pracovat tady a ty bys jen seděla v kanceláři a mazlila kocoury?“ pokračovala a při tom se na mě pobaveně podívala přes rameno.

„Samozřejmě. Já bych byla velmi důležitá,“ zmínila jsem a trochu se protáhla. Po několika hodinách zapisování mě už bolelo za krkem, takže jsem zaklonila hlavu a promnula si šíji. Pak jsem se opřela pohodlněji a zvedla k ní oči. „Navíc bych měla dveře se jménem,“ dodala jsem.

„To už máš,“ připomněla mi a sáhla po další krabičce.

„No DVM, ale ne něco fancy jako tenkrát náš profesor na přednášky, nebo tady náš pan doktor Gilbert, ten je jiná liga,“ komentovala jsem.

Georgina se zasmála a zavrtila nade mnou hlavou. „Ty bys chtěla mít na dveřích celý odstavec,“ prohodila s úsměvem.

„Jasně, že jo,“ přikývla jsem naprosto vážně. „Ideálně něco tak dlouhého, aby se pacienti cestou do ordinace stihli naučit moje celé jméno, titul i životní příběh. A fakt bych si tu nechala jen tebe,“ prohlásila jsem a konečně si stáhla rukavici z ruky. „A jak jsem řekla, jeho bych vyhodila jako prvního.“

Georgina se na mě podívala přes rameno a pobaveně se usmála. „Proč zrovna jeho? Co ti chudák udělal?“ vyzvíдалa.

„Tak za první ty rukavice. A za druhý, protože má před jménem tolik titulů, že se mu nevejdou ani na vizitku. DVM, PhD, Diplomat of the Whatever Society...“ Začala jsem počítat na prstech, a přitom jsem se snažila vzpomenout, kolik jich vlastně doktor Gilbert má. „Člověk se ho snaží oslovit a mezitím zapomene, proč za ním vůbec přišel,“ stěžovala jsem si.

Georgina se rozesmála. „Takže tě štve jeho tituly? Chtěla bys je mít ty?“ zeptala se.

„No jasně, čím delší titul, tím důležitější člověk,“ vysvětlila jsem naprosto vážně.

„Jojo, čím víc zkratek, tím větší ego,“ dodala. „Ale asi tahle rovnice neplatí, když tě tak poslouchám,“ rýpla si.

Přikývla jsem, klikla s propiskou a začala psát. Děkala jsem si jen legraci pochopitelně. Měla jsem trochu zvláštní smysl pro humor. Málodko mě vážně chápal a neurážel se. Nicméně, takhle jsem samo sebou mluvila jen s Georginou, Simonem a Norou.

„Takže doktor Gilbert je génius...“ začala zase Georgina jako by jí ta diskuze nestačila.

„To jsem neřekla!“ opáčila jsem.

„Ale myslíš si to a chceš mít na dveřích slohy a možná i rodokmen jako on,“ dodala a pokračovala v rovnání materiálu. Potlačila jsem úsměv.

„To by bylo zajímavý a aspoň by lidi pochopili, že jsem důležitá,“ opáčila jsem.

„Ty jsi hlavně otravná,“ řekla.

„To je taky titul,“ odpověděla jsem a pousmála se, zatímco jsem do karty dopsala poslední poznámku.

„Náhodou bych byla skvělá vedoucí,“ oznámila jsem jí, zavírajíc desky. Pak jsem se jen otočila na židli směrem k ní a opřela lokty o stehna.

„Jak to? Akorát bys první den vyhodila půlku personálu,“ připomněla.

„Jenom někoho. Ty, co si to zaslouží,“ objasnila jsem.

„A doktor Gilbert?“ zeptala se.

„Jak už jsem řekla, ten objednává nemožně obří rukavice a nemyslí na to, že je tu jedinej chlap. A taky by dostal speciální výpověď, abych nežrala,“ odpověděla jsem. „Vytiskla bych mu jí na papír A3, aby se tam všechny jeho tituly vešly,“ zmínila jsem.

Georgina se nadechla, aby mi něco odpověděla, ale v tu chvíli se z chodby ozvalo prudké bouchání na dveře. Obě jsme ztichly a podívaly se na ně.

O několik vteřin později se ozval hlas recepční. „Paní doktorko? Máme tady akutního pacienta,“ řekla naléhavě.

„Ať jde dál,“ odpověděla jsem, vstala ze židle a automaticky sáhla po krabičce s rukavicemi normální velikosti.

Dveře se rozletěly tak prudce, až jsem sebou trhla. Ve dveřích stál muž, kterého jsem nikdy předtím neviděla, a v náruči držel velkého psa. První věc, která mě napadla, byla, že potřebuje ošetřit spíš on než jeho zvíře. Vypadal, jako kdyby právě běžel přes půl města, jenže hned jsem tu myšlenku zavrhla. Neměla jsem čas soudit cizí lidi podle toho, jak vypadají, zvlášť když jim v náruči umíral pes.

Zaměřila jsem se proto na něj. Hlava mu bezvládně visela přes mužovo předloktí, přední tlapy mu ochable splyývaly dolů a z pootevřené tlamy mu trčel jazyk. Srst na boku měl splenou krví a při každém nádechu se mu hrudník zvedal jen nepatrně.

Muž se rozhlédl po ordinaci a jakmile mě zahlédl, zamířil rovnou ke stolu. „Prosím, zachraňte ho,“ vydechl a opatrně psa položil na podložku. Jeho ruce se přitom ani nezachvěly. Čekala bych paniku, možná roztřesený hlas nebo nějaké chaotické vysvětlování, ale on působil zvláště soustředěně a příliš klidně.

„Georgino, připrav kyslík a dej mi teploměr,“ vyhrkla jsem. Georgina okamžitě odložila krabici, kterou právě držela, a přiskočila ke mně.

Já jsem mezitím obešla stůl, naklonila se k psovi a oběma rukama ho přidržela, aby neskouzl na zem. Byl těžší, než vypadal, ale celé tělo měl úplně povolené. Jednou rukou jsem mu podepřela krk, druhou jsem mu odhrnula pysky a podívala se na dásně. Byly nepřirozeně bledé.

Přiložila jsem dva prsty na jeho krční tep a chvíli jsem jen čekala, jestli ho vůbec nahmatám. Poprvé jsem necítila nic. Posunula jsem prsty o kousek níž, a zkusila to znovu. Byl slabý. Nepravidelný.

„Jak dlouho je v tomhle stavu?“ zeptala jsem se, a přitom mu opatrně nadzvedla víčko, abych zkontrolovala oči.

„Nevím,“ odpověděl muž.

„Jak dlouho?“ zopakovala jsem důrazněji, zatímco jsem si nasadila stetoskop a přiložila ho psovi na tělo.

„Pár minut. Možná deset,“ řekl.

„Kde jste ho našel?“ vyzvíдалa jsem, zatímco jsem poslouchala srdíčko.

„Venku,“ odpověděl. Zvedla jsem k němu oči.

„To mi moc nepomůže,“ objasnila jsem a on přikývl.

„Byl u silnice. Ležel tam a nemohl se zvednout,“ doplnil a udělal krok blíž ke stolu. Jeho hlas zněl podivně klidně. Většina lidí by v takové chvíli panikařila, brečela nebo by mi nejméně třikrát zopakovala, že jejich pes nesmí umřít. On se ale držel až podezřele dobře.

Pozoroval mě, sledoval každý můj pohyb a působil dojmem člověka, který sice čeká na zázrak, ale zároveň přesně ví, co chce.

Georgina se mezitím vrátila s kyslíkovou maskou a podala mi jí přes stůl. „Tady.“ Převzala jsem jí a přiložila psovi k čenichu, zatímco jsem dál sledovala jeho dech.

„Tak to se mi vůbec nelíbí,“ zamumlala jsem a sklonila se k němu o něco níž. Pes sebou nepatrně škubl a z tlamy mu unikl slabý, sotva slyšitelný zvuk. Položila jsem mu dlaň na hrudník a cítila, jak se pod ní jeho srdce snaží udržet nějaký pravidelný rytmus.

„Potřebuju světlo,“ řekla jsem a ani jsem nemusela vzhlednout. Georgina už sahala po lampě a během okamžiku jí přitáhla nad stůl. Jasné světlo dopadlo na psí bok a odhalilo krev zaschlou mezi chlupy. Teprve teď jsem pořádně viděla rozsah zranění. Na boku měl hlubokou tržnou ránu a několik menších oděrek. Ta největší byla rozervaná do stran a okolní srst byla úplně nasáklá krví.

„Do háje,“ vydechla Georgina a naklonila se blíž.

„Jo,“ přikývla jsem a sáhla po gáze. Přitiskla jsem jí na ránu a druhou rukou znovu kontrolovala tep. Byl ještě slabší než před chvílí.

Pes se pokusil nadechnout, ale hrudník se mu jen zachvěl a další nádech nepřišel. Na okamžik jsem ztuhla a pak jsem se k němu sklonila ještě blíž. „No tak,“ zamumlala jsem. „Tohle mi nedělej, slyšíš?“

Muž stál na druhé straně stolu a ani se nepohnul. „Zachráníte ho?“ zeptal se tiše. Podívala jsem se na něj jen na okamžik a zase obrátila pozornost ke psovi. „Udělám všechno, co můžu,“ odpověděla jsem.

Podle jeho výrazu jsem poznala, že to nebyla odpověď, kterou chtěl slyšet. Jenže já už v tu chvíli věděla, že nemáme čas na další otázky ani vyšetřování. Pes přestával bojovat a jeho tep mi pod prsty téměř mizel.

Položila jsem proto ruku přímo na jeho hrudník, druhou jsem si opřela o okraj stolu a na několik vteřin zavřela oči. Ten pocit jsem znala. Nemusela jsem nic vyslovovat a ani jsem přesně nevěděla, co vlastně dělám. Stačilo, že jsem cítila jeho bolest. Vždycky to začalo stejně. Někde hluboko ve mně se něco stalo a pak se ten zvláštní pocit rozběhl tělem až do rukou. Jako kdyby ze mě něco odcházelo a zároveň se přes dlaň přelévalo do někoho jiného.

A tentokrát jsem to cítila silněji než obvykle. Pod mojí rukou se pes nejdřív ani nepohnul. Pak se jeho srdce prudce stáhlo. Jednou. Podruhé. A potřetí udeřilo tak silně, že jsem ten náraz cítila až v dlani. Pes se najednou zhluboka nadechl a jeho tělo se při tom prudce nadzvedlo a já od něj s leknutím uskočila.

Georgina zalapala po dechu a ustoupila o půl kroku. „Panebože, zázrak!“ prohlásila.

„Klid,“ řekla jsem, přestože jsem sama cítila, jak mi začíná bušit srdce. Ruku jsem z jeho hrudníku nesundala a několik dalších vteřin jen čekala. Tep se postupně srovnával a dech se z nepravidelného lapání změnil v pomalé, hlubší nádechy.

Pes ještě jednou zamrkal a nepatrně pohnul hlavou. Stáhla jsem gázu z jeho boku a zarazila se. Krev přestala téct.

Chvilí jsem na ránu jen mlčky koukala, protože jsem potřebovala pár vteřin, abych si uvědomila, co vlastně vidím. Ještě před okamžikem byla kůže roztržená a celá srst kolem ní byla od krve.

Ted' se okraje rány pomalu stahovaly k sobě přímo před mýma očima. Rozervaná kůže se spojovala, krvavé místo bledlo a během několika vteřin z hluboké rány zůstalo jen zarudlé místo, které vypadalo spíš jako staré odření.

„Cože...?“ zašeptala Georgina. Tak tohle se mi stalo prvně, abych zahojila rozšklebenou ránu. Možná jsem je měla raději poslat pryč, tohle už nijak neokecám.

„Co se děje?“ zeptal se muž, který nemohl vidět, co se mi děje pod rukama. Georgina se nadechla a spustila něco o tom, jak se všechno začíná hojit, ale já si odkašlala a přerušila ji.

„Georgino, dones mi prosím tu zelenou mast, a dezinfekci a obvaz. A najdi límeček,“ řekla jsem, abych jí zabavila. Ona přikývla a hned odešla pryč.

Muž ke mně udělal krok a podíval se na zakrvácené chlupy pod mými dlaněmi. Ránu jsem raději zakrývala gázou, i když už tam žádná nebyla. Nechtěla jsem to posrat ještě víc, než to bylo.

„Odstupte, prosím dál. Posad'te se na křeslo zatím,“ usmála jsem se na něj a přitáhla jsem si psa blíž a přejela mu prsty po srsti kolem rány, abych se ujistila, že se mi to jen nezdá. Pod prsty jsem cítila neporušenou kůži. Žádná hluboká rána. Žádné krvácení. Jen teplá a zdravá kůže.

Byl v pořádku. A podle toho, jak pomalu zvedal hlavu a začínal se rozhlížet kolem sebe, si to začínal uvědomovat taky. „No tak,“ zašeptala jsem a pohladila ho mezi ušima. „Ještě nikam nechod.“

Pes slabě zavrtěl ocasem a já se na něj pousmála. Teprve potom jsem si všimla, že muž na druhé straně ordinace vůbec nesleduje psa. Díval se na mě, jako kdyby to věděl, ale neviděl to. Naštěstí. Viděla to jen Georgina, které nevím, jak to vysvětlím.

Zvedla jsem k němu oči. „Co?“ Trvalo mu několik vteřin, než si vůbec uvědomil, že na mě zírá. Pak odvrátil pohled ke psovi.

„Nic,“ odpověděl.

„Tak proč na mě tak koukáte?“ zeptala jsem se, a přitom jsem psovi znovu sáhla na krk, abych se ujistila, že jeho tep zůstává pravidelný.

„Jen jsem...“ zarazil se a konečně se podíval na svého psa. „Nečekal jsem, že se vzpamatuje tak rychle,“ řekl.

„Já taky ne,“ odpověděla jsem a vzala do ruky stetoskop. Tentokrát jsem se na něj podívala o něco podezřívavěji. Protože lhal úplně stejně špatně jako já.

V tom dorazila Georgina s těmi věcmi. Poslala jsem jí ještě pro něco, abych to rychle mohla zavázat bez svědků. A když dorazila zpátky, pes už vesele vrtěl ocáskem a měl zavázané břicho kolem dokola. Překvapilo jí to. Mě taky.

Sundala jsem si rukavice a vyhodila je do koše. Potom jsem si to zamířila ke stolu a požádala jí, aby psovi nasadila límec.

„Jak to, že je ten pes najednou úplně živý? Vždyť byl na umření. Nedala jste mu ani žádný antibiotika. Navíc i kdyby jo, nezabraly by tak rychle,“ vyptával se. Jeho otázky i myšlenkové pochody byly validní a já sakra nevěděla, jak to obhájit.

„Věřte mi, že já to taky nechápu. Ještě nikdy se mi to nestalo,“ odpověděla jsem relativně upřímně. Pravdou je, že tohle přesně jsem ještě nikdy nedokázala.

Georgina se těšila až ten muž se psem vypadne, aby tohle mohla se mnou probrat. Viděla jsem jí to na očích. A na jeho jsem zase viděla něco zvláštně ďábelského. Nebyl mi vůbec sympatický.

„Mohla byste nás nechat, sestřičko, chvíli o samotě, chtěl bych se paní doktorky na něco zeptat soukromě,“ zeptal se jí.

Podívala jsem se na Goerginu a ona jen přikývla a mlčky odešla z ordinace. Vydechla jsem a podívala se na muže, jehož pes kolem něj vesele poskakoval.

„Myslím, že o vašich schopnostech vím víc než vy, paní doktorko. Nepochyboval jsem ani na minutu, že byste toho psa nezachránila. Jen jsem nečekal, že to půjde takhle dobře,“ prohlásil.

Vydechl. „Mám tolik otázek, ale něco mi říká, že vy na ně stejně neznáte odpověď. Shodneme se na tom, že jste prostě nadpřirozená,“ řekl.

„Nevím, co na to mám říct. Zapišu to do karty. Prosím řekněte mi své jméno a jméno toho psa,“ zakuňkala jsem.

„Carl Mendez. A pes? Budu mu říkat třeba Démon,“ prohlásil a usmál se na mě. Ztuhla jsem a pak jsem to šla rychle zapsat, ale cestou k židli jsem se o ní trochu přizabila.

„Vaše tajemství je u mě v bezpečí, doktorko,“ řekl a já se polekala. *Jaký tajemství? Že jsem démon, nebo že umím léčit? Nebo obojí? Ví snad, co jsem zač?*

„Ale úplně zadarmo to nebude,“ dodal. „Normálně demony poznám. Vy snad ale jako by ani démon nejste,“ prohlásil.

Tahle debata mě děsila čím dál tím víc. „Nevím, o čem to mluvíte,“ opáčila jsem a on se pousmál.

„No jistě,“ řekl a podíval se na její jmenovku. „Stello Kellerová,“ řekl. Zmocnil se mě fakt nepříjemný pocit. Tenhle chlap ví o existenci démonů. A možná tuší, že jsem jedním z nich.

„Víte, já se živím taky neobvyklým způsobem,“ prohlásil a pousmál se. Hned na to se posadil zpátky na křeslo. Já stála nad ním a civěla jsem na něj dolů. Bála jsem se, co mi ještě řekne a co za to mlčení po mě bude chtít. A nevypadal zrovna jako někdo, s kým chcete mít nevyřešené účty.

Dával si na čas a všechno řádně promýšlel. Byl opatrný. Nespíš měl co ztratit. „Mám vzácnou sbírku. Někdo sbírá obrazy, někdo starožitnosti, motýli a tak dále. Já sbírám něco cennějšího. Mám přísně vybranou klientelu. Jsou to nesmírní boháči, kteří už si koupili všechno, co mohli. Nebo si to jen myslí. Taky lidi, kteří věří na nadpřirozeno...” pokračoval.

„Nevím proč mi to říkáte, já nejsem ani bohatá, nic nesbírám a ani nevěřím na nadpřirozeno,“ odsekla jsem mu.

On se pousmál zdvižením levého koutku. „Hm, zvláštní, když jste sama nadpřirozená. I když maskování máte téměř dokonalé. Ale je to můj obor, abych vás poznal. A nebojte se, ačkoli jste vzácná a byl bych poctěn vás mít ve své sbírce, neulovím vás. Ani o vás nikomu nic neřeknu.

Ale výměnou za to budu chtít službu. Umíte léčit jakékoli zranění a já mám spoustu raněných a nemocných nadpřirozených bytostí, které nechci, aby zemřely, nebo klesly na hodnotě. A tak vám nabízím práci. Asi chápete, že je jen tak k doktorovi vzít nemůžu,“ prohlásil a mě se udělalo zle.

„Já... já nejsem démon,“ vypadlo ze mě. On se jen pousmál a zavrtěl nade mnou hlavou.

„Když vám dokážu že ano, půjdete dobrovolně?“ zeptal se. Už se mi fakt nelíbilo, kam to směřuje. Ale byla jsem si jistá, že jsem v hajzlu.

„Nezlobte se, ale já nemám na další práci kapacitu,“ pokračovala jsem. „Nehledě na to, že neznám anatomii nadpřirozených bytostí, protože jsem jí nestudovala. O nadpřirozených bytostech nevím nic, žiju mezi lidmi od jakživa,“ pokračovala jsem, ale měřil si mě pohledem.

„Možná proto jste tak obtížně poznatelná a nejevíte klasické známky démonství. Nevadí, že jste nestudovala anatomii nadpřirozených bytostí, abyste věděla, jak jim pomoci. A u mě v práci budete mít mnohem víc peněz. Řekněte si jakoukoli sumu, která by vás uspokojila a máte to mít,“ řekl.

„Já... tuhle práci miluju, nechci se jí vzdát,“ odpověděla jsem sklesle. „Mojí práci budete milovat ještě víc. Každopádně, nemáte na výběr, Stello. Pokud odmítnete, můžete se jednoho dne probudit v mojí sbírce,“ rýpnul si.

„Vydíráte mě? A kde mám jistotu, že se tam neprobudím i když vaši nabídku přijmu? Nebo, že budu v bezpečí?“ zeptala jsem se, ale odpovědi mi byl jen úsměv.

„Mě se bát nemusíte, Stello, já jsem nikdy žádný bytosti nezkřivil jedinej vlas na hlavě. Možná malinko pocuchal, ale to je všechno. Ale mám pod sebou lidi, kteří tak něžní nejsou. A nejsem idiot, abych riskoval ztrátu takový vzácnosti jako jste vy,“ pokračoval.

„Sbíráte jen nadpřirozené bytosti? Ale já nejsem démon. Jsem člověk. Možná mám s nimi něco společného a možná mám nějaké schopnosti, o kterých sama moc nevím, ale já nejsem démon,“ pokračovala jsem. Snažila jsem se mu to namluvit a taky sobě, abych ho přesvědčila. Protože kdyby se mi to podařilo, do jeho sbírky bych nepatřila. Alespoň doufám.

Odpovědi mi byl jen další úsměv. Potom popadl z mého stolku nůž na dopisy a bodnul se s ním do dlaně.

Vytřeštila jsem oči. A když jsem ucítila jeho krev... řekněme, že mě špičáky začaly divně brnět v puse, což znamená, že by chtěly vykouknout ven. *Sebeovládání. Nemůžu toužit po něčem tak moc, když nevím, jak to chutná. A ne, když mi jde o život.*

Zhluboka jsem dýchala, zatímco on mě zblízka pozoroval. Dokonce mi přistrčil krvavou ruku blíž k obličejí, ale já se držela. Moje oči si držely stejně nudnou lidskou barvu jako vždycky a tesáky jen svrběly v dásni.

Carl z toho byl zmatený. Já taky. Nechápu, jak jsem to dokázala vydržet, ale pud sebezáchovy je něco jiného. „Hm, zřejmě jsem se spletl. Tak se vám omlouvám, Stello. Nic podobného se mi ještě nikdy nestalo,“ zašeptal a otřel si zakrvácenou ruku do kapesníku.

Já zahmkala. Lepší než nic, ale stejně mě to před ním nezachrání. Už ne. Zná moje tajemství. Alespoň jedno. A navíc, kdykoli se tohle může provalit a já skončím špatně i za to, že jsem mu lhala.

„Mohla byste mi to zalepit, nebo třeba vyléčit?“ zeptal se. Můj ocas sebou škubnul, že jsem si nebyla jistá, jestli je stále pod vlivem přeludu.

„Pokusím se, ale moje schopnost nefunguje na povel. Vlastně vůbec nevím, jak funguje,“ přiznala jsem.

„Nevadí, tak jen zalepte,“ řekl. Natáhla jsem se pro gázu, dezinfekci a lepící pásku. Ránu jsem mu vyčistila, přikryla gázou a zalepila. U toho jsem si v duchu zpívala ukolébavku, kterou mě naučila teta. Vždycky po tom symptomy démonství mizely. Bylo to kvůli koncentraci.

„Tady je moje vizitka. Jestli chcete, abych vás nevychválil až do nebes přede všemi, zavolejte a domluvíme se. Budu potřebovat vaše magický ručičky pro svoje příšerky,“ dodal, podal mi vizitku, a i s tím psem odešel.

Jen co za ním cvakly dveře, běžela jsem k umyvadlu a opřela se o něj dlaněmi. Bylo v rohu místnosti a nad ním bylo zrcadlo. „Uf to bylo těsný,“ zašeptala jsem a podívala se na sebe. Moje oči byly rudé jako krev na tom kapesníku a špičáky venku jak kdybych byla upír.

Hned jsem se pro ten zakrvácený kapesník natáhla, abych ho dala někam do sáčku a pořádně zavázala, aby mě už dál nerozptyloval, ale když jsem ho měla v ruce, divoce se mi rozbušilo srdce a začaly se mi sbíhat sliny. A taky jsem se nedokázala ovládnout, abych k němu přestala číchat.

Jestli jsem občas nad svým temným já pochybovala, tak teď už pochybovat nebudu. Jsem démon a chci někoho sežrat tak moc, jako miluju svojí práci a svého kocoura.

Když jsem po dnešní šílené službě dorazila domů, hned jsem si po nakrmení Asmodea nalila skleničku vína a sedla si na gauč. Musela jsem to vstřebat. A zvlášť to, že mi během hodiny přišly už dvě zprávy, kde bylo napsáno jen TIK TAK.

Georgině jsem to vysvětlila překvapivě snadno. Řekla jsem jí, že se ta rána zdála hluboká, ale že to byla jen špína a zaschlá krev a ve skutečnosti to byl jen škrábanec. A taky jsem jí nakecala, že byl pes v šoku a že mě samotnou překvapilo, jak ožil, když jsem ho lehce namasírovala na správných místech.

Zdá se, že mi to zbaštila i s navijákem. Nicméně ten chlap mi nevěřil, že nejsem démon a rozhodně neměl v plánu mi dát pokoj. Když mi přišla další zpráva s tím stejným, popadla jsem jeho vizitku a vytočila jeho číslo. Nejspíš svému osudu už neuniknu.

Nevím, co je horší pracovat pro něj a bát se, že skončím v jeho sbírce, kde svým exponátům prý neubližuje, nebo že sama skončím jako exponát v muzeu po tom, co mě důkladně prozkoumají, budou se mě snažit zneužít a já pak na následky přetahovaný podlehnu a skončím v jiný vitríně.

„Zdravím pane Mendezi, tady Stella Kellerová. Beru vaši nabídku, ale mám pár podmínek,“ zmínila jsem.

Cítila jsem jeho úsměv i přes mobil. „Neprozradím, kdo jste a neskončíte u mě ve sbírce. Ještě něco?“ zeptal se.

„Nechci odejít ze svojí práce. Potřebuju mít čas na svojí ordinaci, a ne na úkor spánku,“ objasnila jsem.

„Dobře,“ řekl.

„A chci být v bezpečí!“ dodala jsem.

„Dobře,“ usmál se. „Nebojte se. Za hodinu vás vyzvedne moje auto a doveze ke mně. Všechno vám vysvětlím a ukážu. Potřebuju urgentně ošetřit pár tvorů. Zatím...“ řekl a chtěl zavěsit, ale já vyštěkla.

„Počkejte, ale je pozdě, já jsem se teď vrátila z práce, mám dvanáctky, potřebuju si odpočinout a vyspat se,“ vysvětlila jsem svou tíživou situaci.

„Proto jsem vám dal hodinu. Dneska je to výjimečná situace, potřebuju ošetřit zraněné. Pak uděláme plán,“ dodal a zavěsil.

Povzdychla jsem si. Na lumpa zní celkem mile, i když mi z něj blikají varovné kontrolky. Ale myslím, že když bude potřeba, nebude se bát vydírání a špinavostí. Měla bych si na něj dát pozor. Koneckonců je to lovec i démonů a já jsem démon.

Skočila jsem si pro něco rychlého k jídlu a vrátila se i s mobilem zpátky ke kocourovi. V tom mi píplo upozornění, že mi přes socky poslala Nora zprávu. Bylo to krátké video se Simonem. Byli někde v restauraci a drželi se za ruce. Skoro to vypadalo, jako by jí chystal požádat o ruku.

Taky bych chtěla mít tak prostý život. A být i takhle někým poblázněná. Potom ale Nora něco napsala. Zvedla jsem obočí, když jsem to četla.

Nora: Včera jsem zažila nejlepší sex mého života. Dneska doufám, že se to zopakuje. Simon je dokonalej. Udělala jsem se tak, že jsem viděla Krista...

„Oukej, hádám, že nemusím vědět úplně všechno, Noro,“ zašeptala jsem si pro sebe a radši jsem vyskočila z té aplikace, abych si nemusela víc představovat Noru se Simonem, ale nejspíš je na to už pozdě.

Když jsem se najedla, zdálo se mi, že je to tak deset minut, ale uběhla hodina. Před domem se objevilo černé SUV. Potlačila jsem otázky typu, jak mohl Carl vědět, kde bydlím a stejně tak jsem si raději nepředstavovala, co všechno se mi může stát, když je to nějaký pošahaný psychouš.

Ale stejně už jsem v tom byla až po uši, musela jsem do toho jít a doufat, že se když tak ve mně probudí nějaký démonský gen a že budu schopná ho sejmout. A když jsem vycházela ze dveří a loučila se s Asmodeem, došlo mi, že je Carl lovec nadpřirozených bytostí a že když se mu neubránili ani tihle tvorové, pak já z větší části člověk, mám už tuplem smůlu.

Z auta z místa spolujezdce vystoupil nějaký chlap. Byl velký jak hora a měl na sobě tmavou uniformu jako by to byl nějaký bodyguard a možná i byl. Za uchem měl kabel s mikrofonom a sluchátkem.

„Číslo sedmnáct, jméno mé. Teď si prosím sedněte do auta a připoutejte se,“ prohlásil, otevřel mi dveře a já po rychlém nakouknutí dovnitř raději poslechla. Pravdou je, že zatím nemá smysl mi ubližovat, když potřebuje mojí pomoc. Bát bych se měla až jí potřebovat nebude.

Celou cestu nepadlo jediný slovo. Řidič vypadal jako když neumí do pěti počítat a Číslo sedmnáct byl taky zvláštní. Oproti těmhle byl Carl fakt mrňous. Možná bych ho přeprala i já se svými 50 kilogramy. Ovšem kdyby u toho nebyli jeho lidi.

Za dvacet minut jsme byli na místě. U auta mě vyzvedl Carl osobně. Na obličej se mu objevil slizký úsměv. Nejspíš byl spokojený, že mu věci jdou podle plánu. Podal mi ruku, což mě vyděsilo, ale pak jsem jeho ruku přijala, aby to nepůsobilo ještě divněji.

Samozřejmě jsem měla strach, že díky tomu nějak umí vyčmuchar démona, ale nakonec se nic nestalo. „Tak vás tu vítám, paní doktorko Kellerová,“ řekl a vedl mě do nějaké budovy. Vypadalo to jako opuštěná hala. Obrovská. A kolem kromě plotů z ostnatých drátů a moře nic nebylo. Myslím, že kdyby tady nechali ležet moji mrtvolu, dlouho by mě tu nikdo nenašel.

Nejdřív jsme prošli nějakou temnou chodbou, kde byl tmavý fialový koberec a sametové závěsy ve stejných barvách. Měla jsem pocit, jako když jdu do nějakého luxusního podniku, kde tančí nahý ženský u tyčí.

Když jsme se vynořili z chodby, za dalšími závěsy byla obrovská místnost. Tentokrát byl koberec tmavší a zajímavější, ale koho zajímá koberec, když všude byly klece s nejrůznějšími tvory?

Bylo to jako zoologická zahrada akorát místo mývalů a roztomilých tygříků tu byla akvária s mořskými pannami, klece s podivnými zvířaty, která se dokázala proměňovat do lidské podoby a například už i démoni a jejich různé druhy, což jsem ani netušila, že je nás víc.

Přikryla jsem si pusou rukou. „Tohle je moje sbírka. Je zde všechno, co vás jen napadne. Mám tu víly, mořské panny, tigriniany, demony, vlkodlaky, upíry, čarodějnice, ale ta je obzvlášť nebezpečná, tu máme ve speciální kleci a mnoho dalších,“ řekl a vedl mě ke klecím s tigriniany.

„Co jsou tigriniani?“ zeptala jsem se pozorujíc jednoho s pochroumanou přední tlapou. Vypadal jako puma.

„Jsou to divoké kočky, ale rozumí lidskou řečí a dokáží se přeměňovat do skoro lidské podoby jako démoni. Tady tenhle si něco udělal s tlapou, ale to není nic, co byste nespravila, že?“ usmál se.

Podívala jsem se na něj. „Víte, nemám zkušenosti s ošetřováním velkých a nebezpečných šelem. Máte sedativa?“ zeptala jsem se.

„O to se nebojte, Stello, bez toho bychom tady nemohli fungovat. Teď mi řekněte, líbí se vám moje sbírka?“ vyzvídal.

Křečovitě jsem se pousmála. „Je vážně fascinující,“ odpověděla jsem. Nelíbilo se mi, jak ty tvory mučí. Už jen tím, že je drží v zajetí jako nějaká zvířata. Měla jsem chuť je všechny vypustit a nechat je, aby ho sežrali. Ale hádám, že to asi nebude tak snadné.

„Kdybyste si mohla vybrat jednoho z nich, kterého byste si vzala?“ vyptával se pořád.

Podívala jsem se na něj trochu jako na blázna. „Co bych s ním dělala?“ opáčila jsem.

On se zasmál. „Fantazii se meze nekladou. Například démoni...“ řekl a ukázal ke klecím, kde měl v každé jednoho démona. Měl i démonky. Nejspíš tak 12 kousků. Byli všichni oblečení jen ve spodním prádle a měly na obličejích různé masky.

„Démoni, umí být vděční. Hlavně ty potvůrky mají rádi sex,“ prohlásil a já vyřeštila oči. „A k lidem si dělají za vděčnost pouta. To byste mohla jako člověk patřičně ocenit,“ usmál se.

Ještě, že nejsem člověk, pomyslela jsem si.

„Pojďte, ukážu vám je zblízka, třeba se vám nějaký zalíbí,“ prohlásil a vedl mě rychlým krokem ke klecím démonů.

On je otrokář. On je regulérní otrokář. Využívá je, prodává je, manipuluje s nimi a vsadím se, že všechny ty věci, vystavené kolem jako jsou drahé obrazy, kameny a zlato, všechno je to jejich majetek. Kam ses to dostala, Stello?

„Škoda, že si je nemůžu dovolit,“ procedila jsem, ale pak jsem si to hned vyčítala, když se na mě tak podíval. Moje sarkastické poznámky bych tady měla trochu krotit, protože se mi zdá, že on to nepochopil.

„Když se mi osvědčíte, dám vám slevu. Třeba za démona, že jste to vy... dva miliony dolarů,“ řekl a mě málem zaskočila slina.

„Děkuju za nabídku, ale ani s vaší velkorysou slevou bych si to nemohla dovolit,“ dodala jsem a podívala se na démona v kleci, který měl fakt ukázkovou postavu. Myslím, že všichni démoni měli ukázkové postavy, ale tenhle byl takový jiný než ostatní. Možná proto, že vypadal jako by byl smířený s tím, kde žije a že musí nosit ohyzdnou masku na obličej.

Seděl v rohu klece, jednu nohu měl pokrčenou v kolenu, druhou měl nataženou a díval se na mě. Do očí jsem mu neviděla přes tu masku, ale on si mě hádám prohlídnout dokázal. Byl ve své démonské podobě, takže byl větší, než jsem čekala. A hádám, že měl pod čepicí kašpárka i rohy.

„No já se nebojím, že by o ně nebyl zájem, Stello. Už jsem prodal přes třicet démonů. Přemýšlím, že si jich pár nechám. Tu succubu určitě, ale nevím ještě na co jí využiju. Démoni jsou skvělí v tom, že jsou svým pánům oddaní, aniž by chtěli. Nemůžou jim ublížit.

Ovšem já nejsem jejich pán. Tedy technicky vzato jsem, ale nemají mi být za co vděční. Ta by mi ukousla péro,“ zasmál se a šel dál.

Raději jsem na to nereagovala a smutně jsem se dívala na toho démona v kleci. Vypadal, že se pěkně nudí. Ale fyzicky neustrádal. Museli ho dobře krmit, jestli chtěli, aby vypadal pořád tak dobře.

„Ten se vám líbil? Patří k těm nejlepším kusům. Je chytrej, mazanej, silnej a obzvlášť atraktivní,“ řekl ještě, než jsem se k němu přidala. „Vám bych ho dal za dva miliony, ale jinak bych na něm vydělal balík. Pod deset bych nešel,“ dodal.

„Proč mají ty masky?“ zeptala jsem se zírājíc na succubu v masce smrtky. On se pousmál.

„Mystery boxy se prodávají ještě líp. Je to zábava a překvapení. U démonů to funguje nejvíc,“ objasnil.

Potlačila jsem chuť zavrtět nad tím šílencem hlavou a raději jsem držela hubu a krok.

„Ty masky jim střídáme, aby to bylo ještě zajímavější. Ale tomuhle ne, tomu sluší jester. Říkám mu Rascal. On je takovej prevít a ta přezdívká se k němu hodí. Tý

succubě říkáme Dev. Co tak ale vím, říkali jí Zyra. Mohl jsem mít dalšího, ale bohužel cestu za námi nepřežil," dodal.

Vytřeštila jsem oči. Jak to, že to nepřežil? Co mu proboha udělali? A jak sakra dokázali ulovit takový obrovský démony?

„A co je zač tenhle?“ zeptala jsem se na dalšího démona, který vypadal naštvaně. Seděl tam a ačkoli jsem mu neviděla do obličeje, nějak jsem vnímala, že zatíná zuby.

„Kane. Přišel s Rascalem a Zyrou. Zřejmě kámoši,“ řekl. Pak se pousmál jako by si na něco vzpomněl a podíval se na mě. „Partička naprosto sehraných a unikátních zlodějů. Na Zem se přišli schovat a narazili na nás. Tomu se říká smůla,“ komentoval s úsměvem.

Když jsem si vyslechla všechno o historii Carlovy sbírky, ošetřila tigrinianovi tlapu, prohlídla víle krk, upírovi zabrousila špičák a zachránila život mořský panně, tedy spíš jí odsoudila na život ve skladu pro kouzelné bytosti, a dostala jsem pár stovek dolarů na ruku, tak mě Číslo sedmáct odvezl se svým řidičem zpátky domů.

Bylo pozdě a rozhodně jsem se potřebovala vyspat, ale hlavu jsem z toho měla jak balón a myšlenky mi střídaly další. A tak jsem si nalila skleničku vína a s kocourem jsem si zalezla pod deku na sedačku.

Měla jsem hlavu plnou toho, co říkal Carl, i těch nevinných tvorů. A taky jsem přemýšlela nad jeho velkorysou nabídkou, že by mi démona prodal jen za dva miliony dolarů, když jeho cena byla vyšší než deset.

Jsem na hlavu, když jsem nad tím vážně přemýšlela? Sice by ke mně neměl pouto, ale třeba by mi byl vděčný i tak, protože se mnou by získal svobodu. A třeba by mi pomohl osvobodit i svoje přátele. Prý je chytrý a mistr zloděj, takže by mohl vymyslet nějaký plán.

A taky byl pohledný. Tedy měl pěkné tělo. A jak říkal Carl, démoni mají rádi sex a já už dlouho nikoho neměla. S lidmi si raději kvůli poutu nic začínat nebudu.

Ale zase ho vůbec neznám. A utratit dva miliony dolarů za to, abych si koupila nějakého nebezpečného chlapa... „Proboha, to je ujetý. Já přece nejsem na žádný týpky na prodej!“ prskla jsem, až se mě Asmodeus lekl.

Ale vidina toho, že bych zachránila vlastní druh mě docela lákala. Ale to, že bych kvůli tomu musela prodat svojí střechu nad hlavou už zase tolik ne. Zavrtěla jsem hlavou a podívala se na Asmodea.

„Paničce už malinko šibe. Na chvíli už jsem si myslela, že fakt kvůli démonovi prodám barák. Ale klid, ďáblíku, už jsem vzhůru. A jdu si lehnout,“ objasnila jsem, položila sklenku s vínem na stůl a šla jsem na kutě.

Já jsem možná měla nic moc období, ale moji dva nejlepší přátelé prožívali jedno ze svých nejlepších. Začalo to tím, že jsem řekla Simonovi, co jsem řekla a on pak udělal, co udělal – šel za Norou jí oznámit, že kvůli ní opouští svou novou přítelkyni a že

k ní cítí taky nějaké sympatie a že to už vlastně nějakou dobu trvá a že s ní chce chodit.

Ta si myslela, že je to jen sen, a tak po něm skočila, že jsem je slyšela blbnout ještě když mi skončil seriál. V mojí posteli... no co, tam už se dělo věcí. Od Asmodeova nočního blitíčka, přes jeho čůranky když měl zánět močáku, až po hovínko, když jsem ho omylem zavřela v pokoji, a mnoho dalších chuťovek. Myslím, že milostný šlávy mých dvou přátel už mi jen otevřou dveře do Ikei a donutí mě konečně koupit novou matraci.

No a od té doby byli oba prakticky k nesnesení. Nora se usmívala pokaždé, když se na něj podívala. Simon se usmíval pokaždé, když se podíval na ní. A když se zrovna nedívali jeden na druhého, dívali se do telefonu, kde si očividně posílali nějaké naprosté kraviny, protože se po chvíli začali oba smát.

Naše společné večery, kdy jsme se vždycky dobře bavili, koukali na filmy a živili se nezdravým jídlem, které někdo z nás objednal, zmizely. Stejně tak jako ty, kdy jsme hráli deskovky, chlastali a povídali si, anebo prostě chodili ven na dětská hřiště se na stará kolena houpat.

Místo toho jsou teď spolu pořád zalezlí v posteli. A když náhodou ne a sejdem se všichni například v kavárně, pak si tam připadám jako páté kolo u vozu. Takže jsem vlastně tím dnem přišla rovnou o dva kamarády. Takže jsem na nule a možná by se mi ten démon hodil.

Následující dny jsem měla klid. Carl se mi neozval a nic ode mě nechtěl. A nejsem schopná říct, jestli mi to vadí, nebo jsem ráda. Ne, že bych s tím nebezpečným týpkem a jeho zvrácenou sbírkou chtěla mít co dočinění, ale měla jsem obavy o toho démona, že by ho vážně někdo koupil a já bych o tu šanci přišla.

Jo... správně, ještě jsem nad tím nepřestala přemýšlet a čím dál tím víc jsem se přikláněla k tomu, že to udělám. Že to risknu a kompletně od základu změním svůj život. A proč? Protože jsem si díky svým přátelům uvědomila, že možná takhle můj život dál žít nechci. Že jsem nebyla tak spokojená, jak jsem si myslela, že jsem. A že jsem opuštěná.

„Bez urážky, Asmodee, ale asi bych se pomazlila i s někým jiným než jen s tebou,“ zašeptala jsem mu do ucha, když jsem ho držela, aby mi nezdrhnul, zatímco Simon nesl do domu novou postel. Tedy spíš nová prkna a návod *slož si sám*.

Byla totiž sobota a Simon mi slíbil, že mi pomůže sestavit novou postel. Nora přišla samozřejmě taky, aby ho mohla komandovat a vyprávět mi všechny ty nechutnosti, které spolu v nedávné době dělali. Asi ze závnosti mi to šlo jen jedním uchem tam a druhým ven.

Asmodeus mě packou odstrčil, když jsem se k němu snažila asi po osmé přitulit. Nedivím se mu po tom, co jsem mu řekla, že jeho mazlení už беру spíš jako samozřejmost a že bych se radši mazlila s jiným démonem.

A tak jsem šla nahoru. Nora mě následovala se sklenkou vína a vykecávala mi díru do hlavy. Naštěstí tedy už o svých rodičích, u čehož jsem si nebyla jistá, jestli je to změna k lepšímu. Její máma s tátou byli vážně trochu někde jinde.

Její máma do ní nonstop hustí, aby už měla dítě a její táta zase škemrá o opak. Je to fakt na hlavu. Asi jako Carl a jeho nadpřirozená zoo.

Zastavila jsem se mezi dveřmi do ložnice a zírala na Simona, jak sedí mezi prkny a hmoždinkami, se šroubovákem v ruce a civí do návodu. Místnost byla o mojí starou postel lehčí a prostornější, takže tam byla i pěkná ozvěna, když Nora imitovala svojí matku. A myslím, že jí vystihla.

Jenže když jí viděl, přestal se soustředit na práci a jen jí svlékal očima. Protočila jsem panenkami, když jsem si všimla, že na něj ta mrcha ještě pomrkává. „Ale no tak, na tuhle postel už zapomeňte!“ prskla jsem na ně.

Simon se okamžitě začal bránit, přestože z Nory ani na vteřinu nespustil oči. „Nic neděláme,“ řekl.

„Ty neděláš nic už asi deset minut. Jen na ní čumíš,“ objasnila jsem mu.

„Nemůžu za to,“ řekl a já se na něj usmála.

„Samozřejmě, že nemůžeš. Ona tě totiž začarovala,“ uvedla jsem to na pravou míru.

Nora se na něj podívala a její výraz se během vteřiny změnil v ten sladký, zamilovaný úsměv, který u ní posledních pár dní vídám až podezřele často.

„Možná,“ řekla a Simon jí ten úsměv samozřejmě okamžitě oplatil. V tu chvíli mi došlo, že jsem udělala chybu, když jsem jim vůbec dala další příležitost se na sebe takhle dívat. Byli spolu teprve pár dní a už se chovali, jako kdyby právě objevili úplně nový druh lásky, o kterém je potřeba informovat celé lidstvo.

„Vážně jste spolu teprve pár dní?“ zeptala jsem se a nevěřicně je oba pozorovala.

„Jo, teprve pár dní,“ potvrdila Nora s takovým úsměvem, že jsem měla chuť jí ho trochu zkazit.

„Ježiši Kriste.“ Protočila jsem očima. „To jsem si myslela. Po měsíci už budete asi nesnesitelní,“ dodala jsem.

Simon se nad tím na chvíli zamyslel. „Myslíš, že to bude ještě horší?“ zeptal se. Jestli si to myslím? To byla tutovka.

„Nepochybuju,“ ujistila jsem ho. Nora se zasmála a posadila se vedle něj přímo mezi všechna ta prkna, šroubky a hmoždinky. Simon jí bez přemýšlení položil ruku kolem pasu, jako kdyby to dělal odjakživa, a chvíli si něco šeptali.

Já se raději začala přehrabovat v návodu, protože jestli jsem měla ještě jednou sledovat, jak na sebe hledí, začínala jsem vážně zvažovat skok z okna. Nejspíš bych

si při tom akorát zlomila nohu a oni by se na sebe dál dívali nad mým pohmožděným tělem.

„Stello, mám pro tebe otázku,“ ozvala se po chvíli Nora.

„To zní nebezpečně,“ odpověděla jsem a ani jsem nezvedla oči od návodu.

„Co bys radši?“ začala. Podívala jsem se na ní relativně utahaně a podezřívavě přimhouřila oči.

„Podle toho, jak moc je to decentní,“ prohlásila jsem a čekala, co z ní vypadne.

„Kdybys musela celý rok chodit všude s jednou botou o tři čísla menší, nebo bys pokaždé, když se ti někdo líbí, začala nekontrolovatelně kokrhat?“ zeptala se s nadšením v hlase, který nešel potlačit.

Chvilí jsem na ní jen zírala. „Tohle je ta tvoje velká otázka?“ divila jsem se a ona přikývla.

„Ano, přesně tohle mě baví,“ opáčila.

„Tak určitě ta bota,“ rozhodla jsem se a Simon se zamračil a prohlásil, že on by byl pro to kokrhání.

Podívala jsem se na něj s naprostým nepochopením. „Ty bys neměl na výběr. Tobě už se někdo líbí,“ prskla jsem na něj.

Nora vyprskla smíchy a Simon do ní lehce šťouchl ramenem, jako kdybych právě odhalila nějaké přísně střežené tajemství.

„Dobře, teď já,“ rozhodla jsem se a znovu se podívala na oba. „Co byste radši? Aby vám pokaždé při lži začaly svítit oči, nebo aby vám pokaždé při pravdě zčervenaly tváře?“ zeptala jsem se.

„Oči,“ řekla Nora bez sebemenšího zaváhání.

„Oči,“ přidal se Simon. Samozřejmě se na sebe podívali a oba se začali smát.

„Vy dva Pinocchiové se svítícíma očima už ani nepotřebujete mluvit,“ zamumlala jsem a vrátila se k návodu.

„To je na tom to hezký,“ řekl Simon. Nora se k němu přitulila a já jsem se jen podívala na rozloženou postel kolem nich.

„Výborně. Tak až skončíte s tou romantickou idylkou, někdo by mi mohl taky složit nábytek,“ rýpla jsem si.

„Jasně, hned se do toho pustím,“ slíbil Simon, ale ani se nehnul. Chvilí jsem ho pozorovala a čekala, jestli mu dojde, co právě slíbil. Nedocházelo mu nic. Nakonec jsem ukázala na šroubovák, který pořád držel v ruce.

„Simone?“ oslovila jsem ho znovu jako nějaké svoje neposlušné děcko.

„Jo?“ ozval se.

„Jestli ho tam budeš držet ještě dlouho, možná se ta postel složí sama,“ zmínila jsem.

Podíval se na šroubovák, jako kdyby ho viděl poprvé, a pak se zasmál. „Já jsem se jen trochu zamyslel,“ řekl.

„Ty ses nezamyslel. Ty ses jen zamiloval,“ informovala jsem ho. Nora se znovu rozesmála a Simon jen pokrčil rameny. Podle jeho výrazu mu to vůbec nevadilo. Já si povzddechla a vrátila se k návodu. *Tohle bude dlouhá sobota.*

Světě div se, postel jsme složili ve třičtvrtě na sedm večer. Potom jsem je oba už vypakovala, protože jsem z nich začínala být mentálně vyčerpaná. Jako nechápu, ale ze zamilovaných lidí začínám mít nějaký druh fobie.

Popadla jsem mobil a Asmodea a obojí jsem položila na sedačku. Přisahám, že ta kočka umí chodit sama, ale já ho hrozně ráda dávám tam, kde jsem já, protože on si tam vždycky lehne a ani se nehne.

V tom mi pípnul mobil a znělo to naléhavě, tak jsem se podívala, kdo mi píše. Byl to Carl a potřeboval, abych přišla. Poslal mi zprávu, ve které stálo jen:

Carl: Auto přijede za půl hodiny, buď ready.

Vystartovala jsem z pohovky rovnou do koupelny a tentokrát jsem porušila naší starou dobrou tradici, že z gauče se vstává nejdřív až po dvaceti minutách po usazení.

„Možná se setkám s tím démonem, měla bych vypadat dobře...“ oznámila jsem Asmodeovi cestou do koupelny. Tomu to bylo buřt. Vytočil se jako ta vrtuloidní těstovina a zavřel oči.

Mávla jsem nad ním rukou a šla se připravit. U toho líčení a česání a čančání se jsem asi desetkrát pomyslela na to, za kolik by se dal prodat můj dům a kolik by mi zbylo, kdybych si koupila démona. *Vždyť beztak je na mě moc velký. Co bych s ním dělala?* S tím domem myslím.

Přesně za půl hodiny od zprávy jsem slyšela bouchnout dveře od auta a pár kroků po štěrku, který mám před domem. Otevřela jsem dveře a uviděla Číslo sedmnáct, který se akorát chystal zazvonit.

„Nazdar,“ řekla jsem a mávla na něj cestou k autu. On mě předběhl, aby mi mohl otevřít dveře a během chvilky už jsme vyráželi. Když jsme míjeli můj dům, prohlídla jsem si ho pozorně a došlo mi, že jsem se se svými výpočty hodně přepočítala, když jsem si myslela, že prodám dům, koupím démona, a ještě mi něco zbyde.

Teď už stačilo si to nenápadně nechat potvrdit. „Číslo sedmnáct?“ oslovila jsem ho s opatrností v hlase. On byl v pohodě, ale bylo mi nepříjemné mluvit před tím jeho divným řidičem.

Číslo sedmnáct se na mě otočil a čekal, co po něm budu chtít. „Za kolik bys koupil můj dům? Ale buď objektivní,“ zeptala jsem se.

„Tak za první ho nechci a za druhý jsem ho nikdy neviděl zevnitř. Takže nemůžu být objektivní,“ zamručel.

Protočila jsem panenkami. „Odhadem. Je to pět plus jedna. Docela moderní, pěkná zahrádka. Dvě koupelny, pěkný schody...” pokračovala jsem.

„Plus mínus osm set tisíc,” řekl.

„Jenom osm set tisíc?” vyštěkla jsem nevěřicně a vytřeštila oči. Číslo sedmnáct jen pokrčil rameny, jako kdybych se právě nerozhodla prodat střechu nad hlavou kvůli něčemu, co bylo přibližně dvakrát dražší než můj dům.

„Sauna? Bazén? Vířivka? Bowling?” vyzvídal s pobaveným výrazem.

„Ne, nic,” odpověděla jsem sklesle. On se zasmál a jen zavrtěl hlavou.

„Pak víc ne,” dodal.

Do zoo jsme dorazili kolem osmé. Carl na mě už čekal u vchodu. Cestou dovnitř mi hodil ruku kolem ramen. Posledně jsem mu schválila tykání, ale tohle jsme si nedomluvili, a tak jsem ho slušně požádala, jestli by ze mě tu svou ruku mohl laskavě sundat.

Zasmál se s rukama nad hlavou jako by se vzdával policii a vedl mě dovnitř. Prý mají dva nové případy, které mu přišly už potlučené. Byla to další víla s potrhaným křídlem. To byl trochu problém, protože to je jak kdybych měla zachránit křídlo motýlovi. A pak tu byla harpyje ze zlámanou nohou a polámaným křídlem.

Chtělo to fixaci a dezinfekci a harpyje byla skoro jako nová, ale s tou vílou jsem si nevěděla rady. Byla velká jako dvouleté dítě, ale křídla měla ze stejně debilního materiálu jako motýl. Sice byla průhledná, ale stejně křehká a s tím popraškem, co dělal šmouhy, když se ho někdo dotkl.

Tuhle vílu někdo chytl za křídlo. Surově. Lehce jí ho natrhnul, setřel krásnou třpytivou barvu a zřejmě i trvale poškodil. Víla se ode mě nechala ošetřit. Vypadala jako moje známá ze střední. Měla taky tak velké oči. Zapomněla jsem říct, že víly vypadaly jako mladí dospělí, akorát byly malinký.

„Zkus nějak aktivovat svojí moc,” naléhal Carl. „S takovým křídlem pro mě nebude mít skoro žádnou cenu. Jestli to nesvedeš, budu jí muset utratit. Její kostra by mohla vyzdobit pár míst, ale to až v nejkrajnějších mezích,” prohlásil.

Vytřeštila jsem oči a prudce se k němu otočila. „Neumím to ovládat. Kromě záchrany života léčit všechno nedokážu,” objasnila jsem, ale udělal nějaký mlaskavý zvuk a přisedl si ke mně.

Víla sebou škubla, když se přiblížil. „Tak se snaž, protože ten tvůj krasavec se dneska taky ošklivě poranil na ruce. A já potřebuju, aby neměl na tom svém dokonalém těle jedinou jizvičku!” prohlásil.

„Rascal?” polekala jsem se a on se usmál a přikývl.

„Ano, Rascal,” potvrdil.

Otočila jsem se zpátky na vílu, opatrně jsem se jí dotkla, zavřela oči a snažila se mít přání, aby se její křídlo vrátilo do normálu, ale nic se nedělo. Sakra, možná mi jí bylo líto, ale měla jsem v hlavě jenom Rascala.

Víla na mě mrkala těmi svými krásnými řasami a já už pomalu ztrácela trpělivost. *Soustřed' se. Teď, nebo nikdy...* Nevím, co se teď změnilo, ale cítila jsem zase ten známý pocit, který mám, když se moje schopnost probudí a začne léčit. Šimralo mě to až v břiše.

Carl netrpělivě zíral střídavě na vílu a střídavě na mě. A pak jsem otevřela oči a křídlo se začalo skládat zpátky do původního tvaru. *Co jsem to právě udělala? Opravdu jsem zvrátila tak rozsáhlou škodu na těle?*

Carlovi se roztáhly rty do širokého úsměvu. „Ty jsi to dokázala. Ty jsi to dokázala! Opravila jsi mi vílu! Ty jsi vážně nejlepší. Tak to sis u mě vysloužila slevu,“ řekl a já nastražila uši.

Říkala jsem si, že bych si s tou další slevou mohla dovolit toho démona, ale tahle naděje mě opustila, když zopakoval tu stejnou částku, o které mluvil posledně. Došlo mi, že vlastně říkal, že si nejdřív tuhle slevu musím zasloužit.

Nicméně radost z toho, že se mi to povedlo, že dokážu napravit takové škody, a ještě zachraňovat životy mi byla velkou útěchou.

Carl pak mávnul na nějakého dalšího muže v černém, pravděpodobně s dalším číslem místo jména, který hned na to odešel a po chvíli se vracel zpátky i s démonem. Byl to Rascal.

Pořád měl na sobě tu masku jestera a kašpárkovskou čepici, takže jsem nevěděla, jak vypadá. Ruce měl za zády svázané nějakým tenkým, průhledným vláknem, které ho nejspíš oslabovalo, protože jinak by je tady všechny rozcupoval.

Tělo měl fakt nádherné a momentálně démonské. Ocas měl taky dlouhý a černý. Skoro jsem zapomněla, jak se dýchá, když jsem ho viděla. *Dva miliony... kde na to sakra mám vzít?*

Rascal se posadil klidně naproti mně ke stolku. Carl znovu naznačil pohledem tomu muži, aby něco udělal. Ten přišel blíž, Rascalovi uvolnil ruce, aby je mohl dát dopředu, ale znovu mu je svázel k sobě. Rascal byl klidný, nedělal žádné nepřístojnosti.

Měla jsem pocit, že se usmívá. Podívala jsem se mu do očí. Tedy do očí té masky, ale on mě viděl dobře. „Co tě trápí?“ zeptala jsem se ho, ale skočil do toho Carl.

„Má na ruce malou, ale hlubokou ránu. Nevím, jak si to udělal, ale chci, abys to vyléčila. Nesmí mít ani jizvu,“ řekl. „A ty, Rascale, se opovaž promluvit,“ varoval ho.

Zajímalo mě proč, ale nejspíš by ho pak mohl nějak potrestat, a tak ho démon poslechl. Malinko mě to zamrzelo, chtěla jsem slyšet jeho hlas.

Natáhla jsem se tedy pro jeho ruku a naklonila k němu tak blízko, že jsem cítila teplo, které z něj vyzařovalo. „*Kup mě. Prosím kup mě...*“ ozvalo se mi v hlavě.

Leknutím jsem nadskočila a podívala se na démona a pak na Carla, ale nikdo nic neslyšel. Musel mi to nějak říct telepaticky.

„S tvou pomocí tohle místo zlikviduju, osvobodím náš druh a ostatní a sežereme ho k večeři i s jeho poskokama,“ řekl.

„Tak co, všechno dobrý? Nějak ti to trvá?“ syknul na mě Carl. „Chápu, že je těžký se soustředit, když je tak pěkně, ale pospěš si. Čím dýl je venku, tím víc jsem nesvůj,“ dodal.

A máš být proč... pomyslela jsem si. Když nějak tohle funguje sem, musí to fungovat i zpátky. Slyšíš mě? Slyšíš mě? „Slyšíš mě?“

„Jo, slyším,“ odpověděl klidně.

„Dostaň mě odtud a naučím tě, jak být trochu démon. Víím, že nemyslíš na nic jinýho,“ pokračoval.

„Čteš mi myšlenky?“ polekala jsem se.

„Trochu. Hele, slyšelas mě? Kup mě. Prosím,“ škemral.

„Ublížil sis schválně, abys se mnou mohl mluvit?“ zeptala jsem se.

„Jasně, že jo. Copak si myslíš, že bych byl tak nešikovnej, abych se v kleci, kde nic nemám zranil?“ odseknul.

Hmm, Carl říkal, že je chytrý.

„Nemůžu ti pomoci. Nemám, jak za tebe zaplatit,“ objasnila jsem.

„Tak něco sakra vymysli. Vždyť jsi jednou z nás. No tak prosím,“ naléhal. Rozhodně mě to nenechávalo chladnou.

„Přišla bych o dům a kde budu bydlet?“ zeptala jsem se ho.

„Něco vymyslíme. Hlavně mě kup!“ řekl rázně.

„Tak hotovo?“ zeptal se zase Carl a stoupnul si nade mě.

„Ano,“ odpověděla jsem a podívala se na Rascala. Carl si ho prohlídnul a když usoudil, že je vše v pořádku, pokynul svému člověku, aby Rascala odvedl zpátky do klece.

Bodyguard ho už zajišťoval a pak ho vedl ke dveřím. Rascal se na mě pořád díval. Nevím proč, ale rvalo mi to srdce. Nechtěla jsem, aby tady byl další minutu natož, než seženu někde dva miliony. *„Kup mě, Stello!“* rezonovalo mi hlavou, když ho zase odváděli v poutech pryč.

Když se za ním zaklaply dveře, Carl si přisedl ke mně a usmál se. „Nemůžeš ho vyhnat z hlavy, že ne? Myslím, že to je jedna z jeho zvláštních schopností. Proto ti ho nemůžu dát za mň, už tak bych ti ho dal levně,“ objasnil.

Přikývla jsem jako, že tomu rozumím. „Je mi to líto, ale nemůžu ho mít. Snad jen kdybys mi dal nějaký čas,“ zmínila jsem a on se do široka usmál a přikývl.

„Že seš to ty, zarezervuju ti ho. Ale jenom do příštího týdne. Pak přijdou klienti. A garantuju ti, že se po něm zapráší,“ dodal, poplácal mě po rameni a čekal až se taky zvednu, že mě doprovodí zpátky k autu. *Jsem v hajzlu...*

Už asi hodinu jsem se převalovala v posteli a snažila se vymyslet, jak sakra koupit démona za dva miliony, aniž bych musela prodávat dům. Natož třeba dům a ještě auto. A obě ledviny a třeba i duši navrch.

Už jen představa, že bych do konce života splácela dva miliony dolarů za chlapa, kterého jsem znala sotva pár hodin, byla dostatečně šílená i bez toho, aby mi nad hlavou visela banka.

„Něco vymyslíme. Hlavně mě kup!“ Tohle mě pořád pronásledovalo. Neříkal Carl, že je zloděj? Špičkový zloděj? Ale fuj, na co to myslíš, Stello! Fakt to poslední, co ještě potřebuju, je dostat se kvůli sexy zlodějovi do maléru. Jenže zase byla škoda nebýt jeho Bonnie, zvlášť pokud nějakou takovou hledá...

Převalila jsem se na záda a zoufale si povzdychla. Asmodeus zaregistroval pohyb a drze se mi vecpal na hrudník. Ještě, že mám malé kozy, tak mě tolik nebude trápit, že mi je ta kočka zadupe ještě níž.

Pohodlně se uvelebil, spokojeně zavrněl a já mu pár vteřin tupě zírala do očí, protože očividně jako jediný v tomhle domě neměl žádné finanční starosti. A taky nikoho nekupoval.

Ještě nějakou chvíli jsem vydržela v téhle poloze, než jsem se natáhla pro mobil na nočním stolku a začala vyhledávat ceny nemovitostí a kontakt na nějakého makléře. Nejdřív jen ze zvědavosti. Čistě informativně. Jenom abych věděla, kolik by můj dům reálně mohl stát a jestli by se s tím vůbec dalo něco dělat.

Samozřejmě že jsem během deseti minut zjistila přesně to, co jsem zjistit nechtěla. A je to tady. Stella Kellerová – opravdová démonka a hříšnice, která se chystá udělat něco šíleně riskantního, nezodpovědného a stupidního. Prodá kvůli sexy démonovi svojí jistotu a střechu nad hlavou, pravděpodobně se zadluží do dalšího století a priměje tetu rotovat v hrobě. Páč to byl její barák.

V osm už jsem byla na nohou a obvolávala makléře. První makléřka mi zvedla telefon až na třetí pokus a už podle hlasu zněla, jako kdyby jí obtěžovalo, že po ní někdo chce pracovat.

Druhá mi řekla, že má čas nejdřív za týden, což mi vzhledem k tomu, že jsem chtěla démona koupit ideálně včera, přišlo poněkud nepraktické.

Třetí byla překvapivě ochotná, a ještě dopoledne přijela ke mně domů. Prošla si celý dům, vyptala se na rekonstrukce, střechu, okna, vytápění a pozemek a několikrát si něco poznamenala do tabletu.

Já mezitím stála za ní a snažila se nevypadat jako někdo, kdo právě zvažuje prodej svého domu kvůli muži, od kterého dřív nebo později bude očekávat i něco tak stupidně primitivního jako je sex.

„Podle toho, co tu vidím, bych ho na trh dala za osm set padesát,“ řekla nakonec v obýváku, a ještě jednou se rozhlédla. „Možná o něco výš, ale nechci vás zbytečně vystavit tomu, že bude viset na trhu měsíce,“ dodala.

„A kdybych ho chtěla prodat rychle?“ vyzvídala jsem a sledovala její výraz.

„Jak rychle?“ zeptala se a zvedla obočí.

„Hodně rychle,“ odpověděla jsem bez váhání.

„Pak bychom šli s cenou níž. Třeba kolem osmi set,“ řekla a pokrčila rameny. To mě trochu zabolelo, přestože jsem přesně tuhle částku čekala. Osmdesát tisíc sem, osmdesát tisíc tam. Pořád jsem byla o pořádný kus dál od dvou milionů.

„A jak dlouho by to trvalo?“ zeptala jsem se.

„To vám nikdo seriózní nezaručí,“ odpověděla. „Můžeme mít nabídku za pár dní a můžeme čekat několik měsíců. Záleží na ceně, trhu a na tom, jak moc budete ochotná vyjednávat,“ vysvětlila mi a já přikývla.

„Dobře, tak to zkusme,“ řekla jsem nakonec. A bylo to. Jedna věta, a právě jsem udělala první skutečný krok k tomu, abych prodala dům po tetě kvůli démonovi. Já vím, že to pořád přemílám v hlavě, ale ano je to kvůli SEXY DÉMONOVI! A já jsem totálně na hlavu.

Když makléřka odešla, vytočila jsem Carlovo číslo. Kupodivu to hned zvedl jako by měl mobil v ruce. „Ano, má oblíbená zaměstnankyně?“ ozval se, až se mi z toho oslovení zkrivil obličej.

„Carle, mám zájem o Rascala. Vážný zájem,“ začala jsem zlehka. Ucítila jsem, že se usmívá.

„Nepovídej. A už máš peníze?“ zeptal se a já hned věděla, že moje nadšení ho příliš nezajímá, pokud u toho nemám v kapse dva miliony dolarů.

„Nemám. Zatím. Ale budu mít,“ pokračovala jsem, ale už jsem ho pomalu ztrácela. Slyšela jsem jen otrávený výdech, který mi dal poměrně jasně najevo, že pokud mu nedám něco konkrétnějšího, za chvíli mi položí telefon.

„Zavolej, až budeš mít,“ řekl suše a chystal se zavěsit, ale já na něj skoro štekla.

„Počkej! Kontaktovala jsem svoji makléřku. Prodávám dům, ale prodej může trvat pár týdnů. Dostanu nějakou zálohu, tu ti zaplatím jako rezervační poplatek. Ale potřebuju, abys mi dal čas, než dům prodám,“ škemrla jsem a snažila se znít sebejistěji, než jsem se cítila.

„Jak dlouho?“ zavrčel.

„Měsíc, nebo dva?“ zašeptala jsem a na druhé straně se rozhostilo ticho. Takové to nepříjemné ticho, při kterém člověk přesně ví, že ten druhý přemýšlí, jestli ho má poslat do háje, nebo z něj ještě něco vytřískat. A vzhledem k tomu, s kým jsem právě mluvila, jsem se obávala spíš té druhé možnosti.

„A kolik mi pošleš jako zálohu?“ zeptal se nakonec.

„Nevím. Kolik bys chtěl?“ zakuňkala jsem. Byla jsem ochotná dát mu skoro cokoli, co jsem dokázala rozumně sehnat, jen jsem tak nějak doufala, že to nebude částka, po které se mi zastaví srdce.

„To záleží na tom, jak moc ho chceš,“ odpověděl a podle hlasu jsem poznala, že se zase usmívá.

„Chci ho hodně. Takže?“ zeptala jsem se, protože přesně teď jsem potřebovala číslo, ne další psychologické hry.

„Řekněme dvě stě tisíc. Když mi je pošleš, Rascala do konce těch šedesáti dnů nikomu nenabídnou. Pak mi doplatíš zbytek do těch dvou milionů a je tvůj,“ objasnil a znělo to, jako kdyby mi právě nabízel úplně běžnou službu.

Dvě stě tisíc dolarů. Ztěžka jsem polkla. Byla to částka, ze které se mi chtělo okamžitě zvracet, ale zároveň jsem věděla, že když tuhle možnost pustím, mohl mi ho během několika dní někdo jiný vyfouknout. A přesně to jsem nechtěla. Věděla jsem, že pokud si ho někdo koupí, už ho nikdy nemusím vidět. A já jsem najednou nebyla ochotná připustit, že bych Rascala nechala skončit v rukou dalšího člověka, který ho bude držet v kleci a bůhví co s ním dělat místo mě.

„Dvě stě tisíc,“ zopakovala jsem si spíš pro sebe a snažila se představit, kolik nul vlastně taková částka má.

„Je to hodně?“ zeptal se Carl pobaveně.

„Je to hodně,“ odpověděla jsem upřímně. „Ale zvládnou to,“ dodala jsem. Na druhé straně se ozval tichý smích.

„Tak to jsme si rozuměli,“ řekl ještě a mně v tu chvíli došlo, že jsem právě přestala přemýšlet, jestli Rascala koupím, ale začala jsem řešit, jak Rascala koupím.

Toho dne jsem vyřídila ještě tolik telefonátů, že jsem večer skoro necítila ucho. A protože dvě stě tisíc dolarů se zrovna nevykutálí z gauče, rozhodla jsem se prodat všechno, co se prodat dalo. Doma jsem měla nějaké šperky, obrazy, pár kusů nábytku, elektroniku a spoustu dalších věcí, o kterých jsem si ještě ráno myslela, že je budu mít minimálně dalších deset let. Teď už byly všechny hezky vyfocené, popsané a vystavené na internetu.

S takovou mi z celé domácnosti nakonec zůstane jen mobil, nová postel a vybavení pro Asmodea. A možná pár hrnků, pokud je nikdo nebude ochotný koupit. Ale hlavně, že budu mít sexy týpka.

Někde hluboko v hlavě mi sice pořád šeptal zdravý rozum, že normální člověk si neprodá půlku majetku kvůli démonovi, kterého zná sotva pár dní, ale rozhodla jsem se ho ignorovat. Stejně už bylo trochu pozdě na to, zachránit můj rozum a třeba i auto, které jsem se rozhodla prodat za 26 tisíc dolarů.

„Fakt super rozprodala jsem celý svůj život a můžu si dovolit ho maximálně na chvíli zarezervovat,“ komentovala jsem zoufale svoji situaci.

Akorát jsem se posadila na postel a povzdychla si, když mi zase zvonil mobil. Sáhla jsem po něm a přijala hovor, aniž bych se podívala na displej.

„Ano?“ ozvala jsem se.

„Tady Carl,“ představil se a já vytréštila oči a narovнала se jak prkno. „Hele, tak mě napadlo... nemáš peníze na toho démona a chceš ho. A normálně by mi bylo úplně jedno, že něco někdo chce a nemůže to mít, takže aby bylo jasno, proto to nedělám.

Ale máš veterinární ordinaci, umíš zázraky, znáš moje tajemství a já znám tvoje. A jak jistě víš, potřebuju někoho, kdo se bude starat o zdraví mých lásek, abych je mohl prodávat za co nejvíc peněz, případně si je nechat ve špičkové kvalitě,“ pokračoval tak pomalu, že se mi stihla vytvořit cévka na hlavě.

„K věci, Carle, nebo dostanu infarkt,“ naléhala jsem a on se zasmál.

„Dobře, dobře, nezabíjej mě. Kolik dostaneš za ten barák?“ zeptal se. Nevěděla jsem, jestli se mi právě ulevilo, nebo jestli jsem měla začít panikařit ještě víc.

„Kolem osmi set táců,“ odpověděla jsem.

„Hm. Dáš dohromady mega?“ vyzvídal.

„Dám,“ zakuňkala jsem.

„Dobře. Tak měníme plán. Rascal tě bude stát mega a chci to v hotovosti, rozumíš? A zbytek mi budeš splácet prací. Tvoje ordinace se bude muset přizpůsobit dalšímu režimu. Je mi jedno, jak to uděláš, ale bude v provozu pro mě a moji sbírku soukromě, bez sester a asistentů, tři hodiny denně. Víkendy máš volný, pokud tě nebudu potřebovat. To bys přijela za mnou. Souhlasíš?“ zeptal se. Neměla jsem slov.

„Hádám, že jo. Ale je tu malej problém,“ zmínila jsem.

„Co zase?“ prskl otráveně.

„Nemůžu být bez sester nebo asistentů. To, že myšlenkou dokážu někoho vyléčit, neznamená, že to půjde vždycky, nebo že nenastane situace, kdy nebude potřeba pomoc,“ objasnila jsem a on po chvíli přikývl.

„Rozumím. Seženu ti diskrétní lidi. Kolik?“ zeptal se.

„Zatím nevím, ale rozhodně minimálně dva. Muže a ženu,“ odpověděla jsem.

„Připravím kupní smlouvu a další věcíčky kolem. Počítej s tím, že tě ohledně toho bude kontaktovat můj právník. Nemusíš to ani číst,“ dodal.

To víš, že jo. A já jsem asi fakt padlá na hlavu. Jen jsem se přidušeně zasmála. „Jdu dát dohromady rozvrh. Budu teda čekat na spojení s tvým právníkem,“ dodala jsem a pak jsme se rozloučili.

Položila jsem mobil vedle sebe a chvíli jen zírala do zdi. Takže jsem si právě koupila démona za milion dolarů, další milion budu splácet prací, moje veterinární ordinace se právě stala soukromou nemocnicí pro nadpřirozenou Carlovu zoo a k tomu mi ještě pošle právníka, který mi bude vysvětlovat, co všechno jsem si na sebe právě ušila. Skvělý. Můj život už fakt nemohl být normálnější.

A zatímco já si ušlala s kocourem v posteli, abych se ještě trochu vyspala, než se můj život úplně celý rozpadne. Bylo kolem 8. večer a Simon seděl v centru v kavárno-baru, kde pracovala Nora, s notebookem a učil se, nebo pracoval. Těžko říct, co ten šprt pořád dělal. Jak jsem řekla, byl věčný student.

Sice nastoupil se mnou na stejnou fakultu, kde chtěl studovat biochemii, ale nakonec skončil s vystudovanou farmacií. Ale že by šel pracovat? Ne. Zase něco studuje. Už ani nevím, jestli pořád dodatky k tomu, nebo něco úplně jiného. On je blázen.

Nora už měla padla, vystřídala jí kolegyně. Přes den to byla kavárna, v noci bar. Normální lidi do baru nechodili v noci pracovat ani se učit, ale kdo z nás tří je vlastně normální? Já prodala co se dalo, abych si mohla koupit démona. Simon by se jenom učil ve dne v noci a Nora je totální blázen do Simona, který je dle jejích slov cítit jako zaprděná knihovna a sama nechápe, že se jí líbí jeho odpudivý vzhled.

Abych to uvedla na pravou míru, Simon nebyl ani trochu odpudivý. Asi tak jako občas my všichni. Někdy si nestihl umýt vlasy, a tak je měl mastnější a někdy měl sveztr chlupatý od Čokapika.

A ano, ty svetry... jo, ty svetry byly odpudivý. Ale jinak vypadal normálně a nesmrđěl. Ten oder knihovny Nora myslela obrazně. Jako že je fakt šprt. Jinak od nás dostal kolínskou s vůní, jakou používají týpci, co jsou chodící red flagy.

V tom baru byl poměrně frmol. Ne, že by se tam nedalo hnout, to ne, ale stoly byly obsazené a obsluha nestíhala, a tak když tam byla Nora a Simon si jí nevšímal, nabídla se kolegyni, že jí pomůže.

Simon si toho ani nevšímal, protože byl zabraný do problematiky farmakokinetiky a vypadal, jako by právě odhaloval tajemství vesmíru. Občas si něco poznamenal, chvíli hleděl do obrazovky a pak zase začal listovat nějakým článkem.

Nora kolem něj prošla potřetí s plným tácem a on ani nezvedl hlavu. „Já ho jednou zabiju,“ zamumlala a její kolegyně se zasmála.

„On tě vůbec nevnímá?“ zeptala se.

„On nevnímá ani vlastní smrt, pokud mu zrovna neleží na stole,“ opáčila suše. Aspoň věděla, jak jsem se cítila, když mi v sobotu pomáhali sestavit postel.

Nora položila sklenice na stůl a otočila se právě ve chvíli, kdy se otevřely dveře. Dovnitř vešli dva lidé.

„Tady se usadíme, co říkáš? Mám žízeň,“ prohlásil Dizzy. Fae přikývla a následovala ho k baru, kde byly shodou okolností poslední dvě volná místa.

Dizzy se rozhlídl kolem, jako by snad vážně doufal, že Stealer bude někde vysedávat v baru a nasávat.

Fae nad ním zavrtěla hlavou. „Nemyslíš si, že by to byla vážně náhoda, kdybyste se zase potkali v baru?“ zeptala se a naklonila se k němu blíž, aby jí nikdo neslyšel. „Nehledě na to, že ho možná v lidský podobě ani nepoznáme,“ dodala.

Dizzy si povzdychl a podíval se na Noru. Její blond vlasy jí spadly hezky do obličeje. To se mu zalíbilo. Démoni měli totiž vždycky tmavé vlasy, takže blondýny pro ně byly docela exotika.

„Dobrý večer, co si dáte?“ zeptala se jich ochotně a tahala ze zadní kapsy malý bloček s propiskou.

Dizzy na ní nemohl přestat zírat a malinko se zasekl, zatímco do něj Fae kopla pod stolem, aby se probral. „My si dáme oba jedno malý pivo a pikantní křídýlka,“ řekla nakonec Fae a věnovala jí úsměv. Nora jí úsměv opětovala a přikývla.

„Jistě. Jen vás poprosím o chvilku trpělivosti, máme tady frmol. Piva vám donesu hned, ale na ta křídýlka tak patnáct minut, nevadí?“ zeptala se.

„V pořádku,“ opáčila Fae a pak Nora odešla načepovat pivo. Hned jak byla pryč do Dizzyho Fae šťouchla. „Co je s tebou? Nemůžeš na ty lidský holky takhle vejrat, budou myslet, že jsi narušenej,“ okřikla ho.

„Sorry, ale byla fakt hrozně pěkná. Vidělas ty nohy?“ prohlásil. Fae protočila panenkami.

„Nejsem Stealer, abych to dokázala patřičně ocenit,“ rýpla si.

„Hm, to nejsi. Kéž by jí taky viděl. Dal by mi za pravdu,“ dodal akorát, když před něj Nora položila pivo a zase šla pryč.

Dizzy jí pozoroval až dokud nezastavila před Simonem a nepolíbila ho na tvář. Fae se rozesmála. „Ta už chlapa má. Tak si dej pohov,“ prohlásila a napila se svého piva.

Dizzy si taky loknul a povzdychl si. „Kde by mohl být? Už jsme to tu prohledali všude. Přece se nemohl vypařit?“ zmínil a Fae pokrčila rameny.

„A nevrátil se zpátky do Podsvěta?“ řekla zamyšleně, ale Dizzy zavrtěl hlavou a zcela s jistotou tvrdil, že ne.

„Ani nebyl ve směnárně. Lucan tvrdil, že ho neviděl. Ani Zyru, Vexe a Kana,“ dodal.

„Divný, jak tu plánovali zůstat bez peněz?“ divila se Fae. Dizzy se pousmál a napil se znovu piva.

„Jak asi. Jsou to zloději. Jen jsem nečekal, že by se na to vykašlali a šli rovnou blbnout,“ dodal.

„Hele a co když se jim něco stalo?“ začala, ale Dizzy na ní mlasknul, aby s takovými věcmi přestala.

„Prosím tě, a co by se jim jako tady mohlo stát? Vždyť jsou to démoni na Zemi mezi obyčejnýma lidma,“ procedil tiše skrze zuby.

Fae pokrčila rameny. „No slyšela jsem už od pár démonů, co se odtud vrátili zpátky, že od vstupu na Zem se pohřešuje čím dál tím víc démonů. Od roku 2018 už přes třicet. A nejen démoni. Ztratilo se i pár víl a tigrinianů. A myslím, že upíři taky,“ dodala.

Dizzy se zasmál. „Jako že lidi by dokázali sejmut takovou spoustu nadpřirozených jo? O tom pochybuju. A upíři se ztrácej v jednom kuse, to vůbec neber vážně. Na Zemi je asi hodně pohodlných rakví, ze kterých je nikdo nevykopne,“ zažertoval.

„A jestli se bojíš o demony, hele vsadím se, že si našli skvělý místo a zpátky do Podsvěta už ani nechťejí. Taky bych se nedivil, mají tu všechno... skvělý,“ řekl, zírajíc na Noru a Simona, jak spolu cukrují. On taky konečně zaklapl nořas a začal se jí věnovat.

Následující den jsem byla i v práci jak tělo bez duše. Už jsem ošetřila asi tři zvířata, jednoho papouška, křečka a želvu. Potom byla nečekaně prázdná čekárna, tak jsem si sedla k bloku a začala jsem vymýšlet ten rozvrh, abych nepřišla o práci, o rozum a zároveň, abych taky vyhověla Carlovi a jeho ztřeštěnému nápadu na chod ordinace pro nadpřirozené bytosti.

Přemýšlela jsem u toho, kdy jsem se do toho tak zamotala. Ještě před pár dny jsem řešila maximálně to, jestli má klient objednaného psa na očkování, nebo zase přijde o půl hodiny později a bude tvrdit, že trčel v zácpě. Teď jsem seděla nad rozvrhem a počítala, kolik hodin týdně budu potřebovat na zvířata, kolik na demony a kolik hodin mi vůbec zbude na spánek, aniž bych nějak vážně strádala.

A taky jak mám sakra vysvětlit, že moje ordinace bude přes den normálně fungovat a večer se z ní stane soukromé zařízení pro pacienty, kteří se oficiálně vůbec nenarodili? Co mám říct svým zaměstnancům? A co napsat do papírů? *Mimořádná pracovní doba pro velmi specifickou klientelu?*

A co když se někdo začne ptát, proč mám večer zamčeno, ale přitom se uvnitř svítí? Nebo proč se dělím s někým o ordinaci, když ho nemám ve smlouvě? Nebo proč mám v nákladech věci, které jsem nikdy neobjednávala?

Carl měl navíc překvapivě konkrétní představu o tom, jak má moje ordinace fungovat. Já ne.

Podle něj nebyl problém přijmout během běžné pracovní doby „člověka“ s něčím, co připomínalo druhou čelist, třetí oko nebo pár končetin navíc. Podle mě byl problém už jen vysvětlit pojišťovně, co přesně mám napsat do kolonky druh zvířete. A taky na co objednávám spíše lidské léky, které zvířata nesmí.

Čím déle jsem nad tím přemýšlela, tím víc jsem docházela k závěru, že Carlův geniální plán měl jeden malý problém. Byl úplně na hovno z právního hlediska. A samo sebou to bylo jen a jen na mě. Protože on mi přece vyšel vstříc. A už ho slyším, jak říká: „To je tvůj problém, Stellinko. Chtělas démona, tak budeš mít démona.“

Připsala jsem si další poznámku a chvíli jsem na ní koukala. Pak jsem jí přeškrtnla. ~~Démoni pouze po zavírací době...~~ Protože kdybych měla být upřímná, začínala jsem mít pocit, že zavírací doba už v mém životě stejně neexistuje.

V zoo byl dneska poměrně klid. Carl měl nějaké papírování a myslím, že to bylo kvůli té naší dohodě. A protože dnes neměl čas se kochat svými tvory, tak všichni měli padla. Ostatní jeho poskoci s čísly místo jmen lovili další chudáky, co se z nějakého pro mě neznámého důvodu ocitli na Zemi. A zbytek hlídačů u klecí a v sektoru si přes vysílačky hráli slovní hry, nebo blbli jiným způsobem.

A Rascal s Kanem a Zyrou spolu vedli složitý rozhovor pomocí svých ocasů a rukou. A taky zrcadla, které bylo naproti Rascalovo kleci. Nebyli od sebe totiž tak blízko, aby mohli používat telepatii a Carl chytře odhadl, že by si mohli povídat nebo na sebe ukazovat, tak je takticky umístil do bezpečné vzdálenosti. Ale jaksi zapomněl na zrcadlo, lesklé dveře a na jejich vynalézavost.

V klecích bylo zvukotěsné sklo, ale aby mohla fungovat vzduchotechnika, bylo tam pár dírek, které to kouzlo kazily. I tak se ale nedalo moc nic slyšet. To by někdo u té klece musel rvát z plných plic.

„Ta holka mě koupí,“ naznačil Rascal doslova rukama nohama.

„Seš si jistej?“ opáčil Kane. Rascal přikývl. „Jen aby si to nerozmyslela. Nebo se nezalekla. Nezdála se mi zrovna jako někdo tak badass, kdo by si za několik mega koupil démona na hraní,“ dodal.

Rascal se usmál, ale jeho úsměv pod maskou jestera nebyl vidět. „Podceňuješ moje osobní kouzlo a šarm,“ řekl a na závěr i stylově švihnul ocasem.

Kane nad ním zavrtěl hlavou. „Snad víš co děláš, Stealere, protože až tě dostane ven, nepodceňoval bych sílu vděku. Aby ses nepřimknul,“ dodal.

Rascal zavrtěl hlavou. „Nikdy se nepřimкну. Prachy pro mě nejsou něco, za co bych někomu musel být vděčný. A hlavně jí to splatím takže... navíc je démonka, chce to víc než jen přátelskou výpomoc, abych se přimknul,“ objasnil.

Zyra je jen sledovala a k ničemu se nevyjadřovala. Kane zase pochyboval o Rascalově odolnosti vůči poutům z vděku. „No právě, to je ještě horší,“ řekl a pak je vyrušil strážce, co tam přišel na obhlídku.

Všichni odstřelili co nejbliž k zadním stěnám klecí a dělali jako že nic. Jako by se vůbec nedomlouvali a neřešili útěk a případný plán co a jak bude po něm. Číslo sedmnáct prošel spěšně klece u démonů, pak popadl vysílačku a oznámil, že je vše v cajku. Pak odešel.

Rascal a ostatní se vrátili zpátky na místa, odkud na sebe jakž takž viděli a pokračovali v rozhovoru. „Dostanu vás ven. Pak informuju Dizzyho, aby se o nás nebál a přijdeme na to, jak to tady zlikvidovat. A roztrháme je na kusy, všechny. A já si беру Carla!“ prohlásil.

„Co když Carla bude chtít ta tvoje démonka? Přenecháš jí ho jako vděčný démon?“ rýpnul si Kane.

„Tss, to sotva!“ prsknul.

„Nevíš nic, Stealere. Je to jen další holka, co se chytla Carlovi do pasti. A ať už tě koupí ona, nebo ne. Stejně budeš mít pána a pak fakt nevím, jak tohle skončí. Ale jsem si jistý, že ne dobře,“ řekl.

„Ona mě koupí!“ pokračoval sebejistě a dal do té znakové řeči spoustu agresivních emocí. „A Carl se chytne do naší pasti!“ dodal.

„Naší?“ zasmál se Kane. „Kámo, ty začínáš být mega naivní. Jen jsi jí řekl ať tě koupí a ona ti řekla, že nemá peníze. A ty hned myslíš, že máte plán a že odtud za pár dní odejdeš po svých,“ komentoval a vrtěl nad ním hlavou.

„A ještě k tomu věří, že se nepřimkne,“ prohodila Zyra.

„Ještě k tomu,“ zasmál se Kane.

„Drž hubu!“ syknul a ukázal na něj prostředníček. Kane mu gesto oplatil a uchechtl se.

„Jen říkám, že až tu budeš za měsíc pořád sedět a čekat na svou nadřazenou milionářku, připomenu ti to,“ rýpnul si a založil si ruce na prsou.

Rascal protočil oči a odvrátil se od něj. „Za měsíc už tady nebudu,“ prohlásil s takovou jistotou, jako by už měl lístek na cestu ven v kapse.

„To říkáš ty,“ připomněl mu Kane a pobaveně nad ním zavrtěl hlavou.

„Protože to tak bude,“ odsekl Rascal.

Chvilí bylo ticho, Rascal se znovu podíval do zrcadla a zkontroloval odraz chodby za sebou. Nikde nikdo. Pak stočil pohled směrem, kde mě naposledy viděl, a chvíli tam jen mlčky hleděl.

„Řekla, že by kvůli mně musela prodat barák a že to nemůže udělat,“ připustil nakonec, jako by ho samotného trochu štvalo, že to vůbec musel vyslovit.

Kane se pousmál. „Konečně jsi připustil, že to má háček,“ poznamenal a spokojeně přikývl, jako by právě vyhrál nějakou sázku.

„Ale neřekla, že mě nechce,“ namítl Rascal a pokrčil rameny, jako by tím celou věc dokonale vyřešil.

Kane na něj chvíli koukal. „To je dost zoufalá logika,“ konstatoval a naklonil hlavu na stranu.

Rascal znovu pokrčil rameny. „Možná, ale to jediná logika, kterou mám,“ přiznal bez sebemenšího náznaku studu. „A vypadala, že nad tím bude přemýšlet,“ dodal.

Zyra se na něj podívala a tentokrát už se usmála. „Takže jí teda neočekáváš?“ prohodila a založila si ruce.

„Ne,“ ohradil se Rascal okamžitě a věnoval jí podrážděný pohled.

„Očekáváš,“ zopakovala Zyra klidně, jako by se s ním vůbec nemínila hádat.

„Ne,“ zavrtěl hlavou.

„Tak proč se pořád díváš do těch dveří?“ zeptala se a kývla směrem k chodbě. Rascal se okamžitě podíval jinam.

„Jenom kontroluju hlídače,“ zamumlal a snažil se přitom vypadat naprosto přesvědčivě.

Kane se rozesmál. „Jasně,“ pronesl a zavrtěl hlavou.

Dneska jsem končila dřív, abych si zařídila věci a trochu si v rámci možností i oddychla. Pořád jsem neměla promyšlené, jak to všechno řeknu Georgině a ostatním z ordinace. Hlavně taky, jak vypakuju na tu dobu „soukromých ordinačních hodin“ doktora Gilberta?

On ačkoli je samostatným doktorem a má ordinační hodiny, jak se mu zachce, pracuje v mojí budově. Pronajímá si ordinaci a je to takhle naprosto v pořádku a v normě. Takže to, že bych ho vyhodila byl samozřejmě jen žert, nemůžu ho vyhodit. Ne jen tak. Nehledě na to, že ani nechci.

Akorát jsem zamykala dveře od ordinace, když mě přijela vyzvednout Nora. Měly jsme v plánu zajít na masáž, na jídlo a pak jsem jí slíbila, že s ní na chvilku zajdu do kavárny, než půjdeme ke mně, protože si tam něco nechala.

Přemýšlela jsem zase, jak jí řeknu že prodávám dům, auto a taky proč. Zcela určitě by mi to schválila, protože ona je blázen. A kdybych jí řekla, že je to kvůli atraktivnímu chlapovi, proměnila by se v toho démonského našeptávače na levém rameni a nutila by mě, abych si s ním udělala nejmíň dvě děti.

Pak tu bylo to, že tohle jí říct nemůžu, sama jsem v překerní situaci pod nějakou mafiánskou pračkou na peníze a zatáhnout jí do toho by bylo nebezpečné. To už bych to radši probrala se Simonem, protože dokáže zanalyzovat situaci a objektivně radit. Jenže já nechci, aby mi říkal, že to je debilní a že jsem se asi zcvokla. To vím i bez něj.

Nehledě na pikantnosti, které zahrnují to, že nejsem člověk a že to na někoho nemůžu jen tak vybalit. A vím, že by si oba vzali osobně, že jsem jim to neřekla dřív. Takže jsem vlastně v hajzlu.

„Co je ti? Za celou cestu jsi neřekla ani slovo?“ zeptala se, když jsme akorát nasedly do auta.

„Dostala jsem se do finanční situace, která vyžaduje rychlý prodej domu, auta a všeho, co není životně důležitý,“ odpověděla jsem a ona vytřeštila oči.

„Cože? Proboha, a co ordinace? A kde budeš bydlet? A jak se to stalo?“ vyzvíдалa horlivě. Já jen věděla, že jí nemůžu říct pravdu a ani si od ní cokoli půjčovat, protože bych se na sebe nemohla ani podívat. Abych si půjčila od kamarádky, abych měla na exkluzivní hračku, zatímco ona přežívá o chlebu a vodě jen, aby mě vytáhla z průseru, který byl vlastně dobrovolný.

„Ordinace bude muset nějakou dobu najet na nový režim. Bydlet budu asi tam a spát na veterinárním stole, ještě nevím. A jak se to stalo? He, no... to by mě taky zajímalo,“ opáčila jsem, ale moc moudrá z mojí odpovědi nebyla.

„Potřebuješ pomoci? Nemám sice na nový dům, ale mohla bych ti něco do začátku půjčit,“ navrhla, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Nic nepotřebuju, děkuju, jsi hodná,“ řekla jsem a usmála se na ní. Ale nejradši bych si dala facku. *Stello, je ti jasné, že z příslibu „něco pak vymyslíme“ od pofidérního démonského zloděje si jídlo nezaplatíš, a ještě se dostaneš leda tak do kriminálu?*

No myslím, že tohle si ode mě ten démon teda vyžere. To bude mít pěkný přivítání, když mu vyčtu hned, že jsem si ho koupila. To mi ani nebude muset být vděčný. *Ale vždyť on mě k tomu přemluvil!*

„Kdybys cokoli potřebovala, třeba i u mě přespát, můžeš kdykoli,“ řekla Nora a já se na ní usmála a objala jsem ji s dalším malým poděkováním, ale věděla jsem, že si to u ní nevyberu. Budu totiž čerstvou majitelkou démona a u ní pro nás dva rozhodně nebude dost místa.

Jednoho krásného a deštivého rána jsem se vydala na nákup mého života. Seděla jsem v autě s Číslem sedmnáct a s jeho divným řidičem a čekali jsme na povolení k vjezdu na Carlův pozemek. Bylo to haló, protože to bylo celkem přísně tajné místo. Ani já jsem nevěděla, jak bych se sem dostala, protože přes ta skla nebylo vidět ven.

Ale nejspíš na to budu muset brzy přijít, jestli chci zachránit svůj druh, a i ostatní a Carla položit na lopatky. Ale asi to nechám vyřešit svojí novou hračku, která je prý velmi inteligentní a mazaná. A taky pěkně drahá.

Čekali jsme už dobrých deset minut na místě. Déšť bušil do skla jako šílený a já se marně snažila koukat ven. Jediné, co bylo vidět byly obří stékající kapky deště dolů po okně.

Vždycky když jsem sem jela, bušilo mi srdce strachy, ale dneska jsem byla klidná. Ano měla jsem strach, že mě Carl nějak podělá. Ale na druhou stranu, moje varovné kontrolky kolem Carla přestaly blikat. Bud' se rozbily, nebo jsem se rozbila já.

Fakt že budu mít Rascala mě uklidňoval tolik, jako mě děsil. *Jaký asi bude? Stojí vůbec za tohle všechno? Co když mě bude nesnášet? Co když mi ublíží? Nic o něm nevím a on se podle knih dokáže přimknout jen k člověku, což nejsem. A co když si toho všimne Carl? Bude konec s naší dohodou?*

Pak jsme se konečně rozjeli a já si zakázala myslet na můj dům, kde jsem měla dovoleno do konce týdne přespávat. A na ordinaci, kde se každý den odehrávala hra na moje nervy. S mým soustředěním to začalo jít z kopce a já už nedokázala zahojit ani říznutí od papíru. Je jen otázka času, kdy Carlovi dojde trpělivost a moje veterinární schopnosti mu stačit nebudou.

Řekl vůbec Carl Rascalovi, že si pro něj dneska jedu a že ho koupím, nebo to bude překvápko? Hádám, že to bude překvápko. A Rascalova tvář zase pro mě.

Když auto zastavilo tam, kde jsem vždycky měla vystoupit, z auta se vyvalil Číslo sedmnáct a šel mi jako správný děsivý džentlmen otevřít dveře. Vystoupila jsem pravou nohou napřed, na což jsem si dávala velký pozor.

Sice jsem šlápla do louže, která vyprskla svůj ledový obsah mě přímo pod sukni, ale potlačila jsem výkřik z leknutí a mířila si to za Carlem, který na mě čekal u vchodu a usmíval se od ucha k uchu.

Vedle něj stál nějaký jeho další kumpán a držel nad ním černý deštník, zatímco Carl si v klídku pokuřoval cigaretku. „Stello, drahá...” zarazil se. Znělo to jako by chtěl něco dodat, ale nejspíš sám nevěděl, co jsem pro něj byla, tak zmlkl.

„Jaká byla cesta? Doufám, že jsi moc nenastydla v těch šatech. Pojď dovnitř do tepla,” řekl, zahodil cigaretu do louže, která mě před chvílí ohodila a vedl mě do budovy.

Musím přiznat, že kdybych neošetřovala včera mořské panně ránu ve tvaru nápisu POMOC asi bych si to ještě rozmyslela.

Taky jsem od včerejška nemohla přestat myslet na to, jak to, že se Carl nebojí ty bytosti někomu prodat. Copak se neobává pomsty? Nebo je snad nějak magicky „kastruje“ před každým prodejem? Hádám, že to brzy zjistím.

„Jsi natěšená?“ zeptal se. Já se zamračila a upravila si svojí sportovní tašku přes rameno, aby se mi lépe nesla. Byla plná peněz, takže jsem byla spíš nesvá. Hlavně poblíž Carla a jeho lidí. Hlavně jsem nikdy tolik peněz v hotovosti ani neviděla, natož abych je měla u sebe. Připadala jsem si trochu jako nějaký zloděj, přitom ty prachy byly moje. A byly docela těžké.

„Nevím, jestli je to to správné slovo,“ opáčila jsem a on se zasmál. Byl sice slizký, ale atraktivní. Ne můj typ, ale pěkný. Řekla bych, že takový ten týpek, co bývá na reklamě na výhru nějaké renty.

„Změní se ti život,“ řekl.

„To už se změnil,“ odfrkla jsem syrově. On se zasmál a zavrtěl nade mnou hlavou.

„K lepšímu. Jsem sám zvědavý, co s tebou ten démon udělá,“ dodal. Raději jsem to nekomentovala. Pravdou je, že já se celkem bála, co se mnou ten démon udělá.

„Posaď se, připravil jsem smlouvy, všechno je v pořádku, nemusíš se bát. Klidně mi věř,“ prohlásil a pozval mě k sobě do kanceláře, kde byla na stole připravená kupní smlouva a nějaký další papíry a luxusní pero.

„Dáš si něco k pití?“ nabídl, když mi pomohl se usadit. Zavrtěla jsem hlavou a tašku si položila na klín.

Carl se uchechtl. „Tu si klidně odlož vedle sebe, já nejsem zloděj, Stello. Jsem mazaný obchodník, ale vždycky se svými klienty jednám s úctou a respektem. My už jsme obchod uzavřeli, tohle je jenom předání a dodržení našich závazků,“ objasnil. „Navíc to mezi námi je pro mě jak běžnej nákup v supermarketu,“ dodal.

To mě nepřekvapilo. Koneckonců kupuju od něj něco „jen“ za milion dolarů. „Stejně si to přečtu, když dovolíš a peníze si nechám u sebe, i kdybys mě měl zavraždit a vytrhnout mi je z mých tuhnoucích rukou. V té tašce je celej můj život. Teda ta větší část. Zatím mi teda zbyla napůl ještě ordinace,“ utrousila jsem.

„Fér,“ řekl a sedl si naproti mně ke stolu. „Ale nikdo tě nezabije, neboj se,“ dodal. Hodila jsem na něj pohled, který značil, aby už laskavě držel hubu, že chci číst. Sklapnul.

Po dočtení jsem si byla jistá, že je všechno v pořádku. Měla jsem plnou hlavu predsudků a strachu, ale ať jsem to četla jakkoli, vypadalo to dobře. Ne, že bych byla právník, ale hodně jsem si o tom četla před spaním. Byly to různé modely smluv a návrhů.

„Fajn, podepisuju,“ oznámila jsem mu a přišoupla jsem k němu smlouvu, aby začal. On se usmál, popadl pero a podškrábnul se. Potom mi ho podal.

Já si ho od něj vzala a obdařila smlouvu o další, ale tentokrát svůj klikyhák. Když jsme podepsali i druhou, jednu jsem si vzala a uložila do kabelky. Carl neřekl ani slovo, jen mě sledoval. Myslela jsem, že mi shoří tváře, jak jsem byla nervní.

Potom jsem rozepla tašku a začala Carlovi na stůl házet balíčky bankovek. Ten si jen pomocí nějakého tlačítka k sobě zavolal Číslo sedmnáct. Už jsem pochopila, že on byl jeho pravá ruka.

Když vešel dovnitř, já pořád házela na stůl balíčky peněz. Carl na něj jen udělal posunek, což znamenalo, aby to zkontroloval a přepočítal. Trochu jsem se bála, že to vážně budou počítat ručně, protože to by trvalo dlouho a já už chtěla odtud vypadnout. Ale překvapil mě, když vytáhl odněkud ze skříně takové to elektronické počítadlo bankovek, co mají v bankách, nebo směnárnách.

Jen to zapojil do zásuvky, sedl si vedle mě a začal rozvazovat balíčky jako kdyby šel škrábat ohromný množství brambor. Takhle se tvářila vždycky teta, když si sedala k zelenině. U toho teda ještě koukala na televizi.

Carl stál nad námi s rukama překříženýma na hrudi a střídavě sledoval jeho a mě. Já akorát vyhodila na stůl poslední balíček. Teda doufám, že byl poslední, aby si Carl nemyslel, že jsem se ho snažila podrazit. Ještě jsem rukou projela celou tašku, abych se ujistila. Skoro celou noc jsem nespala jen, abych to spočítala a svázala. Už jsem si připadala jako nějaký mafián.

Číslo sedmnáct projel i poslední balík a kývnul na Carla jako že je vše v cajku. Ani neumím popsát, jak moc se mi ulevilo. „Výborně. Tak jdeme pro něj?“ zeptal se a mě se rozzářily oči a vyskočila jsem ze židle jako by mě něco štíplo do prdele. Ano, teď už jsem byla natěšená.

Carl se uchechtl a společně jsme šli do sektoru k démonům. Číslo sedmnáct šel před námi a zabočil někam jinam. V reproduktorech zrovna hrála nějaká celkem energetická písnička. A zatímco na mě to fungovalo uvolněně, ostatní už z toho byli na nervy vzhledem k tomu, že tenhle playlist se tam točil už pár dní.

Rascal seděl znuděně v kleci stejně jako zbytek démonské populace tady. Ale když mě viděl, zvedl ke mně hlavu a přísahám, že se mi zdálo, že nadšeně zavrtěl ocasem. Tohle taky dělám, když nedokážu ovládnout své emoce.

Carl otevřel okýnko u skla, kudy mu nejspíš podávali do klece jídlo. „Tak, Rascale, našel jsem ti nový domov. Teda, to asi záleží, jak se o svojí paničku postaráš, protože kvůli tobě prodala střechu nad hlavou,“ prohlásil. Zcela určitě si ze mě utahoval a bude si z toho dělat srandu ještě dlouho.

Rascal vyskočil na nohy zhruba tak prudce jako já před chvílí, než jsme šli sem, a chytnul se oběma rukama mříží, zatímco Carl odemykal jeho klec a další zámek u kovového kruhu na zemi, a za řetěz ho vytáhl ven. Měl ho přivázaný k rukám.

Málem se mi zastavilo srdce, když vedle mě stál a prohlížel si mě i přes masku. Byl vysoký, mohutný a krásný. Alespoň v té démonské podobě. A pořád jsem neznala jeho hlas. Jen ten, kterým mi promlouval do hlavy, ale už skoro nevím, jak zněl. A ani jeho tvář.

„Tak pojd'te,“ řekl Carl a táhnul ho za sebou jako psa. Rascal ze mě nespustil oči. Jen na chvíli, aby když procházel kolem klece svých dvou přátel na ně mohl nenápadně něco ukázat. Carl si toho nevšiml, ale já ano.

Ti vypadali, že tomu nemůžou uvěřit. A pak už nevím, měla jsem svých emocí dost a dost. Po chvíli Carl zastavil u akvária s mořskou pannou. Ani jeden jsme to nečekali, a protože jsme na sebe cestou civěli, tak jsme se málem vysekali oba o Carla.

Ten se jen zasmál a vytáhl z kapsy předávací protokol a pero. Papír položil proti sklu akvária, abych to tam mohla podepsat. „Takže mi sem hoď podpis, že sis ho vyzvedla,“ řekl.

Carl stál vedle, v ruce svíral řetěz. Rascal se opřel dlaní o akvário a netrpělivě čekal až to podepíšu. Srdce mu bušilo jako mě. A jak tak sledoval svou ruku, polekal se. Měl pocit, že viděl pohyb žil na hřbetu dlaně. Taky se mu sevřelo hrdlo a zamotala hlava. „Kurva!“ zaklel tiše, ale já ho slyšela. I Carl. A tak jsem se k němu otočila.

„Co se děje?“ polekala jsem se a Carl se hlasitě rozesmál.

„Přimknul se k tobě. To je v pořádku, aspoň máš jistotu, že jsem ti prodal kvalitní zboží a že to není žádnéj nevďěčnej hajzl. Nikdy ti neublíží, nemusíš se ho bát,“ objasnil a trhnul s řetězem. „Na je tvůj,“ dodal a vytrhnul mi z ruky ten podepsaný papír. Druhý jsem si dala do kapsy.

Podívala jsem se na něj. *Mám démona. Hurá. A nemám kde bydlet. Hurá...* „Už mu můžeš sundat masku,“ zmínil Carl, ale já zavrtěla hlavou.

„Nechám si to na doma,“ oznámila jsem mu a on s rozesmál.

„Jistě, to už je jenom vaše věc. Užij si ho,“ řekl a poplácal Rascala po zádech. Ten měl chuť ho nejmíň nakopnout, ale momentálně byl šťastný, a tak držel hubu a krok jako já už několik týdnů.

„Sedmnáctka vás hodí domů. Tady je klíč k tomu řetězu,“ dodal a podal mi ho. Pak se otočil a odešel pryč. Vyměnila jsem si s Rascalem pohled, a i s ostatními demony v kleci. Bála jsem se, že by tam byly kamery, a tak jsem raději nedělala nic, jen jsem zatáhla Rascala za řetěz a vedla ho k východu.

„*Jsem ti vděčnej, vážně. Díky,*“ ozvalo se v mé hlavě.

„*To máš taky proč být. Teď buď zticha a jdeme. Pak mi to vynahradíš,*“ odsekla jsem mu a táhla ho konečně pryč. Když jsem řekla, že mi to vynahradí, pousmál se.

Před vchodem na nás už čekal Číslo sedmnáct i s autem. Venku lilo jako z konve, ale všude líp než tady. Nastoupili jsme a bylo ticho až dokud jsme nevystoupili u mě před domem. Naštěstí tam nikdo nebyl. Sousedi měli pryč auta a byli někde v trapu.

Zatáhla jsem ho dovnitř a zavřela za námi dveře a v tu chvíli to ze mě všechno spadlo. „Ani se nepodíváš, jak vypadám?” nadhodil překvapeně.

„Podívám, za chvíli. Až popadnu dech,” opáčila jsem a skopla boty z nohou. Nedokážu ani říct, jak zvláštní úleva to byla být teď doma. I s tím démonem. I o milion lehčí.

„Koupila sis zajíce v pytli, co když jsem hrozně hnusnej?” prohlásil. Já na něj hodila bodavý pohled. Tedy na jeho masku a mířila jsem si to do obýváku. Jeho řetěz jsem pustila na zem, ale ještě jsem mu to neodemkla. Respektoval mě a nechal mě si ho rozbalit, což mi imponovalo.

„A seš hrozně hnusnej?” zeptala jsem se akorát když jsem vítala Asmodea.

„Nechám tě to posoudit,” prohlásil a následoval mě dál do domu. „Neřeklas mi, že máš kočku,” řekl.

„Neřekli jsme si ještě ani ahoj, tak čemu se divíš?” opáčila jsem a sundala jsem mu tu masku už ve dveřích. No a zírala jsem na něj jak na osmý div světa. Byl nádherný. Rebelská tvář, ale atraktivní. Tmavé akorát dlouhé vlasy, světle šedé oči, a dokonce byl i oholený tak na dva milimetry.

„Tak co? Jak podle tebe vypadám? Nejsi zklamaná?” zeptal se.

„Vypadáš normálně,” zmínila jsem a sáhla do kapsy pro ten klíč, abych mu mohla odemknout ta pouta s řetězem. Čepičku jsem mu nechala, sice jsem mu díky ní neviděla na rohy, ale mohla jsem si ještě chvíli domýšlet jejich tvar a velikost.

On se pousmál. „Normálně? Utratilas za mě dva miliony a já vypadám jen normálně?” řekl rošťácky.

Možná čekal potlesk. A možná bych mu ho i za jiných okolností dala, ale momentálně jsem na něj byla podvědomě trochu nasraná. „Jak bys chtěl vypadat?” zeptala jsem se.

„Stejně, ale ocenil bych, kdybys mě líp ocenila ty, fakt jsem se povedl,” prohlásil. Podívala jsem se na něj a zavrtěla nad ním hlavou.

„Seš namyšlenej až to bolí. Jak se vůbec jmenuješ?” zeptala jsem se, ale pokrčil rameny.

„Nemám jméno. Říkej mi jak chceš,” řekl tak nějak sklesle a povzdechl si. Když jsem mu konečně odemkla ta pouta, protáhnul se a opřel se zády o linku. Hned na to se nějak zmenšil do lidské formy. To mě nepřekvapilo a trochu se mi ulevilo, jako démon byl moc nápadný. Napadlo mě, že mi k němu Carl mohl dát aspoň tričko. I když na něj byl vcelku pěkný pohled.

„Jak to, že nemáš jméno? Každý má jméno,” prohodila jsem a vyhoupla se nahoru na linku. V domě už jsem neměla skoro žádný nábytek. Byl prodaný, jen jsem se domluvila, že odejdu o týden později.

Zbyla mi jen ta postel a výbava pro Asmodea, jak jsem říkala. Ale ta postel tu zůstane a já s démonem a s kocourem si budeme muset jít po svých. Třeba do nějakýho hotelu.

„Neznám ho,“ řekl.

„Divný,“ zmínila jsem.

„Hm, ty seš taky divná,“ opáčil.

„Proč?“ zeptala jsem se.

„Jsi démon a nic o sobě nevíš. Ani jak schovat ocas,“ komentoval a pohledem naznačil, že ho vidí se točit kolem mé nohy. Doufám, že jeho nedělá to samý, když myslí na nepřístojnosti. Cukla jsem s ním.

„Budeš prostě jenom Rascal. To k tobě sedí,“ dodala jsem. On na mě chvilku koukal, než pokrčil rameny.

„Ale není to ani jméno,“ objasnil.

„Hm, a mě to je jedno,“ sdělila jsem mu. On se pousmál a zavrtěl nade mnou hlavou. Pak se rozhlídl po místnosti. Nemusela jsem být zrovna jasnovidec, abych pochopila, že by se rád konečně někam natáhl.

„Kde budeme spát?“ zeptal se. Já se taky podívala po místnosti jako bych už zapomněla, jak to tu vypadá.

„Nahoře,“ odpověděla jsem, seskočila jsem dolů z linky a šla jsem si otevřít láhev vína. To jsem totiž po tom dnešku potřebovala na nervy.

„Jsi násoska? Super,“ odfrknul pohrdavě. Jen jsem na něj hodila vražedný pohled a odšpuntovala zátku až to udělalo ten krásný korkový zvuk a zírajíc mu do očí jsem se napila rovnou z láhve. „Nemáš cigáro?“ zeptal se.

Tentokrát jsem mu to vrátila. „Jsi kuřák? Super,“ prskla jsem na něj znechuceně. On se rozesmál a zavrtěl hlavou.

„Nejsem, ale radši si dám cigáro než víno,“ osvětlil.

„Hm, já nekouřím. A od teď ani ty!“ poručila jsem mu a šokem pro mě bylo, když jen přikývl. „Dobře.“

Podívala jsem se na něj. „Dobře?“ divila jsem se jeho reakci. On jen pokrčil rameny a já jsem si vzpomněla na ten moment při podepisování předáváku. „Něco mi vysvětlí. Co myslel Carl tím, že ses ke mně přimknul? Chci říct, jak je to možný, vždyť jsem taky démon a tohle je snad jen mezi démonem a jeho pánem člověkem, ne?“ zeptala jsem se a on vyprsknul smíchy.

„Ty toho fakt o démonech moc nevíš, co? Možná to je i důvod, proč jsi tohle celý přežila, a ještě jsi dostala nejlepší kousek skoro za hubičku,“ rýpnul si.

Lehce jsem do něj šťouchla. „Tohle od tebe už nechci slyšet. Ta tvoje hubička mě málem zabila, a ještě pořád nevím, kde budeme bydlet. A není sexy, když o sobě pořád tak básníš. Jsem nečekala, že si vyberu narcisa,“ opáčila jsem a zkoukla jsem ho od shora dolů.

On se tak hezky pousmál. „Nejsem narcis. Jen moc dobře vím, do jaký ligy patřím,“ prohlásil a já k němu zvedla obočí.

„Mimochoodem, do jaký?“ zeptala jsem se. On ke mně udělal krok, lehce se dotkl palcem mého koutku u pusy a pousmál se. Já totálně ztuhla a zpanikařila. Moje srdce šlelo.

„Přece do stejný jako ty, moje paní,“ řekl a lehce se mi poklonil. Tedy sklonil přede mnou hlavu. Nemohla jsem od něj odtrhnout zrak. Ještě měl na sobě tu čepičku jestera, že jsem na chvilku měla pocit jako bych byla v pohádce, kde je v hlavní roli milostný poměr mezi královnou a jejím dvorním kašparem.

Ale ne s tím zakrslým, co má větší hlavu, než by měl mít ke svému malému tělu, ale s tím, co je přesně takhle nebezpečně sexy. Víc než sám král a je z toho pak velký problém. Ale taky i pořádný dobrodružství. Než oba skončí s hlavou na špalku samozřejmě.

„Přivedl jsem tě do rozpaků?“ zeptal se a polichoceně se usmíval.

„Slíbils, že něco vymyslíš s tím bydlením, když tě odtamtud dostanu, tak začni raději myslet,“ prskla jsem na něj, položila láhev na linku a šla nahoru.

On protočil panenkami a otráveně si povzdychl, zatímco mě následoval. „Bože, jsi démonka a totální frigida. Já se ale umím přimknout,“ prohlásil zoufale. Jeho stížnost mě šokovala.

Zastavila jsem se na schodech a otočila na něj. On ztuhnul. „Myslels, že bude sex? Koupila jsem si tě abys mi pomohl,“ prskla jsem na něj. *To je... fakt pro dobrotu na žebrotu tohle.*

„Jo ale...” začal, ale skočila jsem mu do toho.

„Žádný ale, znám tě v součtu dvě hodiny,“ připomněla jsem mu, ale zdálo se, že to pro něj není žádná překážka. A tak jsem se znovu rozešla směrem nahoru do pokoje. Šla jsem tam pro firemní telefon, abych si zkontrolovala zprávy.

„Ale já bych chtěl ty další strávit něčím zajímavým,“ opáčil akorát, když jsem otevřela dveře do ložnice.

„Tak si čti. Nějaký časáky mi tu ještě zbyly. A pak jdi spát. Umíš číst že jo?“ zeptala jsem se.

Podíval se na mě jak na krávu. „Jsem démon, ne idiot. Jsem ti oddanej, ale nejsem dementní,“ informoval mě.

„To znamená?“ tahala jsem z něj, zatímco jsem bleskově prolítla notifikace.

„To znamená, že tě budu respektovat, chránit a ve finálních věcech poslouchat, ale jen když to bude příkaz. A že to fakt neznamená, že s tebou ve všem souhlasím,“ vysvětlil.

Chvilí jsem se tak na něj koukala. Na to jeho tělo bez trička, a dokonce jsem si vzpomněla i na to, jak velký byl, když měl tu druhou formu. Taky měl docela atraktivní ocas... a pak mi došlo, kam jsem ho přitáhla.

„Chtěl bys sex?“ zeptala jsem se ho z ničeho nic.

„Jo,“ řekl jako bych mu právě nabídla jen něco k pití. Taky jeho výraz povolil a zdálo se mi, že se usmívá.

„Tak jdi někam za ženskýma, máš to dovolený,“ dodala jsem a ten jeho úsměv se zase zakouzlil zpátky.

„To je příkaz?“ zeptal se.

„Ne,“ opáčila jsem.

„Tak nejdu,“ řekl.

„Ale můžeš,“ objasnila jsem a znovu jsem se podívala do telefonu. On mě mlčky pozoroval a pak se rozhodl, že pokračujeme dál v našem rozhovoru o ničem. Ale právě to bylo důležité, probíhala mezi námi taková bitka o to, kdo z nás dvou bude alfa démon.

„Já nechci,“ zmínil suše.

„Proč?“ zeptala jsem se. Zdálo se mi zvláštní, že by tedy dobrovolně chtěl být tady, když se mu nelíbí, co jsem mu řekla a zakázala.

„Protože jsem démon a lidi mě nebaví,“ objasnil. Konečně řekl něco, co dává smysl a na čem se shodneme.

„A já tě bavím víc?“ vyzvídala jsem. Hodil na mě takový neidentifikovatelný pohled.

„Teď zrovna ne,“ řekl suše.

„Nebudu s tebou spát!“ ujasnila jsem to. Všimla jsem si, jak rychle jeho oči potměnely. Ne doslova, ale spíš, že se z nich vytratil lesk, který měl značit naději a radost.

„Jako nikdy?“ polekal se.

„Ne,“ řekla jsem s jistotou a hodila mobil za sebe na postel. On se na něj tak podíval a pak zpátky na mě.

„Proč? Nelíbím se ti?“ pokračoval v tom výslechu. Já protočila panenkami a zoufale si povzdychla.

„Líbíš,“ řekla jsem zírajíc mu do očí. On zvedl obočí. Nejspíš se nechytal. Není divu, ani já jsem nevěděla co to žvaním. Věděla jsem jen to, že mu chci malinko zaťápnout ego a taky to, že není úplně normální, abych se s ním vyspala hned, jak jsem ho dotáhla domů. Teda, jako by bylo normální ho v první řadě kupovat.

„Tak to mi vysvětli,“ naléhal a dal si ruce křížem a udělal ke mně krok blíž. Já krok zpátky.

„Máme spolu jinej vztah. A taky domluvu,“ připomněla jsem mu zase a on si povzdychl a zas protočil očima.

„Byl jsem dost drahej jenom na tohle,“ zmínil suverénně. Já přikývla a zasmála jsem se.

„Máš bod, ale copak jsi gigolo?“ rýpla jsem si.

„Ne ale...” začal a spustil ruce dolů. Nenechala jsem ho to radši doříct, takže jsem místo toho řekla jenom něco jako „tak vidíš”.

„Ježíši Kriste,” vydechl, zatímco sebou plácl na postel vedle spícího Asmodea. Ten se jen zhoupnul, když se pod jeho vahou ta postel zavlnila. Zdálo se mi, že se už malinko vzteká.

Podívala jsem se na něj. „Tohle není tvoje místo,” zmínila jsem tiše. On se na mě tak podíval, jakože nevěří vlastním uším.

„A teď jsem jako pes? Tohle taky nesmím?” zeptal se.

„Můžeš spát na koberci,” řekla jsem a pohledem jsem ukázala vedle postele na další huňatý koberec, ale zavrtěl hlavou.

„Musím spát u tebe, co kdyby se ti něco stalo? Navíc bez tvých feromonů ani neusnu, jsem k tobě přimknutej už to pochop,” připomněl.

Protočila jsem očima. „Ježíši a taky pěkně otravněj,” prskla jsem na něj. On se usmál.

„Ale tvůj. Ty sis mě koupila,” zmínil.

„A byla to chyba,” odsekla jsem a přisedla si k němu na tu postel.

„Chyba za všechny prachy,” dodal.

„To teda,” zašeptala jsem tiše, zatímco jsem zírala na spícího kocoura vedle mě a položila jsem mu ruku na kožich, abych ho pohladila. Rascal se natáhnul jako by zapomněl co jsem říkala o tom, že na posteli nebude. Trochu se protáhnul a pak se otočil ke mně na bok a podepřel se o loket.

„Stejně tenhle barák za pár dní budeš muset pustit a pak budeš ráda, když si budeš moct dovolit další manželskou postel,” rýpnul si a schválně na ní trochu zapéroval. „Škoda, že jí nezkusíme, je pohodlná,” prohlásil a ani se nebál mého výrazu, který moc dobře věděl, že bude následovat.

„Neraduj se, budeš spát na zemi,” zpražila jsem ho.

„Ty seš ale zlá panička. A kocour být v posteli může? Já měl aspoň sprchu,” pokračoval.

„Tak tu zůstaň, ale už buď zticha a opovaž se na mě sahat! Myslím to vážně, drž se na jedný púlce a vůbec se mě nedotýkej, jinak tě skopnu,” pohrozila jsem mu.

„Ani tulit se nebudeme?” zeptal se jako by tomu nedokázal uvěřit. Jsou démoni vážně tak nadržení, nebo si tenhle ze mě jen dělá srandu a provokuje mě?

„Co ty seš to za démona?” zeptala jsem se.

„Ten nejlepší,” opáčil suše.

„Tak mi to ukaž,” vyzvala jsem ho. On se usmál od ucha k uchu a pak se na mě tak podíval a přikousl si svůdně spodní ret.

„Rád, ale ty nechceš. Ale jestli je to příkaz...” řekl a natahoval ke mně ruku. Já zazmatkovala.

„Ne není!” sykla jsem a on si povzdychl.

„V otroctví mi bylo líp,“ informoval mě a otočil se ode mě na druhý bok. Trochu mě ta jeho odpověď zamrzela, i to, že vzdal tu naši hru, ale byla jsem na něj vážně asi moc zlá. A taky pravděpodobně není magor, aby to zkoušel pořád dokola, když jsem mu řekla NE asi tisíckrát.

„Můžu tě jít vyměnit,“ procedila jsem ještě provokativně a vážně až teď jsem si všimla, že má na zádech ohromné tetování démonských křídel.

„Ne!“ okřikl mě, ale já byla duchem jinde. *Fakt ke mně do teď nebyl zády ani na moment? Nebo jsem se na něj vůbec nedívala? Vždyť byl bez trička.*

„Tak si nestěžuj. To je rozkaz,“ objasnila jsem, zatímco jsem to jeho tetování pečlivě studovala.

„Dobře,“ řekl už odevzdaně a pak bylo ticho. Dlouhé a nepříjemné ticho. A on zády ke mně. Myslím, že tohle bude ještě zajímavý.

Dizzy akorát opět vešel do baru, kde se nedávno setkal s Norou, na kterou nedokázal zapomenout, a to i přes to, že měla přítele a on jí s ním dobře viděl. Tentokrát s sebou Fae nebral, protože nechtěl, aby mu dávala morální přednášku.

Nevím, co si myslel, jestli Noru nesbalí i přes to? Vážně, co to s těmi démony je? Nebo spíš bych měla říct s chlapy?

Nepříjemným překvapením pro něj bylo, když tam byla zase jiná obsluha místo té, kterou tam čekal. Tentokrát ale přistoupil k baru a když ho obsluha vyzvala, aby si objednal, místo toho se začal vyptávat.

Nejdřív se zeptal na Rascala. Popsal ho, jen vynechal jeho mohutnost v démonské podobě, ale nikdo nevěděl. Všichni jen vrtěli hlavami, že ho neznají. Smutně přikývl a objednal si pivo.

Když mu ho obsluha donesla, zeptal se na Noru. „Když jsem tu byl posledně večer s kamarádkou, byla tu taková milá blondýnka, ona už tady nepracuje?“ zeptal se.

„Pracuje, ale mívá jen ranní. To byla náhoda, že nám tu večer pomáhala. Přijďte zítra dopoledne, jestli jí chcete zastihnout. Nebo, mám jí něco vyřídit?“ nabídla, ale Dizzy zavrtěl hlavou.

„To je dobrý, já se když tak stavím zítra. Děkuju,“ dodal a usmál se. Ona mu úsměv oplátila a pak šla sklízet nádobí.

Dizzy dopil pivo, zaplatil, a ještě jednou se podíval směrem k baru, jako by snad doufal, že se Nora objeví dřív, než odejde. Neobjevila se. Tak se nakonec zvedl a vyšel ven.

Akorát když Dizzy čekal na taxík, všiml si naproti přes ulici Simona. A tak v domnění, že by ho zavedl za Norou ho nenápadně sledoval. Neměl žádné nekalé úmysly, jen chtěl vědět, kde se jeho objekt touhy vyskytuje, aby na ní „náhodou“ mohl narazit až se jednou rozejde s tím svým šamstrem.

Jenže nevím teď jestli to byla smůla, nebo štěstí, Simon totiž vůbec nejel za Norou, ale za mnou. A chybělo málo a mohlo být velké rodinné setkání. A možná ještě bude, protože, když jsem Simona pustila dovnitř, Dizzymu došlo, že nejsem člověk ale démonka. A napadlo ho, že kde je démonka, bude pravděpodobně i další démon.

„Simone, co tady děláš?“ zeptala jsem se překvapeně. Nečekala jsem ho. Byla jsem ale dost nesvá z toho, že by mohl vidět Rascala, protože jsem zrovna nechtěla vysvětlovat, kde jsem k němu přišla. Hlavně by mi nevěřil, že s ním nic nemám, když by vylezl z mojí postele v baráku, kde kromě postele a kočky nic jiného není.

A pak mi došlo, že tím spíš nebude těžké, aby si ho všimnul, protože vedle mých bot byly i jeho obrovské boty. A tak jsem se rychle odtrhla pohledem od Rascalových bot, ale Simon se podíval, kam civím a vytřeštil oči, že mu i z nosu sklouzly brýle.

„Ty tu máš chlapa? No teda, Stello,“ prohlásil. Já jsem si pomalu přikryla obličej dlaní a povzdychla jsem si.

Simon se znovu podíval na ty boty a zasmál se. „Nora o něm ví?“ vyzvídal. Já zavrtěla hlavou.

„A ne, hele takhle to není. Já...“ začala jsem vymýšlet výmluvu, ale skočil mi do toho Simon.

„Pojď sem, borče, stejně už o tobě vím. Rád poznám konečně Stellin typ,“ zaječel směrem k ložnici.

Po chvilce se ozvaly kroky z chodby a do dveří vešel Rascal bez trička. Musel trochu sehnout hlavu, aby se nemajznul o futro a usmál se na Simona. *Myslím, že tohle už neobhájím. Mám v ložnici polonahýho chlapa. Sexy polonahýho chlapa.*

Simon se culil od ucha k uchu a pak prudce vstal, aby mu podal ruku. „Ty krásó, ty jsi ale... vysokej,“ procedil. A ještě, než se stačil představit, došlo mi, že mu nemůže říct, že se jmenuje Rascal, nebo, že nemá jméno, tak jsem mu rychle vymyslela další.

„Simone, tohle je... Ash,“ prohlásila jsem. Rascal se zaculil a podal mu ruku. Nejspíš za svůj život už měl spoustu jmen a tohle bylo jedno z mála, které ještě nedostal.

„Simon, těší mě,“ řekl a podíval se na mě jak ještě nikdy předtím.

„Všichni mu říkají Rascal, vid’?“ objasnila jsem a mrkla na něj, on na mě mrknul zpátky a přikývl.

„Jo, raději Rascal,“ řekl svým sexy hlasem a až tady mi došlo, jak je vlastně nadpřirozeně atraktivní. Až když byl vedle někoho tak obyčejného jako je Simon.

„To je ale zvláštní přezdívka, nicméně, zajímavá. Zajímalo by mě, jak vznikla,“ prohlásil a opřel se o linku.

Rascal se pousmál. Doufala jsem, že mu nezačne vyprávět spíš o té druhé. Ale jen pokrčil rameny. „Vlastně už ani nevím,“ řekl.

Trochu se mi ulevilo, ale jenom do té doby, než ke mně udělal krok a stál vedle mě jako by mě chtěl držet za ruku. To jsem ohromně znejistěla.

„A jak dlouho jste spolu?“ vyzvídal Simon.

„Věřil bys tomu, kdybych řekla, že ode dneška?“ zeptala jsem se ho. On přivřel oči na škvíru a dal si na čas s reakcí.

„A víš, že jo?“ dodal.

„Co tím myslíš?“ zeptala jsem se ho tak nějak soukromě odkloněná od Rascala. Vážně mě zajímalo, jak došel k takovému závěru.

„Nejste spolu sžítý a on na tebe fakt mlsně kouká, takže soudím, že ještě ani nic nebylo,“ zašeptal mi do ucha. My s Rascalem jsme si vyměnili pohledy. „Takže pardón, jestli jsem vás vyrušil. Ale klidně půjdu, jestli chcete být sami...“ navrhnul, ale zavrtěla jsem hlavou, chytla ho zezadu za ramena a tlačila ke koberci.

„Nikam nechod', hezky se posad' a povídej proč jsi přišel. Kde máš Noru?“ začala jsem. Nějak jsem byla ráda, že teď s tím démonem nejsem sama.

Simon se uvelebil na koberci a podíval se na mě. Rascal se nadechl a opřel se o zeď v kuchyni. A já jsem na něj letmo mrkla a pak zpátky na Simona.

„Ale říkal jsem si, že jsem tě dlouho neviděl. A Nora dneska jela za mámou, protože přijela její těhotná ségra a dlouho se neviděly,“ odpověděl. Pak se tak podíval na Rascala a pak zase zpátky na mě.

„Vážně jsi mu stihla jen svlíknout tričko?“ nadhodil a my oba s Rascalem vyprskli smíchy. Nicméně jsem mu nemohla říct, že on už vlastně bez něj přišel. Na to by se mě asi zeptal, kde jsem ho splašila.

„Ne vážně, kámo, nechceš se jít oblíknout?“ zeptal se. Jop, taky mě Rascal svým nahým tělem provokoval, ale co teď, když žádné triko neměl?

Podíval se na mě a já věděla, že teď doufá, že tu mám něco po nějakým bývalým, a možná mám, ale to by Simon hned poznal. A pak mi došlo, že tady vlastně nic moc už nemám. Všechny hadry jsem zabalila do pytlů a hodila do garáže.

„On žádný tričko nemá,“ objasnila jsem a Simon se tak nechápavě zakřenil.

„Jak jako nemá žádný tričko? Jako, že sem přišel už bez něj? Vždyť je venku kosa. A hlavně proč? Kde jste se poznali? Jako dneska? A to se už nedivím, že skončil u tebe v posteli tak rychle,“ pokračoval.

Rascal málem vybuchnul smíchy a já už taky nevěděla co na to mám sakra říct. „Dělám si srandu. Všechno to je taková sázka, on by jinak prohrál, takže to budeme muset vydržet.“ Opět jsem zachránila situaci.

„Aha. Těším se až to nebude tak fresh a budeš mi to moct vyprávět. No nic, nebudu vás zdrazžovat, začínám se cejit jako pátý kolo u vozu a už vím, co jsi tím myslela, Stello, když jsme se dali dohromady s Norou. A dávám ti za pravdu, je to horší, než kdybych se nechal zavřít do svěráku a hodit na dno oceánu,“ dodal a zvedl se z koberce.

Já na to raději nic neříkala a jen jsem čekala až odejde. On mě objal a políbil letmo na tvář. „Kdybys chtěla pokecat, zavolej,“ řekl, já přikývla a šla jsem ho doprovodit ke dveřím.

Cestou na mě ukazoval palec nahoru, ale já věděla, že Rascal umí číst myšlenky a gesta i jen z pocitu, tak jsem ho raději hned pakovala pryč. „Bota, nebo kokrhání?“ zeptal se.

„Sklapni už a jdi!“ prskla jsem na něj, ale on bez odpovědi odejít nechtěl.

„Bota, nebo kokrhání?“ zopakoval.

„Bota a už vypal!“ křikla jsem na něj, aby mi dal pokoj a nenutil mě tedy kokrhát. Hrozně se zasmál, mrknul na mě a odešel.

Když jsem za ním zavřela dveře, provinile jsem se podívala na Rascala, který stál pořád zády nalepený na stěnu kuchyně a usmíval se, aniž by věděl proč. „Co to bylo?“ zeptal se.

„Ale nic,“ odbyla jsem ho a mávla nad tím rukou cestou do kuchyně.

„Ne, tohle nezakecáš. Chci to vědět. Co to bylo? Co to jako znamená bota, nebo kokrhání?“ tahal ze mě. Byla jsem fakt ráda, že tohle nechápal, byla bych padlá na hlavu, abych mu to vysvětlovala.

„Nic, nestarej se,“ zopakovala jsem, zhasla jsem a šla jsem nahoru. Rascal mě následoval. Doběhl mě na schodech a z legrace mě štípnul jemně do boků. „Au, co děláš?“ okřikla jsem ho.

„Řekni mi to,“ naléhal. Ignorovala jsem ho a přidala do kroku, ale vzal to po dvou schodech, chytl mě v pase a nechtěl mě pustit. „Nepustím tě, dokud mi neřekneš, co znamená bota, nebo kokrhání. A proč sis vybrala botu?“ pokračoval.

Protočila jsem panenkami. „Neprotáčeš ty oči pořád, nebo budeš mít svaly tam, kde nechceš,“ prohlásil.

Otočila jsem k němu hlavu, že jsem měla rty skoro až u těch jeho. „Kdysi jsme se bavili, co bys radši musel udělat před někým, kdo se ti líbí, jestli bys radši nosil o tři čísla větší botu... aspoň myslím, že říkali větší, nebo začal kokrhát.

No a já řekla, že botu, že kokrhání je trapný až moc. Byl to jeho způsob, jak si potvrdit, jestli se mi líbíš natolik, abych se před tebou styděla kokrhát,“ objasnila jsem a on se začal smát, že zaklonil hlavu dozadu. Pořád mě držel zezadu kolem pasu a smál se.

Potom si mě k sobě otočil, aniž by mi dal prostor utéct a vynutil si můj pohled do jeho očí. Ty jeho ale hned sklouzly k mým rtům. A když se ke mně skláněl, že by mě políbil, podlezla jsem jeho ruce a zdrhla do ložnice.

„Jdu do vany, zatím se nějak zabav,“ zahulákala jsem na něj a zabouchla se před ním v koupelně. On si povzdychl, plácnul sebou na postel, přitáhl si k sobě Asmodea a začal ho mazlit. A ten blbec u něj vážně vrněl. Většinou hned zdrhne, když mazlení není jeho nápad, ale tentokrát zůstal, otíral se o něj fousky a vrněl.

Představa naší první společné noci v prázdném domě byla poněkud děsivá. Hlavně proto, že jsem nemohla spát, což jde ruka v ruce s tím, že mi hlavou lítají myšlenky. Nevím, jestli Rascal spí, nebo ne, protože je zády ke mně a už dobrou hodinu mlčí. Možná nejspíš proto, že jsem mu dala příkaz.

Po té nečekané návštěvě Simona si totiž začal víc dovolovat. V rámci té naší uvěřitelné šou jsme trochu předstírali a řekla bych, že ho to dost rozjelo. A když jsem vylezla z vany, divně se na mě díval. Jako hezky divně, ale takhle divně koukají týpci, který chtějí sex. Čehož jsem se obávala hlavně v noci, a tak jsem mu dala příkaz, aby se otočil ke mně zády a mlčel.

Vzpomněla jsem si na tu knihu v knihovně, kde se psalo o přimknutí a snažila jsem si vzpomenout, co se tam psalo. Vzpomínám si, že tam bylo něco o vděku, ale bylo to mezi démonem a jeho lidským pánem.

Když to přimknutí funguje i na Rascala, možná bych si měla dávat pozor, abych se k němu taky nepřimkla, protože by stačilo málo, abych mu byla vděčná a... počkat, nepsalo se tam něco o tom, že démon s tímhle poutem bude vždycky svému pánovi věrný? A nebylo tam náhodou taky i to, že když jsou démoni v páru, že se mezi nimi vytvoří něco... jestli jsem si právě Rascala tou koupí spíš nevzala.

„Co sebou tak šíješ?“ okřikl mě.

„Ale nic, spi,“ prskla jsem na něj a natáhla se k nočnímu stolku pro mobil. On se ke mně otočil.

„To právě nemůžu, že jo. A zvlášť, když se vrtíš. Navíc cítím, že tě něco rozrušilo, co se děje?“ vyzvídal.

Napadlo mě, že bych na něj nemusela být pořád tak jízlivá, a tak jsem se na něj podívala a usmála se. „Co to znamená být k někomu přimknutý? A jak to, že se to stalo, když jsme oba démoni?“ zeptala jsem se.

On se zamyslel a povytáhl se do sedu. „No, představ si to jako když do tebe střelí Amorek šípem,“ prohlásil a lehce do mě píchnul prstem jako by simuloval ten šíp.

Dala jsem hlavu na stranu. „Tak dík, to jsem z toho moudrá,“ opáčila jsem. On se zasmál až se mu pohnul ohryzek a pak zvázněl.

„Chci a musím ti být na blízku. Bojím se o tebe. Chci tě chránit,“ řekl, a tak zvláště se na mě podíval. „A tak nějak si tě nárokuju. Chci jenom tebe. Nic víc mě nezajímá. I když jsi divná a myslím, že ani nejsi můj typ,“ dodal.

Podívala jsem se mu na pusu. Nevím proč, ale řekl to strašně hezky. I když ta poslední věta o tom, že nejsem jeho typ a že se mu zdám divná hezká nebyla. On si ty rty olíznul a dal mi čas, abych zpracovala, co řekl.

„Chceš mě? A říkáš mi to takhle brzo? A v mojí posteli?“ divila jsem se.

„Jop. Proti tomu jsem slabej a nehodlám to zakrývat. Myslím, že bys to měla vědět,“ řekl. Pak bylo delší dobu ticho, dokud se mi nepodíval do výstřihu. Měla jsem saténové tílko a kraťasy a nějak mi sjelo ramínko dolů po rameni. A asi mi nedocvaklo, že by ho to mohlo nějak stimulovat.

Rychle jsem si povytáhla perinu výš a on okamžitě přestal civět. „Jak se to jako stalo? A jak jsi to poznal, že se to stalo? Čekal jsi, že se to stane?“ vyzvíдалa jsem.

„Čekal, ale věřil jsem si, že se to nestane. Protože se mi to ještě nestalo, tak jsem předpokládal, že to zvládnou překonat. A jak jsem to poznal? Hele, měl jsem divnej pocit, jakej jsem ještě nikdy předtím nezažil. Vtíravě příjemnej po celým těle a pak mi došlo, že to asi je ono a že se s tím fakt nic dělat nedá.

Když jsem si uvědomil, že jsi kvůli mně vážně prodala svůj dům a tohle všechno, vzal jsem si to nějak osobně. Možná víc, než to ve skutečnosti je. Cítil jsem se výjimečně. Ale teď už ne, aby bylo jasno. Co jsem tak pochopil, ty o mě nemáš tenhle druh zájmu, což samozřejmě respektuju, ale sere mě to a žálím,“ objasnil.

„Na koho?“ zeptala jsem se.

„Na všechny, o který budeš mít zájem,“ řekl, a tak zvláště se na mě podíval. Vypadalo to až zoufale zamilovaně.

„Takže ty mě... miluješ?“ zeptala jsem se, ale koukal na mě dost šokovaně. Nejspíš jsem ho tou otázkou úplně odzbrojila.

„Jestli tě miluju? Teda to je pěkně prudká a drsná otázka takhle v posteli na někoho, koho dneska vidíš po druhý v životě. Nikdy jsem to ještě žádný neřekl. A už vůbec ne nějaký holce, kterou skoro neznám, a ještě jsem jí neojel, ale myslím, že jo. Takhle nějak to asi cítím. Ale to dělá to pouto,“ vysvětlil.

„Ty krásó... jak to, že to na tebe působí? Nemělo to být jen na lidi?“ zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Ve skutečnosti to je hlavně na demony. Ale jsem rád, že si mě koupila zrovna démonka, protože na smrtelnice moc nejsem a chtěl bych hlavně plnokrevný demony, ne polokrevný,“ prohlásil. „Kdy bys to tak měla v plánu?“ dodal.

Vytřeštila jsem oči. *Cože to říkal, že by se mnou chtěl mít demony? Tak ten se s tím teda nesere.* „Poslyš, a není to pouto trochu jako by sis něco šlehnul? Zdáš se mi hrozně přestimulovanéj, naspeedovanéj a hr,“ oznámila jsem mu.

„Jo, sorry. Vůbec nevím, co to se mnou je. Ještě před týdnem jsem děti nechťel, teď bych jich chtěl tak aspoň třináct,“ řekl a já na chvíli snad přestala dýchat.

„Cože? Třináct dětí?“ vykřikla jsem nevěřičně. „Tak to s tebou spát nebudu i kdybych chtěla,“ oznámila jsem mu.

„Dělám si prdel,“ řekl. „Teda doufám,“ zmínil ještě a pak se na mě tak podíval. „Každopádně démoni mívají v jednom vrhu minimálně tři, takže to když tak sfoukneme rychle,“ usmál se.

Poznala jsem, že teď si dělá už legraci. Možná ne s tím vrhem po třech, ale jen mě zlobí. Nejspíš pochopil, že můj syrový a suchý smysl pro humor by potřeboval trochu osvěžit a navlhčit.

Poděpřela jsem si hlavu rukou jako on a dívala jsem se mu do očí. On si přikousl ret a z mých rtů se očima přehoupl k očím. „Proč se o tom v knížkách nepíše?“ zeptala jsem se.

„O čem? O nadřazených démonech?“ prohlásil.

„Ne, o těch se tam právě píše hodně. Ale nepíše se o přimknutí mezi demony,“ objasnila jsem.

On přikývl. „Asi proto, že ty knížky píšou lidi a ti o démonech ví jenom to, co s nimi zažili,“ odpověděl a pínul mě prstem do nosu.

„Hm, zajímavý postřeh,“ poznamenala jsem, předstírajíc, že jeho letmý dotek se mnou nic neudělal. On se usmál, a tak chtivě si mě prohlížel. Tedy jen to, co vyukovalo z deky. Což byla moje noha, obě ruce, hlava a ramena. No a díky jeho očím jsem si uvědomila, že tu bylo i něco víc, co jsem si nehlídala.

„Nebudu na tebe tlačit,“ zmínil z ničeho nic. Chtěla jsem mu říct, že to je od něj velkorysý, pokud tedy nemá nějaké postranní úmysly, ale to jsem polknula, když znovu otevřel pusu.

„I když to bude fakt teď těžký, když už vím, jak moc pěkný máš prsa. Neměla bys mě svádět, jestli nechceš, abych po tobě jel,“ dodal, a ještě jednou mi sjel očima do výstřihu, než jsem si uvědomila, že to tílko mi je volný.

„Sakra, Rascal, ty jsi ale vážně prevít!“ prskla jsem na něj, zatímco jsem se obalila do deky jako croissant.

„Sladký sny, Stelli,“ zašeptal a s úsměvem na rtech zavřel oči.

„To sotva!“ prskla jsem na něj a majzla jsem ho polštářem, který jsem mu násilím vytáhla z pod hlavy.

„Měl bych k tomu spoustu oplzlých komentářů, takže jestli mě nechceš přestat vzrušovat, tak pokračuj,“ dodal s naprostým klidem, což mě vytáčelo doběla. Ale ne tak, že bych ho nenáviděla, ale tak, že bych mu nejradši tu jeho nevymáchanou pusou...

„Co?“ zeptal se a podíval se na mě tak svůdně jako ještě nikdy. Řekla jsem to nahlas nebo co? Rascal se rozesmál. A já málem omdlela, když mi došlo, že mi umí číst myšlenky.

„Přece jenom jsi správná démonka. Nevím proč to skrýváš. Takhle se mi líbíš totiž mnohem víc,“ dodal.

Napadlo mě dneska asi milionkrát, jak bych na něj skočila a uvolnila tu zatracenou frustraci a napětí, který jsem v sobě držela celou tu dobu, co jsem byla na nervy z Carla a z toho, co se v poslední době odehrálo. A i když to ten démon chtěl a

nejspíš by mě za to neodsoudil, tak jsem to nemohla udělat. Tohle je můj nový začátek a já si nemůžu dovolit to podělat zrovna takhle. Vždyť s ním nejspíš i zestárnu...

Rascal momentálně porušil svojí starou dobrou tradici a rozhodl se na moje intenzivní myšlenky nereagovat, čímž mi vlastně prokázal respekt a milosrdenství.

„Můžu se k tobě přitulit, prosím?“ zeptal se a já tedy nakonec přikývla a otočila jsem se k němu zády. Došlo mi totiž, že tohle je můj další kocour. On si mě k sobě přivinul a s úsměvem ve tváři konečně na chvíli zmlkl.

„Ale krot' ten svůj ocas!“ štěkla jsem po něm.

„Kterej?“ zeptal se.

„Oba,“ opáčila jsem suše a pro jistotu. Ucítila jsem na krku jeho úsměv a hned na to mě tím dlouhým obmotal kolem pasu a jeho špičkou mě pohladil po tváři. Bylo to tak krásně lascivní, že mě to příjemně zaskočilo. Ale tady tohle byl ten moment, kdy mi došlo, že tohle je můj druh a tenhle partner je mému srdci nejbližší.

„Dobrou noc,“ zašeptal.

„Dobrou noc,“ odpověděla jsem tiše a s úsměvem na rtech, který jsem dlouho nezažila.

Ráno jsem vstala dřív, Rascal totiž strašně hřeje. Když jsem vylezla z postele, ani to s ním nehnulo. Chrápal jak pařez. Tak jsem se z posledních zásob rozhodla, že udělám vajíčka.

Dneska jsem musela sice jen na skok do ordinace, ale ani tak se mi nelíbilo, že musím Rascala nechat samotného doma. Ale tam jsem ho vzít nemohla a ne jen proto, že neměl tričko. *Což je další věc, kterou mu musím koupit. Něco na sebe a mobil.* Jako bych nebyla švorc už dost.

Do toho mi volala Nora. „Ano?“ ozvala jsem se do telefonu relativně roztěkaně. Jednou rukou jsem se snažila míchat vajíčka a druhou obrátit prskající slaninu.

„Čáu. Hele, jak to, že jsi mi neřekla, že máš chlapa? Simon říkal, že je docela frajer. Chci ho vidět. Jakej byl? A má ho velkýho?“ začala a já protočila panenkami. Zjevně si Simon nemohl odpustit to na mě prásknout.

„Tak za prvý, neřekla jsem ti to, protože nebylo co. Včera jsem ho k sobě vzala prvně a ne za účelem sexu. Nevím, co ti Simon nakecal a fakt to vypadalo divně, ale nic jsem s ním neměla, takže vážně ještě nevím, jak ho má velkýho,“ objasnila jsem a pak mě šokovalo, že se dívám tváří v tvář Rascalovi, který se usmíval od ucha k uchu. *Bezva, teď si mě bude kvůli tomu dobírat. Že je žhavý téma.*

„Sakra, vajíčka! Já musím běžet. Ozvu se později,“ sdělila jsem jí a zahodila mobil, abych se mohla věnovat připečeným vejcím. U toho jsem se v duchu proklínala za to, jak jsem to zařvala na celý barák.

Rascal se pořád nepřestal usmívat a u toho mi pomáhal zachránit aspoň část snídaně. Chvilku byl zticha, ale je naivní si myslet, že to nevytáhne?

„Ještě nevíš, jak ho mám velkého? Vážně jsi řekla ‚ještě?‘“ rýpnul si a čekal, co vymyslím za výmluvu.

Já se na něj jen usmála a vzala si od něj tu pánev. „Doufám, že to máš rád křupavý,“ opáčila jsem a začala chystat příbory.

On se nepřestával culit. „Jo, snesl bych to i živý,“ procedil. Hodila jsem na něj šokovaný pohled a on se zasmál. „Chtěla bys to zjistit? Abys mohla pak svý kámošce mít co vyprávět,“ prohlásil. *Ne, tohle neřekl! Bože, teď mě bude grilovat jako já ugrilovala tu slaninu. Do uhlíku.*

„Zvědavost zabila kočku a já Asmodea miluju,“ opáčila jsem suše a on pobaveně přikývl.

„Jistě. A právě proto by sis měla pospíšit, protože kočku zabila zvědavost a ne zjištění,“ objasnil.

A je to tady slovíčkaření. *Co na to mám říct?* „Musím do práce. Na chvíli. Naštěstí je víkend. Koupím ti něco na sebe, abys mohl se mnou mezi lidi. A mobil. A pak mi pomůžeš se stěhováním nějakých věcí. Pronajala jsem si prostor, kam to uložím. Na dýl. Potom projdeme inzeráty a někde se zabydlíme. A ty nezapomeň cos mi slíbil!“ řekla jsem a on přikývl.

„Vzala jsem si volno na pár dní, abych zvládla stěhování,“ zmínila jsem a podívala se na něj, jak se cpe těmi vajíčky. „A tebe,“ dodala jsem.

On se pousmál a zase přikývl. „A Carl ti dal taky volno?“ zeptal se. Podívala jsem se na něj jak na idiota.

„Blázníš? Ani náhodou. Chce po mě hromadu věcí, už mě to začíná pěkně stresovat. Možná to bude další věc, se kterou mi budeš muset pomáhat. Zatím ale pasivně,“ informovala jsem ho.

On si povzdychl, a tak smutně se na mě podíval. „Nechci, abys za ním chodila sama,“ řekl.

„To ani já ne, ale bohužel jsem teď jeho poskok, takže...“ začala jsem, ale dořekl to za mě.

„Aby sis mohla dovolit svého, chápu,“ prohlásil a já se na něj tak podívala, a nakonec jsem přikývla.

„Sněž to a když tak umyj nádobí,“ poručila jsem mu a popadla kabelku a telefon. On mě jen sledoval. Potom jsem políbila Asmodea a mířila si to ke dveřím.

To ho aktivovalo. Vyskočil jak čertík z krabičky a šel mě doprovodit. „Taky dostanu pusku na rozloučenou?“ zeptal se mezi dveřmi tak roztomile, že jsem se k němu naklonila a políbila ho na tvář. „Zatím čau, buď tu hodnej a nikam nechod!“ poručila jsem mu.

Přikývl a culil se, když jsem ho políbila. „A co tu mám dělat? Není tu ani nábytek,“ zeptal se.

„V kleci jsi to taky vydržel. Nahoře mám nějaký papíry a tužky, tak se můžeš zatím dát do plánování,“ dodala jsem, zatímco jsem si to štrádala cestou ke starému autu, co mi půjčila Georgina, abych měla čím jezdit do práce.

„Počkej,“ zahulákal na mě zase. „Nemůžeš mi dát heslo k noťasu?“ zeptal se. A ačkoli to byl nevinný dotaz a on s ním zcela určitě nezamýšlel dělat nic nepřístojného, dala jsem mu jasné ne.

„Ani náhodou. Když tak ti pak udělám účet. A budeš mít mobil. Dneska se to snaž přežít. A buď hodnej na Asmodea. A opovaž se otevírat okna a dveře, nesmíš zdrhnout!“ dodala jsem, mávla na něj a chytala za kliku u dveří auta.

„Počkej!“ zajčel ještě. Otráveně jsem se na něj podívala. „Koupíš mi cigá?“ zeptal se.

„Řekla jsem, že kouřit nebudeš!“ štekla jsem na něj.

„Prosím,“ řekl a dělal na mě prosíka i rukama. Protočila jsem panenkami a otráveně si povzdychla.

„Fajn, jednu jedinou krabičku a pak už tě s cigárem neuvidím!“ objasnila jsem a konečně nasedla do auta a odjela.

„Camelky...“ zašeptal si pro sebe a pak zapadl do baráku. A jo, byla jsem na nervy z toho nechávat toho démona u mě doma, ale neměla jsem na výběr. A rozhodně jsem mu věřila víc než Carlovi.

Nora akorát utírala stoly v kavárně, když dovnitř vešel Dizzy. Když jí viděl, rozzářily se mu oči. Ona si ho taky všimla a poznala ho. Byl dobře stavěný jako Rascal, tmavovlasý jako Rascal a taky na něm bylo cosi drsného jako na Rascalovi. Ale na rozdíl od něj byl Rascal takový menší hračka. Už chápu, proč Carl tvrdil, že Rascalovi ten jester look sedí.

Dizzy přišel až k pultu. Nora položila hadr a přišla ho obsloužit. „Dobrý den, co to bude?“ zeptala se.

„Dobrý den. Jedno latté, prosím,“ řekl a ukázal na nějaké zeleno-růžovo-bílé. Nora se podívala, kam ukazuje a pak zpátky na něj.

„To je malinové matcha latté,“ upřesnila.

„Tak to,“ usmál se a už tahal peníze z peněženky. Nora si zatím připravila kelímek a potom k němu natáhla ruku pro peníze. „Moc vám to sluší dneska. Jsem rád, že jsem vás tu potkal. Hned mám hezčí ráno,“ oznámil jí.

Bylo to milé, ale Nora nevěděla, jestli jen milé, nebo v tom bylo i něco víc. A tak se jen usmála, poděkovala, uklidila peníze do kasy a šla mu udělat jeho nápoj.

Dizzy se posadil k ní na bar a vytáhnul z tašky notebook. Dělal se o něj s Fae, ale dneska si ho chtěl vzít do kavárny, aby nepůsobil jako stalker, ale spíš jako někdo, kdo je hrozně busy.

Nora na něj mrkla a pak zpátky na nápoj a během chvilky mu ho podávala. „Prosím. Dobrou chuť,“ řekla a zase popadla hadr a šla dodělat to, od čeho jí vyrušil. V kavárně teď nikdo nebyl.

„Až budete mít čas, to nespěchá, mohla byste mi prosím donést ještě toho tvarohovýho šneka?“ zeptal se.

„Jasně, hned to bude,“ řekla, usmála se a pokračovala v utírání stolů. Myslím, že doufala, že přijde i někdo další, ale vyloženě strach z něj neměla. Ono jak bych to popsala, nejsem člověk, abych dokázala s jistotou říct, jak démon na člověka působí, ale na mě taky tak trochu působí. Jde z nich jiná energie, živočišná, a to pro ženskou není jen tak. Aktivuje to určité smysly a instinkty lovné zvěře.

„Máte ráda knížky?“ zeptal se, když před něj položila objednaného šneka.

„Ano. Jedna z mých kamarádek píše,“ odpověděla. On se pousmál a vytáhl z tašky nějakou knihu s názvem *Démoni na Zemi*. Nora se na knihu tak podívala a pak zpátky na něj.

„Studujete okultní vědy? Nebo máte jen rád demony?“ zeptala se. Dizzy se pousmál.

„Od každého něco. Ale nemám rád demony, o kterých se často píše. Mám rád demony, o kterých se právě moc nepíše,“ přiznal. To Noru zaujalo. Hlavně proto, že věděla, že já taky.

„Moje další kamarádka je blázen do démonů. Ale přesně jak říkáte do těch, o kterých se moc často nepíše. Skoro mi někdy přijde, že je taky tak trochu démon,“ zahihňala se.

Dizzy se usmál a přikývl. „V čem konkrétně myslíte?“ vyzvídala. Nora se zamyslela a pak se rozpovíдалa.

„Je taková záhadná, má ráda nedodělaný steaky a fakt se divím, že ještě neměla salmonelu. Podle mě je ale schopná to jíst i syrový,“ zažertovala. To byla pravda. Na tenhle fakt jsem zapomněla. Milovala jsem syrový steaky.

A dneska ráno, když jsem dávala Rascalovi přepečenou slaninu, trochu jsem se styděla. Nedošlo mi, že by mohl být jako já. A když řekl, že by to dal i živý, docvaklo mi, že se nemusím zas tak hlídat, on je můj druh.

Dizzy se pousmál. Začínal v jejím popisu poznávat opravdovou demonku jako je on sám.

„Taky když je našťvaná, umí syčet jako kočka. Ale fakt syčet. A zdá se mi, že má delší špičáky než běžní lidé. Jednou jsem jí říkala, že by mohla na halloween za upíra i bez masky,“ dodala.

„Tak jí půjčte tuhle knihu, třeba se jí bude líbit. A vy si jí taky půjčte, jestli chcete. Dokonce se tam o tom apetitu na syrový maso píše taky,“ řekl a šoupnu jí knížku před obličej.

„Dobře, děkuju. Ráda. A dáte mi na vás nějaký kontakt, abych vám jí mohla vrátit?“ zeptala se.

Dizzy se usmál a přikývl a pak jí ukázal mobil se svým číslem. „Zeptám se vás teď vážně. Asi před dvěma měsíci se mi ztratil kamarád. Vysoký, pěkná postava, nezapomenutelný obličej, tmavý vlasy, hodně světlé šedé oči... neviděla jste ho náhodou? Možná byl s dalšími třemi lidmi. Všichni tmavovlasý, jedna z nich byla žena. Malá, roztomilá...“ vyptával se, ale po každém slovu, které řekl zavrtěla hlavou.

„Moc mě to mrzí, ale nikoho takového si nevybavuju. Nemáte fotku?“ zeptala se, ale to negoval.

„Má tetování démonských křídel na zádech a nosí řetízek s přívěskem malý, zlatý mince,“ zmínil a Nora se zarazila. O přívěsku mince nic nevěděla, ale Simon jí včera líčil mého šamstra tak detailně, že se nezapomněl zmínit i o jeho tetování, které nešlo přehlédnout. Ano, nešlo přehlédnout, ale já si ho nevšimla několik hodin, protože jsem mu koukala jinam.

„Já ho ještě neviděla, ale moje kamarádka si včera domů přivedla svého přítele. Ona teda tvrdí, že s ním nic nemá, ale pochybuju a zvlášť po tom detailním popisu, který jsem teď dostala od vás i svého přítele, který ho viděl dřív než já,“ prohlásila. To donutilo Dizzyho skoro vytřeštit oči.

„Počkejte, chcete mi říct, že vaše kamarádka má přítele s tetováním démonských křídel na zádech?“ ujišťoval se, jestli jí dobře pochopil a ona přikývla.

„Jo. Nebudeme si tykat, když už spolu naši společní přátelé nejspíš chodí?“ navrhl a Dizzy přikývl.

„Jasně, moc rád. Jsem Dizzy,“ řekl.

„Nora,“ představila se a sedla si vedle něj. Pak se zamyslela a vytáhla z kapsy telefon. „Zavolám jí a zeptám se,“ oznámila mu a vytočila jeho číslo.

Já jsem akorát probírala nějaké dokumenty a sem tam nějaký papír soupla do desek. Spěchala jsem, musela jsem ještě na ten nákup věcí a taky jsem chtěla být co nejdřív doma, protože jsem měla strach o Rascala s Asmodeem, když byli poprvé spolu sami doma.

„Ano, Noro, poslouchám,“ zahuhlala jsem do telefonu.

„Hele, mám dotaz. Dneska jsem se seznámila s mužem, který si říká Dizzy a hledá někoho, kdo se podle popisu shoduje s tím tvým Rascalem, nebo jak mu to říkáš,“ prohlásila a podívala se na Dizzyho.

„Stealer,“ zašeptal.

„Prej mu taky říkají Stealer,“ dodala a já ztuhla.

„J-jak to víš? A co je to zač ten chlap?“ tahala jsem z ní.

„Jeho kamarád. Tvrdí, že ho hledá už několik měsíců. Tak je to on, nebo ne? Protože ho popsal skoro tak stylově jako Simon,“ vysvětlila a čekala, až jí odpovím, ale já byla zaražená jako prd. Nechtěla jsem, aby o tom vědělo tolik lidí, a navíc Rascal mě stál hodně na to, aby mi jen tak někam zase utekl.

„Tak se společně zastavte u mě odpoledne. Ale až odpoledne, rozumíš? Ne dřív jak ve čtyři!“ řekla jsem striktně a ona přikývla.

„Jasně, vyřídím. Díky. A čauky.“ Potom položila telefon na bar a podívala se na Dizzyho, který dělal, že neslyšel každé naše slovo.

„Asi je tvůj šťastnej den, setkáš se konečně se svým kámošem. Ale prý ne dřív jak ve čtyři,“ prohlásila a on se usmál.

„To ty jsi moje šťastná hvězda, mám pocit, že mi fakt přinášíš štígro,“ procedil a napil se ještě té malinové matchy. Pak se zatvářil kysele. „Ale tohle je fakt hnusný, chutná to jako rybník,“ dodal a ona se zasmála a dala mu za pravdu. Ani jedna jsme neměla ráda matchu na žádný způsob.

„Už teda půjdu. Stavím se tady teda kolem třetí a máme rande,“ zmínil. Nora se zamračila.

„Schůzku. Mám přítele,“ připomněla. Dizzy se rozpačitě pousmál.

„Jasně, Simon. Tak zatím, moje šťastná hvězdo,“ dodal, mrknul na ní, popadl noťas a odešel.

Někdy si říkám, že je život vážně ale vážně zvláštní a nechápu, jak něco takového vlastně funguje.

Carl seděl u sebe v kanceláři a civěl do nějaké staré mapy. Byla pěkně rozpitá, ale pořád měla svůj starodávny šmrnc. V ruce držel nějaký řetízek s malým mrňavým kompasem, který neukazoval světové strany, ale kromě šipky na něm nic nebylo, a pozoroval, kam ta zlatá šipka míří.

Vždycky, když se nějaká magická bytost dostane na Zem, vznikne chvilková stopa, kterou dokáže právě ten jeho kompas zachytit. Měl ho po dědečkovi, který studoval s láskou magické tvory. Byl vášnivý sběratel všeho nadpřirozeného, ale nebyl jako Carl, že by ty tvory lovil, nebo si přivlastňoval jejich majetek.

Vážně a nenásilně věci sbíral, když je našel. Chtěl o všem vědět víc. Začalo to všechno tak, že jednoho dne poznal ženu. Byla to démonka, která na Zem utekla se svým synem se schovat do bezpečí.

On jí pomohl se ukrýt a ona mu všechno řekla. O tom, co je zač a před čím utíká. Měla polokrevného syna a v Podsvětí se to nikomu nelíbilo. A tím začala jeho fascinace a sbírání.

On se do té ženy zamiloval a chtěl si adoptovat i jejího syna, ale potom se na Zem přičítala horda plnokrevných, ženu vystopovali, a i se synem za velezradu zabili.

Carlův dědeček se z toho zhroutil. A celý svůj život i když se oženil a měl dvě dcery a pak vnuka Carla, tak celý život zasvětil tomu, aby zjistil, jak se dostat do Podsvěta.

Nikdy mu to nevyšlo. Místo toho sbíral předměty, které se zdály být podezřelé a zjišťoval, jak fungují. Po jeho smrti všechno zdědil Carl. Dokumenty, výzkum, předměty i manuály. A to mu vnučko nápad, jak stylově zbohatnout.

Využil předměty k tomu, aby se dostal k magickým bytostem, které se zatoulaly na Zem, zajistil je a prodával je. Některé využíval i na práci, jakou by člověk jen sotva zvládl. Silnější demony posílal na vyklízení těžkých prostor, práci uvnitř zoo, přenášení materiálu, nebo práci v místech, kam by se jeho lidé nedostali.

Některé bytosti dokázaly bez problémů pracovat v extrémním horku, chladu nebo pod vodou, takže je využíval tam, kde by člověk dlouho nepřežil. Jiné zase nechával dělat jednoduše nebezpečnou práci, při které nebyla škoda, když se někdo zranil. A zvlášť, když měl teď mě a mohl mě využít k jejich oživení.

Ty obzvlášť vzácné, krásné a křehké samozřejmě jen vystavoval a dobře se o ně staral, aby je mohl prodat. A když přece o někoho přišel, prodal ho na součástky na černém trhu, vystavil někde jako exponát, nebo z něj něco vyrobil. Z vílích křídel dělal mozaikové portréty a mnoho dalšího. Není divu, že mi jeho zoo naháněla husí kůži.

Co jsem ho tak poznala, byl hodně na peníze a byznys. Čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím méně mi dávalo smysl, proč mi ho Carl prodal tak levně. Rascal byl evidentně mnohem cennější než to, co jsem za něj zaplatila. Jenže možná právě v tom byl ten háček. Carl nekupoval Rascala pro mě. Kupoval si tím mě. On působí skoro velkoryse, ale není velkorysý. Investuje do mě.

Kdyby ho totiž prodal nějakému běžnému klientovi, Rascal by se mu tím vlastně úplně ztratil z dosahu. Už by na něj neměl žádný nárok ani důvod do toho, co s ním jeho nový majitel dělá zasahovat.

U mě to ale bylo jiné. Pořád jsem byla jeho zaměstnankyně, pořád jsem na něm byla částečně finančně závislá, a navíc jsem se s ním měla dál pravidelně vídat. Rascal tak sice patřil mně, ale Carl ho tím zároveň úplně neztratil. Zůstal v mém životě, a tím pádem tak trochu i v jeho dosahu.

Carl si všiml zlatavé stopičky na jednom místě mapy, kam zase ukázala ta šipka a byl si najednou jistý. Hned přivolal Sedmnáctku a začal rozkazovat. „Někde tady kolem v Blackwood Avenue jsem zaznamenal stopu. Je slabá, jde pravděpodobně jen o jednu bytost. Vezměte výzbroj na demony, tuším, že to bude démon. A rychle, než zdrhne někam daleko,“ poručil. Sedmnáctka přikývl a doporučil se plnit rozkaz.

Já jsem zatím dorazila domů. Skopla jsem z nohou boty a v tom ke mně přiběhnul Rascal namísto Asmodea a nekecám házel nadšeně ocasem. Vyjela jsem očima po

jeho nohách až k jeho obličeji a překvapilo mě, jak jsem za tu krátkou chvíli zapomněla, jak moc atraktivní on ve skutečnosti je.

„Ahoj. Přinesla jsem ti něco na sebe a taky pořádné jídlo,“ oznámila jsem mu, dala do ruky tašku s několika tmavými tričky, která by měla být v jeho velikosti a obešla jsem ho rovnou do kuchyně.

„Jsem rád, že jsi doma, víš jak jsem se tu strašně nudil? A ta kočka mě dvakrát kousla,“ vyprávěl cestou ke stolu pak utrhnul z trička cedulku a rovnou si ho na sebe natáhl.

Podívala jsem se, jak mu sedne. Docela jsem se trefila. Bylo akorát. „No vidíš, jak ti to sluší. Na, tady máš oběd,“ řekla jsem a položila na linku sáček a v něm zabalený kus masa.

„Asmodeus kouše, když toho dotyčného má rád,“ objasnila jsem a začala jsem vyklízet tašky. Většina těch věcí byla pro něj, ale taky jsem chtěla, aby si něco vybral sám. Není můj otrok. Tedy zatím.

„Díky. Sluší mi to? Takže bys už si dala říct?“ prohlásil. Zpražila jsem ho pohledem a podala mu do ruky cigára a pánský deodorant s vůní oceánu. Což nechápu, proč by chlapi měli pořád vonět jako oceán, nebo sport. Jak voní sakra sport? Jako propocenej hokejista? Proč se to radši nejmenuje nějak normálně jako to, z čeho to je?

Potom jsem si sedla na linku, rozbalila sáček s masem a s chutí se do něj zakousla. Rascal vytřeštil oči, když mě viděl jíst syrové maso jako by to byl chleba. Hned položil ty věci, co jsem mu nastrkala do rukou vedle sebe na linku a taky si rozbalil svoje maso.

„Proč na mě tak koukáš?“ zeptala jsem se u toho, co jsem ještě žvýkala ten obří kus, co jsem si před chvílí ukousla.

„Je sexy, jak jíš syrový maso,“ procedil. „Konečně si přijdu jak s někým, kdo ke mně patří,“ dodal a usmál se. A pak se taky zakousnul do masa.

Úsměv jsem mu oplátila a pak jsem si povzdychla. „Znáš nějakýho Dizzyho?“ zeptala jsem se z ničeho nic a on vytřeštil oči a na chvíli přestal žvýkat.

„No jasně, to je můj nejlepší kámoš. Kde jsi o něm slyšela?“ zeptal se. Já zmuchlala sáček od masa a hodila ho do koše a pak jsem si k němu přisedla zpátky.

„Volala mi Nora, to je ta moje kámoška, se kterou jsme ráno řešily tvůj penis,“ objasnila jsem a on se zasmál, ale nepřerušoval mě.

„Že prý se stavil nějaký týpek u ní v kavárně a hledal tě. Představil se jako Dizzy. A myslím, že to je scéna jak z televize, protože kdyby tu včera nebyl Simon a neviděl tvoje sexy tělo a krásný tetování, neměl by to kdo Noře vyprávět. No a Nora by Dizzymu dneska neřekla, že její kámoška možná chrápe s týpkem, co tak vypadá,“ osvětlila jsem.

„Ještě chvíli o nás takhle mluv a fakt nebudu myslet na nic jinýho. Už teď nemyslím skoro na nic jinýho. Jak se mám asi soustředit na plán, když bych tě nejradši ošukal,“ prohlásil a já ztuhla.

„Nech si zajít chuť, máš maso a cigára,“ opáčila jsem.

„A to je jako lepší?“ zeptal se. Na to jsem nevěděla co říct. Snad jen k mojí smůle, že jsme tu sami a že tu není zas toho tolik co dělat a on mě fakt strašně rajcuje.

Pak se naklonil k mému uchu tak moc, že mě na něm rty pošimral. „Ty si budu šetřit, když jsi mi dovolila jen jednu krabičku, tak mě neprovokuj,“ zašeptal, až mi vyrašila husina a zase se ode mě odtáhl.

„Když už jsme u toho plánu, už něco máš?“ zeptala jsem se. Podíval se na mě, že jsem se lekla. On celkově míval zvláštní pohledy. Znervózňovalo mě, že nevím, co znamenají. Byly takové děsivě sexy. Evokovalo to ve mně pocit, že mě narazí zády na stěnu a pak mě buď zabije, nebo opíchá.

„Stello, proboha přestaň na mě takhle chtivě myslet, přivádí mě to k šílenství!“ prohlásil, což mě málem vystřelilo hrůzou až k zemskému jádru. Zapomínám, že on umí číst myšlenky. *Ale že by viděl to, co já? Kurva!*

„Tak se mi nehrabej v hlavě! A nauč mě to taky, chci to umět!“ poručila jsem mu.

„Jasně, aby ses pak hrabala v tý mojí, nebo potlačovala můj výhled, ani za nic,“ dodal a usmál se. Šibalsky. Potom ke mně udělal krok.

Znejistěla jsem a moje srdce se mohlo posrat a málem mi vyskočilo z hrudníku. Potom mi položil dlaň na paži a lehce po ní sjel dolů. Něžně. Ale nespouštěl ze mě oči. Nechala jsem se.

„Proč se mi tolik bráníš, když mě chceš?“ zeptal se.

„To je dobrá otázka,“ opáčila jsem suše.

„Vid'? Tak odpověz. A slibuju, že jestli to bude dávat smysl, nechám tě být,“ řekl a opřel se mi tváří o mou. Zavřel oči a pomazlil se o mě. *Bože...* A potom se k tomu přidal i jeho ocas. Myslím ten zadní. Obkroužil ten můj. Jen jsem ho mlčky sledovala.

„Jsem staromódní a nejsem na sex bez lásky,“ přiznala jsem s očima na našich promotaných ocasech. A v tom se ode mě odtáhl.

Zmocnila se mě úzkost, když se ode mě vzdálil. Bylo to... příjemné. „To jsem asi schopnej akceptovat,“ řekl a sedl si zpátky na barovou stoličku. „Máš ještě maso?“ zeptal se.

„Jo, dvě. Ale abys věděl, tohle si nemůžeme dovolit každý den. Tolik masa by mě zruinovalo. Já si jdu dát sprchu, tak se zatím nějak zabav,“ zmínila jsem a utekla jsem před ním do koupelny.

Rascal evidentně špatně snášel, že je moje přítelkyně. A pevně věřil tomu, že mi to vynahradí, ale ještě nevěděl jak.

Když jsem se vrátila dolů, cestou ze schodů jsem četla zprávu od Carla, že objevil úplně nový druh bytosti a že se těší, až mi jí ukáže. To mě donutilo načít svoje poslední víno.

Rascal se pořád nehnul z místa a jen mě mlčky sledoval. Pak si povzdychl. „Víš normálně jsem se nikdy nenechal takhle vydržovat. A mám potřebu ti to všechno splatit, ale nevím, kde začít. Udělala jsi toho pro mě už tolik, a to se známe tak krátce.

Ale už o mě víš, čím jsem se živil, než mě chytil Carl. Byl jsem zloděj. A zatraceně dobřej. Nic jinýho neumím, než používat hlavu a svaly k tomu, abych si nahrabal peníze. Udělám z tebe bohatou královnu, když mi dáš nějaký čas,“ prohlásil.

Já se na něj otočila a přisedla si k němu. Voněl tím deodorantem, co jsem mu koupila „Přijde mi to vzrušující a zajímavý, ale nechci už další problémy. Nehledě na to, že v jednom žijeme. Když se nám povede zlikvidovat Carla a osvobodit náš druh a ostatní, budeme se válet v jeho prachách, a to je super cíl, ne?“ zeptala jsem se a on se pousmál a přikývl.

„Vždyť o tom jsem taky mluvil, Stellinko,“ řekl a lehce mě prstem pohladil po předloktí.

Zvedla jsem k němu oči a věnovala mu malý úsměv. „Začni tím, že mi něco řekneš o démonech, o sobě a nauč mě tvoje triky, číst myšlenky a tak,“ nadhodila jsem.

„Dobře, ale začal bych něčím jiným,“ zašeptal a jemně mě hladil palcem po bradě, zatímco si něžně vyžádal mou pozornost a nadzvedl mojí hlavu, abych se mu dívala do očí. „Teď by mohlo být jídlo na mě. Kdy jsi naposledy měla lidskou krev?“ zeptal se.

„Nikdy,“ odpověděla jsem a on se pousmál.

„Vážně jsi nikdy neměla to, po čem démoni sílí? Jednu ze dvou věcí, co milují víc než milování se svým druhem? Tekutinu života a smrti, která chutná jako štěstí?“ pokračoval tiše, že to znělo jako předehra.

Zavrtěla jsem hlavou a on se na mě tak usmál. „Pak dneska se mnou zažiješ extázi. Tu míň hříšnou teda, ale taky sladkou,“ dodal.

„Nemůžu si dovolit někoho zabít,“ odvětila jsem a on se zasmál, až se mu tak hezky pohnul ohryzek.

„Stello... ty moje malá a roztomilá, Stello,“ prohlásil a jemně vzal můj obličej do dlaní. „Chtěl bych ti toho tolik ukázat. A k tomu patří všechny druhy extáze, do kterých tě můžu dostat,“ zašeptal a pustil mě ze svého sevření.

„Všechny?“ zeptala jsem se.

„Ano všechny,“ odpověděl a začal mi prstem jezdit po paži až k předloktí a zase zpátky.

Podívala jsem se na jeho ruku a pak zpátky do jeho očí. „Kolik jich je?“ vyzvídala jsem a nechala jsem ho, aby se mě dotýkal. On kroužil tím prstem všude možné po mé ruce.

„Dost na to, aby ses do mě zamilovala,“ řekl sebevědomě. Na chvilku se mi zastavil dech a srdce mi poskočilo. „Ale neboj. Tu extázi, kterou bych ti vykouzlil svým tělem si necháme na konec. Až budeš teda zamilovaná,“ zašeptal a tím mě dorazil.

„Protože, Stello... já chci, aby ses ke mně přimknula tak pevně, jako jsem se přimknul já k tobě,“ dodal. Ne, tohle mě dorazilo. *A ten jeho pohled...*

„To je můj plán. Mistrovský dílo, který doufám, že jednou oceníš. A cestou k tomu si pohrajeme s Carlem a necháme si jeho celoživotní kořist s nevyčíslitelnou hodnotou,“ pokračoval. A tohle mě vzrušilo.

„Ehm,“ odkašlala jsem si a přerušila náš oční kontakt. Jeho prst, který mi kroužil po ruce sjel dolů a bříknul o mojí husí kůži okolo.

Pak se pousmál. „Rozpaky ti sluší, má paní,“ zmínil a políbil uctivě mou ruku. Tak tohohle démona Carl rozhodně prodal nízko pod cenou. Možná, že to naznačil, ale nebrala jsem ho vážně, když říkal, že jsou to profíci, co se týkalo svádění. Protože... teď jsem byla ve sprše a už by se mi hodily nové kalhotky.

Do Carlovy zoo akorát dorazili lovci magických tvorů i s exkluzivním druhem zboží. Byl to napůl démon a napůl tigrinian. Carl z něj byl naprosto unešený a taky jim všem předtím kladl na srdce, aby ho lovili s maximální opatrností. A jestli jim to z nějakého důvodu nevyjde, že si je všechny podá.

Výsledkem byla kvalitně odvedená práce a nádherný mix tigriniana a démona v roztomilém a mladém těle. Vzhledem k tomu, že se vážně špatně odhaduje věk magických bytostí, u kterých lidé moc nerozumí tempu jejich stárnutí, kdybychom se měli řídit pravidly lidského věku, vypadal by na devatenáct let.

Jak a proč sem na tuhle nebezpečnou planetu vůbec lezl, to Carlovi zatím bylo záhadou. Obecně by mě zajímalo, co všechny vede k tomu sem chodit? Možná, že to pochopím, až poznám Podsvět, nebo jak tomu vlastně démoni říkají.

Pravdou je, že jsem si s Rascalem ještě moc nestačila povídat. Včera jsme byli oba v šoku z toho, že jsem ho koupila, trochu jsme flirtovali, potom se škádli, pak byla potřeba nastavit pravidla a něco si ujasnit, do toho přišel Simon, dneska jsem musela něco zařídit a za chvíli se zase objeví Nora s Dizzym, takže na to, že jsem ho měla u sebe dva dny, jsem si ho ještě moc neužila.

Carlova „čísla“ se postarala o bezpečný přenos bytosti do klece a následně ho dodali až ke Carlovi, aby ho připravil na pobyt v sektoru D mezi démony. Carl si bytost prohlídnul, chodil kolem klece, ve které byla pod speciální sítí a spokojeně se usmíval.

Potom vytáhnul z kapsy nějaký předmět a natáhl ruku k Sedmnáctce, který už mu podával malou zavařovačku. Nebyla to přímo zavařovačka, ale skoro tak vypadala. Byla to malá sklenice s podobným uzavíráním, akorát na ní nezbyla žádná stará etiketa a lepidlo.

Mladý muž v kleci se nalepil zády na stěnu dál od Carla, ale to mu bylo prd platné. Carl udělal nějaké kouzlo s tou věcí, kterou držel v ruce a z oběti vyskočila malá zlatá jiskřička, kterou si Carl drze ukradl a zavřel do sklenice. Pak jen mávl rukou, aby ho odvezli do sektoru D k ostatním a odešel si někam po svých.

Cestou do pracovny Carl tu jiskřičku ve sklenici s fascinací ve tváři pozoroval. Něco mi říká, že to byla přesně ta „magická kastrace“, o které jsem se už zmínila. Samozřejmě jsem tím nemyslela, že by to bylo uzmutí šance na rozmnožování se, ale spíš násilná krádež magické síly dané bytosti.

Protože jinak by bylo dost riskantní je prodávat, nebo i skladovat. Určitě nemohl myslet na všechno a zcela jistě by jednou došlo k nějakému povstání. Ale neboj se, ty jeden nenasytný mafiáne, my s Rascalem ti taky něco uzmeme. Jen ne magicky.

Nora akorát čekala na Dizzyho v kavárně a zatím si četla tu knihu, kterou jí půjčil. Končila už před dvěma hodinami, tak si řekla, že si dá nějakou kávu na podnik a bude si číst, než její nový kamarád dorazí.

Už byla asi na straně 150, když si k ní přisedla její kolegyně Nika. Nora odložila knížku stranou, podívala se na hodinky a usmála se na Niku. Nika byla ta, která informovala Dizzyho o tom, kdy má Nora rozvrh v práci.

„Je to kus,“ prohlásila jako by se jí předtím snad Nora ptala na názor. Ta se usmála a dala jí za pravdu přikývnutím.

„Jo, to je. A vypadá i single, jestli máš zájem,“ opáčila s lehkostí diplomata. Nora byla praštěná, občas i dost prostořeká a nemravná, ale byla věrná a ryzí co se týkalo lidí.

„Měla bych, ale vždyť víš, že má oči jenom pro tebe. Nedá se to přehlédnout,“ zmínila a Nora přikývla.

„Asi máš pravdu. Ale už jsem mu řekla, že mám přítele. I ho viděl. Snad nebude dělat problémy. Nechala bych si ho jako kamaráda,“ dodala a Nika se zasmála a zavrtěla nad ní hlavou.

„Myslíš jako záložní plán,“ řekla, sebrala jí ze stolu dopitou kávu a odnesla to pryč. Nora se malinko zastyděla nad tím, jak strašně to znělo, ale potom to zkrátka přijala jako fakt, uklidila knížku do kabelky a podívala se na dveře akorát, když do nich vešel Dizzy.

„Ahoj,“ řekl a úplně se rozzářil, když jí viděl. Nora se podívala rychle na Niku, která to všechno postřehla. Jen na ní mrkla a šla se věnovat zákazníkům.

„Ahoj,“ odpověděla po delší době Nora, oblékla si kabát a pomalu vyrazili za námi s Rascalem.

Rascal chodil kolečka po prázdném obýváku a málem šlápnul Asmodeovi už třikrát na ocas. Ten s ním totiž mrskal a taky z něj byl na nervy.

„Šlápneš mu na ten ocas a já ti šlápnu na tvůj!“ pohrozila jsem mu. „No tak se uklidni. Co je s tebou? To jsi tak nervózní z toho kamaráda? Jestli jo, tak asi nechci, aby chodil ke mně domů a ani nemám zájem ho poznat,“ objasnila jsem a on se zastavil, podíval se na mě a rozesmál se.

„Ne, jsem na nervy z tvou kamarádky,“ odpověděl. Na to konto jsem se rozesmála zase já.

„Z Nory? Proč jako?“ zeptala jsem se. On ke mně udělal dva dlouhý kroky a zase se díval tak zvláštně neidentifikovatelně.

„Je to tvoje nejlepší kamarádka přece. Ráno jste rozebíraly můj penis, zatímco jsi měla na páncvi slaninu, proboha,“ prohlásil.

„Asi v tom nechápu tu spojitost. Jako jestli mi chceš naznačit, že se tvůj penis podobá na slaninu, nebo jako že se vážně bojíš, že když mě hodně nasereš, nakrájím

ho na plátky a osmahnu, pak mi oficiálně došly slova," řekla jsem, ale podíval se na mě jako, že nechápe, co to říkám.

"Cože? Ne, hele chci tím říct, že je to důležitý moment, abych udělal skvělejší první dojem na tvoji kámošku," snažil se mi to vysvětlit, ale nechytala jsem se.

"Proč by ti mělo tolik záležet na tom, abys udělal dobrou dojem na moji kámošku? S tou chodit nebudeš! Za první je zadaná a za druhý tabu," objasnila jsem a on se rozesmál.

"Jasný, chápu, jsem jenom tvůj, neboj se, ježiš. Spíš mi jde o to, že je to důležitá osoba a že na její názory, i kdyby měly být pokroucený hodně dás. A ty sis nestačila udělat ani vlastní, tak se trochu bojím, že ona..." pokračoval, ale zarazil se o můj pohled.

"Toho se vůbec neboj, ta z tebe bude odvařená, to ti garantuju. Spíš já budu muset horko těžko rozeznávat její názory od vlastních," uklidnila jsem ho a on se usmál od ucha k uchu.

"Fakt? No tak to už jí mám předem rád," dodal.

"Hm, a teď si už někam dřepni a chvíli mlč. To je rozkaz," objasnila jsem, aby mě poslechl, ale zavrtěl nade mnou hlavou.

"Tak za první, kam asi, není tu ani židle. A za druhý, takhle to pouto vážně nefunguje," řekl.

"A jak teda funguje?" zeptala jsem se, ale tak samolibě a provokativně se usmál, že jsem zase trochu zazmatkovala nad tou náhlou chutí ho políbit.

"To bys chtěla vědět, co? Ale já ti to neřeknu. Musíš si na to přijít sama," opáčil a lehce mě pinknul prstem do nosu.

Já hrubě odstrčila jeho ruku. "Au, a heleme se, tady by se někdo chtěl se mnou prát. To je ale zlobivá démonka," prohlásil a já dala jen hlavu na stranu, našpulila rty a ukázala mu, jak vypadám, když jsem iritovaná.

"Bože, ty seš tak sladká, když děláš tenhle ksicht, je to vůbec možný? Vždycky se mi tohle na ženských líbilo, ale na tobě to zbožňuju," dodal a já jen protočila očima a koukla se na hodiny. Na jednu z mála věcí, které mi v domě ještě zůstaly.

"Platí to naše večerní rande?" zeptal se po chvilce ohlušujícího ticha, do kterého tikaly jen ty zatracené hodiny. Pomalu jsem se na něj otočila a podívala se mu do očí.

"Rande? Kašpárku, já o žádným rande neřekla ani slovo. Jestli chceš, aby to bylo rande, budeš se muset mnohem víc snažit..." začala jsem, ale přerušil mě tím, že mě natlačil zády na lednici, aniž by se mě jakkoli dotkl, což už samo o sobě považuji za umění, a opřel se o ní oběma dlaněmi tak, že mě uzamknul mezi jeho pažemi.

"To byla výzva?" zašeptal a pak jeho oči sklouzly dolů k mým rtům. Byl u nich těmi svými pár centimetrů, že jsem na nich cítila jeho horký dech. Něco mi říkalo, že takovou výzvu chce. A že já rozhodně prohraju. Ale tohle je přesně ono. Užijeme si

zábavu a oba dostaneme co chceme, aniž bych musela přiznat, že to chci taky. Dokonalá ženská logika.

Pořád jsem byla zády nalepená na té lednici a on byl u mě tak blízko. Líbilo se mi to a moc, ale asi bych radši chtěla, než abych mu to přiznala. Ta jeho samolibost se pak nedala snést.

„Bereš prášky?“ zeptal se z ničeho nic. Podívala jsem se na něj jako na kreténa.

„Co je ti po tom?“ odsekla jsem.

„Tak zajímá mě to,“ řekl.

„Neberu,“ odpověděla jsem nakonec a on se pousmál. Vím proč se ptal i proč se teď usmívá. Blboun.

„Co je?“ sykla jsem na něj, když ten jeho úsměv trval až podezřele dlouho.

„Já jen, že to asi znamená, že nikoho stopro nemáš a že jsi dlouho ani neměla,“ dodal.

Trochu jsem při té jeho analýze zrudla. *Bezva, teď ví, že mám mezi nohama pavučinu i tenhle týpek.* „Tak to není, já jenom ty sračky brát nechci,“ objasnila jsem, ale nejspíš mi to nevěřil. Ale byla to pravda. Taky.

„Jo tak. Chápu. A je to dobře, myslím, že by to na demony stejně nezabralo. Takže protože ještě nemáš žádný polokrevníky, tak hádám, že se nějak chráníš,“ řekl. „Nebo radši vůbec s nikým nespíš,“ dodal.

„Na tuhle diskuzi se my dva moc dobře neznáme,“ rýpla jsem si a Rascal se zasmál.

„Proto se poznáváme, trubko. Budeme mít rande,“ řekl a pokračoval. Na to jsem neměla co říct. „Nora říkala, že dřív Simon chtěl tebe. S ním nic nebylo?“ vyzvídala.

„Máš nějak moc intimních otázek. A co ty, kolik jsi měl ženských?“ oplatila jsem mu to.

„Hodně,“ řekl klidně.

„Nechutný,“ prskla jsem na něj a on nade mnou zavrtěl hlavou.

„Možná mě máš za něco, co nejsem, vždycky jsem používal ochranu. Většinou,“ objasnil.

„Mě to nezajímá!“ prskla jsem na něj a odstrčila jsem ho od sebe. Fakt nemusím poslouchat o tom, jak s někým spal.

„Vždyť ses mě ptala,“ hájil se.

„Na počet, ne na detaily,“ objasnila jsem a opřela jsem se dlaněmi o linku. On jen s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Chtěla bys být snad moje... tisícátá nevím kolikátá?“ provokoval mě. Otočila jsem se na něj a zasmála jsem se.

„To ti nevěřím, zas takovej frajer teda nejsi, navíc nechtěla, to je děsivý,“ prohlásila jsem suše.

„Teď mi došlo... ty vůbec nevíš, kolik mi je, co?“ zeptal se.

Já pokrčila rameny. Nějak jsme se k tomu nikdy nedostali. „Nevím, třicet dva?“ tipla jsem si.

Rascal se zasmál. „To bys pak byla moje asi sedmá,“ objasnil. Ztuhla jsem. *Copak on to s tím šíleným počtem myslí vážně?*

„To ti je tak 300 nebo co?“ zeptala jsem se.

„Skoro se strefila. 331,“ opáčil.

„Tobě je tři sta třicet jedna let?“ zopakovala jsem s naprosto šokovaným výrazem v obličeji. On přikývl. „Jak to, že...“ začala jsem, ale neměla jsem sílu tu větu dokončit. A on to moc rád vzal za mě.

„Jak to, že vypadám takhle dobře?“ zasmál se.

„Kecáš, že jo?“ tahala jsem z něj. *To není možný, aby mu bylo tolik, nebo jo?*

„Zaposlouchej se do rytmu mého srdce a pak mi řekni, jestli kecám,“ řekl a zase se ke mně přiblížil.

„Taky budu vypadat dlouho mladě, nebo to je něčím jiným?“ vyzvídala jsem.

„Když mi dáš pusu, tak ti to řeknu,“ prohlásil.

„Vyděrači a pak nic neřekneš, tohle znám...“ prskala jsem, zatímco on se ke mně naklonil.

Znejistěla jsem. Chtěla jsem mu dát pusu už od té chvíle, co jsem viděla jeho tvář. „D-d-dobře, dám ti pusu a ty mi to pak řekneš, ale tohle si vem na sebe,“ zmínila jsem a natáhla se pro jeho starou jesterskou čepici, se kterou jsem si ho přivedla domů. Válela se od té doby na lince.

On se zasmál, dal si to na hlavu, zavrtěl s ní, aby zacinkal rolničkami a pak se ke mně zase naklonil, aby mě mohl políbit. Věděla jsem, že jakmile se těmi rty dotkne mých, budu ho chtít, a tak jsem se mu vysmekla.

„Řekneš mi to třeba jindy,“ zakuňkala jsem rozpačitě.

„Co je? Co jsem udělal? Proč sis to rozmyslela? Kvůli tomu počtu holek? Možná jsem to zaokrouhlil moc vysoko. Ale hele, přísahám, že jsem používal gumu. Ve většině případů. Jen párkrát jsem jí nepoužil a to vím, co byly ty holky zač. Znal jsem je dlouho. A do bordelu jsem nikdy nechodil!“ objasnil.

Valila jsem nad jeho zodpovědností oči. „Na to jsem skoro zapomněla, ale díky, že jsi mi to připomněl. Já jen... za chvíli přijdou Dizzy s Norou a jestli by mělo dojít k něčemu... takovému mezi námi poprvé... jsem staromódní a nechci si to pokazit jen proto, že mě to láká,“ přiznala jsem a on se usmál.

„Bože, ty jsi tak sladká,“ prohlásil, sundal si tu čepici a udělal ke mně další krok a jemně mě zase natlačil na tu lednici. Srdce mi bušilo jako šílené a já se mu jen dívala do očí a na rty. Než mi zabořil obličej do vlasů na krku.

„Promiň. Promiň... vím, co jsi říkala. Ví i proč jsi to říkala. Chápu to, respektuju to, ctím to, vážím si toho, miluju to...“ zašeptal mi do ucha a ačkoli jsme oba nechťeli

nic víc, než aby mě trochu poňuchal, odtáhl se ode mě. Měla jsem zase černé oči a on taky. Co to znamená? Co to má být? Touha?

Venku už se stmívalo a byla docela kosa jak to na podzim bývá. Byl jako malovaný, sice bylo sychravo, ale pořád typicky na podzim a blížící se zimu. Smog, štěkání psů v dálce u sousedů, vlhko a vůně lesa... za mě nádhera. Podzim jsem měla nejradši kvůli atmosféře.

Dizzy šel vedle Nory a povídali si. Akorát se ho vyptávala na to, odkud se s Rascalem znají. A jak se doopravdy jmenuje on i jeho kamarád. Na to jí řekl jen, že to je tajný a vyprávěl jí o tom, jak se s Rascalem poznali v baru. Samozřejmě jí neřekl, k čemu přesně byla určená ta lihovina, kterou vypil, ale jinak jí to řekl hezky.

Nora byla v klidu, protože ačkoli věděla, že se mu líbí, nijak na ní netlačil ani na ní nic nezkoušel, respektoval, že je zadaná a až na sem tam menší lichotku se choval přátelsky.

To se ovšem o Rascalovi říct nedá, přijde mi, že je každou hodinou intenzivnější a intenzivnější. Pravda, já taky nejsem zadaná a koupila jsem si ho i pro zábavu. A ano, plánovala jsem to, ale prostě až to bude můj nápad, ne jeho nadrženosť!

Ale abych mu zase nekřivdila, myslím si, že mě chce jenom k tomu nápadu přiblížit, ne mě znásilnit. Teda doufám, protože občas na mě fakt kouká dost... jako před chvílí u té ledničky.

Když jsem mu oznámila, že to tedy беру jako výzvu, takový pohled s úsměvem jsem u něj tedy ještě neviděla. A ani oči. Byly úplně černé.

A když jsem se ho zeptala, co to znamená, že mu úplně zčernaly jeho jinak světlé oči, odmítal mi cokoli říct, takže mě napadlo, že se zeptám Dizzyho, abych ho trochu potrápila. Ale chci se vůbec šidit o to napětí, které spolu s tím démonem máme?

„Jak se dali s kámoškou dohromady?“ vyzvídal Dizzy, ale Nora pokrčila rameny.

„To fakt nevím. Vůbec nechápu, že mi o tom nic neřekla, ale tvrdila mi, že s ním nic neměla,“ opáčila a Dizzy se pousmál.

„A ty jí to věříš?“ zeptal se.

„Ještě nikdy mi v tomhle nelhala, proč by si vymýšlela? Vždycky se chlubíme, když si jedna z nás najde někoho zajímavýho. A podle popisu Rascal zajímavý bude,“ dodala.

Dizzy se zasmál, když o něm řekla, že je Rascal. „Jo to on je. Ale jak ho tak znám, tak...“ zarazil se, když si všiml, jak na něj Nora zděšeně kouká. „Řekněme, že má fakt charisma a určitý talent na to dostat jakoukoli ženskou, a to do pár minut,“ řekl.

„Už se nemůžu dočkat, až ho poznám,“ pronesla a pak bylo chvíli ticho, než ho Dizzy prolomil.

„Jak dlouho jsi se Simonem?“ vyzvídal.

„Přes dva měsíce, proč?“ opáčila a podívala se na něj.

„Jen tak. Jsem zvědavěj. Posledně to mezi váma jiskřilo. Teda z tvojí strany spíš, zdálo se mi, že si tě moc nevšímá,“ komentoval.

„Měl nějakou práci. On je fakt ňouma, když pracuje,“ hájila ho. Ale pravdou je, že spolu moc nejsou poslední dobou. Nevím co se stalo, ale Nora o něm už tolik nemluví a myslím, že kdyby byli spolu v jedné místnosti, už na sebe nebudou ani tak otravně civět.

My s Rascalem seděli na koberci a povídali si, zatímco Nora s Dizzym se blížili k mému domu. Porovnávali jsme si délku a špičatost špičáků, ale když jsem mu je ukázala vysmál se mi se slovy, že jsem roztomilá, zatímco on je děsivý. Taky jsme se mazlili s ocasy a pak jsme na sebe chvilku syčeli doslova jako dvě kočky, než jsme se oba začali strašně smát.

Na chvilku jsem zmlkla, abych slyšela, jak zní, když se takhle řehťá a úplně mě to omámilo. Měl velmi přitažlivý smích.

„Jsi lechtivý?“ zeptala jsem se ho, když se utišil, převalila jsem se na bok a opřela se o loket.

On zrcadlil mojí polohu a pousmál se. „To záleží,“ řekl. Já lehce nadzvedla obočí a pak přivřela oči na škvíru.

„Na čem jako?“ zeptala jsem se podezíravě, zatímco on už se zase smál mým výrazným grimasám.

„Na tom, kdo na mě sahá a kde,“ oznámil mi. Já se zvedla, že to vyzkouším, on se ani nehnul ani o centimetr a nechal mě, aniž by k tomu cokoli řekl. *A proč by taky měl něco říkat? Vždyť jsem si ho koupila a ne levně, teoreticky si s ním můžu dělat co chci, ne? Jsem jeho panička.*

A hned, jak jsem mu položila dlaně na hrudník s úmyslem sjet níž po jeho bocích k podpaží, zazvonil zvonek a naší pohádky s Rascalem byl konec.

Já vystartovala ke dveřím, brala jsem to jako znamení, že ještě ne, ale Rascal si otráveně povzdychl a plácnul sebou na ten koberec. „Tě zabiju za to načasování...“ zamumlal si pro sebe a pak vstal a šel za mnou ke dveřím.

„Ahoj, ahoj,“ zdravila jsem je. Noru jsem objala a políbila na tvář a Dizzymu jsem podala ruku. Byl fakt pohledný. Ale Rascal byl spíš blíž mému typu. Nicméně si troufám říct, že Dizzy bude přesný typ Nory a že musí být vážně v pokušení, když má konečně Simona.

„Ahoj, jsem Dizzy, těšš mě,“ představil se a já jim uhnula, aby mohli dovnitř. Nora byla celá netrpělivá, až uvidí Rascala, viděla jsem jí to na očích. No a když se za mnou vynořil ze dveří, na okamžik úplně ztuhla. A to ho neviděla v té démonské formě jako já a bez trička, když byl v té kleci.

Pravda, to měl na sobě masku a čepici jestera a jeho obličej je zrovna něco, co by byl hřích zakrývat nějakou ohyzdnou maskou. Ta čepice na druhou stranu vypadala

docela dobře a podtrhovala to pouto mezi námi. Jestli se s ním někdy vyspím, tak budu chtít, aby jí měl u toho na hlavě.

„Rascal, ahoj,“ řekl a podal jí ruku.

„Nora. Teda ty jsi fakt fešák, to musím kámošce pochválit výběr,“ prohlásila, zatímco na něj s úžasem civěla. Rascal se lehce zaculil, když mu pošimrala ego.

Pak se její oči přehouply na mě. „Tím spíš nechápu, že ses mi nepochlubila,“ dodala spíš pro mě a vedla mě za ruku dál do obýváku.

„Nebylo čím,“ objasnila jsem. Rascal s Dizzym si vyměnili pohled a pak se po chlapsku přivítali a objali se.

„O co jde? Co tady děláš? Víš jak jsem se o tebe bál?“ procedil tiše Dizzy a Rascal přikývl.

„Pak ti to vysvětlím, zatím nic neřeš,“ řekl a vedl ho za námi. „Hezká co?“ zeptal se Rascal ještě včas, než jsme se zase zaměřily s Norou na ně.

„To jo, obě. Tak ses přimknul, no to je mi novinka,“ dodal ještě Dizzy. Rascal do něj z legrace šťouchnul.

„Asi jsem měla zmínit, že se stěhuju a nemám tu nábytek, co?“ zmínila jsem, když vešli dál a rozhlíželi se kolem.

„Možná,“ opáčila Nora suše, zírajíc na prázdný prostor.

„Dáte si něco k pití? Koupila jsem limču,“ zeptala jsem se a všichni přikývli, tak jsem jí šla nalít. „Klidně si sedněte na koberec. Aspoň to bude takový přátelštější,“ pronesla jsem, když jsem jim rozdávala skleničky s limonádou.

„Takže... Rascal, hm? To ale doufám není tvoje pravý jméno, že ne? Protože to by bylo divný,“ komentovala Nora.

Rascal se zasmál a zavrtěl hlavou. „Není. To je komplikovaný,“ odpověděl. Nora se na něj tak podívala.

„Výborně,“ prohlásila. „Miluju komplikovaný chlapy,“ dodala. Dizzy se uchechtl do skleničky. „Ty se nesměj,“ obořila se na něj. „Ty jsi mi taky neřekl svoje pravý jméno. Dizzy... tohle už začíná být podezřelý,“ poznamenala.

Musím jí dát za pravdu. Že Rascal nemá jméno jsem pochopila, ale že by ho neměl ani Dizzy? *Copak démoni nemají jména? I když já mám co říkat, jak se sakra vůbec jmenuju? Pochybuju, že Stella.*

„A co vlastně děláš, Rascal?“ zeptala se s důrazem na jeho přezdívkou. Rascal se na mě tak podíval a pak zpátky na Noru. Zdálo se mi, že se mu úplně nadšením blýsklo v očích.

„Krádeže,“ opáčil a mě málem zaskočila limonáda, zatímco Dizzy se rozesmál a Nora vytřeštila oči. Pak jsem si zakryla obličej dlaní. Nečekala jsem, že to vážně řekne.

„On si dělá srandu,“ řekla jsem, ale Rascal zavrtěl hlavou.

„Nedělám. Jsem v tom mistr,“ řekl. Nora to vzala jako fakt, protože je hravá, zvyklá na můj absurdní suchý humor a sarkasmus, a tak jen přikývla jako že tomu rozumí.

„Rascale,“ prskla jsem na něj.

„Co? Je to pravda,“ řekl klidně a usmál se a Dizzy se rozesmál.

„Tak dobře,“ řekla Nora. „Takže zloděj... a co kradeš? Doufám, že aspoň něco pořádného,“ prohlásila.

„Kradl jsem, teď už nekradu,“ objasnil. „A převážně šlo o peníze na můj vkus až moc bohatým lidem, co stáli za hovno jako bytosti,“ dodal.

Podívala jsem se na Rascala. Ten se na mě jen pobaveně usmíval, jako by si celou situaci užíval. A sakra, že jo.

„Dost,“ sykla jsem na něj, ale úplně mě ignoroval. *Jak do háje funguje to pouto? Neměl by mě poslouchat?*

„A teď?“ pokračovala Nora s tím výsledkem a vážným tónem. Rascal se podíval zase na mě.

„Teď jsem její,“ prohlásil a ukázal na mě. Taky se nezapomněl zase usmát. Krásně to na mě hodil. *Teď je můj a co to jako sakra asi znamená? A jak jí to mám vysvětlit?*

Střelila jsem po něm pohledem. „Tak díky,“ prskla jsem, zatímco se ke mně Nora pomalu otočila.

Rascal pokrčil rameny a usmál se. „Nemáš zač,“ dodal. Dizzy se sotva držel, aby nevyprsknul smíchy.

„Hej, co se to tu děje, já vás nechápu. Ty přezdívký máte, protože on krade a ty jsi jeho kámoš komplic?“ spekovala nahlas.

Já se plácla do čela. „Ne, on nekrade, jen si dělal srandu,“ snažila jsem se to zachránit, ale marně, protože přilil olej do ohně.

„Nedělal, říkali mi Stealer, Rascal je moje další trefná přezdívká, taky jsem byl Jester, a dokonce Ash. A fakt se těším až pro ní budu bůh,“ prohlásil sebevědomě a podíval se na mě.

Povzdychla jsem si. „Už buď zticha, nebo si vysloužíš tunu dalších a mnohem horších přezdívek,“ varovala jsem ho. Měla jsem chuť mu dát rovnou nějakou, ale nechtěla jsem ho moc vzrušovat. „A na boha si teda věříš,“ dodala jsem, ale odpovědí mi byl jen jeho samolibý úsměv. Ten sexy. Že bych skoro zapomněla, že máme návštěvu.

„Mám přezdívký, protože jsem osiřel, když jsem byl tak malej, že si nepamatuju svoje jméno a ani jedno ze jmen, který jsem dostal se mi nelíbilo,“ objasnil, ale nasadil tím tomu korunu.

„Proč sis to nezjistil na matrice nebo tak?“ zeptala se. *Trefná připomínka.* Znovu jsem Rascala sejmula pohledem.

„Protože v Podsvětí matriky nemáme,“ dodal. Já už ztratila sílu se plácet do hlavy a kroutit očima a jen jsem si povzdychla, zatímco Nora ke mně zase mířila pohledem.

Chytla jsem jí za obě ruce a podívala se jí do očí. „Já ti to vysvětlím. Oni to vzali od konce a až moc upřímně. Ale nevím, jak ti to mám říct, bojím se, že mě budeš nesnášet, když ti to řeknu,“ začala jsem.

„Řekneš co? Že s nima kradeš?“ začala, ale to už jsme vyprskli smíchy všichni včetně mě.

Čím začít? Bylo nebylo, na světě existují démoni, upíři, víly, mořský panny a tak dále? Nebo od dětství umím léčit a nějak se to dozvěděl zlej týpek, našel si mě v ordinaci, využil k tomu psa, ukázal mi svojí jeblou zoo a přemluvil mě, abych si koupila předražejšího démona z jeho sbírky na hraní, kterej je mimochodem fakt poděs za všechny prachy. A teď jsem jeho panička, protože se ke mně z vědku připoutal. A mimochodem jsem taky démon. Od jakživa, ale nic o sobě nevím, takže... Radši ne.

„Na tohle nemám v krvi dost alkoholu,“ procedila jsem, zvedla jsem se a šla se trochu projít k oknu. Všichni na mě koukali. Dizzy s Rascalem se zklidnili, ale Nora nechápala, o co jde.

„Rascale?“ oslovila jsem ho a otočila se na něj. Ten mě pohledem vyzval, abych pokračovala. „Jak začít?“ zeptala jsem se ho.

„Ptáš se mě? Já bych začal u mě, aby to pochopil konečně i Dizzy a zbytek dořečneš Noře sama,“ řekl.

Nora si povzdychla. „No super, teď už se oficiálně bojím, do jaký sekty jsem se připletla,“ komentovala zase suše. Podle mě si stejně neuvědomovala závažnost situace. Ale kdo by jí vinil z toho, že neví o existenci démonů?

Otočila jsem se k Dizzymu a začala jsem, jak mi poradil ten prevít Rascal. „Začalo to tak, že jsem byla v práci. Jsem veterinářka. Klasický den. Přišel za mnou urgentně týpek se psem, kterýho někde sbalil na ulici. Chtěl si otestovat moje schopnosti léčit zranění, která se běžně léčit nedají,“ začala jsem a Dizzy přikývl, že rozumí, ale Nora se zarazila.

„Cože? Jak můžeš vyléčit něco, co vyléčit nejde? Jsi snad ET?“ prohlásila. Vyměnila jsem si pohled s Rascalem, ale ten na mě jen zavrtěl hlavou, abych jí to ještě neřekla.

„No právě. Tuhle otázku jsem si kladla celý život. Ale je to tak, nějak dokážu vždycky všechno vyléčit. Proto jsem šla studovat veterinu a začala pomáhat zvířatům,“ objasnila jsem, ale pro Noru to nebylo dostatečné.

„Proč jsi teda nešla radši na medicínu?“ zeptala se.

„To pochopíš za chvíli,“ opáčila jsem a ona zmlkla. Tak jsem tedy mohla pokračovat ve vysvětlování.

Vzala jsem to přes popis Carla až k tomu, jak mě vydíral. Pak mi došlo, že jsem vázaná mlčenlivostí a že porušit jeho pravidla tímhle způsobem fakt nechci. Ale na druhou stranu on nemá patent na magické tvory a žádná mlčenlivost se nevztahovala na to, že bych nemohla říct o své a jejich existenci.

„Chtěl mojí schopnost využít pro svoje zvláštní a nelegální podnikání. Něco jako obchodování se vzácnou zvěří,“ objasnila jsem nakonec.

Dizzy to pochopil, Nora ještě ne. „Takže tě unesl? A Vexe, Kana a Zyru?“ zeptal se Rascala a ten přikývl.

„Počkat, cože? Proč by ho unášel? Myslela jsem, že Stella říkala, že Carl obchoduje nelegálně se vzácnou zvěří,“ zmínila.

My si jen vyměnili pohledy. „Taky že jo,“ opáčila jsem a nechala jí tím na mě zírat s otevřenou pusou a naprosto zmatenou. „Pak mě tam přivezl, chtěl abych začala léčit ty, které při lovu nechtěně poškodil. Vyléčila jsem jich pár a pak si Rascal ublížil, abych musela léčit i jeho.

Když k tomu došlo, požádal mě, abych ho dostala ven. Což šlo jenom koupí. Carl mi dal slevu. Řekl, že mi jakéhokoli tvora prodá za dva miliony dolarů. Na to jsem samozřejmě neměla, ale pak jsme se domluvili na milionu a službě. Tak nějak si přivlastnil mojí ordinaci pro svoje vlastní potřeby. A kvůli Rascalovi jsem musela prodat dům, auto a nábytek,“ zkrátila jsem to.

Nora na mě civěla pořád s otevřenou pusou. „Chceš mi jako říct, že to všechno jsi dělala kvůli němu? A taky mi chceš tvrdit, že on je zvíře? A pak... teď jsi jeho panička?“ zopakovala, co z toho pochytila a začala se smát. „Tohle je vážně jak ze špatného filmu,“ dodala.

Rascal si stoupnul. Všichni jsme k němu zvedli oči. A pak se proměnil do svojí démonské podoby. Nora ztuhla. Dizzy se podíval na Noru, aby zhodnotil její míru šokovanosti.

„Asi takový jsem zvíře,“ řekl Rascal a proměnil se zase zpátky. Nora ke mně přiskočila a objala mě. Byla v šoku a vyděšená.

„Oni jsou démoni,“ zmínila a já přikývla. „O-o-o-opravdický s rohama,“ dodala.

„Já vím,“ šeptala jsem jí do ucha a pohlédla po vlasech. Potom jsem se podívala na Rascala, který už se zase posadil zpátky na koberec vedle Dizzyho.

„Ona je mimochodem to stejný,“ dodal suše. Zpražila jsem ho pohledem.

„Rascale. Nemůžeš být trochu ohleduplnější?“ okřikla jsem ho.

„Proč? Náplast se má strhnout rychle, pak to bolí míň,“ objasnil, ale zavrtěla jsem nad ním hlavou.

Nora se ode mě odtáhla. „Ty...ty jsi taky démonka? Já jsem si jen dělala legraci, nikdy by mě ani nenapadlo, ž-že ně-něco takového existuje a už vůbec ne, že je to moje nejlepší kamarádka. Proč jsi mi to nikdy neřekla?“ vztekala se trochu zoufale.

Já si povzdychla. „Tohle zrovna není něco, co chceš vyprávět lidem. Chtěla jsem být normální jako ty. Ne exponát, nebo někdo, na koho se budeš celej život dívat přesně takhle,“ objasnila jsem a ukázala na její výraz s hlavou na stranu.

„Tohle je na mě moc. Nemůžu dýchat,“ prohlásila a začala rychle dýchat jako by měla záchvat. My jsme si s ostatními démony vyměnili pohledy a pak k ní Dizzy přiskočil a snažil se jí uklidnit.

„Ššš, my ti neublížíme, neboj se,“ šeptal, ale myslím, že to jí netrápilo. „Jsme jenom větší lidi s rohama a ocasem,“ dodal.

Nora na mě pořád divně koukala. Potom se přehoupla očima na Dizzyho a na Rascala a pak zase na mě. „Já jsem se zbláznila...“ šeptala, ale já k ní přiskočila a objala jsem ji.

„Nezbláznila. Vím, je to hodně co musíš vstřebat, ale věř mi, že já o tom být démonem vím jen o trochu víc než ty, Noro, já tu žiju od dětství jako člověk. Ani se neumím proměnit. Ani neznám ten jejich svět. Neznám ani svoje pravý jméno. Chtěla jsem jenom žít normálně,“ dodala jsem.

Ona se posadila. A pak se mě zeptala na něco skoro mimo téma. „Ty sis ho koupila a teď nemáš kde bydlet. A koupila sis ho na co přesně?“ zeptala se.

Rascal se pousmál. „Dobrá otázka,“ pronesl a podíval se na mě tázavě. Já jen zavrtěla hlavou.

„Nechtěla jsem ho tam nechat. A když mi Carl řekl o té slevě... chci říct, bylo to moc, ale tvrdil, že je Rascal chytrý a bla bla a mě napadlo, že s jeho pomocí bych mohla to Carlovo doupe zničit a osvobodit svůj druh a ostatní,“ vysvětlila jsem.

„Náš druh,“ dodal Rascal. Jen jsem se na něj podívala, aby sklapnul. Nora ignorovala tu naši konverzaci v konverzaci.

„A to ti mám jako věřit, že to bylo to hlavní, proč sis ho koupila? Všimla sis, jak vypadá?“ prohlásila a podívala se na mě. Dizzy s Rascalem neřekli tentokrát ani slovo.

„Dobře, možná jsem se nechala unést i tím, že bych nebyla sama a že bych měla někoho, kdo by mi byl zavázaný a chtěla jsem poznat dalšího démona, abych mohla konečně složit svůj život dohromady,“ přiznala jsem.

„To chápu. Ale fakt to byla dost drahá seznamka. Ale asi prestižní, když sis tam mohla vybrat takovýho démona. Jestli jsou všichni démoni aspoň z poloviny jako tihle dva... no a asi vyhrál ten nejlepší,“ prohlásila a já přikývla. To tedy ano, Rascal byl rozhodně ten nejzajímavější z nich.

„Nevím, jak to zpracovat. Moje nejlepší kámoška je démonka. A dostala se fakt do divný a nebezpečný situace,“ dodala.

„Od toho má mě, abych jí pomohl,“ opáčil Rascal pohotově. Ona na něj hodila takový bodavý pohled.

„Leda tak do hrobu. Teď už to dává smysl i ta tvoje přezdívk. Jsi pěkně podle provokatér. Jestli jí zkrivíš jedinej vlas na hlavě, tak si mě nepřej!“ prskla na něj. On se pousmál a stejně tak Dizzy a já.

„Vyhrožuješ mi?“ zeptal se a ona přikývla.

„To si teda piš, démone!“ odpověděla. A tak jsem do toho raději vstoupila. Bylo ještě hodně věcí, které nevěděla. A stejně tak i já.

„Neboj se, Rascal mi neublíží. A ani nemůže. Z vděku se ke mně přimknul a teď mi musí sloužit a chránit mě,“ řekla jsem a tím si rýpla do Rascala.

„To je tak ponižující,“ prsknul otráveně. „Nejen, že sis mě koupila, musíš se o mě starat, ale ještě jsi vytáhla to pitomý pouto!“ vztekal se.

Nora se zasmála. „To je dobře. Hned se mi trochu ulevilo. A líbí se mi představa Rascala trhajícího kohokoli, kdo se na tebe jenom křivě podívá,“ prohlásila a já jí objala. To mě se celkem taky líbilo.

„Ty jo, Stello. Fakt jsem strašně rád, že jsi odtamtud Rascala dostala. Je to můj nejlepší kámoš a fakt bych byl hodně v prdeli, kdybych ho našel mrtvého. Nebo třeba vůbec. Jsem ti ohromně vděčný za záchranu jeho života. Musela jsi mu hodně obětovat a...“ zarazil se o Rascalův tvrdý výraz.

Nejdřív jsem nevěděla, co se děje a oba jsem si prohlížela a hlavně Rascala, jak ho probodává pohledem, než mi došlo, o co jde – Dizzy řekl, že mi je vděčný. Ohromně vděčný. Chápu, že to Rascala rozhodilo. *Co bych dělala se dvěma démony?*

Když si uvědomil, co řekl, hned zvedl ruce jako by se vzdával a zasmál se. „Klid, kámo. Tak jsem to nemyslel,“ hájil se.

„To bych ti radil,“ procedil Rascal skrze zuby. Celkem mě překvapilo, jak vážné tohle pro něj bylo. Sice on byl dle smlouvy můj majetek, ale jinak jsem byla spíš jeho majetek já. Zajímavý. Fakt pro to nemám jiný slovo.

Nora si odfrkla. „Jak vůbec funguje to pouto?“ zeptala se. Já se na ní podívala a zasmála jsem se.

„To by mě taky zajímalo,“ řekla jsem, zatímco jsem se dívala na Rascala. Ten ale pořád nespustil oči z Dizzyho. Zdálo se mi, že mezi nimi probíhá nějaká výhružná konverzace uvnitř jejich hlav.

„No a ti ostatní démoni, na těch ti nezáleží, Dizzy?“ rozsekla to Nora. Všichni jsme se na ní podívali.

„Záleží. Ale Rascal byl priorita,“ objasnil. Hned na to se ke mně Rascal přisoupl, hodil mi ruku kolem pasu a přitáhl si mě k sobě bokem jako svojí přítelkyni.

Dizzy se zasmál a zavrtěl nad ním hlavou. „Ty jo, tohle jsem u tebe nikdy nečekal. To je fakt drsný, co s námi to pouto umí. Majetnickej, žárlivej a zamilovanej Stealer. Co ještě všechno nezažiju,“ prohlásil a pak se na mě tak podíval. Rascal měl furt tvrdý výraz. Mě to přišlo roztomilé.

„Kdybyste ho znaly dřív, když byl ještě normální. Racionálnějšího týpka byste jen těžko našly,“ zmínil. Myslím, že tomu věřím. Už jsem si začala všímat, jak to pouto s ním cloumá.

„A abych ti teda, Noro, odpověděl na tvoji otázku, jak to pouto funguje. Tak to nikdo nikdy předem nevíme. Na každého to má jiný vliv, ale ve finále to pro všechny

znamená to stejný. Když démon ucítí vděk, silný vděk, tak se k tomu člověku přimkne. K démonům to má větší grády. Koukni na něj," prohlásil a zasmál se nad jeho zoufalstvím z přimknutí, u kterého dřív doufal, že se mu vyhne.

„Jde to naštěstí jen jednou v životě. A je to závazek," dodal. Potom jsme se obě podívaly na Rascala. „Nechci, aby se nějakou dobu Stella vídala s démony. Ne dřív, než se přimkne ke mně," prohlásil.

My se všichni rozesmáli, ale jeho výraz zůstával tvrdý. „Myslím to smrtelně vážně," řekl ještě.

„Tak to abys něco pořádného vymyslel, aby ti byla vděčná. Protože tam, kam bude muset chodit kvůli Carlovi, asi pár dalších démonů pozná," provokoval ho Dizzy. Další relativně trefná připomínka.

No, byl to dlouhý večer, ale příjemný. Pak naštěstí Dizzy s Norou odešli. Nicméně mě vrtalo hlavou ještě spoustu dalších věcí. Jak ovládat přes to pouto Rascala, aby mě poslouchal? Jak to říct Simonovi a jestli vůbec.

A pak mě taky napadlo, jestli se náhodou Dizzy nepřimknul k Noře. Ale říkala jsem si, že nejspíš jí neměl za co být vděčný. Možná za to, že ho pomohla dostat k Rascalovi? Ale v té knize, kterou jsem kdysi četla se psalo mimo jiné, že mezi démony a lidmi je pouto jiné. A podle toho, co říkal Dizzy, tak i mírnější. A možná se může aktivovat i jinak.

Ještě před tím, než přišla Nora s Dizzym k nám domů, jsem Rascalovi slíbila rande. Když Nora s tím démonem odešli, zaplavil mě nepříjemný pocit nervozity a lehké paniky. A to ze dvou důvodů. Tedy, bylo jich asi víc, ale dva hlavní.

První byl ten, že jsem s ním a s tím jeho intenzivním a unikátním pohledem zůstala sama. A druhý byl ten, že jsem mu kývla na to, že souhlasím, aby mě dobýval.

A jen co za Dizzym a Norou cvakly dveře, ucítila jsem v zádech ten jeho pohled, který jako by mě hladil po celém těle.

Otočila jsem se k němu a chtěla jsem rozvolnit napětí, ale nenechal mě. Naopak ještě přitvrdil. Stál mezi dveřmi opřený o futro, hlavu měl na stranu a díval se na mě se zatnutými čelistmi skoro jako by se na mě zlobil. Ale jak už jsem ho stačila poznat, tohle nebyl našťvaný pohled. Těžko říct co přesně znamenal, ale vykládala jsem si to jako, že mě sváděl.

„Jé to je ale hodin, co? Nejsi unavenej?“ zeptala jsem se, předstírajíc, že jsem na to rande zapomněla a snažila jsem se mu protáhnout pod rukou do obývacího, ale nenechal mě projít.

„Ani ne, právě naopak. Mám docela hlad. A o co ty se jako snažíš, to nechápu. Netvrd' mi, že bys zapomněla, že máme rande,“ řekl.

Podívala jsem se mu do očí. „No vidíš, na to bych fakt úplně zapomněla. Já totiž už nemám ani hlad,“ zalhala jsem a můj žaludek mě zradil, protože zakručel jak nejvíc dokázal. Pravdou je, že jsem umírala hladu, za posledních pár dní jsem toho moc nesnědla a on taky ne.

„Snažím se pochopit důvod těch tvých neustálých lží a moc mi to nejde,“ oznámil mi s klidem. *To jsme dva...*

„Hele, asi jsem jenom nesvá,“ přiznala jsem. Podíval se na mě dolů, lehce mě natlačil na futro a sklonil ke mně hlavu. Zase jsem zazmatkovala. *Co to se mnou je? Nikdy jsem nic podobného necítila.*

„Ze mě?“ zeptal se, že mi to skoro šeptal do rtů. Zavřela jsem oči. On moc dobře věděl, co to se mnou dělá a hrozně ho to bavilo.

„Rascale...“ zašeptala jsem.

„Ano?“ usmál se.

„Máš úplně černé oči, co to znamená?“ zeptala jsem se ho znovu a na úplně jinou otázku, než jsem původně zamýšlela.

„Ty taky, odpověz si sama,“ řekl a pak mě milostivě pustil. Vlastně ode mě odešel jako bych ho už dál ani nezajímala. Hádám, že to byl trest za to, že jsem mu lhala.

Chtěla jsem jít na to rande. Vážně moc. Ale byla jsem fakt strašně nervózní. A možná i z toho, že jsem nevěděla, jak chci, aby rande skončilo. A taky že bych měla

pít lidskou krev. Kde? Za jakých okolností? Komu? A hlavně jsem se bála toho, co to se mnou udělá. A ještě před ním.

Pak se z ničeho nic zasmál a zavrtěl nade mnou hlavou. „Jsi vážně praštěná. Když už sis mě koupila, nechápu, proč si neužiješ výhody svého nákupu. A zvlášť když nemyslíš na nic jiného. Můžeš, jsem ti plně k dispozici,“ prohlásil.

Já se na něj tak podívala. „Hm?“ pokračoval v tom provokování, čímž mě vyzýval k nějaké akci. A tak jsem vstala, udělala k němu pár dlouhých kroků a natlačila zády na stěnu jeho až to v něm hrklo.

Oba jsme měli černé oči a dívali jsme se na sebe jako bychom se chtěli sníst. „Jo, o tomhle mluvím. Jsem tvůj, udělej si v tom konečně pořádek,“ prohlásil vzrušeně. Chvilí jsem přemýšlela, co přesně to znamená, že je můj, než jsem se odvážila si konečně uvědomit, že si s ním můžu dělat co chci a že on mě k tomu i neustále vybízí. Chce, abych to pochopila, proto má tak drsné metody?

Měla jsem neovladatelnou chuť se mu zakousnout do jeho pulzující tepny na krku a ochutnat jeho krev. A pak ho stáhnout na zem a nehorázně ho ošukat. Že by to znamenalo tu náhlou změnu barvy očí? Má to stejně?

„Fajn, vezmi mě na rande, kde se pořádně najím. Ale ať to stojí za to, protože bych nerada byla zklamaná, když už jsem si tě tolik zidealizovala,“ prohlásila jsem a on se tak svůdně pousmál, že jsem se musela až otočit, jaký to na mě mělo vliv.

„Jasně. Jenom doufám, že tahle tvoje stránka nezmizí, když se najíš. Protože jinak bych tě radši držel hladovou,“ dodal.

Popadla jsem klíče, mobil, u zrcadla si upravila vlasy a už jsem si nazouvala boty, když jsem se k němu otočila. „Jdeme, nebo co?“ prskla jsem na něj. Pravda byla taková, že jako hladová jsem byla nesnesitelná i sama sobě. A zvlášť když jsem do toho byla ještě nadržaná a nemohla jsem si přes svoje hloupé ego dělat co jsem chtěla. Takže se vážně divím tomu, že jemu se to líbí.

Seděli jsme spolu v autě a on mě navigoval někam do centra. Překvapilo mě, že se na Zemi vyzná. Ale zcela určitě tu nebyl prvně. „Odkud ses tu vzal? Kudy lezou démoni na Zem?“ zeptala jsem se, zatímco jsem odbočovala doleva, kam ukazoval před chvílí.

„Portálem. Jsou démoni, kteří mají schopnost ho vytvořit. Pak taky tací, kteří mají moc na to je vlastnit a taky mají prachy na hlídače, aby hlídali průchody. A pak jsou předměty, které je umí otevřít a zase zavřít,“ řekl.

„Hm a ty jsi použil jakou cestu?“ vyzvídala jsem.

„Já jsem démon, kterej umí portál vytvořit,“ odpověděl, a to mě překvapilo. Zrovna tuhle možnost jsem neočekávala.

„Aha. A proč sis ho neotevřel a nedostal ses odtud rychle pryč?“ pokračovala jsem ve výslechu.

On se tak přiškrceně zasmál. „To není tak jednoduchý za prvý. Za druhý, utekl jsem odtamtud, aby mě nepopravili. Netušil jsem, že mě náhodou chytne lovec démonů, co mě bude chtít do pošahaný sbírky. A za další, sebral mi schopnosti, takže jsem vlastně teď takovej démon na dvě věci. A ještě jsem se přimknul k démonce, co neumí ocenit moje kvality,“ opáčil. Znělo to jako stížnost. Ne, ona to byla stížnost.

„Sebral ti schopnosti? Jak?“ zeptala jsem se, aniž bych reagovala na jeho fňukání.

„Co já vím, použil na to nějaký předmět a vzal mi je. Schovává je u sebe ve sklenicích. Prý aby si pojistil, že nevyvedu žádný lumpárny. Vypadá to jako jiskra. Z té mojí byl náhodou unešenej, abys věděla. Prej v životě tak velkou neviděl,“ chlubil se.

Protočila jsem panenkami. „Ty jsi vážně neuvěřitelně namyšlenej démon,“ svlažila jsem ho.

„A tobě se zase nikdo nezavděčí. Máš strašně vysoký nároky,“ poznamenal. Zvedla jsem k němu obočí, ale pak jsem ho zas dala dolů a přikývla jsem.

„Pravda. Tohle máme společný,“ dodala jsem. „Kam teď?“ zeptala jsem se a přibrzdila na křižovatce.

„Rovně. A u zelenýho baráku zastav, půjdeme pěšky,“ řekl. Na mojí poznámku nereagoval.

„Ocenila bych tvoje kvality, kdybys je viděla, ale zatím jsi mi toho moc nepředvedl. A to, že jsi sexy se nepočítá,“ objasnila jsem.

Povzdychl si. „Normálně bys mi byla ukradená, abys věděla. Vlastně bych tě ani neměl rád. Jsi úplněj opak ženský, kterou bych chtěl,“ pokračoval co nejostřeji, aby se mě dotknul.

„Díky,“ opáčila jsem suše. „Sranda, že říkáš tohle, ale chceš mě tak moc, že působíš jako zamilovaný štěně,“ rýpla jsem si.

„Ty mě taky chceš tak se nesměj. A to ke mně ani nejsi připoutaná. A dokonce jsi byla tak blbá, že jsi kvůli mně prodala dům,“ vrátil mi to. Fakt jsem chtěla vědět, jak funguje to pouto, protože z něj teď zcela určitě nemluvalo.

Zastavila jsem na parkovišti u zeleného baráku, jak řekl a podívala jsem se na něj. „S takovou se do tebe nezamiluju, takže mi tím vlastně prokazuješ službu,“ oznámila jsem mu. Myslím, že uražené ego je asi jediná věc, která ho fakt bolí.

„Jen abys věděla, to pouto mě nenutí říkat věci, který říkat nechci,“ prozradil.

„To mi došlo,“ opáčila jsem suše.

„A taky u démonů nefunguje jako nápoj lásky, že by pak byli posedlí touhou, ale jen se znásobuje to, co by k tomu dotyčným tak jako tak cítili,“ vysvětlil konečně, že mě to donutilo se na něj podívat.

„To by ale znamenalo, že jsem přesně tvůj typ a taky to, že jsi pěkně kecal jenom, abys mě naštal,“ vpálila jsem mu.

„Ty sis začala, bylas na mě hnusná, a hlavně jsi mi od začátku jenom lhala,“ hájil se. Já si povzdychla.

„Vždyť jsem kvůli tobě prodala svůj barák a zavázala se Carlovi, ty moulo,“ zopakovala jsem to, co na mě použil jako páku před chvílí a on se pousmál.

„Takže přiznáváš, že jsi mě chtěla,“ provokoval mě. Já otráveně protočila očima a vydechla jsem.

„Přiznávám, že jsem tě chtěla... dostat z Carlova sklepa,“ prohlásila jsem. V druhé půlce mé věty se přestal usmívat.

„To není odpověď,“ prohlásil syrově.

„Je to jediná odpověď, kterou dostaneš,“ mrkla jsem na něj a vystoupila jsem z auta. On vylezl taky, pak naklonil hlavu a chvíli si mě prohlížel.

„Ty jsi fakt tvrdohlavá,“ řekl.

„A ty jsi fakt otravný,“ dodala jsem.

„A stejně jsi mě vzala na rande. A jen tak mezi náma démonama, ty jsi taky pěkně otravná,“ dodal.

Probodla jsem ho pohledem. „Protože jsem slíbila, že tě nechám mě dobývat. Ne proto, že bych si chtěla přiznat porážku,“ objasnila jsem.

„Jasně,“ usmál se. „Takže rande, na kterým mě necháš dělat veškerou práci. To se mi líbí,“ prohlásil.

„Neříkej tomu práce!“ okřikla jsem ho.

„Proč?“ divil se mojí odpovědi.

„Protože pak to zní, jako bych tě za to platila,“ komentovala jsem. Na chvíli se odmlčel a pak se uchechtl.

„Technicky vzato jsi mě zaplatila už docela dost jenom to bylo předem,“ připomněl zase. Protočila jsem panenkami. Zase.

„A přesně proto mě začíná mrzet, že jsem tě nevzala na splátky s možností odstoupit od smlouvy do 14 dní. Mimochodem, jsi ve zkušebce, tak mě neštví,“ objasnila jsem.

On se rozesmál. Pak zavrtěl hlavou. „Ještě, že to tak ve smlouvě není. Žádná zkušebka neexistuje, nemůžeš mě vrátit,“ řekl a šel napřed. Následovala jsem ho.

„Kam mě to vedeš?“ zeptala jsem se.

„Na večeři,“ objasnil.

„A tohle je jako restaurace?“ divila jsem se, ukazujíc na budovu, ke které mě táhl. Měla jsem úplně pokřivený obličej z toho hnusu.

„Ano,“ řekl.

Před námi stála nechutná budova. Překvapivě to nevypadalo jako místo, ke kterému bych se byť jen na metr přiblížila. O cihlovou drolící se stěnu bylo opřené staré kolo bez pneumatik a hned vedle byl umaštěný a prorezlý kontejner, pod kterým se hemžily krysy.

„Tak tam bych nevlezla ani kdyby mi za to měl někdo zaplatit. Nechápu, že jsi mě na tohle chtěl vážně sbalit. Jestli to není trest za tu hádku,“ objasnila jsem a on se zasmál.

„Je to zástěrka, aby tam nechodili jen tak nějaký lidi. Vidíš? Na dveřích je papír, kde se píše z hygienických důvodů zavřeno. Ale vevnitř... bude tě přecházet zrak, pojd,“ šeptal, chytnul mě za ruku a tahal mě blíž.

Obešli jsme ten hnusný kontejner a Rascal třikrát zaklepal na dveře. Otevřel takový mohutný muž a pustil nás dál.

„Co je tohle sakra za místo?“ divila jsem se, když mi hned u vchodu dáma v luxusních šatech nabídla krvavý koktejl na přivítanou. Všude byla tma jak v pytli, ale démoni v ní viděli dobře. Bylo jich tam plno a upírů.

„Takový upíří dům neřesti. A taky se tady zašívají ti, kteří nesmí na sluníčko. Nebo lidi, co o nás ví, sem chodí dobrovolně darovat krev a tak. Jsou závislí na tom pocitu,“ objasnil.

Vyjeveně jsem na něj zírala. „Ty jsi tu někdy byl?“ vypadlo ze mě, ale asi ano, když mě sem přivedl.

„Několikrát,“ odpověděl a vedl mě dál dlouhou chodbou. Podívala jsem se na něj podezřívavě.

„S kým?“ zeptala jsem se a on se pousmál jenom zvednutím levého koutku.

„Žárlíš?“ zašeptal.

„Ne!“ prskla jsem a usadila jsem se na rohovou lavici v rohu místnosti a Rascal si sedl naproti.

Na stole leželo menu. Podívala jsem se na něj zblízka, protože jsem myslela, že mě šálí zrak. Všechno bylo z krve. A to dokonce z lidské.

„Máte vybráno?“ zeptala se obsluha a Rascal se na tu dámu mile usmál.

„Ještě chvilku pro slečnu. A já si dám zatím *Říznutý Pivo*. Desítku,“ řekl a podíval se na mě. „Tak co, zaujalo tě něco?“ zeptal se.

Já se mu podívala do očí. „Všechno. A co je sakra *Krvácivá Krkavička*, že je to tak drahý? Si někoho snad ulovím sama,“ zmínila jsem suše. Pak jsem se na něj tak podívala.

„Počkat. Tys mě vzal na rande, za který budu platit sama? Děláš si ze mě srandu?“ prsknula jsem na něj, ale on se jen podíval na obsluhu, která se rozhodla se vzdálit a dát nám chvilku až si to vyřešíme.

„Samozřejmě, že ne, jak tě něco takovýho sakra vůbec mohlo napadnout?“ odpověděl a já se zklidnila.

„Já nevím. Třeba proto, že nemáš peníze. Nebo sis nějaký někde zakopal pro jistotu, že skončíš se mnou takhle na mizině? Protože jestli jo, to by se mi fakt teď hodilo,“ zmínila jsem.

On se na mě smutně podíval. „Ne, bohužel žádný peníze zakopaný nemám a fakt jsem na chvíli plně odkázanej na tebe. Ale tohle rande si dovolit můžu, jasný? Nejsem žádný debil, co se neumí chovat k dámě,“ řekl.

Podezíravě jsem se na něj podívala. „A jak to teda uděláš?“ vyzvídala jsem, ale zavrtěl hlavou.

„To nech laskavě na mě a něco si vyber. Cokoli chceš,“ řekl a posunul ke mně zpátky to menu. „A nemusíš vůbec nic řešit. Je to beztrestný pití. Nemusíš řešit, co s kým bude, ani se starat o tělo,“ oznámil mi opatrně.

To mě vyděsilo. „To je strašně barbarský,“ zmínila jsem a on se ke mně přiblížil, abych ho líp slyšela, když bude šeptat.

„Tak to u démonů funguje. Tady poznáš, jak to v Podsvětě chodí. Lidi pro nás nic neznamenají. A ty se uvolni a nic neřeš. Není to tvoje zodpovědnost. A nemusíš mít strach, že by na jídelním lístku byl někdo čestnej. Mají celkem kvalitní výběr... potravin,“ dodal a mě se málem zastavilo srdce a taky zbarvily oči do ruda a vylezly špičáky, když jsem cítila krev.

„Tady prosím jedno *Říznutý Pivo* a slečna si dá?“ zeptala obsluha a Rascal se podíval na mě a pak zpátky na ní.

„*Dvojitou Transfuzi*,“ odpověděla jsem z ničeho nic a Rascal se do široka usmál.

„No vidíš, to je dobrej start. Uvidíš, že ti tady bude chutnat a budeš se cítit skvěle,“ řekl a já si svlékla svetr, hodila nohu přes nohu a opřela se o loket.

„To doufám, ručíš mi za to,“ řekla jsem a podívala se mu do očí. Vypadal trochu jako kdyby mě chtěl políbit, ale pak se raději napil toho piva, aby zahnal choutky.

Já se dívala na rudou zpěněnou tekutinu, když se napil a položil tu sklenku zpátky na stůl. No a pak jsem si k tomu přičichla.

„Chceš ochutnat?“ zeptal se a popostrčil mi to blíž. Já do toho namočila rty a pak se na něj překvapeně podívala.

„Není to špatný, chutná to jako ovocný pivo,“ zmínila jsem překvapeně.

„Čistá krev je úplně jinej level a zvlášť ze žíly,“ zmínil raději s předstihem. Já se rozhlídlá kolem, všude byli upíři a démoni. Měli odvážné outfity a užívali si tady zábavu a jídlo. Byli u toho tak uvolnění jako normální lidé v restauraci.

Obsluha akorát přede mě postavila panáka čehosi krvavého. Sáhla jsem po tom a Rascal zase po svém pivu. Nastavil mi skleničku a když jsem si o ní přiřukla a ochutnala jsem to.

„Chtěl jsem říct na tebe, ale jsi rychlejší,“ zmínil a taky se napil. Pak jsme se na sebe oba zase chvíli dívali.

„Ježíš to je tak dobrý!“ vyštěkla jsem a zase jsem se na to vrhla. Rascal mě nadšeně pozoroval. „V životě jsem nic tak dobrýho neměla. Co v tom je?“ pronesla jsem.

„Krev nějakýho darebáka,“ řekl a sám se napil svého *Říznutého Piva*. Potom ke mně natáhl ruku a chytl mě něžně za tu mojí.

„Dneska jsem ti slíbil první extázi, já nezapomněl. Těšíš se?“ zeptal se. Zatajil se mi dech.

„Začínám. Myslíš, že to na mě bude působit tak, jak čekáš?“ vyzvídala jsem. On se usmál a přikývl.

„Víc, než bych čekal,“ odpověděl.

„Podle čeho soudíš?“ zeptala jsem se.

„No, když tě tak pozoruju šilet jenom z tohohle. Tamto, jak jsem řekl je mnohem vyšší úroveň,“ objasnil. Usmála jsem se na něj a neuhlídala si zamilovaný pohled. Někdy bych nemusela být tak upjatá a mohla bych dávat větší šanci lidem, aby mě mohli překvapit. Nebo úplně zničit. A hádám, že tenhle týpek svede hravě obojí.

Když jsme oba dopili naše drinky, začala jsem být ještě hladovější než před chvílí. Podezírám Rascala z toho, že si můj hlad a personu, která z něho vychází tajně užíval. Akorát přišla obsluha, aby sklidila ze stolu naše nádoby a nabídla nám něco dalšího.

Rascal se naklonil k té dámě a něco jí zašeptal do ucha. „Dvakrát *Dvojitou Transfuzi* a jednu *Krvácivou Krkavičku* a prosím pánskou, slečna má dneska premiéru.“

Neslyšela jsem ho, takže mě to znervózovalo, ale v příjemném slova smyslu. „Co jsi objednal?“ tahala jsem z něj, ale byl pevný jako skála a nic mi neřekl.

„Uvidíš,“ řekl a zase mi jemně kroužil prstem po hřbetu ruky. Nechala jsem ho. Ale měla jsem plnou hlavu toho, jestli mu dám, nebo nedám. *Ale jestli tohle rande bude epický, což od něj očekávám, pak bych mu asi už mohla dát, ne?*

„Nic neříkáš?“ divila jsem se, že taky umí být zticha. Podíval se mi do očí a usmál se.

„Ty taky ne. Ticho je někdy příjemnej balzám na nervy a taky utvrzuje spojení. Mentální,“ dodal.

„To jsem nevěděla, že děláš i do psychologie,“ usmála jsem se. On jen zavrtěl hlavou.

„Později večer to tu umí být pěkně divoký,“ komentoval. Rozhlídla jsem se kolem a všimla si tyčí a různého vybavení na hudbu a osvětlení. A když jsem si uvědomila, že to je démonsko-vampýří noční podnik, přikývla jsem.

„To věřím,“ odpověděla jsem. „Byl jsi tu někdy večer na zábavu?“ zeptala jsem se.

„Jednou,“ odpověděl a napil se piva. Hořela jsem nedočkavostí vědět víc. *S kým tu byl? Co tu dělal? I když to radši ne.*

On se na mě tak podíval a pousmál se. „Byli jsme se tu podívat jednou s Kanem, to je jeden z těch démonů u Carla,“ zmínil. „Tak s ním jsme se tu byli podívat na takový vystoupení,“ přiznal.

Zvedla jsem obočí. „Myslíš peep show?“ zeptala jsem se, ale rozesmál se a zdálo se mi, že zrudnul.

„Jo, no, dá se to tak nazvat. Ale nebylo to... ježiš, Stello... nebylo to jako to, co si myslíš. Jen jsme se dívali a popíjeli u toho krev..." dodal.

Chtěla jsem něco říct, ale obsluha nám mezitím oběma donesla další *Transfuze*. Jednu ke mně přišoupl a zvedl svojí. „Tak na tebe a na tvoje démonský poprvé," pronesl, ťuknul si se mnou a kopnul to do sebe.

Taky jsem to do sebe hodila a usmála se na něj. „Už to na mě asi jde. To je vážně síla, co do toho dávaj, že to má takový grády?" zeptala jsem se a Rascal jen pokrčil rameny a zatáhl závěs, který visel nad ním. Pak si sedl hned zpátky a podíval se na mě.

Pozorovala jsem ho. Jak se tváří a jak se usmívá. Taky, že má pěkné zuby a rty k zulbání.

„Mám rád krev. Fakt hodně a už jsem pro ní i zabíjel," řekl z ničeho nic, zatímco sledoval svojí prázdnou skleničku od *Transfuze*. Já se začala ovívat rukou. Najednou mi bylo hrozně horko. Začínala jsem mít strach, že se před ním nějak ztrapním, ale pak jsem to rozdýchala.

„Co je? Není ti zle?" polekal se.

„Ne, je mi parádně. Nikdy mi nebylo líp," opáčila jsem a zase jsem si dělala zálusk na ty jeho rty. Myslela jsem jen na to, jak ho políbím. Nedalo se to vydržet, byl najednou tak sladkej.

„To jsem rád. Bych si asi vyčítal, kdyby ti kvůli mně bylo špatně," řekl.

„Rascale..." začala jsem a on se na mě podíval až jsem zapomněla, co jsem mu chtěla říct a akorát zase dorazila obsluha a vedla nějakého muže ve středních letech. Měl lehce rozžlzlý krk jen na okrasu, aby nevykrvácel a byl očividně něčím omámený. Byl to takový druh platingu.

Měla jsem takový hlad, že mi ani nepřišlo zvláštní, co jsem právě viděla. Naopak jsem měla chuť se odvázat ještě víc. A myslím, že to přesně s námi má dělat krev. A už začínám chápat, co říkal o tom, že by pro krev zabíjel a že už to párkrát i udělal. A taky jsem měla chuť na Rascala, což bylo tedy vzájemné.

Rascal vstal a opatrně toho muže posadil vedle mě jako by to byl nějaký voňavý a křehký dezert a potom si sedl vedle něj tak, že ten muž byl mezi námi. Když jsem ucítila krev, znovu se mě zmocnila nepřekonatelná touha na krev.

„Jen do toho. Je celej tvůj. Nestyd' se. Musíš být hladová," pobízel mě a pohledem mi naznačil, abych se zakousla tomu muži do krku. Ještě jednou jsem se na něj podívala, abych se ujistila, že je to v pořádku a když přikývl, tak jsem se do toho muže zakousla tak, jako jsem se toužila zakousnout do Rascala. A taky jsem si to i představovala.

Zaplavila mě vlna nejrůznějších hormonů štěstí v jednu chvíli. Ta chuť, jakou měla pro démona krev byla pro člověka nepředstavitelná. Rascal byl hned kousek

ode mě a vzrušeně mě pozoroval. Asi tak jako bych se před ním právě svlékla a dělala si sama sobě dobře. Až tak ho fascinovalo, jak se krmím na tom muži.

Tyhle hrátky s krví byly obscénní a on to nikdy s nikým nedělal, natož s holkou, ke které byl přimknutý a toužil po ní víc než po čemkoli jiném. Já jsem si byla vědoma toho, že to, co teď s ním dělám v tomhle podivném upířím podniku, není úplně běžné a snažila jsem si to patričně vychutnat do poslední kapky.

Na chvíli jsem se od toho muže odlepila a podívala se Rascalovi zase do očí. „Ty nebudeš?“ zeptala jsem se. I já jsem věděla, že přizvat ke krku jedné oběti někoho dalšího je vyjádření jistých sympatií. Znáám to z knížek, který jsem hltala tak moc jako teď tu krev.

Rascal v něco takového ani na prvním rande nedoufal, a tak na nic nečekal a zakousl se tomu muži do krku z druhé strany. Oba jsme pili jako šílení a přerostlí komáři. A pak jsem v zápalu vášně a spokojenosti položila Rascalovi ruku na stehno a pevně ho stiskla. On mě chytl za tu ruku a lehce jí zmáčkl. A držel jí tak celou tu dobu. Byl to opravdu vášnivý a intenzivní moment mezi námi.

Vždycky když jsme se potřebovali nadechnout, dívali jsme se na sebe jako bychom tu byli sami a celý svět se pro nás zastavil. A kdybychom tu byli sami, zřejmě by už došlo k něčemu víc než jen k pití. Nutilo mě to nemyslet na zábrany.

Pak jsem toho muže odstrčila stranou jako by byl jen nějaká bezvýznamná figurína až se složil na stůl a chystala jsem se Rascala nejmíň políbit. Jeho srdce šílelo a užuž si mě k sobě málem přitáhl za boky na klín.

A když už jsme se skoro dotýkali svými rty, zazvonil mi telefon a všechno, ale opravdu všechno tohle krásný a nabitý citem, na což Rascal čekal tak dlouho, tím ten telefon zkazil.

„Kurva, ať kouká hořet!“ vztekal se, když jsem sundala ruku z jeho nohy a otáčela se ke kabelce.

„Kellerová, prosím?“ ozvala jsem se a Rascal si jen olízl rty od krve, která mu na nich ulpěla z toho žhavého pití a přemýšlel, jak mě dostat zpátky do nálady po tom, co mluvím zrovna s tím darebákem Carlem.

Tohle je totiž něco, co má mnohdy i větší význam než obyčejný sex. Kde se jedná o propojení těl a říká se, že i duší. Ale tohle? Když se k tomu obyčejnému sexu přidá ještě i sdílení krve, je to to nejosobnější, co s kým kdo může sdílet. A je jedno, jestli jde jen o samotné sdílení krve, nebo i o sex a sdílení krve.

Samostatné sdílení krve je považováno za upíří a démonské milování. Sice k tomu mezi námi ještě nedošlo, ale byl to jen krůček od sdílení stejného krevního oběhu oběti. Nebo spíš stejného krku. A Rascal tohle všechno věděl.

Když jsem dotelefonovala, vrátila jsem svůj mobil zpátky do kabelky a rozpačitě jsem se na něj podívala. „Strašně moc mě to mrzí, Rascale, ale já musím do ordinace.

Nějaký urgentní případ a Carl je dost nervózní," řekla jsem smutně a on přikývl a zoufale zamilovaně na mě koukal.

"Dej na sebe pozor," zašeptal a jemně se dotknul palcem koutku mých rtů. Já se usmála a ten zamilovaný pohled jsem mu oplátila. Pak jsem zalovila v kabelce.

"Na, tady máš peníze na taxíka. Dostaň se domů a bacha ať ti neuteče Asmodeus. A nečekej na mě, nevím, kdy se vrátím. A děkuju moc za... tohle. Bylo to... vážně zajímavý. Až se vrátím, nějak ti to vynahradím," dodala jsem, položila mu na stůl peníze na cestu domů, políbila ho lehce na tvář a utekla jsem.

Rascal se opřel o opěradlo i hlavou o zeď a zhluboka vydechl. Ani se nestihl zeptat na to, jak mu to vynahradím. A trochu se bál, že ze mě tahle nálada vyprchá, než se vrátím domů a že nakonec nic nebude.

"Hej, žiješ ještě?" zeptal se toho muže a lehce ho plácl dlaní do tváře, ale žádná odezva. A to nejspíš trvalá. Faktem je, že když z člověka pije upír, nebo démon, moc šancí na přežití nemá, natož když ho vysávají dva démoni. A tak se k němu jen naklonil a dokončil to sám.

"Dáte si ještě něco, pane?" zeptala se ho ta žena, zatímco sbírala nádobí z jeho stolu. On k ní jen zvedl hlavu a utíral si rty od krve do ubrousku.

"Nevím, asi studenou colu," řekl a ona se na něj tak podívala.

"A tohle?" ukázala na mrtvého muže po jeho pravici. "Budete to ještě jíst, nebo to můžu odnést?" zeptala se a on jen zavrtěl hlavou.

"Už nebudu, díky," řekl a ona přikývla a bez problémů muže hodila přes rameno jako by byl nějaký pytel brambor a odešla. Fakt zajímavý podnik jen co je pravda.

Za okamžik se zase vrátila zpátky i s tím jeho objednaným nápojem. "Tady je ta studená cola. Je všechno v pořádku, pane? Nechtěl byste třeba ještě něco speciálního?" nabídla a položila mu sklenici na stůl.

"Jako například?" zeptal se a zvedl k ní oči.

"Erotické služby. Pro vás za polovinu, jste pohledný," prohlásila a Rascal se pousmál a zavrtěl hlavou.

"Vypadám snad, že to potřebuju?" opáčil suše a napil se coly. Ona se na něj chvíli dívala, než mu dala nečekaně kruté upřímnou odpověď.

"Vypadáte... neuspokojeně," prohlásila. Rascal se na ní zase jen tak podíval a lehce nadzvedl obočí.

"Vážně?" otázal se.

"Ano," dodala a přisedla si k němu na roh lavice. "Cokoli si budete přát, dostanete jen za polovinu. Dneska budu hodná," zašeptala mu svůdně do ucha.

"He, to je od vás milý," řekl a znovu se napil coly. Zdálo se, že to ho trochu uklidňovalo.

"Takže?" tahala z něj odpověď a naklonila se k němu ještě o něco blíž.

Rascal se podíval ke dveřím, kterými jsem před chvílí odešla, a na okamžik se odmlčel.

„Ne, díky,“ řekl nakonec.

„Proč?“ zeptala se a trochu se od něj odtáhla.

„Protože ta, kterou chci, mi právě utekla z rande do práce,“ dodal a raději se znovu napil své coly.

Akorát jsem se dopravila k sobě do ordinace a dorazil Carl se svými lidmi a s raněnou mladou bytostí. Řekla bych, že to byl démon, ale na démona vypadal zvláštně.

„Stello, zachraň ho,“ řekl hned, jak vtrhnul do mé ordinace a pokynul svým číslům, aby bytost položili na veterinární stůl. Byl v bezvědomí a... proboha celý od krve. Sice nebyla lidská, ale po tom, co jsem teď absolvovala s Rascalem jsem byla dost... no řekněme citlivá.

Zalily se mi oči rudou barvou a vyrašily mi tesáky. Sáhla jsem po roušce. „Kvůli bakteriím,“ zahuhlala jsem a sklonila hlavu k bytosti. *Carl si nesmí všimnout, jakou barvu mají mé oči!*

„Co se stalo?“ zeptala jsem se, zatímco jsem kontrolovala pulz bytosti. Carl si ze stresu kousal nehty a nervózně pochodoval po místnosti a dost mě rozptyloval. Ale aspoň se nesoustředil na mě, ale na sebe a svoje stresy.

„Proukousal si tepny. Nevím, chtěl spáchat sebevraždu. Můj nejvzácnější kousek. Tenhle je napůl démon a napůl tigrinian,“ pronesl. *Aha, to vysvětluje, proč ho chci sežrat, aniž bych k němu cítila to, co k Rascalovi.* Toho bych taky nejradši vypila, ale protože mě přitahuje.

„Je to ještě mládě,“ zmínila jsem, zatímco jsem se natahovala k dalším gázám, abych zastavila krvácení. Naštěstí první pomoc dostal cestou sem, ale ztratil velkou spoustu krve. Normálně by to možná přežil s odřenýma ušima, a nebo ne, ale s mojí schopností to bude dobré, hned jak zastavím krvácení.

Ale problém je v tom, že když se chtěl zabít, necítím lítost. Myslím, lítost z toho, že umírá. Spíš cítím lítost z toho, že to udělal. Ale chápu to, kdo by chtěl být dobrovolně ve sbírce u takového blázna jako je Carl?

Držela jsem mu gázu přes hluboké rány na zápěstí a pokynula svým novým asistentům, aby mi přinesly sáčky s krví. Tentokrát jsem doufala, že by mu mohlo stačit, aby jí vypil. Byla to lidská krev. Mohla by mu dát sílu. Nechci radši vědět, kde jí Carl sebral, ale zachraňovala jsem teď mladý život, tak jsem nad tím moc nepřemýšlela.

„Tak co? Už jsi začala léčit po svém?“ vyzvídal.

„Ne a nevím, jestli to půjde,“ odpověděla jsem mu, ale moje odpověď se mu nelíbila. Nakročil ke mně a podíval se na mě zblízka. Chtěl mi u toho vidět do očí, ale já se lekla a otočila hlavu zpátky.

„Co jsi říkala? Jak jako nevíš, jestli to půjde?“ syknul na mě, chytl mě za bradu a můj pohled si vynutil. „Tak dělej a začni!“ štknul a zase mě s drobným trhnutím pustil.

Trnula jsem hrůzou, že si všimne mých rudých očí, ale ze strachu se naštěstí z nich ta barva vypařila, takže moje tajemství zatím zůstalo skryté.

Tohle se Rascalovi nebude líbit. Až mu řeknu, jak hrubě se mě Carl dotkl, bude zuřit. *Měla bych mu to vůbec říkat? Nejspíš ne. Ne dokud neseženu jeho jiskru.*

„Tak začni už, nebo mě donutíš udělat něco, co nechci,“ vztekal se. Takového ho neznám a vyděsilo mě to. Byl to najednou úplně někdo jiný. Nebo možná ten, koho schovával, dokud nepřišla jeho chvíle.

A pak jsem uslyšela cvaknutí u mého ucha a něco studeného zezadu na hlavě. *Proboha, to je zbraň! On na mě vytáhl zbraň.*

„Slyšelas, co jsem řekl? Začni a opovaž se to posrat!“ procedil skrze zuby. Oči se mi zalily slzami a divoce se mi rozbušilo srdce, ale pokusila jsem zachovat klid.

„Jasně, hlavně prosím tě nestřílej. A dej tu zbraň pryč, protože se takhle nedokážu soustředit. A oba teď potřebujeme, abych se soustředila,“ zasípala jsem, a tak jí nakonec ne příliš ochotně schoval zpátky za opasek a posadil se za mě na židli.

Pořád jsem se třásla jako ratlík, ale moje magie začala fungovat, protože moje tělo ještě nechtělo umřít. Tentokrát to prvně bylo z důvodu, o kterým jsem si myslela, že mě ani nenapadne, ale Carl ve mně vyvolal strach a zoufalství. A to je něco, co změní i charakter schopnosti. Byl to silný pud sebezáchovy.

Moje magie se probírala k životu v takové síle, že toho mladého klučinu vzkřísila jako kdybych s ním jen zatřásla a on otevřel oči po malém šlofik. Ale jako by se ve mně touhle chvíli něco zlomilo. Věděla jsem jistě, že Carl není můj přítel a už to nešlo ani dál schovávat za pozici nadřízeného, protože on byl ten, po kom já rozhodně půjdu!

Otočila jsem se na něj přesně ve chvíli, kdy dílo bylo dokonáno a klučina se prvně pořádně nadechl. Myslím, že nás oba od smrti dělilo jen pár sekund.

Carl vyskočil ze židle, ani se na mě nepodíval, odstrčil mě hrubě stranou a objal toho kluka jako by to snad byl jeho syn. Ten se mi díval zmateně a zoufale do očí, že se do toho zlého snu probudil zase zpátky a já se mu jen pokusila telepaticky vpravit do hlavy, aby to chvíli vydržel. Aby neříkal, že jsem démonka a že ho odtamtud dostanu až vymyslím plán. A taky, aby mrknul, jestli můj zprávu dostal. Když na mě mrknul, usmála jsem se na něj a šla jsem uklidit ten svinčík.

Nechtěla jsem se na Carla ani podívat, protože jsem občas pitomě hrdá a nerada bych na něj hodila provokativní smrtelný pohled a vyvolala tím mezi námi třetí světovou. A tak jsem mlčky uklízela a čekala až se zase seberou a vypadnou z mojí ordinace.

Ale Carl byl přesně ten typ týpka, kterého nikdo nechce znát. Toxický až to bolí. Hlavně ostatní to bolí teda.

A pak se na mě otočil a usmál se od ucha k uchu. „Stellinko. Moje nejmilovanější a krásná, Stello. Já věděl, že mě nezklameš. Já to věděl,“ řekl, políbil mě samou radostí na tvář, pokynul svým lidem, aby popadli chudáka oběť a když to udělali, otočil se na podpatku svých předražených lakovek, cvakly za ním dveře a já tam zůstala sama.

Sjela jsem zády po stěně a začala brečet. „Tohle nedávám. Tohle ne. To musí skončit. Nemůže mi řídit život nějakéj ZASRANEJ CARL!“ zařvala jsem a hned na to jsem se polekala, že by mě mohl slyšet, a tak jsem se zvedla a běžela se podívat k oknu, ale auto bylo v čudu. „Díky bohu,“ zašeptala jsem úlevně a položila dlaň na hrud’.

Domů jsem dorazila kolem půlnoci. Dneska to byl nejdelší den, jaký si snad pamatuju.

U dveří jsem ze sebe skopla boty a hodila klíče na lavici. Myslela jsem si, že Rascal už bude spát, ale v domě se ještě svítilo. A hned, jak jsem udělala krok dál, otevřely se druhé dveře a v nich stál Rascal. Ani Asmodeus mě nevítal, jen Rascal.

Zvedla jsem k němu unaveně oči. „Myslela jsem, že už budeš spát,“ prohlásila jsem a padla jsem mu do náruče, jako by byl můj přítel. Překvapilo ho to, ale nic neříkal, jen kolem mě bez řečí omotal své mužné paže a objal mě.

„Jak bych mohl spát, když jsi byla někde s tím hajzlem Carlem? Hrozně jsem se o tebe bál. Co se stalo? Celá se třeseš,“ komentoval můj stav.

„Nevím, jestli ti to můžu říct,“ zmínila jsem a přitulila jsem se k němu ještě víc, ale on mě od sebe odtáhl a podíval se mi do očí.

„Co ti udělal? Jestli na tebe nějak sáhnul, tak toho zkurvysyna vykuchám jako smradlavou rybu!“ procedil skrze zuby a ruce zatínal v pěst. Měla jsem strach, aby neudělal něco unáhleného a taky jsem mu nechtěla lhát, ale už soudě podle téhle jeho reakce by díky jeho poutu snad kvůli mně vypálil celý svět.

Chytla jsem ho za ruku, zatáhla ho dovnitř a stáhla na koberec v obývací. „Rascale, co všechno dokážeš se svojí mocí? Jak moc jsi silný, když jí máš?“ zeptala jsem se.

„Hodně věcí. Jsem hodně silnej, když na to přijde. Když v sobě zrovna nemám nějaký jeho zpomalovák, který jsou fakt účinný. Proč? Našla jsi způsob, jak se dostat k jiskrák?“ vyzvídala, ale já zavrtěla hlavou.

„Ne, ale něco musíme vymyslet. Musíme něco udělat už rychle, já se ho hrozně bojím,“ přiznala jsem mu a zase jsem se o něj opřela. On na mě položil své ruce a začal mě lehce hladit po zádech, zatímco nad něčím intenzivně přemýšlel.

„Řekni mi, Stelli, co ti ten hajzl udělal, že se ho tolik bojíš? Co se dneska stalo?“ šeptal s ledovým klidem, ale mohla jsem si být jistá, že uvnitř ho polykaly plameny.

Snažila jsem se na tu chvíli nemyslet, protože jsem nechtěla, aby si to přečetl v mojí hlavě jako noviny, ale bylo to vyčerpávající.

„Jde z něj strach,“ odpověděla jsem a položila jsem si hlavu do jeho klína. Podívala jsem se na něj, jak na to reaguje a řekla bych, že ho to překvapilo. Začal mě něžně drbat ve vlasech a u toho nad něčím přemýšlel.

„To ze mě jde taky,“ prohlásil a konečně se na mě podíval. Věděl, že mi něco provedl, cítil to ze mě a jen čekal až mu řeknu co to bylo.

„Protože, Stello, jestli si ten hajzl myslí, že může ubližovat někomu, ke komu jsem připoutanej, a pak si v klidu odjet domů, tak je mnohem hloupější, než jsem si myslel,“ řekl.

Podívala jsem se mu na rty a natáhla se k němu, že ho asi políbím, ale těsně před tím se zarazil, chytl mě za bradu jako předtím Carl, ale něžně a prohlídnul si se znepokojeným výrazem v obličeji fialové otisky prstů, které mi tam Carl po tom hrubém stisku zanechal.

„Co je to? Co to máš sakra za modřiny na obličeji? On na tebe sahal?“ zeptal se a palcem mi přejel těsně pod fialovým otiskem. Cítila jsem, jak to v něm vře. Dívala jsem se na něj a najednou jsem si uvědomila, že jsem mu vlastně ještě neřekla ani polovinu toho, co se dneska stalo.

Neodpověděla jsem hned. Jen jsem se mu dívala do očí. Ještě před chvílí jsem v jeho očích viděla starost, ale teď tam bylo něco jiného. Něco, co jsem nedokázala pojmenovat, protože to nebyl obyčejný vztek.

„Jenom mě chytil za bradu,“ přiznala jsem tiše. Všimla jsem si, jak se mu napnula čelist. Jeho prsty se pomalu sevřely v pěst, ale druhou rukou mě pořád držel tak opatrně, jako bych byla něco křehkého, co by mohl jediným neopatrným pohybem rozbít.

„Já ho zabiju,“ řekl úplně tiše.

„Rascale...“ oslovila jsem ho s lehkostí.

„Ne!“ prsknul a zvedl ke mně oči. V jeho pohledu bylo něco tak rázného, až jsem na okamžik ztichla. „Neříkej mi, ať to nedělám!“ dodal.

„Já jen...“ začala jsem, ale hlas mi selhal dřív, než jsem stačila větu dokončit.

„Celý večer jsem tady čekal jak na trní, až se vrátíš,“ řekl. Hlas se mu zachvěl, ale vztek v něm byl pořád silnější. „Přemýšlel jsem, jestli jsi v pořádku. Jestli tě někde nedrží v kleci. Jestli se ti něco nestalo. A ty sem přijdeš celá rozklepaná, lehneš mi do náruče, což je samo o sobě zvláštní a pak mi ani nechceš říct proč,“ řekl a odmlčel se.

„A teď zjistím, že to bylo proto, že se tě ten hajzl dotýkal,“ zašeptal. „Že ti dokonce něčím vyhrožoval...“ pokračoval a já zarytě mlčela.

„Jak víš, že mi vyhrožoval?“ zeptala jsem se a podezřívavě si ho prohlédla.

„Cítím to. Co ještě udělal? Jak ti vyhrožoval?“ tahal ze mě. V očích mu žhnuly plameny.

„Nic už nebylo,“ zakuňkala jsem a podívala se jinam.

„Nedívej se jinam. Já vím, že to není všechno. Sice si hlídáš myšlenky, ale je tam něco, co nechceš, abych věděl, proč?“ zeptal se a prsty mi jemně zvedl bradu, abych se na něj znovu podívala.

„Bojím se, co bys udělal,“ přiznala jsem. On se na mě tak podíval. Zhluboka se nadechl a vydechl. Potom na chvíli zavřel oči, a když je znovu otevřel, už v nich nebyl jen vztek. Byla v nich bolest.

„Od včerejška, jsi moje všechno, Stello,“ řekl tiše. Tak tiše, že jsem málem měla pocit, že jsem ho přeslechla. Jeho prsty se pomalu zvedly k její tváři, ale zastavily se těsně před ní, jako by se bál, že mě to bude bolet.

„Nevím, kdy byla ta chvíle, kdy jsem tě začal potřebovat tak moc, že mě představa toho, že ti někdo ublíží úplně ničí,“ prohlásil. Hlas se mu zlomil, ale nepřestal se mi dívat do očí. „Ale vím, že už se tě nikdo takhle nedotkne,“ řekl a jeho ruka klesla zpátky k mému boku a sevřela ho pevněji. „Nikdy!“ dodal.

Cítila jsem, jak zhluboka dýchá, jako by se pořád snažil držet na uzdě něco, co se v něm probudilo a co už nehodlalo zase usnout.

„Rascale...“ oslovila jsem ho tiše.

„Ne. Já ho dostanu, ať už mi řekneš zbytek nebo ne. Protože, mě tohle teda jako stačí. Aby sahal hrubě na moji holku proti její vůli...“ pokračoval. *Vážně o mě řekl, že jsem jeho holka?*

Dotkla jsem se lehce jeho tváře a zamilovaně se na něj dívala. „Řekls, že jsem tvoje holka?“ zeptala jsem se.

„Jo, no a?“ opáčil.

„Nezapomněl ses mě zeptat, jestli s tebou chci chodit?“ škádlila jsem ho a prstem mu přejížděla po rtech, zatímco jsem mu pořád ležela hlavou v klíně. Byly tak hebké.

Nechal mě a mlčky na mě koukal. Dával si na čas s odpovědí. „Nemusel jsem se ptát, přečetl jsem si to z tvé hlavy. Bezťak mi jenom kecáš, protože se stydíš přiznat, že mě máš ráda,“ prohlásil.

„Jsi si jistý?“ provokovala jsem ho a on přikývl.

„Jsem. Chtělaš mi dát pusu. Několikrát. A kdyby ti nevolal ten zkurvysyn, tak jsi mi jí dala. Bylo by to skvělý rande, ale všechno zkazil. To byl mimochodem další hřebík do jeho rakve,“ prohlásil a zase tak zaťal zuby.

Nemůžu mu říct, že na mě mířil zbraní...

„Cože? Ten hnusák na tebe mířil zbraní?“ vyštěkl a nějak mě ze sebe shodil. Proklínala jsem se za to, že jsem si neuhlíkala myšlenky ještě o chvíli dýl. A přikývla jsem.

„Proč?“ zeptal se.

„Byl ve stresu, málem přišel o svůj nejslavnější kousek a já mu řekla, že mi to asi nepůjde. Chtěl mě donutit, což zabralo. Nevím, jestli to není bohužel, protože takhle mi teď bude vyhrožovat pořád,“ vyličila jsem mu.

„Rascale?“ zašeptala jsem, když se mi zdálo, že je nějaký podezřele zamlklý. Překvapilo mě to vzhledem k tomu, jak reagoval, když se dozvěděl o tom, jak mě Carl držel za bradu. A teď byl klidný jako beránek, když zjistil, že na mě Carl mířil zbraní?

V očích měl slzy vzteku, ale byl úplně klidný. Podíval se na mě dolů a přivinul si mě k sobě.

Tentokrát jsem se dotkla jeho rtů svým ocasem. A když to zaregistroval, letmo ho políbil na špičce. Úplně jsem ztuhla. Projela mnou intenzivní elektrická vlna. On se lehce pousmál, pak ale zase zvážněl.

„To bylo naposledy, co se tě dotknul, nebo ti jakkoli vyhrožoval,“ oznámil mi jako by si byl jistý, že na Carla do rána spadne meteorit nebo tak něco. Ale já pochopila, že jeho klid nebyl rezignace, ale ten děsivý klid někoho, kdo už se dávno rozhodl, co udělá.

„Je pozdě, měla jsi dlouhý den. Měla by ses trochu prospat,“ řekl a chtěl mě vzít nahoru, ale já zavrtěla hlavou.

„Ne dřív než...“ zarazila jsem se a podívala se mu do očí. Najednou jsem vůbec nevěděla, jak tu větu dokončit.

„Než co?“ zeptal se a lehce naklonil hlavu. Místo odpovědi jsem se k němu přitáhla a položila mu dlaně na hrudník. Cítila jsem pod nimi jeho napjaté svaly a na okamžik jsem se jen dívala na jeho rty. Po tom všem, co mi právě řekl, jsem najednou vůbec neměla potřebu se schovávat za svoje obvyklé výmluvy.

„Než mi dáš to, o co jsem dneska přišla,“ zašeptala jsem. Chvilí na mě jen koukal, jako by potřeboval ujistit, že jsem to opravdu řekla.

„Co přesně myslíš?“ zeptal se, přestože to podle výrazu v jeho tváři věděl moc dobře.

„Nedělej, že nevíš,“ zašeptala jsem trochu rozpačitě a on se usmál. Tentokrát v tom nebylo nic provokativního. Byl to měkký, skoro nevěřící úsměv někoho, kdo právě dostal něco, v co už přestal doufat.

„Ty mě chceš políbit?“ zeptal se, jako by mě tím chtěl ještě naposledy trochu provokovat, a pomalu se ke mně sklonil.

„Možná,“ přiznala jsem a snažila se přitom tvářit, že mě jeho blízkost vůbec nerozhazuje.

„Možná?“ zopakoval pobaveně a koutky rtů se mu zvedly do toho jeho sebejistého úsměvu.

„Rascale,“ napomenula jsem ho a prsty sevřela látku jeho trička. „Jestli mě do tří vteřin nepolíbíš, tak tě přísahám pověsím za ty tvoje ztracený rohy na nejvyšší strom před barákem a nechám tě tam do rána!“ zavrčela jsem na něj.

Na okamžik zůstal úplně nehybný a podíval se mi do očí. Pak se jeho úsměv pomalu změnil v něco mnohem jemnějšího. „Tak to bych asi neměl moc riskovat,“ zašeptal a sklonil se ke mně ještě blíž.

Jeho rty se nejdřív jen lehce dotkly mých, jako by si chtěl ověřit, jestli opravdu neucuknu. Neucukla jsem. Naopak jsem se k němu přitiskla ještě o něco víc a prsty, kterými jsem svírala jeho tričko, jsem zatahla za látku.

Rascal mě jednou rukou chytil kolem pasu a tentokrát už mě políbil pořádně. Pomalu, ale s takovou intenzitou, že jsem během několika vteřin úplně zapomněla, proč jsem se ještě před chvílí bála, že se mě dotkne.

Nejdřív mě líbal pomalu a překvapivě něžně, jako by si ten okamžik chtěl vychutnat a zároveň si ověřit, že se to skutečně děje. Jenže jakmile jsem mu položila ruce kolem krku a přitiskla se k němu, naše líbání zintenzivnilo. Jeho paže kolem mého pasu mě k sobě přivinuly ještě pevněji a polibek se prohloubil tak rychle, že se mi na okamžik úplně zastavil dech.

Všechn ten dnešní strach, nervozita, naše neustálé provokování i to zatracené rande, které nám pokazil Carl, jako by během jediného okamžiku zmizely.

Jeho rty byly přesně tak hebké, jak jsem si představovala, jenže to, co se mnou ten polibek udělal, jsem si představit nedokázala. Hltala jsem ho a hltala a chtěla jsem ho víc a víc, že jsem se mu sápla po klíně jako popínavka.

„Tak a teď už můžu jít klidně spát,“ prohlásila jsem udýchaně hned, jak jsem se od něj odlepila. Trvalo mi to nějakou chvíli, než jsem k tomu nasbírala sílu.

Podíval se na mě šokovaně s ještě pootevřenými a mokkými rty ode mě a pak se tak pousmál, že jsem myslela, že na něj skočím znovu, ale udržela jsem se. Nemusela jsem být zrovna věstec, abych pochopila, co ten polibek udělal s ním. Ale říká se, že se má v nejlepším přestat. Když se nebavíme zrovna o sexu těsně před orgasmem.

„Vážně? To jsem asi nebyl tak dobrej, že jsem tě tím uspal,“ zažertoval, ale já se usmála a naklonila se k němu pro další polibek. Tentokrát ale už ne tak intenzivní.

„Lepší jsem nezažila,“ zašeptala jsem mu do rtů a šla jsem napřed do koupelny.

„To já asi jen tak neusnu...“ zašeptal si pro sebe a dal si minutku, aby se z toho vzpamatoval.

Ten tigrinian, kterého jsem zachránila, i když být zachráněn vůbec nechtěl, seděl v kleci stejně jako ostatní démoni a tenkrát i Rascal. Byl opřený zády o stěnu, jednu nohu měl pokrčenou a druhou nataženou před sebou. Moc se v noci nevyspal, protože moje vzkříšení ho doslova nabilo energií. A za další měl rozhodně o čem přemýšlet.

Na rozdíl od ostatních démonů mu Carl na obličej nic nenavlíkl. Tvrdil, že jeho vzácnost by nevynikla o nic víc, kdyby ho nějak nastrojil. Naopak ho nechal takového, jaký byl – v pololidské podobě, ve které měl jen kočičí uši a ocas. A já si dokázala velmi dobře představit proč.

Už nějakou dobu mezi lidmi existoval pořádně velký kink na furíky. Takoví lidé byli sexuálně přitahovaní tvory, kteří byli napůl lidé a napůl zvířata. Měli ouška, ocásky, ale jinak vypracované lidské tělo. Většinou šlo o vlky, medvědy, lišky nebo kočky. A tenhle mladý tigrinian měl přesně to, za co by nějaký úchyl, který právě zjistil, že jsou tihle furici skuteční, zaplatil milion dolarů.

Carl už několik tigrinianů vlastnil, ale ti byli podstatně starší a žádný z nich nebyl křížený s démonem. Tenhle mladíček mohl splnit svému novému pánovi ještě mnohem vyšší tužby než jen představu živého furíka. Dokázal totiž svou podobu různě střídat a měnit. Tedy pokud v sobě neměl pilulky, které mu to blokovaly.

A protože během několika dnů přibýlo do Carlovy sbírky hned několik nových přírůstků, musel chtít nechtít udělat nějaká nová opatření. Třeba aby se tigrinian vůbec vešel do sektoru D k ostatním démonům, kde by navíc mnohem lépe vynikl.

Zyru s Kanem proto šoupnul do jedné klece a tigriniana umístil vedle nich, na místo, kde předtím býval Kane. A protože se ten mladý tigrinian už jednou pokusil o sebevraždu, nechal ho svázat tak, aby si tentokrát sám sobě nemohl nijak ublížit. Zároveň mu znemožnil proměnu do jeho zvířecí podoby. A aby slyšel, kdyby se cokoli dělo, rozhodl se u démonů odstranit zvukotěsná skla z klecí.

Zyře ho bylo líto. Smutně pozorovala, jak zoufale v kleci sedí a jak málo už mu záleželo na tom, co se s ním stane. Vypadal, jako by to jednoduše vzdal.

Dnes měla být prohlídka jejich potenciálních kupců a Carlových klientů. Dalo se tedy předpokládat, že démoni zase dostanou na obličej masky.

„Musíme něco udělat, Kane,“ šeptala Zyra a upírala oči na tigriniana. Kane se na ní podíval a bezradně pokrčil rameny.

„Jo, ale co?“ zeptal se.

„Nevím. A fakt doufám, že má Stealer plán,“ dodala Zyra a nervózně se podívala směrem ke dveřím.

Kane se pousmál, i když v jeho výrazu nebylo po skutečném pobavení ani stopy. „Stealer má vždycky plán. O to bych se nebál,“ odpověděl. „Spíš jsem nervózní z toho, že nás prodají dřív, než se ten jeho plán stihne uskutečnit,“ odpověděl.

„Co by udělal Stealer, aby zabránil jeho koupi?“ zeptala se nakonec.

„Zmrzačil by se, aby ho Carl nemohl nabídnout,“ odpověděl Kane s naprostou jistotou.

Zyra přikývla, a tím mu vlastně prozradila, co jí právě napadlo. Kane však okamžitě zavrtěl hlavou.

„Ani náhodou. Jemu to vyšlo, ale podruhé už to vyjít nemusí,“ odmítl její nápad. „Akorát Carla nasereme, a ještě tím vystavíme Stealerovu démonku nebezpečí. Musíme si poradit sami,“ řekl.

Zyra chvíli přemýšlela a pak jí napadlo něco dalšího. „Mám nápad. Až sem přijdou, budeme na ně drzý,“ navrhla.

Kane se na ní podíval, jako by právě navrhla, aby si šli dobrovolně pro výprask. „Blázníš? Carl nás potrestá,“ namítl. „Musíme být chytrí jako Stealer,“ dodal.

„Až na to, že fakt nejsme chytrí jako Stealer,“ odfrkla si, zatímco si všimla, jak na ně dva ten tigrinian zírá. Celou dobu je poslouchal.

„Ta holka prý něco vymyslí,“ řekl tiše a pak si lehl a otočil se od nich zády.

Zyra s Kanem si vyměnili pohledy. Chtěli vědět víc, ale když jim dal najevo, že jim víc stejně neřekne, tak se trochu zklidnili a začali vymýšlet, jak se nenechají prodat.

Dopolední slunce se protahovalo mezi žaluziemi v Simonově obývacím a kreslilo na podlahu úzké pruhy světla. Nora seděla na kuchyňské lince, v obou rukách držela hrnek s kávou a už několik minut mluvila, zatímco Simon seděl naproti ní u stolu. Vypadalo to, že jí poslouchá, ale ve skutečnosti už dávno přestal vnímat jednotlivá slova. Jeho pohled občas sklouzl k oknu, k hrnku před sebou nebo kamkoli jinam, jen ne k ní.

„Já ti říkám, že Stella má fakt štěstí,“ prohlásila Nora zasněně a pousmála se do hrnku. „Jako... viděls ho pořádně?“ zeptala se.

Simon k ní zvedl oči a krátce přikývl. „Viděl,“ řekl nezaujatě, zatímco si znovu opřel předloktí o stůl, zatímco Nora pokračovala.

„On je dokonalejší,“ začala zase, aniž by si všimla jeho nezájmu. „Ty vlasy, ty oči, ten hlas... a jak se na ní dívá. Vždycky když se na ní podívá, vypadá to, jako by v místnosti nebyl nikdo jiný. Já jsem málem začala Stelle závidět,“ dodala a při posledních slovech se jí na tváři objevil zasněný úsměv, jako by si tu scénu znovu přehrávala v hlavě.

Simon se opřel zády o židli a nechal ji mluvit, protože neměl potřebu jí do toho vstupovat ani jí ten její obdiv nějak rozmlouvat. „To zní romanticky,“ poznamenal suše a pomalu se napil kávy.

„No právě!“ přitakala Nora a nadšeně pokývala hlavou. „On je takovej ten typ chlapa, co vypadá, že by člověku bez mrknutí oka zlomil vaz a pro jednu jedinou ženskou by klidně vypálil lidstvo. A když se jí dotýká...“ Odmlčela se a zasněně se zadívala někam přes Simonovo rameno. „To je prostě něco,“ dodala. Chtěla zmínit, jak se choval jeho ocas poblíž mě, ale to vynechala, protože Simonovi o tom, že jsme démoni nic neřekla.

Simon si vzal hrnek a napil se. „Tak hlavně, že jsou spokojení,“ zmínil a Nora se na něj podívala. Čekala snad nějakou poznámku. Něco ve stylu, že je Rascal idiot, že se ke mně nehodí, nebo alespoň drobný náznak žárlivosti, že by si měla uvědomit, že před ním mluví o jiném muži.

Ale Simon jen klidně upíjel kávu a vypadal, jako by mu bylo úplně jedno, o kom mluví a co o něm povídá. Jako by byli pořád jenom kamarádi a on jí měl poslouchat, když básní o týpkovi, kterého chce dostat.

„Ty si myslíš, že se k sobě hodí?“ pokračovala Nora a naklonila hlavu ke straně.

„Jo,“ odpověděl Simon bez zaváhání. „Podle toho, co jsem viděl, jo,“ řekl. Nora na něj chvíli koukala a pak pokrčila rameny.

„Mně se taky líbí. Hrozně,“ přiznala.

„To jsem pochopil,“ odpověděl Simon s pobaveným pousmáním.

„A kdyby Stella nebyla moje kamarádka, tak bych jí ho snad i zkusila přebrat,“ pokračovala a zasmála se. „Takovej chlap se prostě jen tak nevidí,“ objasnila a mrkla na něj, jestli vnímá.

Simon se tentokrát zasmál také, ale jeho reakce byla stejně klidná jako všechny předchozí. „Tak to máš smůlu,“ řekl.

„Jo pročpak?“ zeptala se.

„Protože Stella je tvoje nejlepší kámoška a Rascal je její přítel?“ odpověděl na něco, co bylo zřejmé.

Nora se usmála a přikývla. Simon přece nikdy nebyl nějaký žárlivý šílenec. Možná mu prostě nevadilo, že obdivuje cizího chlapa. A vlastně bylo docela příjemné, že z toho nedělal scénu. Ale stejně už jí to začínalo štvát. Musí přece žárlit ne?

A tak po několika dalších minutách, kdy se z Rascala stal hlavní hrdina jejího dopoledne, jí začalo docházet, že Simon není jenom klidný, ale úplně lhostejný.

„Víš, co je na tom nejhorší?“ zeptala se Nora a odložila hrnek na linku. „Že mě asi vůbec nevnímáš,“ prskla na něj nasupeně.

„Vnímám tě,“ namítl Simon a podíval se na ní. Dokonce si i popostrčil brýle výš ke kořenu nosu.

„Takže víš, co jsem právě říkala?“ zeptala se a Simon se na chvíli zamyslel.

„Že Rascal má hezký vlasy?“ otázal se a Nora se rozesmála.

„To jsem říkala no, ale asi před deseti minutami,“ opáčila a otráveně si povzdychla.

„Tak já už nevím. O tom, jak je Rascal sexy jsem slyšel už hodně, popsala jsi ho tak detailně, že nechápu, že jsi s ním byla jen pár hodin v jedné místnosti a nic nebylo. Tady vidíš, že poslouchám,“ opáčil a usmál se.

Nora se na něj zadívala o něco pozorněji. „Ty nežárlíš?“ divila se a Simon se lehce pousmál.

„Na Rascala? Proč bych měl?“ zeptal se jako trouba.

„Protože o něm už půl hodiny básním? Protože je fakt nádhernej?“ vysvětlila Nora a seskočila z linky. „A říkám, jak je sexy, jak se mi líbí, jak se chová ke Stelle a jak bych ho nejradši unesla?“ dodala.

„Ale chodí se Stellou,“ připomněl jí Simon klidně.

„No a?“ prskla na něj.

„Takže není důvod žárlit,“ odpověděl suše.

„Hm, Aha,“ dodala a chvíli na něj tak koukala. Dokonce už jí to začalo štvát. Jsou spolu teprve dva měsíce a on ani nežárlí. Co to s ním je? A tak se zamyslela a pak odpálila další bombu.

„Mimochodem,“ řekla po chvíli a opřela se bokem o linku. „Včera jsem tam byla s tím Dizzym, o kterém jsem ti říkala. A doprovodil mě domů. A večer jsme si ještě chvíli psali,“ začala a Simon k ní zvedl oči.

„Jo?“ usmál se.

„Jo,“ přikývla a pozorně sledovala jeho obličej. „Říkal, že jsem mu zlepšila den, že jsem krásná a že by mě chtěl líp poznat,“ řekla.

„To je milý,“ odpověděl Simon a znovu se napil. Nora čekala na něco víc, ale ani sevřená čelist. Ani změna výrazu. Ani jediný podrážděný pohled. Ani nezadaný chlap, o kterém teď mluvila ho nedonutil žárlit.

„A pak mi napsal, že by mě někdy vzal ven,“ pokračovala a tentokrát už schválně čekala na reakci.

Simon položil hrnek na stůl a podíval se na ní. „Tak běž,“ řekl jako by o nic nešlo. Možná už ho takhle debata taky pěkně štvála a snažil se o něco podobného jako Nora, ale bohužel protichůdného.

Nora zamrkala – tohle vážně řekl svojí přítelkyni? „Cože?“ divila se jeho reakci.

„Říkám, že když tě pozval ven, tak s ním běž, jestli chceš,“ zopakoval Simon úplně klidně. „Nemusíš kvůli mně sedět doma,“ dodal.

Nora se na něj chvíli dívala a v jejím výrazu se pomalu objevilo něco mezi pobavením a nejistotou. „Ty bys byl úplně v pohodě s tím, kdybych šla na rande s Dizzym?“ zašeptala. Trochu se jí zlomil hlas.

Simon se na okamžik odmlčel. „Jestli je to rande, tak asi víš, že to není úplně kamarádkská procházka,“ komentoval.

„A to ti nevadí?“ zeptala se.

„Zakazovat ti to nemůžu. Jestli se ti Dizzy líbí,“ odpověděl jednoduše. Tentokrát už se Nora neusmála. Jenom se na něj dívala jako na blázna.

„Ani trochu ti to nevadí?“ zeptala se tišeji. Simon si povzdychl, a nakonec jen zavrtěl hlavou.

„Ani trochu,“ dodal. Nora sklopila oči ke svému hrnku a pomalu ho sevřela oběma rukama. Najednou už jí vůbec nepřišlo roztomilé, že Simon nežárlí. Protože možná nebyl klidný proto, že jí věřil, ale proto, že už k ní nic necítil.

„A přijde ti to normální? Tohle říct svojí holce? Přijde ti v pohodě, že ti to nevadí?“ zeptala se, ale její hlas už byl na pokraji ječení.

Simon se na ní podíval. „Nejspíš ne, ale tak když mi tady už půl hodiny vyprávíš, jak se ti líbí přítel tvý kamarádky, jak je dokonalej a že bys takovýho taky chtěla, když chodíš se mnou. A pak dodáš, že Dizzy je vlastně skoro taky tak dobrej jako Rascal, a že je single, tak nevím, co ode mě čekáš. Jak s tím můžu jako souperit? Otázka je spíš, jestli vůbec mám.

Kdo jsem, abych ti stál v cestě za štěstím? Se mnou jsi ho zřejmě nenašla a chtěla bys něco víc, tak běž s Dizzym ven a uvidíš. Já tě nechci ztratit jako kamarádku, Noro.

Respektuju tě. To, že jsme spolu píchali... možná to byla chyba. Zkazili jsme tím něco, co mezi námi dřív fungovalo," prohlásil a ona úplně ztuhla.

Čekala žárlivost. Chtěla jí v něm probudit. Chtěla vidět alespoň něco, co by jí dokázalo, že kdyby opravdu odešla, vadilo by mu to. Místo toho před ní seděl člověk, který se nad celou situací zamýšlel skoro jako nad nějakým logickým problémem.

„Já to říkala jen, abych tě popudila, ale teď vidím, že ty jsi o mě nikdy reálnější zájem neměl. Vůbec mě nebereš jako svojí holku..." zašeptala zlomeně, když si to uvědomila. „A taky já to mezi námi nebrala jen jako píchání, jak jsi to nazval. Já v tom měla... mám srdce," prohlásila nevěřičně, popadla kabelku a s prasknutím dveří odešla.

Simon tam tak seděl a povzdychl si. Myslím, že on na nás dvě byl až moc racionální. Ale na jeho obhajobu, měl na ní ječet ať sklapne? Říct jí, že nikam nesmí? Že bude s ním dřepět doma na zadku? To by se jí taky nelíbilo. Pak by se ho bála a nenáviděla by ho a o to víc chtěla za jiným.

Myslím si, že tihle klidásové, jako je náš Simon nás právě svým klidem a racionalitou dokážou naštvat snad ještě mnohem víc. Nebo je to spíš tím, že nám nastavují zrcadlo?

My jsme s Rascalem vyspávali ten včerejšek skoro do oběda. Nevím, jestli jsem to zmínila, ale démoni milovali spánek a válení se. A to o dost víc než běžní lidé. Už ani nevím, kdy naposledy jsem na to měla čas. A tak jsme oba blaženě chrněli promotaní končetinami i ocasy do sebe.

Jenže mě vzbudil mobil. Vylítla jsem vyděšeně z pelechu, že jsem tím vylekala i Rascala. Strašně jsem se bála, že to je Carl, ale byla to Nora. „Ano? Copak?“ ozvala jsem se rozespale do telefonu, ale její hysterický pláč mě probral.

„Co se stalo?“ vyštěkla jsem, když jsem slyšela jen hlasité vzlykání a nějaká slova, kterým jsem nerozuměla.

„Simon... asi jsme se rozešli. Teda určitě jsme se rozešli. On mě vůbec nemiluje...“ mumlala a zajíkala se. My si s Rascalem vyměnili pohledy. On mi naznačil, že jde do koupelny a já jen přikývla a posadila se na postel. Teď mě Nora potřebovala.

„Co ti udělal? Proč si myslíš, že tě nemiluje?“ vyzvíдалa jsem. Ona trochu popotáhla, pak se vysmrkala a otřela si slzy, než popadla dech.

„Poslední dobou mi přišlo, že se chová divně. Skoro jsme spolu nebyli, zdál se mi nepřítomnej,“ zmínila, ale to mě moc popravdě nepřekvapilo.

„Vždycky takový byl,“ opáčila jsem, ale zavrtěla hlavou.

„No ale tohle bylo jiný. Ztratil o mě zájem. Jako by mu to stačilo. Nevím, na začátku to byla paráda, ale pak najednou se zase začal chovat spíš jen jako můj kámoš. Dokonce mi přišlo, že se víc baví i s tebou než se mnou. Ani nežáril na Dizzyho. Skoro se neptal, kdo to je. Sice jsem mu to řekla dřív, než se zeptal, ale stejně.

Včera jsem viděla Rascala, jak se na tebe dívá. Jako by tě chtěl nejmíň sníst. A nemyslím tím jenom sexuálně. On tě fakt žere. A Dizzy... taky o mě jevil zájem větší než Simon. Nějak to na mě dolehlo, tak jsem si ho chtěla trochu otestovat a ryla jsem do něj a on vůbec nežáril. Ani po tom, co jsem mu řekla, že je Rascal boží a Dizzy taky...“ pokračovala a zase se rozbřečela. Nepřerušovala jsem jí.

„Já prostě jenom chtěla cítit nějakou lásku. A pak mi řekl, že nežárí, protože Rascal chodí s tebou a na Dizzyho nežárí, protože mi jako by věří. A že jestli chci, tak s ním mám jít ven, že sama musím vědět, jestli ho vnímám jenom jako kámoše, nebo ne. A na otázku, jestli mu to vadí mi řekl, že ne. A když jsem zmínila, jestli mu to přijde normální, řekl, že mi nechce bránit ve štěstí. A že jsme to cituju ,tím pícháním asi zkazili,“ fňukla.

„O mě nikdy nebral jako svojí holku, Stello. Co mám dělat?“ zeptala se mě tak, jako bych měla znát odpověď na všechno.

Simone, ty jsi takový trubec! „Mám s ním promluvit?“ navrhla jsem, ale zavrtěla hlavou.

„Já jsem s ním skončila!“ vyštěkla, že to znělo spíš jako něco, co by si přála, ale těžko říct, jestli se jí to podaří uskutečnit. „A on pořád mlel něco o tom, že mě respektuje a naše přátelství. Já ho tak nesnáším!“ vztekala se.

Já si povzdychla. Rascal akorát vylezl z koupelny a pohledem se mě zeptal, jestli jdu do koupelny a jak to vypadá. Jen jsem na něj mávla rukou, aby to zatím neřešil, že mu to řeknu pak.

„Nori, kde jsi teď?“ zeptala jsem se. Měla jsem v plánu jí pozvat dál, i když se mi její rozchod zrovna nehodil do plánů. Chtěla jsem strávit nějaký čas o samotě s Rascalem, ale krizová situace a nejlepší kámoška má přednost. Naštěstí to zamířla.

„To je dobrý. Jsem doma. Nemám náladu teď nikam chodit, vypadám děsně. Navíc, nechci ti křenit zase. Máš Rascala a měla bys s ním strávit nějaký čas. Hlavně, když sis konečně k sobě našla... démona,“ zašeptala. „Já budu snad v pohodě. Zavoláš mi večer?“ zeptala se.

„Dobře, jak chceš. A zavolám. Určitě. Ale kdybys nechtěla být sama, tak se stav. Nebudu se zlobit,“ objasnila jsem a ona se usmála.

„Jsi nejlepší. Tak ahoj,“ řekla a zavěsila. Povzdychla jsem si a Rascal si ke mně přisedl na postel akorát, když jsem hodila mobil vedle sebe a plácla sebou zpátky do postele.

„Tak co?“ vyzvídal. Já jen zavrtěla hlavou a zamyslela jsem se. Rascal čekal, jestli ze mě vůbec něco vypadne.

„Simon. Jeho inťoušství nemá hranic, a právě kvůli tomu ztratil svojí další holku. Tady je vidět, jak jsou emoce ve vztahu důležité. Nesmí jich být moc, ale ani málo,“ objasnila jsem nejasně.

Rascal se zaculil. „Jasně a co provedl?“ zeptal se. Já jsem se místo odpovědi natáhla pro mobil a volala Simonovi.

„Ahoj, Stello, už jsem čekal až se ozveš a vysvětlíš mi, co se sakra stalo mezi mnou a mojí holkou. Fakt to nechápu, snažil jsem se jí poslouchat celou dobu, dokonce jsem byl klidnej, když mi vyprávěla, jak by radši jinýho chlapa než jsem já, i když jsem měl chuť jí vystřelit někam na Mars. A pak mi řekla, že jí ten týpek pozval na rande, řekl jsem, že může jít, jestli to opravdu chce a hned mi zdrhla,“ vylíčil svojí verzi.

Podívala jsem se na Rascala jako slyšíš, co musím řešit a pak si hovor vzala radši s sebou do koupelny. Zavřela jsem za sebou dveře, ale nedocvakly. Což jsem nevěděla.

Položila jsem mobil na pračku a dala ho nahlas a začala se svlékat. „Hm, a co ta zmínka o tom píchání?“ připomněla jsem mu a on si povzdychl. „Jako, že jí nemiluješ, nebo co?“ dodala jsem a natáhla jsem se k zrcadlu pro gumičku.

Simon začal něco povídat a Rascal vytřeštil oči, když si uvědomil, že jsem za sebou nedovřela dveře a že se beze studu svlékám. Moc toho neviděl, protože jsem stála zády a on měl špatný úhel, ale stačilo by, kdyby se naklonil a viděl by všechno.

„Kurva, Stello, tohle mi nedělej...” zašeptal si pro sebe, zatímco se rozhodoval, co teď jako s touhle neopakovatelnou příležitostí udělá. A nakonec se rozhodl, že se zachová jako džentlmen. Prudce vstal z postele a nohou kopnul do dveří, aby se zavřely a pak si mohutně oddychl, jako by právě od sebe odehnal Ďábla.

Já se s leknutím otočila ke dveřím a když jsem si všimla, že se zavřely, došlo mi, co Rascal udělal. Na chvíli jsem si přišla nesvá, že by mě mohl sledovat, ale pak se mi ulevilo, když mi došlo, že ty dveře zavřel právě on. Usmála jsem se.

„Co to bylo?” zeptal se Simon.

„Nic, dveře. Hele, tak jestli jí miluješ, musíš jí to říct. A Simone, je v pořádku trochu žárlit. Je hezký, že jí nechceš omezovat, ale musíš jí říct, že ti to vadí. Není moc okej, aby ti vyprávěla o jiných týpcích, jak jsou sexy.

Musíš říct něco jako: ‚Hele, co to jako znamená, chceš ho nebo co?‘ Nebo: ‚Děláš si ze mě prdel? To se mi moc nelíbí, abych pravdu řekl.‘ Nebo: ‚To ti jako nejsem dost dobrej?‘ Víš? Musíš jí dát najevo, že máš strach, že jí ztratíš,“ vysvětlila jsem mu, ale byl moc dlouho zticha.

„Jsi tam?” zeptala jsem se.

„Jo,” řekl.

„Chápeš co ti říkám?” vyzvíдалa jsem.

„Chápu. Hele a jak poznáš, že jsi zamilovaná?” zeptal se. Já si zoufale povzdychla.

„Simone! Děláš si srandu?” zavrčela jsem na něj. To je výborný, že on ani neví, jestli Noru miluje.

Rascal nás oba slyšel, protože měl výborný sluch a sice běžně cizí hovory neposlouchá, ale Simonova otázka ho zaujala a zvlášť moje potenciální odpověď. A tak opatrně vstal z postele, aby nezavrzala, přiblížil se ke dveřím a čekal, až na to odpovím.

„Chceš mi tvrdit, že nevíš, co k ní cítíš? A jestli k ní vůbec něco cítíš?” zeptala jsem se.

Simon si povzdychl. „Já nevím, Stello. Skočili jsme do toho tak strašně rychle. A já měl tu holku a... chci říct, Nora je krásná, ale neumím si představit s ní bydlet. Už když jsme spolu dvě hodiny, tak mi vykecává díru do hlavy. Když zrovna se mnou nechce spát a mě to přijde hrozně repetitivní. Chybí mi jako kámoška,” dodal.

„A do hajzlu!” opáčila jsem.

„Jak se projevuje zamilovanost u tebe?” vyzvíдал.

„To je různý, ale většinou cítím motýly v břiše a chci s tím dotyčným trávit každou minutu. A taky...” ztišila jsem hlas. Rascal se nalepil uchem na dveře. „Mě strašně baví se s ním kočkovat. Možná jsem občas nesnesitelná, ale to je můj jazyk lásky,” zašeptala jsem.

Rascal se pousmál a pomalu se vrátil zpátky do postele. Přemýšlel, co by pro mě mohl udělat hezkého, když už jsme se včera políbili. Ale dole nebylo nic k jídlu, aby

mi připravil snídani. Nehledě na to, že bych si to stejně nejradši dala syrový, krvavý, nebo si to ulovila sama. A po včerejší večeři myslím, že už nikdy nebudu stejná. Tam nasadil laťku vysoko.

Takže jsem se dozvěděla, že Simon má Noru moc rád, že jí nesmí ztratit, ale že ve vztahu jim to neklape tak, jak od toho očekával. Taký říkal, že když už se s ním teda rozešla, že bude nejlepší, když to nechá tak, jak to je. A s tím jsem souhlasila. Ona se otřepe, Dizzy jí s tím moc rád pomůže.

No a pak jsem vylezla z koupelny jen v krátkém zavazovacím županu. Vlasy jsem měla pořád v ledabylém uzlu a byla jsem bosky. Všimla jsem si Rascala, jak leží naproti mně v posteli a dívá se na mě. Vypadalo to, jako by čekal až přijdu.

„Šmírovals mě?“ zeptala jsem se, zatímco jsem hodila mobil na postel. On se pousmál.

„Ne. Nejsem žádnéj šmírák a mám důstojnost,“ opáčil.

„Škoda, přišlo by mi to sexy,“ provokovala jsem ho a povedlo se mi to, jeho úsměv ve tváři úplně ztuhl.

„Děláš si srandu? Nebo to říkáš jen, abys mě nasrala, že jsem z toho vycouval? Protože kdybych tě šmíroval, pak bys mě seřvala a byla bys naštvaná a znechucená?“ zeptal se.

„To se nikdy nedozvíš,“ opáčila jsem, otevřela jsem šuplík, vyndala jsem z něj kalhotky a chystala jsem si je natáhnout. A samozřejmě pod županem. Jo, sváděla jsem ho. A bylo to fakt snadný.

On zase tak nádherně ztuhl. „T-to vážně pod tím nic nemáš? Jako vůbec nic?“ zeptal se jako trubka.

„Ty se snad sprchuješ v boxerkách?“ opáčila jsem suše.

„Stello...“ zašeptal, zatímco pozoroval, jak jsem si na sebe natáhla ty kalhotky. Zhluboka dýchal a v jeho očích jsem viděla něco, co do teď ne. Možná jsem to už přepískla?

„Co je?“ odsekla jsem.

„Já se vážně snažím být džentlmen a ty jsi tak zkažená, že tím kazíš i mě. Tohle nedávám. Jestli se mnou nemáš v plánu spát, tak si laskavě ber spodní prádlo s sebou do koupelny a oblíkej se už tam. A proboha, zavírej za sebou dveře, jestli nechceš, abych na tebe čuměl,“ prohlásil a já se rozesmála.

„Tak se nesnaž, to za prvý. A za druhý, ty mi rozhodně nebudeš říkat, co smím a co nesmím u sebe doma dělat,“ objasnila jsem, až nad mojí suverénností pootevřel ústa.

Potom jsem si k němu klekla na matraci a chytla ho něžně za bradu, abych si vynutila ještě víc jeho pozornost. „A za třetí, jestli se mnou chceš spát, tak mi to prostě řekni,“ dodala jsem tiše a palcem mu přejela po spodním rtu.

Rascal na mě několik vteřin jen koukal, jako by se snažil zjistit, jestli to myslím vážně, nebo ho zase jenom tahám za nos. Myslím, že moc nevěřil tomu, že by stačilo to jen tak říct, ale kdo nic nezkusí, nic nezíská.

„Tak jo, chci s tebou spát,“ prohlásil téměř okamžitě.

„Já vím,“ opáčila jsem a zase jsem se vrátila do koupelny pro hřeben. Stáhla jsem z vlasů gumičku a začala se česat.

Rascal seděl na té posteli totálně šokovaný. „Ty si se mnou dneska fakt hraješ,“ řekl nakonec tiše.

„Možná,“ přiznala jsem s úsměvem a vrátila se učesaná zpátky do pokoje.

„Víš, že když budeš pokračovat, přestanu být hodnej?“ varoval mě.

„A kdo říká, že chci, abys byl hodnej?“ zašeptala jsem a nechala mezi námi sotva pár centimetrů.

Na okamžik zavřel oči a zhluboka se nadechl, jako by právě bojoval s posledním zbytkem sebekontroly. Když je znovu otevřel, díval se na mě úplně jinak. „Stello,“ řekl varovně a jeho hlas byl najednou hlubší.

„Rascale?“ oplatila jsem mu to. Měla jsem pocit, že se snaží přijít jen na jedinou věc – jestli to chci, nebo ne. A zeptat se, to bylo v tuhle chvíli dost náročné. Ale pak se odvážil se ke mně naklonit, aby mě políbil a chvílku čekal, jestli ho políbím, nebo ne.

Políbila jsem ho. Lehce. A pak jsem se od něj odtáhla a vyskočila jsem z postele. Rascal na mě vyjeveně zíral.

„Jdeme snídat, snad máš hlad,“ řekla jsem a těsně před dveřmi jsem ze sebe stáhla ty kalhotky, nechala je na zemi mezi dveřmi a šla jsem dolů do kuchyně. Jo, věděli jsme oba dva, že v kuchyni nemáme žádné jídlo.

Rascal vytřeštil oči a podíval se na ty kalhotky. „Ty krásu, tak ta je jinej level,“ zašeptal si pro sebe, vstal a šel pomalu za mnou.

Nalila jsem vodu do konvice a zapnula ji. Chtěla jsem nám aspoň udělat kávu. Na potom... Slyšela jsem ho jít pomalu po schodech dolů a málem mi vyskočilo srdce z hrudi, jak moc jsem teď byla nervózní.

Rychle jsem popadla instantní kávu a začala do ní strkat lžičku. On akorát vešel do obývacího. A protože jsem neměla už co dělat, popadla jsem zcela nesmyslně třetí hrnek a taky ho naložila porcí kávy.

Cítila jsem ho v zádech, skoro se na mě nalepil. Po těle mi naběhla husí kůže. A to hlavně, když na linku položil dlaní obě svoje ruce a v jedné z nich držel ty moje kalhotky. Podívala jsem se na ně, jak je připlácl dlaní k té lince a zrudla jsem. Měla jsem je asi deset sekund a úplně jsem je promáčela a on je teď měl v ruce.

Potom mi odhrnul vlasy z krku. „Proč máme tři hrnky?“ zašeptal mi zezadu do ucha a políbil mě na něj. Neodpověděla jsem mu, jen jsem si přikousla lehce spodní ret a zavřela blaženě oči. *Bezva, nahoře jsem ho dusila, teď bude dusit on mě...*

„N-nevím,“ dostala jsem ze sebe nakonec.

„Nevíš?“ zopakoval pobaveně a v hlase mu zazněl ten protivně spokojený tón člověka, který právě zjistil, že má navrch.

Zavrtěla jsem hlavou a raději se znovu zaměřila na hrnek před sebou. „Tak to je zvláštní. Já bych řekl, že jeden z nich je pro někoho, kdo je pěkně nervózní,“ provokoval mě.

Otevřela jsem oči, když konvice cvakla a podívala jsem se na ní, jako by na ní najednou závisel celý můj život. Voda uvnitř se vařila stejně jako já teď. „Já nejsem nervózní,“ odpověděla jsem dost nervózně na to, aby tomu uvěřil.

„Jasně,“ zašeptal mi do ucha a znovu mě na něj políbil. Zachvěla jsem se a na okamžik zavřela oči. To není fér, ještě před chvílí jsem byla ta, která ho dokázala jedinou větou přivést do rozpaků, a teď stačilo, abych cítila jeho dech u ucha a viděla, jak drží v ruce ty moje kalhotky a byla jsem to já, kdo nevěděl, co říct.

„Ty se mi směješ?“ zeptala jsem se a snažila se do hlasu dostat stejnou suverenitu jako před chvílí.

„Ani náhodou,“ řekl, ale podle pobaveného výrazu ve tváři jsem mu to nevěřila ani trochu. Otočila jsem hlavu jen tolik, abych na něj viděla koutkem oka.

„Tak proč se tak tváříš?“ zeptala jsem se.

„Protože jsi asi před pěti minutama nahoře byla hrozně statečná,“ připomněl.

„A teď nejsem?“ zašeptala jsem a on se mi znovu zavrtal nosem někam pod vlasy k uchu. Potom obě ruce dlaněmi položil na moje, které se taky opíraly o linku. Ale ty kalhotky pořád nepustil. Byly teď přišpendlený mezi našima rukama.

Vychutnával si každý můj pokus tvářit se, že mám situaci pořád pod kontrolou. A mě hořely tváře.

„Teď jsi roztomilá,“ zašeptal.

„M-měla bych asi z-zalít to kafe,“ zmínila jsem a on se mi zasmál do ucha, že se mi až skroutily prsty u nohou z toho vzrušení, které mi tím přivodil. Ten smích mě přiváděl k šilenství, asi tak jako tahle naše hra.

„A teď ještě víc,“ řekl. Zatajil se mi dech, když mi zajel rukama pod pažemi a na chvíli je dlaněmi přitiskl na mé břicho. Měl tak velké ruce, že mi jimi tak nějak objal pas a než jsem se stačila vzpamatovat, stála jsem čelem k němu.

Podíval se mi do očí. Já jemu na rty. Měl fakt naprosto vážný výraz a působil klidně. Ruce mu zůstaly na mých bocích a jeho pohled se ani na okamžik neodtrhl od mého obličeje. Už se neusmíval. Vypadal naprosto klidně, skoro až nebezpečně sebejistě, zatímco já cítila, jak mi srdce buší někde až v krku.

Potom mě vysadil nahoru na linku s takovou lehkostí, jako bych vážila jen deset kilo. Jeho pravou rukou se lehce dotkl mého levého stehna, a zatímco jí sledoval, vyjel s ní výš pod župan, zastavil se na mém boku pod látkou a pak se na mě podíval, jako by chtěl ujistění, že můžu.

Neřekla jsem nic, neudělala jsem nic. A mlčení je souhlas. Tak zamířil rukou rovnou k vázání, a aniž by přerušil náš oční kontakt, rozvázal uzal jediným pomalým pohybem a můj župan se před ním rozestoupil jako moře před Mojžíšem. Byla jsem pod ním nahá s kůží jako šmirgl.

Pohladil mě očima po celém těle. A fakt jsem to cítila jako by mě místo jeho očí po těle hladily jeho ruce. Ta husina se ještě zdvojnásobila.

„Bože, Stello, jsi tak nádherná,“ zašeptal vzrušeně po chvilce, když si mě prohlédnul, vzal mě za ruku a položil si jí na hrud'. Cítila jsem, jak mu buší srdce. Bušilo teď jenom pro mě. Stejně tak jako to moje pro něj.

Chytla jsem ho za boky, přitáhla si ho k sobě, až narazil tím svým tvrdým břichem na moje a začala jsem ho líbat. Jeho polibky byly mokré, měkké a hebké. Nejdřív vášnivé, potom dychtivější, a nakonec už malinko zběsilé.

Rascal netrpělivě sahal po pásku, zatímco já mu prsty zajela do vlasů a přitáhla si jeho rty zpátky ke svým. Už jsem vůbec nevnímala, co dělají moje ruce. Jen jsem cítila jeho jazyk v mojí puse, ruce na mém těle a vlastní srdce, které mi bilo tak rychle, až jsem měla pocit, že ho musí slyšet i on.

Jeho polibky byly čím dál naléhavější. Jednou rukou mě držel pevně za bok, druhou se konečně zbavil pásku, ale místo k sobě s ní zamířil ke mně. Zatajil se mi dech a nohy jsem omotala pevně kolem jeho pasu. Jeho ruka sklouzla níž mezi mé nohy a v tu chvíli jsem úplně ztuhla.

Když se mě dotkl, vzdychla jsem mu přímo do rtů a lehce je přikousla. Rascal se na okamžik odtáhl jen natolik, aby se mohl nadechnout. Oči měl přivřené a na tváři výraz, který jsem u něj ještě neviděla.

Tiše vydechl, opřel se čelem o moje rameno a s pootevřenou pusou mlčky sledoval, co dělá, jako by ho ten pohled úplně pohltit. V očích se mu objevil spokojený, téměř okouzlený výraz a já najednou přesně věděla, že se mu líbí nejen to, co dělá, ale hlavně to, co se mnou dělá.

Tiše jsem vzdychala a prsty měla zabořené v jeho vlasech tak hluboko, jako on ve mně. Dech se mi zrychloval a já už nedokázala pořádně myslet. Zaklonila jsem hlavu a na chvíli zavřela oči, zatímco Rascal se na mě podíval.

Chvíli mě jen fascinovaně pozoroval. Sledoval každý můj nádech, každý zachvěv a výraz v mém obličeji, jako by se nemohl nabažít toho, co se mnou dokáže udělat. Když se naše pohledy setkaly, ze rtů mi uniklo tiché zasténání, které se myslím až nebezpečně podobalo jeho jménu.

A hádám, že na to i čekal. Přikousla jsem si spodní ret a podívala se na něj s touhou, kterou už jsem nedokázala skrývat. Nohama jsem ho zase obkroužila a přitáhla si ho jimi k sobě do klína.

Rascal se pousmál. Ten úsměv mě úplně odzbrojil. Jako by přesně věděl, co jsem mu právě dovolila, a vůbec neměl potřebu se na nic ptát a už vůbec ne na nic čekat. Začal mě laskat na krku, klíční kosti, potom mi vyjel rukou po boku nahoru, pevně sevřel moje prso a druhé začal laskat a něžně mi přejížděl špičáky i po bradavce.

Zalapala jsem po dechu a asi jsem nepatrně zaklela, zaklonila jsem hlavu a zaryla mu nehty snad do krku, jak jsem byla vzrušená. Přiváděl mě k šílenství, a to ještě sakra nevím, co se mnou dokáže udělat on.

Možná na tom přece jen něco bylo. To množství žen, které měl, se teď ukazovalo jako zatraceně velká výhoda. Byl už teď bezkonkurenčně nejlepší milenec, jakého jsem kdy měla.

Rascal se na mě podíval. Tentokrát v jeho očích nebyla žádná pobavenost ani provokace. Jen čistý chtíč.

A pak... vydechla jsem jeho jméno a pevně ho sevřela kolem pasu. Srdce mi bušilo jako splašené a tělem mi projela tak prudká vlna, že jsem na okamžik úplně zapomněla dýchat. Ještě před chvílí jsem si hrála na tu sebejistou, která přesně ví, co dělá. Teď jsem se ho jen držela nohama i rukama a nebyla jsem schopná ani mluvit.

„Ježiši...“ vydechla jsem a na chvíli jen zavřela oči. „Ježiši...“ opakovala jsem a začala jsem mu drtit ramena a zatínat do něj nehty.

Rascal se na chvilku pousmál. Byla to chvíle, kdy se mu v koutku rtů objevil ten jeho samolibý úsměv. „To zní dobře,“ zamumlal mi do ucha a lehce mě do něj kousnul.

Myslela jsem, že se udělám už co ho do mě strčil, ale nechtěla jsem mu asi ještě dopřát takovou radost. *Asi jsem sobecká, nebo jeblá, ale... seru na to!* „Jo, jo, ještě!“ šeptala jsem mu do ucha a zaryla do něj nehty tak, až bolestně zamručel.

Pak trochu ještě přitvrdil a já už sakra nevěděla, jak mu mám dát víc najevo, že totálně zbožňuju, když mě šuká, aniž bych mu to řekla, že jsem se mu prostě suverénně zakousla svými démonskými špičáky hluboko do krku.

To ho asi šokovalo, protože vytrčel oči a vyloudil ze sebe takový hrdelní zvuk, že jsem nevěděla, jestli ho to bolí, nebo jestli jsem ho tím nedostala do úplně jiné sféry milování. Nebo třeba obojí.

Každopádně to byl ten nejvíc sexy zvuk, jaký jsem kdy v životě slyšela. Málem se mi z toho až skroutila děloha. „Kurva, Stello...“ vzdychnul. „Uděláš mě, jestli mě budeš takhle žrát. Tohle nedávám,“ vydechl.

Nemohla jsem si pomoci, jeho krev byla vynikající a spolu s tím, co to s ním dělalo to bylo naprosto dokonalý. „Stello... bože, Stello... přestaň,“ škemral, že mi to přišlo až roztomilý.

Ještě chvíli jsem ho mučila rozkoší, než jsem se od něj odtáhla a přímo před jeho zrakem jsem ještě polkla poslední doušek jeho krve.

Tak lehce nade mnou zavrtěl hlavou, jako že jsem neuvěřitelná, palcem mi otřel krev z koutku úst a pak mě políbil a tomu líbání teď taky přizpůsobil i tempo. Bylo to boží, jako by ke mně patřil tělem i duší. A myslím, že jsem ho tím kousnutím úplně zaskočila. Měl to pod kontrolou do chvíle, kdy jsem mu tu kontrolu úplně sebrala, a to se mi líbilo.

„Rascale... já už...“ vydechla jsem a na okamžik zavřela oči. On trochu zrychlil tempo a přiblížil se rty k mému krku, aby mě na něm polaskal. Nejspíš těžce odolával touze mě taky kousnout a ochutnat mojí krev, ale on na rozdíl ode mě věděl, že bez dovolení démona kousnout do krku je znásilnění.

Zaryla jsem mu nehty do zad a dívala se mu přímo do očí. Věděla jsem, že už to přichází. A to, jak se na mě u toho díval akorát umocňovalo můj prožitek. Nechala jsem se tou vlnou úplně unést. Nakonec jsem ty oči stejně zavřela.

Rascal mě u toho ještě laskal na krku a na prsou, zatímco já prožívala něco nadpozemského. Byla jsem prohnutá na té lince jako luk a napnutá uvnitř jako tětíva.

„Já tě žeru,“ prohlásil fascinovaně, když jsem se na něj udýchaně podívala. Teď jsem měla čistou hlavu a mohla se zaměřit i na to, jak je vlastně krásný. Dlaní jsem mu vjela pod tričko a pohladila bříšáky. Pak si mě k sobě ještě přitáhl, tak pevně mě chytil a... jak to říct slušně? Udělal se o mě.

Tentokrát jsem ho pozorovala já a líbilo se mi to tak moc, že jeho první orgasmus byl mým druhým. A pak se mi jen opřel čelem o rameno a snažil se popadnout dech. Slyšela jsem jeho šíleně rozbušené srdce se klidnit.

„Tohle jsme neměli dělat...“ zamumlala jsem zoufale, zatímco jsem si podala papírovou utěrku a očistila si Rascalovu nadílku na mém břiše.

Rascal zvedl hlavu a podíval se na mě. „Co?“ nechápal. Když jsem se na něj jen mlčky dívala, zamračil se. „Proč?“ dodal a spokojený výraz mu pomalu zmizel z tváře.

Neodpověděla jsem hned. Najednou jsem vůbec nevěděla, kam s očima. „Stello...“ zašeptal téměř vyděšeně.

„Myslela jsem, že vím, co dělám,“ řekla jsem nakonec. „A teď už si tím nejsem tak jistá,“ zašeptala jsem. Tentokrát jsem se mu odvážila podívat do očí, ale jeho pohled mě děsil.

„Hlavně mi neříkej, že to byla chyba,“ řekl zoufale. Nenechal mě ale odpovědět. Bylo vidět, že se té odpovědi snad ještě víc bojí než já. „A co přesně nevíš?“ zeptal se raději jinak.

Pokrčila jsem rameny, ale tentokrát jsem se jeho pohledu nevyhnula. „Jestli tohle ještě pořád nebyla jenom hra,“ přiznala jsem. Jeho výraz se okamžitě změnil.

„Pro mě ne,“ odpověděl.

„Rascale...“ začala jsem, ale on mě nenechal pokračovat.

„Ne,“ přerušil mě tise. „Neříkej mi teď, že to nic neznamenalo!“ prsknul.

„To jsem neřekla,“ namítl jsem.

„A přemýšlíš nad tím proč?“ vyzvídal.

„Protože...“ začala jsem a pak jsem si povzdechla a promnula si prsty, protože jsem najednou vůbec nevěděla, kam s rukama. „Protože jsem ti řekla, že bez lásky s nikým nespím,“ přiznala jsem nakonec.

Rascal úplně ztichl. Chvíli na mě jen koukal, než konečně promluvil. „Aha,“ řekl. „Štve tě, že sis porušila nějaký svoje nastavený pravidla? Nebo je to to druhý?“ zeptal se.

„Štve mě, že to nevím,“ odpověděla jsem. Rascal se ke mně naklonil a otřel se o mou tvář svým strništěm.

„Takže tě mám nechat být? Už nechceš, aby se to opakovalo?“ vyzvídal mile. Věděla jsem, že chci, aby se to opakovalo, ale bez následků. Beze strachu, že ho ztratím, když se do něj totálně zblázním.

„Já nevím,“ řekla jsem rozhodně a podívala jsem se mu do očí. On smutně přikývl, jakože tomu rozumí a trochu se ode mě odtáhl. Já byla tak zmatená tím, co k němu cítím, že ani on sám to ze mě nedokázal vyčíst.

„Já jenom, že jsem to takhle nečekala,“ přiznala jsem a zavázala jsem si raději ten župan, protože Rascal si mě pořád prohlížel. Sice už jinak a nenápadně, ale i tak jsem si od toho jeho pohledu potřebovala odpočinout. Měl vážně intenzivní a spalující pohled.

„Ne? Takže jsi zklamaná? A jak jsi to čekala?“ vyzvídal, zatímco si tedy taky zapnul pásek. Potom sáhnul na tlačítko u konvice, aby jí znovu zapnul a podíval se mi zpátky do očí.

„Nejsem zklamaná, Rascale. Nelituju toho, nečekala jsem to lepší. Bylo to... krásný,“ zmínila jsem a podívala se na něj stydlivě.

Neusmál se tak, jak jsem čekala, jen se na mě díval a pak mi lehce přešel palcem po spodním rtu. „Tak co se děje, nechutnám ti?“ zeptal se, zatímco se mi díval do očí a na pusu a pak se ke mně přiblížil, aby mě zase políbil. Neodolala jsem mu a políbila jsem ho. Párkrát naše rty mlaskly a potom jsem ho lehce odstrčila a podívala se na něj.

„Bylo to poprvé a naposledy,“ objasnila jsem a seskočila jsem z linky a zalila nám tu kávu.

Jeho výraz zachvátila panika. „Co?“ vyhrkl. „Ne. Proč? Vždyť jsi to chtěla,“ připomněl.

„Chtěla,“ přiznala jsem. „Ale už nechci,“ opáčila jsem a podívala se mu do očí.

„No a do kdy to nechceš? Na jak dlouho naposled to bude?“ zeptal se. Jeho otázka mě šokovala. „Vždyť jsi přece moje holka, tohle mi nemůžeš udělat. Nemůžeš si se mnou takhle hrát,“ řekl a zněl skoro jako by se mu chtělo brečet.

„Já si s tebou nehraju. Je to jen dokud nepochopím, co se se mnou děje,“ odpověděla jsem mu a on si úlevně oddychl a pak se pousmál

„Tak to ti můžu hodně rychle vysvětlit a pak spolu můžeme jít do sprchy, co?“ prohlásil a zase si mě k sobě přitáhl. Já jsem se zasmála.

„Rascale... tohle je vážný, já jenom chci čas, abych to nějak vstřebala. Popravdě jsem nikoho neměla několik let. Soustředila jsem se na práci a pak mi prostě vpadneš do života takovým tempem, že to vůbec nechápu. Ještě jsem ani nepochopila, že jsem s tebou měla asi nejlepší orgasmus mého života, což mi dojde asi za pár minut a začnu se příšerně stydět,“ objasnila jsem a on se rozesmál.

„Ježíš, ty jsi taková trubička. Bože,“ řekl, zase mě chytl v pase a vysadil mě zpátky na tu linku. Vetřel se mezi moje stehna a zamilovaně se na mě díval. „Strašně jsi mě vydělala,“ přiznal. „A mimochodem, měla jsi dva,“ dodal a políbil mě letmo na rty.

„Co dva?“ nechápala jsem.

„Dva nejlepší orgasmy v tvém životě,“ připomněl. „A od teď ti je budu počítat,“ dodal a já se mu schovala obličejem do hrudi. Nechtěla jsem, aby viděl, jak jsem rudá.

„Stello... ach jo, já z tebe nemůžu. Ty jsi fakt úžasná, víš to? Ty jsi tak strašně úžasná,“ šeptal mi do ucha.

„Tak mi je teda počítej. Ale hlavně už se na mě nikdy takhle nekoukej, nedá se to snést...“ zamumlala jsem do jeho trička. On se ode mě odtáhl a sehnul se ke mně, aby na mě viděl.

„Jak?“ zeptal se s úsměvem ve tváři.

„Jako předtím,“ zamumlala jsem a sklouzla pohledem níž po jeho těle až k zemi.

„A to bylo jak?“ tahal ze mě.

„Jako bys mě chtěl zabít,“ opáčila jsem s pohledem upřeným na svoje houpající se nohy a on se rozesmál a zavrtěl nade mnou hlavou. „Co je?“ sykla jsem podrážděně a zase si utahovala pásek od županu, protože když byl poblíž Rascale, tak se pořád sám nenápadně rozvazoval.

„Takhle jsem na tebe nekoukal,“ řekl.

„A jak jsi na mě teda koukal?“ zeptala jsem se podezíravě. Tentokrát mi pohled do jeho očí tolik nevadil. „V těch tvých pohledech, aby se čert vyznal,“ zamumlala jsem ještě.

Naklonil hlavu na stranu a na rtech se mu objevil ten jeho drzý úsměv. „Koukal jsem na tebe, že jsem tě chtěl opíchat,“ objasnil naprosto klidně, ale já z jeho slov moc v klidu nebyla.

„Tohle už taky neříkej,“ zašeptala jsem a zase se podívala k zemi.

„Proč? Protože bys mě pak chtěla?“ provokoval mě. Já zase seskočila dolů z té linky, kam mě tak rád pořád posazoval a snažila se mu vytáhnout ze zadní kapsy u kalhoty moje kalhotky. Zdálo se mi totiž, že ztratil na ostražitosti, ale kdepak, postřeh měl pořádný. Hned poznal, o co mi jde a už je svíral pevně v ruce.

„E-e, ani náhodou! To je moje,“ zasmál se. „Doslova jsi mi je tam nechala, abych si je třeba sežral. A to já rád udělám. Odteď to je můj talisman,“ prohlásil, zmuchlal je v dlani do kuličky a políbil je.

Zírala jsem na něj úplně zmámeně. *On to udělal. On... úplně jsem zrudla.* „No tak dej mi je. Dám ti jiný, čistý a hezcí,“ slíbila jsem a snažila mu je vzít z ruky, ale nešlo to. Svíral je příliš pevně a dával je nad hlavu, abych tam nedosáhla, takže jsem tam skákala jak pes na strom, kde se před ním schovala kočka.

„Nedám a jiný nechci. Chci tyhle, je na nich můj vliv na tebe. Možná ne ten první, ale nevádí,“ provokoval mě zase s tím svým šibalským úsměvem, který mě přiváděl k šílenství.

„Tak k nim ale prosím tě ne...čichej!“ škemrala jsem a on se tak nádherně zasmál a samozřejmě si k nim provokativně a zírajíc mi do očí čichnul. Já totálně zkameněla a moje tváře se samovznítily z toho, co právě udělal. A ani sakra nedokážu popsat, co udělala moje děloha za vrut.

„Hmm, voní po tobě, hned mi z toho zase tvrdne,“ prohlásil. „Chceš si sáhnout na tvůj vliv na mě?“ zeptal se, já zhluboka vydechla a podívala jsem se mu do očí.

„Rascale...“ začala jsem.

„Ano?“ usmál se.

„Neprovokuj mě,“ vypadlo ze mě tak zoufale, že se hlasitě rozesmál. Protože ta moje výhrůžka zněla jako když se kotě rozhodne svým mňoukáním vyhrožovat tygroví. A taky to tak momentálně i bylo.

„Jsou moje, Stello, smíř se s tím. A budu si s nima dělat co chci a jak často chci, což teď nějakou dobu bude moje oblíbená zábava. Dalas mi je,“ řekl suverénně.

„Nedala!! A teď protestuju!“ prskala jsem.

„Nemělas je nechávat mě na očích bez dozoru. Tak teď neprotestuj,“ řekl, sklonil ke mně hlavu, letmo mě políbil na tvář a zase se usmál. „Voníš dokonale, nemusíš se stydět,“ řekl, aby mě uklidnil, ale nezabralo to. Mám ráda sex, i dokážu být pěkně dominantní, ale tohle je ponižující.

„Jdu si dát sprchu a jdu sama!!“ objasnila jsem předem. „A ty se těš, Rascale, až začnu mučit já tebe,“ pohrozila jsem mu a za doprovodu dalšího z jeho pohledů plného smíchu jsem utíkala do koupelny.

„Nemůžu se dočkat,“ zahulákal na mě a celou dobu se tak spokojeně a polichoceně culil, že jsem ho měla živě před očima. *Ne, nemá na mě jeden sex takový vliv!! Mozku, neposer se!* Možná na to už bylo pozdě, když už dokáže jenom představa o něm, kterou mi vykouzlí mozek rozbušit srdce, je to jasný jak facka.

V zoo se chystala sláva v podobě příchodu prestižních klientů, kteří měli rozhodně víc peněz než já a mohli si dovolit to tam vykoupit celé, kdyby chtěli. A zcela určitě to byli i větší úchyláci než já.

I když na to, že se s Rascalem vyspím jsem myslela už hned, jak mě napadlo, že si ho koupím. Možná jsem si to představila už o trochu dřív, ale když jsem zvažovala koupi, ta představa mi dočasně zatměla mozek. Dočasně, myslím do doby, kdy jsem tento plán uskutečnila.

A musím říct, že se mi ulevilo, ale ne zase tak úplně. Ty jeho pohledy, které byly i před tím téměř nesnesitelné, se od té doby nedaly snést už tuplem. A teď jsem navíc měla v hlavě další stupeň choutek – jeho v démonské podobě.

Carl byl přirozeně jak na trní, protože chtěl vydělávat. No a Kane se Zyrou byli taky jak na trní, protože se nechťeli nechat koupit. A k jejich smůle byli zrovna oba od Carla označení jako pěťhvězdičkové zboží.

Všechno tam bylo vyzdobené jako když v obchodáku otevírají novou prodejnu. Balónky, výzdoba, šampaňský podávané krásnými hosteskami, nějaká mini zábava s démony, která pro ně byla potupná, ale hrozilo jim, že pokud nebudou dostatečně zábavní a milí, přijdou o ocas, nebo o rohy, a tak radši poslouchali, protože Carl už jich pár vystavených v pracovně měl.

Kupodivu se ti boháči bavili skvěle. Nikdy jsem moc nechápala ten jejich syrový smysl pro humor a životní styl, který byl k nerozeznání od toho těch ostatních boháčů. Přišlo mi to až směšné, jak si všichni lezli do prdelí a pak o pár hodin později a na jiném místě, ale se stejnými lidmi, se byli schopní pomlouvat, nebo lézt do prdelí těm, co pomlouvali a pořád to střídat.

Ale to mě se nestane. Až já budu bohatá, tak s Rascalem podnikneme něco dokonalého. A teď tím nemyslím jen obyčejnou lidskou zábavu. *Budu s ním žít v pohádce jako démonka a jeho... nevěsta... Do háje, Stello, nemůžeš se ovládat?*

Vážně věděl, o čem mluví, když použil dohromady to slovo „extáze“ a větu „dost na to, aby ses do mě zbláznila“. Stačilo mi mň, než předpokládal, i mň, než jsem předpokládala já. No a já se musím krotit, jinak to zkazím. Jeho baví, když mě musí dobývat, ne když pískne a já už budu připravená... i když...

Carl se věnoval klientům, prováděl je po svojí zoo, povídal jim o jeho nejlepších úlovcích, nejvíc vychvaloval toho mladého tigriniana, na kterého se úchylně díval dost odpudivý tlustý týpek, co měl košili a kalhoty tak nadupané vlastním pupkem, že kdyby měl tigrinian ještě klec s tím sklem, nemusel by se teď bát, že ho trefí knoflíkem do oka.

Ale myslím, že to je to nejmenší, čeho by se měl teď bát, protože tenhle tlustý týpek si na něj dělal vážný zálusk. Dokonce, když Carl s ostatními odešel dál do

jiného sektoru k mořským pannám, tlustřoch si dost nápadně sahal do kapes, aby se přes ně mohl dotýkat své klobásy. A u toho se díval na malého kočičího furíka. Fakt hnus. Ještě, že jsem u toho nemusela být, protože bych se asi poblila.

Zyra s Kanem i s tím tigrinianem, který vyfasoval jméno Onyx, toho chlapíka pozorovali ze svých klecí se znechucenými výrazy. Ale jeho to snad o to víc rajcovalo. Myslím, že kdyby neměl jít Sedmnáctka na obchůzku, tak by tam snad začal ojíždět jeho klec.

Onyx byl přilepený zády na zadní stěně svého výběhu, kde nebyla mříž a modlil se, aby ho Carl nedával úplně každému. Doufal, že má v sobě aspoň trochu dobra, a že svůj největší poklad nedá kde komu. Ale kdepak Carl, jemu bylo šumafuk, komu ho prodá, pokud za to dostane dobře zapláceno.

Když se Carl pak vrátil zpátky k démonům, pár klientů se zastavilo u klece Zyry s Kanem. Ona měla na sobě masku smrtky a on nějakého nechvalně známého vrahouna.

Ti si jen vyměnili pohledy, jestli už je chvíle na jejich plán. Nic lepšího je nenapadlo než, že by se nechali prodat oba jako pár, a tak když se na ně upřely oči klientů, povytáhli si masky výš, aby odkryli jen svá ústa s vytrčenými démonskými špičáky a začali se spolu vášnivě líbat. Bylo to pro ně dost divné, protože spolu vyrůstali a měli spolu vztah jako kdyby byli sourozenci, ale zoufalé časy...

Carl vytřeštil oči, když to viděl a snažil se zachránit situaci. Taky se tak přiškrčeně zaculil. „To je novinka. Tyhle dva prodávám dohromady. Jsou ale bohužel tedy ještě dražší,“ prohlásil a nenápadně loupal lístek s cenou z klece.

Když ostatní odešli k jiné kleci, Carl zatnul zuby a naznačil jim gesto, že tohle je ještě vyjde draho, a pak dohnal ostatní, aby mohl pokračovat v provádění.

„Omlouvám se za ten jazyk,“ řekl Kane rozpačitě a nasadil si zpátky poslušně masku.

Zyra přikývla a opřela se zády o stěnu. „Byl to debilní nápad. Sice možná skončíme spolu, ale co když po nás budou chtít, abychom spolu spali? Nebo bůhví co za další prasárny?“ poznamenala a Kane pokrčil rameny.

„Tak se spolu vyspíme no. Horší, než tohle to být nemůže. A radši se mnou než s tím tlustřochem, ne?“ dodal.

„To každopádně, ale naštvali jsme Carla,“ připomněla a Kane přikývl.

„Jo, ale díky nám na nás vydělá ještě víc, takže ho to přejde,“ opáčil klidně a podíval se na Onyxe, jak zoufale se tvářil. Byl plný strachu, že by ho vážně koupil ten slizoun s velkým břichem.

„Hej, kluku, jak ty se jmenuješ?“ zeptal se ho Kane a Zyra k němu taky zvedla oči. Carl vždycky každému dával přezdívky a jejich skutečná jména ho skoro nezajímala. Když mu nechtěla bytost říct jméno, nebo ho nepostřehl, tak si prostě nějaké vymyslel.

„Venir,“ řekl.

„Neboj se, Venire. Můj kamarád se o to postará. Dostane nás odtud a pak to tu obrátí vzhůru nohama. Nikdo se mu neměl plést do cesty, on je fakt démon s velkým D,“ komentoval. *To můžu potvrdit. Ale v jiným slova smyslu...*

Tigrinian přikývl. „Snad přijde včas, než se mě tohle nechutný prase dotkne, to by byl můj konec,“ objasnil.

Zyra s Kanem na něj empaticky koukali. „Mohli bysme ho sejmut,“ navrhnul Kane.

„Jak?“ zeptal se Venir a Zyra naráz. Kane se pousmál.

„Až tady bude zase ojíždět klec, vybafni na něj. Jak nejděsivěji umíš. Nalep se na mříž, vystrč drápy, tesáky, cokoli,“ řekl, ale Venir zvedl ruce a ukázal mu, že je přivázaný řetězy.

„Kam až dosáhnou?“ zeptal se. Venir se zvedl a zkusil se s nimi dostat co nejdál. A na vyděšený tlustého týpka, aby případně dostal infarkt to mohlo stačit.

Kane se pousmál a přikývl. „Neboj se vycenit zuby, kočičáku,“ řekl. Potom hned zase sklapli, když kolem procházeli zpátky Carlovi klienti. Ten tlustý mezi nimi nebyl. Byla to nějaká ženská, která zírala omámeně na demony v řadě za Kanem a Zyrou.

Carl mu říkal Vice protože měl fakt pevný stisk. Měl masku černého havrana se zobákem, která připomínala morovou masku ze středověku. Bylo to hodně děsivé, ale jemu slušela.

Byl fakt extrémně nabušeněj, mnohem víc než Rascal. Na můj vkus až moc, ale chápu, že se to některým ženám líbí. A když jsme u toho, myslím, že přemýšlela, jaké výhody i nevýhody bude jeho koupě znamenat, a zahrnula do toho i úvahu, jestli zvládne jeho velikost přirození, když je v téhle formě.

A nedivím se jí, taky mě to tenkrát napadlo a byla jsem v pokušení to zjistit. No a od rána jsem zase byla zvědavá, jestli je Rascal v démonské podobě tam dole větší, nebo ne. A jestli jo, upřímně mám trochu obavy, ale třeba to půjde...

Vice si ženu taky prohlížel od hlavy k patě. Nebyla přesně jeho typ, ale byla celkem hezká. Věk kolem 40. Pravděpodobně bohatá panička, jejíž manžel dal přednost milenkám a práci a jí jen cpal peníze za to, aby ho sem tam doprovázela na různé snobské akce, starala se o domácnost a sama o sebe, a hlavně aby byla zticha a přivírala oči před jeho nedokonalostmi. A když on trávil většinu času na služebce na jachtě, rozhodla si, že si pořídí novou hračku na osamělé večery.

Myslím si, že se většina těch démonů ke svým pánům nepřimknou, protože to snad ani nejde. Rascal ke mně pocítil vděk, protože jsem ho zachránila na úkor sebe, ale ti ostatní jsou jen prodáni do jiného otroctví, není důvod, aby cítili vděk. Takže s největší pravděpodobností jejich páníčci skončí sežraní, což je Carlovi jedno. Pokud se nebojí pomsty. Ale jejich jiskry má u sebe. Zatím.

Ten tlustý týpek se opět producíroval u klece, kde seděl Venir. Kane mu naznačoval, aby ho tedy vyděsil. Venir se k tomu moc neměl, ale když mu týpek zašeptal, že se na něj těší, až ho bude mít v posteli a dost oplzle na něj vyplazoval jazyk, nasral se, vytasil na něj tesáky, drápy a všechno, co mu jeho lapače kouzel dovolovaly, a zařval na něj jako hladová kočka, což momentálně i byl.

Potlačení magie zřejmě nebylo celoplošné, ale jak právě všichni okolo zjistili, některou magii to zkrátka potlačit nedokázalo. A když na chláпка vyskočil mladý tigrinian pouze s proměněnou hlavou pumy a drápy, a zařval, jak nejvíc dokázal, týpek se málem posral a odskočil dva metry dozadu, kde byla klec s Kanem a Zyrou.

Kane na nic nečekal, chytl ho svými drápy za košili, přitáhl ho ke kleci a zakousnul se mu hladově do krku. Zyra se zakousla do jeho krkavice z druhé strany a když tlustých vydechl naposledy s úplně rozsápaným krkem ho Kane odhodil na zem jako odpad.

Venir na ně vyjeveně civěl. Taky byl šelma, ale s takovou rychlostí on žrát tedy neuměl. Nicméně jim byl ohromně vděčný, ale měl obavy, co na to Carl. Právě si ze strachu z jednoho úchyla na sebe upletli bič. Ale na druhou stranu, lepší smrt než život s tím, co leželo tuhé na zemi.

„Díky,“ zašeptal Venir. Zyra se na něj usmála a Kane přikývl.

„V pohodě, prcku, aspoň jsme se kvalitně nažrali,“ prohlásil Kane a olízl si svým dlouhým démonským jazykem rty a Venir se rozpačitě zaculil.

„Copak vy nebudete jeho duši?“ vyzvídal.

„Tuhle shnilou? Ne díky, já hořký nerad,“ opáčil Kane, a ještě pořád se očišťoval od té krve, která mu ulpěla v koutcích. „A tlustý maso nežeru taky, hlídám si postavu,“ dodal.

„Já tlustý maso žeru a zvláště na zimu,“ přiznal Venir. Kane se pousmál a přikývl, potom se sehnul k mrtvole, a vytáhl ho se zatnutými zuby podél mříží výš. Byl vážně ohromně těžký, a ještě mrtvý a blbý úhel, takže měl co dělat, aby to dokázal.

Pak se jen podíval na Zyru, která hned pochopila, co po ní Kane chce a urvala mu ruku, pak druhou a postupně to házela před Venirovu klec jako by psovi házela kosti. Spolupráce byla na hvězdičku.

A zatímco si Rascalovi přátelé užívali hostinu, já jsem hledala nějaké místo, kam bychom se mohli přestěhovat. Jenže všechno bylo buď daleko, drahé, nebo tak hnusné, že bych tam nevydržela ani týden.

Rascal seděl vedle mě a něco si čmáral do bloku. Přitom tak soustředěně mrskal ocasem, že mě to malinko znervózňovalo. A nejen to, znervózňovalo mě toho hodně. Že má u sebe moje použitý kalhotky, a že jsem mu slíbila mučení, a přitom bych ho zase chtěla.

Kdykoli jsme dneska prošli kolem sebe až moc blízko, představovala jsem si, jak si mě přitáhne ocasem, proplete svoje prsty s mými a skloní se ke mně, aby mě políbil tak, že se mi na okamžik zastaví srdce...

Neudělal to ani jednou. Jen dělal, jako bychom spolu nic neměli. Vážně se tvářil, jako by se mezi námi nic nestalo. A já z toho byla ještě zblblejší. Vždyť o mně řekl, že jsem jeho holka, a já mu na to nic neřekla. On se na to ale dál ani neptal. Vzal to jako hotovou věc, nebo budu muset jednoho dne sebrat odvahu a trapně se ho zeptat, co vlastně jsme?

Možná jsem nevěděla, co přesně znamená přimknout se. Ale díky němu jsem už asi věděla, co znamená zamilovat se. A to dost tvrdě. Dokonce bych o tom byla schopná napsat knihu, přestože jsem si dřív myslela, že něco takového nejde popsat.

Takže tohle byly ti slavní motýlci v břiše, které jsem cítila, když jsem kdysi řekla svému ex, že ho miluju? Ne. To byl nejspíš jen oběd, který mi nesedl. Nebo blížící se menstruace. Tohle jsou motýlci v břiše a v mozku a nejspíš i v mém rozkroku, tam extra mávají křídýlky.

I když... možná bych to slovo upravila. Nejsem jenom zamilovaná. Jsem posedlá. Měla jsem pocit, že ho potřebuju. Že bez něj nedokážu být. A hlavně když jsem věděla, že budu muset následující týden hodně pracovat. A pak ještě Carl. Jak to mám, proboha, vydržet?

A bylo to se mnou vážně zlé, protože dneska dopoledne se Rascal rozhodl, že si trochu zacvičí. Já kolem něj zrovna procházela, koukala samozřejmě úplně jinam než před sebe a narazila do otevřené skříňky takovou silou, až jsem jí vylomila z pantů.

Nejdřív následoval ohromný výbuch smíchu. Pak moje boule a modřina. A nakonec taková péče a foukání, že jsem se při pohledu do jeho očí přistihla, jak si tu bolest nevědomky léčím sama skrze jeho lítost.

Ta modřina totiž zmizela přesně ve chvíli, kdy mě na ní políbil. Jakmile svoje rty odtáhl, byl ze mě v tu ránu jen simulant a bebíčko, protože po bolístce nebylo ani stopy. No a pak tak ochotně opravil ta utržená dvířka od skříňky, že jsem se na něj nemohla vynadávat.

Ale nebyla jsem v tom sama. Taky jsem s ním pěkně cloumala, ne že ne. Tedy předtím, než jsme spolu skončili v dost intimní pozici na kuchyňské lince.

Jenže já mu slíbila teror. Tak ho dostane – rozhodla jsem se, že odteď kvůli němu nebudu nosit podprsenku. Moc dobře jsem věděla, co s mými bradavkami dělá, když vidím, jak ho umím dráždit. Tenhle náš pingpongový míček se bude hezky odrážet. Jen nesmí spadnout. Musím to vydržet.

A i tak musím přiznat, že jsem se nikdy necítila živější a nikdy jsem víc netoužila po sexu jako po tom, co jsem měla tu možnost mít v sobě jeho.

Podívala jsem se na něj jako už asi desetkrát během té půlhodinky, co si každý mlčky děláme svoje. On se na mě taky podíval a usmál se. „Rascale...” zašeptala jsem, když se zase otočil zpátky ke svému bloku.

„Stello?” řekl moje jméno, že mě to až pohládilo, položil tužku a věnoval mi svou plnou pozornost. Dokonce přestal mlátit tím ocasem, ale omotal ho svůdně kolem nohy barové stoličky.

Moje oči k jeho ocasu sklouzly. Měl hrozně krásný ocas a mě lákalo si s ním hrát. S oběma. Ale s tímhle by to mělo úplně jiný rozměr. Snad mi to přišlo ještě nemravnější, než kdybych ho prostě jenom vykourila. Což už tedy opravdu dělám jen z lásky!!

„Haló, zapomnělas mluvit, nebo zase myslíš na něco necudnýho?” zeptal se.

„Copak ty už neumíš číst myšlenky?” rýpla jsem si. On se tak pousmál, slezl ze židle a šel ke mně.

„To víš, že pořád umím číst myšlenky, ale jde to naštěstí vypnout. Nějak jsem už posledních pár hodin začínal šílet z těch svých a ty tvoje jsou vážně až neuvěřitelně nemravný,” zmínil, jemně se dotkl prsty mojí brady a letmo mě políbil.

„Ehm,” odkašlala jsem si. Rascal se zase pousmál nad tím, jak jsem mu přišla roztomilá rudá jak rajče, ale nijak to nekomentoval.

„Chtěla jsem se tě zeptat, jak ti jdou plány?” změnila jsem rychle téma.

„Dobře mi jdou plány, neboj se, brzy tě do toho zasvětím,” odpověděl a zase se ode mě vzdálil, natočil do konvice vodu a zapnul jí. Potom se ke mně zase otočil, opřel se zády o linku a mlčky na mě koukal.

„Co?” sykla jsem na něj.

„Nic, koukám, jak jsi krásná,” řekl, ale dál to nerozváděl. „Jak to jde tobě? Už víš, kde budeme bydlet?” zeptal se.

„Něco jsem našla no. Je to jedna místnost s kuchyní. Velká asi jako támhle obývací. Nic moc nóbl, ale čistý, po rekonstrukci. Ale nevybavený...” odpověděla jsem.

„Za kolik?” zeptal se.

„Devět set dolarů měsíčně,” odpověděla jsem mu a když cvakla konvice, šla jsem připravit nápoje.

„To je dost,” řekl, natáhl se automaticky do poličky pro kávu a podal mi jí do ruky. Dívala jsem se mu do očí, než jsem si jí od něj vzala.

„Díky,” zakuňkala jsem. Ani mi nedošlo, že vlastně děkuju za to, že mu pomáhám uvařit jeho kávu.

„Není za co,” zašeptal a pořád si mě tak prohlížel. Byla jsem zase nervózní, a hlavně z té konvice, protože mi to připomnělo dnešní ráno. Předtím byla moje kotva, když jsem myslela, že ráno z rozpaků omdlím, teď byla živou připomínkou toho, co se tu dělo.

„Poslyš, Rascale... je hodně zvrácený, kdybych měla chuť na krev? Myslím jako hlad. Jako, že bych někoho sežrala?“ zeptala jsem se ho. Následoval jeho široký úsměv.

„Můžeš ulovit mě, budu rád, když mě zase sežereš,“ prohlásil. Já vytřeštila oči. „Teda, jestli jsem ti chutnal, protože ses k mojí otázce moc nevyjádřila,“ dodal.

„Myslela jsem člověka, Rascale. A tebe jsem zrovna nebrala jako jídlo, jestli mě chápeš. Navíc už teď máme málo jídla a peněz na jídlo, takže bych tě moc uzurpovala,“ objasnila jsem.

„Hm, chápu. A jak jsi mě teda brala, když ne jako jídlo?“ tahal ze mě, i když moc dobře znal odpověď. „A proč se pořád vyhýbáš té odpovědi na otázku, jestli jsem ti chutnal?“ pokračoval.

„Neptej se na otázky, na který znáš odpověď,“ prskla jsem a vyhoupla jsem se na linku. Rascal se na mě tak podíval, jak tam sedím, na našem místě a usmíval se, zatímco zaléval nakonec dvě kávy horkou vodou.

„Máš hlad, jo? Já taky. A fakt nemám vůbec nic proti zabíjení lidí. Otázka spíš zní, jestli ty bys to unesla. Jak moc velká démonka jsi, a jestli pak dokážeš v noci klidně spát,“ zmínil, položil konvici zpátky na podstavec a zase se ke mně přibližoval. Instinktivně jsem na něj roztáhla nohy.

On se mi podíval s úsměvem do očí a než jsem stačila mrknout, byl mezi nimi a svými dlaněmi mě hladil po stehnech. Potom se mi opřel čelem o hrudník tak, jako ráno, když se snažil popadnout dech, ale tentokrát jsem tu byla spíš já ta, která prohrávala naší pomyslnou hru.

A když jsem kolem jeho pasu obtočila svůj ocas, podíval se na mě naprosto oddaně. „Stello...“ zašeptal zase něžně moje jméno.

„Tady se někdo červená,“ rýpla jsem si. On se pousmál, chytl mě oběma rukama v pase a přitáhnul si mě k sobě tak blízko, že jsem cítila jeho teplo i přes oblečení.

„Jestli mi nedovolíš tě teď mít, tak bych si šel zakouřit,“ prohlásil, že jsem na to neměla co říct.

„Jdi,“ řekla jsem, políbila ho na tvář a stáhla z něj svůj ocas, což byla fuška, protože jsem ho kolem něj omotala pevně a bála jsem se, že jsem se zamotala.

Rascal popadl tu kávu, dal na stranu po svobodě toužícího kocoura a zavřel za sebou dveře. Oddychla jsem si. Teď jsem se mohla soustředit na to, co říkal o tom, jaká jsem démonka, a jestli bych dokázala v noci spát, kdybych řešila hlad lidskou krví a masem.

A jaká jsem démonka? Momentálně bych kromě kostí toho člověka byla schopná sežrat celého.

Rascal se posadil na obrubník u naší uličky, kde sotva za den projede nějaké auto, vyndal z jedné z mnoha kapes u svých černých kalhot krabičku s cigaretami a zapalovač a zapálil si. Řekla bych, že byla po hodně dlouhé době jeho první, protože

jsem mu říkala, že má jedinou krabičku a že už ho nechci vidět s cigaretou, a on jí akorát načínal.

Když si potáhnul po druhé a vydechl kouř, všiml si, že nad ním někdo stojí. A tak vyjel očima výš po vysokých černých botách, tmavých děravých punčochách, černé sukni s mnoha spodničkami a různými cáry látky, které z ní visely.

Potom už velmi pomalu přešel očima přes útlý pas, velká kulatá prsa správně posazená do výstřihu do V, až k obličejí, který mu byl moc dobře známý, a kvůli kterému si dával na čas, než se k němu dostane. Jako by snad doufal, že než se na ní podívá, bude zase pryč.

Černovláška s rohy pořádné démonky se na něj usmála a nadšeně mrskala ocasem. To se o něm říct nedalo, ten byl všechno jen ne nadšený, že jí vidí. „Fae...“ zašeptal, že to znělo skoro až zoufale.

„Tristane...“ zašeptala něžně a zamilovaně. Taky k tomu přidala i intenzivní a láskyplný pohled. „To už je let, co jsme se neviděli. Jsem ráda, že jsi v pořádku, ale musím ti vyčinit za to, že ses mi vyhýbal. To se přece nedělá někomu, jako jsem já. Někomu, kdo tě má tak moc rád a ještě ho okrást,“ prohlásila a vrhla se mu kolem krku div, že se nepřipálila o jeho cigaretu, ale demony oheň nepálí, takže by to spíš odneslo jen oblečení, nebo jeho vzácná cigareta, na kterou teď zcela očividně i ztratil chuť.

Rascal se podíval letmo do okna, aby se ujistil, že jsem démonku nezaregistrovala, a když usoudil, že ne, vstal, chytl jí za dlouhý, krajkovaný rukáv u jejího černého trička a zatáhnul jí za roh mezi můj a sousední dům.

Fae se nedokázala přestat culit, když jí dal tak krásně najevo, že nechce, aby se jeho přítelkyně dozvěděla, že ona vůbec existuje, natož že kdysi existovala i v jeho posteli.

Rascal si dal zapálenou cigaretu do pusy a narazil jí zády na stěnu, až si přikousla ret a lehce vzdychla. „Chceš si dát rychlovku, jsem pro. A tyhle punčocháče můžeš klidně roztrhnout, nevádí mi to,“ prohlásila, ale on protočil panenkami.

„Spát s tebou je to poslední, co bych chtěl. To už bych se radši vrátil zpátky do klece ke Carlovi,“ přiznal.

Cigareta se mu jen houpala v koutku úst, že si jí od něj Fae vzala, potáhla si a pak mu jí vrátila zpátky mezi rty.

„Ale no tak, ty jeden lháři,“ zašeptala, zatímco vydechovala kouř jemu přímo do obličej, a oběma dlaněmi mu vyjela od břišáků až k jeho hrudi, zatímco se dívala, kam mu sahá.

Rascal ztrácel trpělivost. Ale tak nějak s grácií. Čekal, až toho jeho drahá ex nechá a když se jejich pohledy střetly, Fae pomalu zamrkala. „Měla jsem strach. Potkala jsem Dizzyho a on říkal, že ses nevrátil zpátky a že tě jde hledat sem na Zem. Musí ti být jasný, že jsem musela jít taky,“ prohlásila.

„Nedělej, já vím, proč jsi tady. I proč jsem tu já. Poslalas na mě svoje lidi,“ prsknul a rozhodl se, že tu cigaretu nejdřív dokouří, než se bude muset vypořádat s Fae. Ona přikývla a usmála se na něj. On se ale neusmíval. Dokouřil tu cigaretu, hodil jí na zem a šlápnul na ní, aniž by z Fae spustil oči.

„No jo, nediv se, máš u mě vroubek. Navíc ses přimknul. A máš holku... to se mi nelíbí,“ oznámila mu. „Vůbec se mi to nelíbí,“ dodala.

On nepohnul ani koutkem. „Mě se toho nelíbí. Třeba to, že jsi tady taky. Snažila ses, nevyšlo ti to. Teď můžeš zase vypadnout,“ syknul na ní. Ale tentokrát vážně nepřijemně.

Fae se mu pořád dívala intenzivně do očí. Už se ale nesmála. „Ty ses taky dost snažil a nevyšlo ti to,“ prohlásila. Rascal si olízl rty a s úsměvem přikývl.

„Tak o to tu jde? Přišla ses mi pomstít za pomstu, která navíc ještě ani nevyšla?“ zeptal se.

„Možná,“ opáčila a potom se mu zase podívala do očí. Rascal si povzdychl.

„Vycouvej, Fae. Mezi náma je konec a jak říkáš nevyšlo to, takže technicky vzato jsem tě neokradl,“ řekl.

„Tak konec jo? Po tom, cos měl v plánu se mnou? To nevím teda. Řekla bych, že si zasloužíš přesně to, co na tebe chystám,“ dodala. On zavrtěl hlavou.

„To je nic v porovnání s tím, cos měla v plánu ty se mnou, kdybych ti nezdrhnul. Nebo teda kdyby mě nesebral Carl,“ informoval jí a ona přikývla.

„Pravda. Měl jsi štěstí v neštěstí. To ale neznamená, že teď jsi v bezpečí,“ rýpla si. Rascal mlčel. Dlouho, což jí zase aktivovalo. „Tak co? Řekneš jí o mě? Měl bys,“ prohodila a ukázala za sebe palcem.

„Proč myslíš, že bych jí o tobě měl říkat? Jsi úplně stejná minulost jako mých dalších tisíc ex,“ opáčil. Ona se zasmála a zavrtěla hlavou.

„To nejsem. A ty víš proč,“ řekla, mrkla na něj a odlepila se od zdi. Rascal jí mlčky pozoroval. Byl nesvůj. Jinak než přede mnou. „Možná bych jí to měla říct sama,“ dodala a on jí chytl hrubě pod krkem, až na chvíli ztratila dech a zase jí na tu stěnu narazil zpátky.

„Chceš mě vzrušit, Tristane?“ rýpla si. Moc dobře věděla, že je vážně naštvaný, jinak by na ní takhle hrubý nebyl, ale odmítala si přiznat, že to mezi nimi je tak, jak to je už několik dekad.

„Mám jiný choutky, Fae,“ zašeptal jí do ucha naštvane a skrze zuby.

„Bože, existuje činnost, u který nejsi tak zatraceně sexy?“ pokračovala, jako by jí vůbec nevadilo, že jí Rascal vyhrožuje smrtí.

„Nech mě být! Nech mě a mojí holku být!“ syknul a když slyšel kroky, polekal se, že bych to mohla být já, a tak jí stáhnul dolů za cihlovou zidku. Ona potlačovala smích, ale on byl fakt na nervy. A tak jí držel pevně u sebe s rukou před pusou a vypadalo to jako by jí chtěl uspat chloroformem.

A když zjistil, že to byl jen soused, oddychl si a odstrčil jí od sebe, aby zase neměla řeči, že po ní vyjel a podobně. „Ty seš tak posranej, že mě ta tvoje pozná. A proč asi? Bojíš se, že by mě zabila, kdyby se dozvěděla pravdu? Takže ty se o mě vlastně bojíš? To je tak roztomilý,“ provokovala ho.

On nad ní jen zavrtěl hlavou. „Co ode mě sakra chceš?“ syknul na ní a ona se zvedla z dřepu, narovнала si sukni a tričko i prsa. Rascal nadzvedl obočí, jako kdy už mu konečně odpoví a přestane ho bez šance svádět.

„Chci, abys byl se mnou. Aby ses ke mně vrátil. Abys jí o mě řekl a aby ses na ní vykašlal. Jak dlouho jí znáš? Dva dny? Vsadím se, že jsi jí ještě ani neošukal. Zato mě jsi šukal pořád. No tak... Tristane...“ zašeptala a chtěla se ho dotknout, ale hrubě odstrčil její ruku.

„Nesahej na mě!“ štěknul po ní tiše. „A přestaň mi tak říkat víš, že to nesnáším, teď jsem Rascal,“ objasnil. Přemýšlel, co s ní má udělat, zabít ji nechtěl, ale já bych se po něm mohla jít podívat, a to by mi asi nevysvětlil. Ne tak, jak by si přál.

„Jmenuješ se Tristan a já ti vždycky budu říkat tvým nádherným jménem, takže se s tím smíř,“ opáčila.

„A ty se zase smíř s tím, že tě nechci. Nemiluju. Nikdy milovat nebudu. Přimknul jsem se a chodím s ní,“ objasnil.

Ona si povzdychla a jemně mu prstem přejela po rtech. Rascal jí civěl do očí a nic neříkal, ani ze sebe její ruku nesundal. „Tak víš jak moc chci já tebe,“ dodala, sundala z něj tu ruku a opřela se naproti němu zády o fasádu „mého“ domu. On jí mlčky a nešťastně zíral do očí, než se zase rozhodla otevřít pusu.

„Proto bys jí o mě měl říct. Třeba se přimkne ke mně a dáme trojku,“ navrhla a Rascal jí zpražil pohledem. Pak si přikryl obličej dlaní a povzdychl si.

„Fae, já tě prosím. Nic jí neříkej. Nic nedělej. Jdi domů. Nech nás na pokoji. A já ti dám co chceš. Cokoli,“ řekl zoufale.

Fae k němu udělala krok a prstem mu přejela po krku a hrudi. „Když to jediný, co já chci, jsi ty,“ řekla a pomalu vyjela očima k těm jeho, které jako by na ní čekaly. Její byly úplně černé a divoké touhou a jeho byly normálně světle šedé jako vždycky.

„To nejde. Přej si něco jinýho,“ zašeptal klidně, až to znělo skoro mile.

„Všechno jde, Tristane. A ta tvoje holka to pochopí. Když jí vysvětlíš, co to sakra znamená být k někomu přimknutý!“ sykla na něj, hrubě do něj strčila a mířila si to pryč. Skoro by to s ním nehnulo, kdyby byl v démonské podobě, ale teď jako člověk a bez jiskry byl slabší, a tak lehce zavrával.

Rascal si povzdychl a chvíli jí zíral na záda. Věděl, že tohle není konec a že ona ho nenechá na pokoji. A taky věděl, že nenechá na pokoji mě a že si neodpustí šanci nás dva rozeštvat. A v neposlední řadě si byl i jistý, že ho čeká přetěžká zkouška.

A bohužel tady nefungovalo pouto tak, že by zabíraly nějaké rozkazy. Už to několikrát ze zoufalství zkoušel, ale vždycky se to překroutilo v něco katastrofálního, a tak už to i přestal riskovat.

„Kde jsi byl tak dlouho?“ zeptala jsem se ho, když se konečně vrátil z venku. „Bud’ jsem ti omylem koupila teleskopický cigára, nebo jsi dal celou krabičku, ne?“ rýpala jsem do něho, ale byl nějaký divný. Tedy hlavně tím, že se snažil nebýt.

„Ne, jen jsem se ještě chtěl provětrat, abych nebyl cítit tolik kouřem, když to nemáš ráda,“ řekl, zvedl Asmodea do náruče a pomazlil ho.

„Ty jsi tak strašně slušně vychovaný démon. Možná, že jsem neudělala takovou chybu, když jsem si tě koupila za tak nekřesťanskou sumu,“ zmínila jsem a políbila jsem ho na tvář.

Rascal se tak smutně pousmál, když jsem se k němu a ke kocourovi přitulila a uvědomil si, že jsem ho právě pochválila za lež. „Skočím si do sprchy jo? Někak mám potřebu ze sebe smýt... ten hnus,“ dodal po krátké pauze.

„Hnus?“ divila jsem se a on přikývl.

„Jo ten smrad cigár mi nějak začal vadit. A taky mi není nejlíp, asi jak jsem dlouho nekouřil a tak. Jo a bereme ten byt, jak jsi říkala. Je to top. Vzal bych ho co nejdřív, aby nám ho nikdo nevyfouknul. Třeba hned zítra,“ pokračoval.

„Počkej, brzdi. Co se děje?“ zeptala jsem se ho, protože mi připadal nějaký zvláště roztěkaný. Škoda, že mu neumím číst myšlenky, teď jsem byla zvědavá. *Co jsem mu to proboha koupila za ciga?*

On se ke mně otočil a podal mi do ruky Asmodea. „Hned budu zpátky, lásko, jo?“ řekl, políbil mě na ucho a utekl do koupelny. Bral to po dvou schodech, takže než mě zarazilo to oslovení, on už byl nahoře. *Lásko? Možná už mám odpověď na mojí otázku.*

Po tom, co Kane se Zyrou zabili kupce, Carl měl problém. Velký problém. Nemohl jednoduše pokračovat v prohlídce. Nejen kvůli mrtvole, ale kvůli obavám, že by klienti mohli zjistit, že má jeho „zboží“ mnohem větší míru autonomie, než jim tvrdil.

Nakonec stejně jeden obchod uzavřel a té čtyřicátnici prodal bez problémů Vice. Nicméně zbytek musel dočasně zabavit v salóнку, svoje lidi poslat na úklid sektoru D a taky nechat vyzvědět, co se to tam kurva stalo.

Venir to vzal na sebe. Tak trochu doufal, že jeho jakožto vzácného hybrida Carl nebude chtít výrazně potrestat, a tak se zas tak důkladně od krve toho muže neočistil. A taky přiznal, že ho představa prodeje tomuhle týpkovi tak děsila, že se ho pokusil vyděsit. A že když se to stalo, neodolal a dostal hlad.

Carl si jen povzdychl. Měl v tom spoustu peněz a totálně zničený koberec, ale nakonec mu spíš jen nešly kšefty, než aby o něco vážně přišel. A bohatých úchylů, kteří mají zájem o furíky je mraky. To si taky opakoval cestou do kanclu.

Později se stavil za Venirem, Kanem a Zyrou, aby jim vynadal. A taky, aby je informoval o tom, že od teď už budou sekat latinu, jinak je opravdu strašlivě potrestá. Zyra mu řekla, že přísahá, že bude hodná na klienty, ale jen pod podmínkou, že jí prodá někomu normálnímu. Že takového úchyly, jakým byl ten tlustý, odmítá a že každého podobného zabije i kdyby jí pak za to měl zabít on sám.

Carl na tohle kývnul. Věděl, že tihle tři budou problematictí. Její další podmínka byla, že je s Kanem prodá jako pár. A že kupce pro Venira bude vybírat taky s citem. Otráveně jim všechno odkýval a odešel.

Sice to nebyla svoboda, ale alespoň si tím získali nějaký čas. Nebo respektive nám, abychom něco vymysleli. A nebudu lhát, nebylo to snadné. Rascal byl totiž trochu divný od té doby, co si dal tu vadnou cigaretu, a ještě mi své plány neukázal.

A oba jsme organizovali stěhování do toho jednopokojového prázdného bytu, k čemuž mě bůhví proč tak intenzivně tlačil. Taky jsem kvůli tomu přišla pozdě do práce.

Nechala jsem Rascalovi na kuchyňské lince nějaké peníze a běžela pracovat, zatímco on měl dnes za úkol dojít na nákup a dokázat nemožné – koupit co nejvíc kvalitního jídla za co nejmenší peněz. Zabavit sebe a Asmodea, aby nebyl frustrovaný z cizího prostředí. Vymýšlet plán, jak získat zpátky jeho jiskru a jak tu celou zoo prostě zrušit. A nakonec ještě nakoupit pár užitečných věcí. Matraci, lampičku, deku a něco pro sebe, co jako muž potřebuje. A třeba mě i nějak překvapit.

Rascal ale nebyl jediný, kdo se choval zvláštně. Byla to i Fae, která byla beznadějně zamilovaná do někoho, kdo o ní už neměl zájem. Jenomže ona byla jiná než ostatní. Byla citlivá a trpěla mixem různých mentálních poruch, kvůli kterým

často slýchala od svého okolí, že je hysterická, precitlivělá, pošahaná, labilní, nebo narušená.

Podle Dizzyho je Fae jen trochu šílená, ale podle Rascala je nebezpečná sociopatka s hraniční poruchou osobnosti. Ale byla krásná. A hádám, že proto si s ní Rascal kdysi v první řadě vůbec začal. A nejspíš o její poruše osobnosti předtím nevěděl.

Nicméně, Rascala už i její krása nechávala chladným a ne proto, že už si jí užil do sytosti, nebo proto, že se přimknul ke mně, ale proto, že ho ta démonka děsila k smrti svojí nevyzpytatelností a tím, že absolutně nikdy nevěděl, co udělá. A číst jí myšlenky? Nejhorší místo plné chaosu, které kdy v životě navštívil – její hlava.

V době, kdy měl ještě růžové brýle, byl zaláskovaný do téhle nadpřirozeně krásné démonky a byl schopný pro ní dělat první poslední, tak udělal něco, po čem bohužel pro oba, do toho Fae spadla tak tvrdě, že ten pád pocítil a dodnes pociťuje i on. Protože k jejich smůle on je mužem velkých gest a když má někoho rád, je to vidět a cítit.

No a Dizzy byl taky trochu mimo. A mohla za to moje kamarádka Nora. Od té doby se ještě neviděli, ale psali si. Hodně. Dokonce i flirtovali. A Noře se líbil, ale byl v tom háček. Simon. Sice se rozešli, ale nebyla si jistá, jestli by se měla vrhat na týpka, co o něm ví, že je démon.

Nedivím se jí. Teď zpětně si říkám, jaké jsem měla neuvěřitelné štěstí, že je Rascal Rascal a ne třeba někdo jako Carl, nebo ten slizký týpek, co ho Kane se Zyrrou sežrali. Ale Dizzy je Rascalův nejlepší kámoš, a předpokládám, že by se nepřátelil jen tak s někým. I když všechny jeho ex taky neznám a jedna je vyšinutá ažaž.

Rascal stál v prázdném bytě, kde kromě kočky, kočičího záchůdku, páru misek na granule a vodu a škrabadla nic nebylo. Byla tam tedy lednice a sporák, ale to bylo všechno.

„Mám hlad, kámo. A naše panička bude mít taky hlad, až se vrátí z práce, takže jí překvapíme... ty tu buď zatím hodnej a hlavně nic neškrábej, nebo toho týpka budu muset sežrat, aby nás nevyhodil. I když... to bych mohl udělat rovnou, aspoň by Stella nemusela platit nájem,“ spekoval nahlas, zatímco Asmodeus na něj koukal nahoru těma svýma zelenýma očima jako by přesně věděl, o čem Rascal mluví. A myslím, že ten by mu pomohl ho ulovit.

Potom popadl klíče z linky, kam je položil pronajímatel po podepsání smlouvy, než odešel. Strčil je do jedné z kapes u svých černých plátěných kalhot ve vojenském stylu, rozloučil se s Asmodeem a šel na nákup.

Cestou na metro přes mobil vybral a objednal matraci, kterou měli přivést ještě dneska do pár hodin. Možná dřív, než dorazím domů, a u zbytku mu stačily jen ruce. No a ještě, než se rozhodl, že si zaplní ruce na několik hodin, přemýšlel o tom, že se nají.

Většina démonů a démonek přemýšlí nad jídlem až moc. Hrají si s ním, loví ho, nahánějí ho, vybírají si, jestli to bude sexy kočka, nebo sexy týpek, jestli ho zabijí, nebo si jen cucnou krve ze žíly. Nebo, jestli si kousnou i do masa, nebo sní duši. Ale Rascal ne.

Být démon s jiskrou znamenalo mít nekonečné množství nejrůznějších možností, jak si užít zábavu, vzrušení, sex i jídlo. A obecně celý život. Ale já byla víc člověk a neměla jsem ani nejmenšího tucha o tom, co to vlastně být démon znamená. A Rascal mě to všechno chtěl naučit, ale k naší smůle jsme měli pořád moc práce.

Já přemýšlela, jaký typ demonky jsem. I jsem mu to řekla. Řekla jsem mu, že nemám problém spát po tom, co někoho sežeru, ale musí to být nějaký hajzl, ne dobrý člověk, co má malé děti a podobně.

Rascalovi to bylo jedno, protože lidi jsou pro něj jakožto pro démona jen jídlo a on tyhle emoce dokázal vypnout a když měl hlad, nikdy je do toho netahal, ale kvůli mně slíbil, že se bude při krmení na Zemi krotit. A že nám oběma bude vybírat dostatečně chutný jídlo, nebo mě zase vezme do té neřestné restaurace, kde jsme si užili vážně vášnivý moment a nevím na čí účet.

A tak Rascal využil toho, že je svobodný, má čas, to do list a nejlepšího kamaráda na Zemi, co zcela určitě nemá do čeho píchnout. A i když s ním bydlela Fae, rozhodl se, že se nebude držet zpátky a zavolal mu.

„Stealere...“ ozval se překvapeně a Rascal se pousmál. Kolikrát, že mu musí opakovat, že si říká Rascal?

„Rascal. Copak děláme? Nespíme, že ne? Zdá se mi to, nebo jsem tě vzbudil?“ rýpal do něj.

Dizzy se zasmál a přikývl. „No jo. Potřebuješ něco, Rasi?“ zeptal se. Rascal vyprsknul smíchy.

„Rasi? Už začínám mít vážně až moc jmen a přezdívek. Hele, jsem zaúkolovanej od paničky a potřeboval bych trochu pomoci s nákupama. Ale ne nic šílenýho. Taký bych s tebou chtěl strávit trochu času, protože bůhví, kdy budu moct pak zase ven. A šel bych si zalovit, co ty na to?“ navrhnul.

„Dobře. A už máš plán?“ vyzvídal.

„Mám. Povím ti ho pak. A prokaž mi laskavost a nemluv o mě před Fae. Neříkej jí, kde jsme byli, co jsme dělali. Kde bydlím, nic, jo? Díky,“ dodal ještě, když se akorát Dizzy chystal otevřít pusu a zeptat se ho, jestli jí nemůže vzít s sebou, že je hladová.

„Co ti provedla? Byla moc nadšená, že tě vidí?“ zasmál se, ale Rascal se nesmál. O tom, jak to spolu mají nikdo nevěděl. A o tom, jak je Fae šílená věděl jen Rascal, protože ona se před ostatními víc hlídala.

„Tak nějak. Slib mi to,“ naléhal.

„Jo, jo, neboj se, slibuju. A ty mi nějak pomoz dostat tu blondýnku. Simon už mi nestojí v cestě, ale stejně tam furt je,“ stěžoval si. Rascal se zasmál a zavrtěl nad ním hlavou.

„Jsi démon, Dizzy, nepotřebuješ návod, abys sbalil lidskou holku. Ukaž jí svoje figle a máš jí. Tak jo, hele sejdeme se tak za půl hodiny v nákupáku? U toho stánku s hotdogama, jo? Tam to mám kousek, bydlíme teď za rohem,“ zmínil a Dizzy přikývl. Pak se rozloučili.

„To byl Stealer?“ zeptala se Dizzyho Fae, která měla uši jako netopýr, vždycky když mu někdo telefonoval. Dizzy si vzpomněl na to, co mu slíbil a tak, ale přikývl.

„Jo, jo. Stealer. Hele, co jste si vy dva udělali? Proč se ti vyhýbá?“ zeptal se, ale Fae pokrčila rameny.

„Co já vím, tak nic. O ničem nevím. On se asi bojí, že by na mě ta jeho žárlila nebo tak něco,“ opáčila. Na to nereagoval. „A kam jdete?“ vyzvídala ještě.

„Jenom tak ven, na nákupy a tak. Teď když se přestěhoval, tak bude potřebovat další ruce navíc,“ zmínil a ona přikývla, a tak rozpačitě dotčeně se usmála.

„Bych mohla pomoci,“ navrhla, ale Dizzy zavrtěl hlavou. A nebylo to jen proto, že to Rascal nechtěl, ale proto, že s ním taky chtěl strávit nějaký čas o samotě.

„Ty si tady sedni, Fae, udělej si pohodičku a my dva si zalovíme večer, jo?“ chlácholil jí, ale to jí nestačilo. Ne když věděla, že je její miláček někde poblíž a ona za ním nemůže. A jediný její kamarád byl zrovna ten, se kterým bydlela.

„Dobře, budu tu hodná sprádat svoje ďábelský plány a snít o něčem, co se s dostatkem úsilí jednou splní,“ prohlásila, až to Dizzyho zaskočilo. Ale jen nad ní zavrtěl hlavou a pousmál se.

„Jasně. Tak to si užij zábavu, podivínko. A já ti přinesu něco z obchodu,“ dodal, popadl mikinu, nazul si boty a vyrazil. Jenže Fae všechno, co řekla, myslela doslova. A tak když Dizzy odešel na sraz s Rascalem, ona po chvíli taky odcházela z bytu, a tentokrát ne, aby sledovala svojí životní lásku, ale mě.

Já jsem ošetřila pár zvířátek a dost často se dívala na hodiny, kolik mi ještě zbývá do konce směny a do začátku té temné s Carlem. V tom mi přišla zpráva od Carla, která mi zase nahnala husí kůže.

Carl: Jak sis užila víkend s Rascalem? Těšíš se na mě? Něco mi říká, že po tom, co se mezi námi odehrálo posledně, asi moc ne, co? To mě upřímně mrzí. Omlouvám se ti, že jsem se neovládl. Měl jsem obavy o svůj nejcennější majetek. Slibuju, že se budu krotit. Už se to nikdy nestane.

Odpověděla jsem mu otázkou, kolik raněných na dnešek přiveze a do kolika to dneska vidí, že bych ráda šla dřív domů, protože mi stěhování dost vyplácalo životní energii. A navíc jsem už od doby, co ho znám pořádně ani nejedla.

Carl: Raněný nemám, ale potřeboval bych nějaký utlumovák, nebo třeba antidepresiva, protože Kane, Zyra a Onyx (ten tigrinian) fakt strašně zlobí. Nažrali se na jednom z mých klientů.

Jeho zpráva mě upřímně šokovala. To není dobrý. Měli bychom s Rascalem už něco podniknout, protože při představě, že se to zvrtné ještě jednou, Carl nebude mít slitování.

Akorát jsem se mu chystala odepsat, když mi zavolal. Povzdychla jsem si vyčerpaně i otráveně a pak jsem mu to zvedla. „Ahoj,“ začala jsem jako bych zdravila kamaráda a ne jeho.

„Odpovídáš mi osekaně a já mám náladu na drby, tak jsem se rozhodl, že ti raději zavolám. Ptal jsem se na Rascula. Užili jste si víkend? Už něco bylo?“ vyzvídal. Už jsem viděla ten jeho pokoutný úsměv. *Co mu na to mám sakra říct? Jo, nechala jsem se od něj ojet na kuchyňský lince, protože jsem to nevydržela dýl jak dva dny? Radši ne. Co mu je do toho?*

„To se každého klienta vyptáváš na to, jak si užívá se svojí hračkou?“ rýpla jsem si a on se zasmál a přikývl.

„Fér,“ řekl a pak bylo chvíli ticho. „Takže hádám, že jo. A mám radost za tebe. Hřeje mě u srdce, že si mí klienti užívají moje zboží a že nemusím řešit reklamace,“ zažertoval, ale mě to k smíchu nepřišlo. Spíš jsem měla chuť se ho zeptat, jestli vážně věří tomu, že má nějaké srdce, ale to jsem raději polkla. Přece jenom na mě posledně vytáhl zbraň, neměla bych to s tou jízlivostí přehánět.

„Tak co? Napíšeš mi nějaký utlumovák a antidepresiva?“ zeptal se.

„Víš, že to je trochu problematický,“ vysvětlila jsem. „Antidepresiva i různé sedativa se zvířatům předepisují. Jenže jak to mám vykázat? Tvoje zvířata jsou oficiálně neexistující a neregistrovaná. Nemůžu do systému napsat, že jsem předepsala léky obří pumě, která podle všech dostupných záznamů ani neexistuje,“ objasnila jsem.

„Napiš to na mého psa,“ odpověděl jednoznačně.

„Na Démona? A kde je mu vůbec konec? Nechal sis ho? Nebo co se s ním stalo?“ vyzvíдалa jsem.

„Nechal. Co by se s ním mělo dít? Zvířata mám rád, snad sis nemyslela, že jsem se ho zbavil?“ prsknul na mě.

„Popravdě jsem si myslela, že jsi to byl ty, kdo ho tak vykuchal před vstupem do mé ordinace, ale jestli ne, tak pardón, že jsem ti křivdila, milovníku zvířat,“ rýpla jsem si a pak jsem měla chuť si za tu drzost dát facku. *Ne vážně, Stello, brzdi...*

Carl se zasmál, ale už mu docházela trpělivost. Nedivím se, občas jsem byla vážně na ránu. „Napiš mi něco na akutní uklidnění, ano? Na Démona. Vyzvednu to a dneska se nemusíme vidět. Napiš to a máš pro dnešek padla,“ řekl a zavěsil.

Trochu se mi ulevilo, že nemusím řešit Carla alespoň pro dnešek, a tak jsem napsala pro jeho psa Trazodon, poslala mu to e-receptem. Do SMS jsem mu napsala dávkování na váhu, aby to neposral a potom došla pro dalšího pacienta.

„Pojďte další,“ zavolala jsem do čekárny a otevřela dveře pro... démonku. Zarazila jsem se. Přes její přelud jsem viděla ocas i rohy. Tohle mohli vidět jen démoni. Šokovalo mě to. I to, že mě vidí taky.

„Zdravím, jsem tady kvůli pískomilovi,“ sdělila mi a vyndala drobného tvorečka z malé přepravky. Vzala jsem si ho od ní a spěšně si ho prohlédla. Vypadal úplně normálně. Byl šedo-hnědý, měl krásné, velké černé oči a mohlo mu být maximálně půl roku.

Vzhledla jsem k ní. „Co s ním není v pořádku?“ zeptala jsem se jí a nejspíš jsem jí vyrušila v tom, jak si mě přeměřovala pohledem. Asi jako by mnou chtěla nakrmit svého hada. Takhle na mě působila.

„Zdál se mi nějaký divný. Koupila jsem si ho před pár dny a pořád píská a zdá se mi nesvůj,“ objasnila. Přikývla jsem.

„Aha a má u vás v kleci nějaké další vrstevníky, nebo máte jen tohoto jednoho?“ vyzyvala jsem.

„Jen tohotohle,“ odpověděla.

„To je možná ten problém. Pískomilové jsou hodně společenští. Neměli by být sami, takže bych mu co nejdřív pořídila parťáka. Nejspíš mu je smutno a trápí se. A pokud možno ještě z té stejné várky, ze které pochází,“ vysvětlila jsem jí a vrátila pískomila zpátky do přepravky.

„To jsem netušila. Dobře, pořídím mu kamaráda. Děkuju za pomoc,“ odpověděla a usmála se na mě, že po mě přejela husí kůže. Byla divná. Byla vážně divná. A fakt doufám, že umí jako Rascal číst myšlenky.

„Není zač. Jen se dívám, že vás na to ve zverimexu, nebo kde jste ho koupila, neupozornili. Protože tohle je fakt začátečnická chovatelská chyba,“ dodala jsem.

„Vyřídím si to s nimi, za to, že ohrozili mého miláčka. Nemělo by se podceňovat takové pouto, mohl by pak zemřít žalem,“ dodala a zírala mi do očí, jako by mi tím snad chtěla něco říct.

„Jasně,“ zašeptala jsem rozpačitě. „Chcete si u mě udělat kartu pro pískomila, kdyby něco?“ zeptala jsem se a ona přikývla. „Paráda, tak vaše jméno a příjmení, adresu a prosím i jméno toho pískomila.“ Posadila jsem se k počítači, rozklikla elektronickou kartotéku a čekala jsem až začne.

„Fae Morwen Vesper. 777 Meadow Lane, Fairview. A pískomil se jmenuje Tristan,“ sdělila mi a dívala se na mě. „Měla bych mu pořídít samičku, nebo samečka?“ zeptala se a já pokrčila rameny.

„To je na vás. Pokud chcete hodně malých přírůstků, tak samičku. Pokud radši ne, tak samečka,“ opáčila jsem téměř nezaujatě. Ona se pousmála a přikývla.

„Je mi to jasný, když Tristan bude poblíž samičky budou šoustat jako šílení,“ dodala a zasmála se.

„Nejspíš,“ odpověděla jsem, usmála se na ní trochu přiškrceně a šla jí vyprovodit ke dveřím. Ona se ke mně ještě otočila a podala mi ruku.

„Ráda jsem vás poznala, Stello,“ dodala, ještě se na mě tak podívala a odešla.

Přišla jsem domů asi v šest a byla jsem unavená a hladová, a tak trochu pořád otřesená z toho, že jsem potkala démonku, a ještě ke všemu takovou děsivě zvláštní.

Rascal už mě očekával a byl v dobré náladě. Stihnul všechno, co dneska stihnout chtěl. Nakoupit, pobavit se, najíst se, všechno připravit, i lenošit.

Otevřela jsem dveře a překvapilo mě, že z nich hned nevyběhl Asmodeus. Místo toho ležel na škrabadle v rohu a chrápal.

Hned jsem si všimla změn v tom prázdném bytě, který jsem ráno opouštěla. Přímo naproti dveřím byla matrace, povlečené peřiny a Rascal v šedých tepláčkách, bez trička a na hlavě měl tu jesterskou čepici.

„Ahoj, paničko,“ pozdravil mě a začal tak smyslně mrskat ocasem, že tím hned upoutal mou pozornost. „Už jsem se tě nemohl dočkat,“ dodal. Já za sebou zavřela dveře do chodby a na chvíli jsem ztratila slova.

Nevěděla jsem, jestli mám být vděčná za to, že nemusím nic řešit a on všechno zařídil, nebo vzrušená, když byl polonahý v posteli s tou pitomou čepicí a sváděl mě. Úplně jsem zapomněla na dnešní divný den v práci a na to, že jsem ho chtěla mučit touhou. I sebe, a to několik dní.

„Rascale...“ zašeptala jsem malinko rozpačitě, ale vzrušeně. On ze mě pořád nespustil oči. Položila jsem tašku na zem u dveří, rychle jsem si zula boty, sundala kabát a přišla k němu.

„Stello?“ odpověděl, kleknul si na matraci, políbil mě a začal mi sundávat oblečení. „To abys nám nezašpinila postýlku všedním oblečením,“ zašeptal s úsměvem do mých rtů. Já jsem mu pomohla, stáhla jsem ze sebe tričko i sukni a vlezla jsem tam za ním. On si sedl ke kraji, opřel se zády o zeď, a než jsem mu vylezla na klín, mlsně si mě prohlížel.

„Chtěla jsem tě mučit,“ zmínila jsem mezi polibky. On se pousmál.

„Mučit mě můžeš později. Až sama nebudeš zmučená. Teď mě hezky nech tě rozmazlovat, má paní,“ šeptal, chytl mě za boky a tlačil mě blíž k sobě. „Nebo mě muč u toho,“ dodal.

Pousmála jsem se a nedočkavě mu strčila jazyk do pusy. Chvíli jsme se líbali. A já nevěděla, jestli mám větší hlad, chuť, nebo žízeň. „Udělej ze sebe démona,“ vypadlo ze mě nadřazeně mezi polibky, že to znělo jako zoufalý vzdech. On se pozastavil a na chvíli mě přestal líbat.

„Cože?“ zašeptal překvapeně a pobaveně mojí žádostí.

„Slyšels mě, chtěla bych tě jako démona,“ zopakovala jsem, obě dlaně jsem mu položila na hrud' a zatlačila na něj, aby se zase hezky opřel.

Rolníčky na jeho čepici zacinkaly, když se tak stalo a on se uchechtl. „To nechceš,“ prohlásil suverénně, ale já na něj tak koukala jako že chci. „Neblni, Stello, jako démon jsem moc velkej, mohlo by tě to bolet,“ objasnil rozumně a bez náznaku legrace.

„Mohla bych tě alespoň vidět?“ škemrala jsem.

„To si necháme na jindy, ano? Taky bych tě rád u toho viděl, věř mi, ale zatím jsme neměli čas si s našimi formami hrát a na to nejlepší je třeba si počkat,“ zmínil a znovu mě políbil. Chtěl mě od mého chlípného nápadu odradit tím, že mě rozptýlí.

Vyjela jsem mu nehty po bocích nahoru až k podpaží, potom zase dolů k břišákům a sjela jsem ještě níž až ke gumě od tepláků. Jeho břicho se stáhlo. Úplně se pod mými prsty prohnul a začal se smát.

Podívala jsem se na něj, jak se může v tak vážný a svůdný moment smát, ale když jsem mu znovu přejela prsty po tom místě, začal se regulérně hihňat. „Bože, to šimrá,“ stěžoval si.

Zírala jsem na něj úplně omámeně. Na jeho rty, ohryzek i jsem si v hlavě přehrávala ten sexy zvuk, který u toho vyprodukoval. „Jsi sladkej, když se takhle směješ. Je to fakt kontrast k tomu, jak působíš drsně,“ sdělila jsem mu a zase hladově zaútočila na jeho rty.

Po pár mlasknutích našich rtů, jsem se mu přitiskla svým středem o jeho a tiše mu vzdychla do ucha, když jsem se po jeho tvrdosti sklouzla dolů, vyrazil ze sebe takový zaskočený výdech. Ale to bylo nic v porovnání s tím, který udělal, když jsem mu omotala svůj ocas kolem krku a přitáhla si ho blíž ke svým rtům. Tak nádherně zasténal a usmál se, že jsem na chvíli ztratila kontakt se světem.

„Řekl sis o to, Rascale,“ oznámila jsem mu.

„Ano? O co?“ opáčil, aniž by ze mě spustil oči, přikouzl si spodní ret a netrpělivě čekal, co s ním udělám. Měla jsem spoustu různých představ, když jsem cítila, jak je pode mnou tvrdý.

„O to, že dneska budeš moje sexuální hračka. A pěkně poslušná sexuální hračka,“ objasnila jsem.

„Jo. Jo. Jsem. Teda chci říct budu...“ zašeptal vzrušeně. „Vem si mě, hraj si se mnou, udělej se o mě, dělej si se mnou co chceš,“ pokračoval.

„Ježiši, Rascale, takhle se mnou nemluv, nebo se neovládnu, protože umírám hladu, žízni a touhou po tobě a tvojí krvi, která mimochodem chutná dokonale,“ prohlásila jsem a zakousla jsem se mu do krku tak, že jestli chtěl ještě něco říct, tak se mu ta slova rozplynula na jazyku.

Dal hlavu do záklonu, zavřel oči a pootevřel ústa. Nevím, jestli ho to víc bolelo, nebo se mu to líbilo, ale znělo to rajcovně. „Mmm... Stello... sakra, ty mi dáváš zabrat,“ šeptal.

Na chvílku jsem přestala pít, podívala jsem se na něj nadržene a ještě neuspokojeně a se rty úplně od krve. Oči jsem měla tak rudé, že jsem přes ně i viděla rudě a špičáky tak vystrčené, že jsem si připadala spíš jako nějaký vlkodlak.

On se na mě tak odevzdaně koukal, lehce mě pohladil palcem po rtech a pak si mě k sobě přitáhl, aby mě políbil. Chlapi, se kterými jsem spávala, byli všichni tak jednotvární. Tak egoističtí, že by nedovolili, abych si sex opravdu užila po svém. Nejspíš by je nějak znehodnotilo, kdyby měla žena navrch. Kdyby si s nimi na chvíli pohrála.

Ale Rascal... Ten si tenhle druh mučení podle mě užíval stejně jako já. A nejspíš uměl být pěkně dominantní, když jsem chtěla. Jenže když jsem nechtěla, dokázal se přizpůsobit. Dokonce si to užíval.

Protože on měl svoje ego pod kontrolou. Nemusel si dokazovat, že je chlap tím, že mě bude za každou cenu ovládat. A já se vedle něj nemusela bát, že se v tomhle divokém okamžiku někam vytratí respekt mezi námi. Spíš naopak. Respektovala jsem ho teď ještě víc. A myslím, že on mě taky.

„Jako démonka jsi strašně sexy, prcku. Začínám na tebe být pyšnej,“ prohlásil, do mých rtů, potom si je olízl od své krve. Líbilo se mi, že se nebál ochutnat svojí krev z mých rtů. Přišlo mi to živočišný a vzrušující.

Celý mi přišel sexy a živočišný... vzrušoval mě na něm každý centimetr jeho sluncem políbené kůže. Sjela jsem rukama po jeho těle, opatrně, abych ho nešimrala. Rty jsem vyplňovala místa, kde se mé ruce zrovna nenacházely a sem tam jsem ho zlehka olízla.

Rascal mě při tom vzrušeně, ale s jistou obavou v očích pozoroval. Moje ostré špičáky jako břitvy totiž klouzaly po jeho vypracovaném, dokonale pevném těle. Stačilo by jen trochu zatlačit a roztrhla bych mu kůži jako nic. Sice se umí rychle hojit, ale nemuselo by to být příjemné a taky by mu tam nějakou dobu zůstaly modřiny.

A když jsem se blížila ještě níž, až ke gumě od jeho tepláků, zadržel dech. Na chvílku se zarazil. Ani se nehnul, nic nedělal, nic neříkal, jen měl ruce nad mou hlavou, jako by se chystal mi do vlasů zabořit prsty a přitáhnout si jí tak do klína, ale něco si uvědomil a já taky – když to udělám, dám mu tím najevo, co k němu cítím.

Pochopil to. A když mě u toho tak smyslně hladil palcem po rtech, říkal mi tím taky úplně všechno. A já mu chtěla odpovédět.

O deset sekund později jsem mu stahovala tepláky níž, a on úplně odevzdaně a plný očekávání zaklonil hlavu, zavřel oči a čekal, jestli to fakt udělám, nebo ne a zhluboka dýchal.

Začala jsem zlehka špičkou jazyka. Rascal se pode mnou celý zachvěl. Potom jsem přidala ruku a zaslechla jeho tichý výdech. Mrkla jsem nahoru. Měl zavřené oči a pootevřené rty. Vzápětí jsem ucítila jeho prsty ve svých vlasech. Jemně mě jimi hladil a nepatrně vedl, jako by mě beze slov prosil, abych nepřestávala.

„Věříš mi?“ zeptala jsem se ho, než jsem se posunula dál. Přece jenom jsem měla docela ostré špičáky a žíznila jsem po něm. A to, že jsem se dokázala ovládat, ještě neznamenal, že riziko zmizelo.

Normálně by řekl nejspíš něco jako: „Tobě věřím. Těm zubům už o něco míň.“ Ale vzhledem k tomu, že to fakt chtěl, tak se jen usmál. „Věřím ti, prcku,“ zašeptal a bez jediného zaváhání přikývl. Ta důvěra mě zasáhla víc, než jsem čekala. A najednou jsem nepochybovala ani já. A tak jsem se mu natěšeně zabořila do klína.

„Oh... ano... takhle, lásko. Přesně takhle,“ šeptal roztouženě a lehce mi zaťal nehty do boku. Jen jsem se pousmála předtím, než jsem ho zase ochutnala. Chtěla jsem pro něj být v tomhle nezapomenutelná a nejlepší, tak jsem se opravdu hodně snažila.

Rascal se pode mnou začal svíjet a já z něj najednou dostávala jeden hlasitý sten za druhým. A když jsem zaslechla, jak mezi přerývanými nádechy vyslovil moje jméno, projel mnou zvláštní pocit hrlosti. Asi jsem to dělala dobře. A to tak moc, že během pěti dalších sekund už lapal po dechu.

„Bože, Stello... já už...“ vydechl roztřeseně a v půlce věty zaklonil hlavu tak moc, že by byl snad schopný do té zdi udělat díru. Položila jsem mu levou dlaň na břicho a s tichým úsměvem si užívala, jak se mi pod rukama úplně poddává. „Ježiši... jo...“ vykřiknul ještě.

A když jsem se po tom na něj znovu podívala, ještě pořád měl zavřené oči. Hrudník se mu rychle zvedal a celým tělem mu doznívalo příjemné chvění. Prsty, kterými mi před chvílí jemně hladil vlasy, mi v nich teď jen bezvládně spočívaly. Na rtech se mu pomalu objevil ten nejspokojenější úsměv, jaký jsem u něj kdy viděla a úlevně se zasmál.

Vypadal, jako by právě dostal přesně to, o co si celou dobu říkal. A možná ještě něco navíc.

„Víš, že mě tou tvojí pusinkou jednou úplně zničíš, vid’?“ vydechl, usmál se na mě a zase mi palcem přešel po rtech. „Hodná holka,“ zašeptal, zatímco si mě tak prohlížel.

Zrudla jsem a chvíli na něj jen zírala. Věděl přesně, co se mnou ta dvě slova udělala, a podle toho samolibého úsměvu si to náramně užíval. Nehodlala jsem mu ale dát to zadostiučinění.

„Myslela jsem, že démoni se jen tak zničit nedají,“ opáčila jsem suše a mezitím si omotala hebký konec jeho ocasu kolem zápěstí. On se podíval na to, co dělám, a usmál se.

„Taky jsem si to myslel,“ řekl. „Mimochodem,“ ozval se Rascal po chvilce ticha a koutky rtů mu zacukaly. „Neměla jsi náhodou mě dneska nechat rozmazlovat tebe?“ zeptal se.

Podívala jsem se na něj. Ležel pode mnou, pořád trochu zadýchaný a s tím spokojeným výrazem, který mi dával jasně najevo, že jsem se o sex ošidila sama, když jsem to s ním dotáhla až do konce.

„No jo...“ došlo mi a skousla jsem si ret. „Ty jsi měl původně rozmazlovat mě,“ zopakovala jsem.

„Přesně tak,“ přikývl a v očích se mu znovu objevil ten pobavený výraz.

„Promiň,“ zašeptala jsem, on se usmál a zvedl obočí.

„Za co přesně se mi omlouváš? Že jsem si to užil?“ zeptal se pobaveně.

„Že jsem ti překazila tvoje plány. Je mi jasné, že ses snažil a já ti to zkazila. Třeba příště už nebudeš chtít...“ začala jsem, ale přerušil mě.

„Stello, podívej se na mě,“ řekl a já poslechla a podívala se mu do očí. „Vypadám snad, že si stěžuju? Vůbec nic jsi nezkazila. A rozhodně to neznamená, že příště už nebudu chtít. Naopak.“ Na rtech se mu objevil pobavený úsměv. „Musím ti to vynahradit. Všechno,“ řekl a na chvíli se odmlčel.

„A jestli chceš... můžu začít hned. Nebo snad chceš, abych si svůj plán schoval na jindy?“ vyzvídal.

„Chci tebe, takže si dáme pauzu,“ oznámila jsem mu a on se pousmál a přikývl.

„Dobře,“ řekl.

„Taky chci být ještě chvíli hladová, aby to pak stálo za to,“ zmínila jsem a políbila jsem ho letmo na břicho, než jsem vstala z matrace. „Ale aby bylo jasno, maso bych si dala. Nepůjdeme lovit?“ navrhla jsem.

Jeho úsměv mě překvapil. Byl zajímavý, a ještě se mu tak zalesklo v očích. „Tak to jsi mě právě potěšila po druhý,“ zmínil a pinknul mi prstem do nosu.

Nora seděla na lavičce vedle Simona, kolem chodili lidi a bylo chladno, ale oba mlčeli. Než Nora prolomila ledy. „Je to trochu divný, že jsme se před pár dny rozešli a teď tu sedíme spolu a mlčíme,“ zmínila.

Simon se podíval před sebe. Na protější straně ulice zrovna projížděla nějaká barevná dodávka a její světla na okamžik přeběhla přes jejich tváře. Chvilí jí sledoval, než se zase ztratila mezi domy.

„Taky mi to přijde trochu divný,“ opáčil. Nora si přitáhla ruce blíž k tělu a schovala prsty do rukávů kabátu. Byla jí zima, ale nechtěla to říkat. Vlastně ani nevěděla, proč ho sem vůbec vytáhla. Možná proto, že se jí stýskalo.

„A proč jsi teda přišel?“ zeptala se a otočila k němu hlavu. Simon jen pokrčil rameny.

„Protože jsi mi napsala,“ odpověděl. Ale řekl to suše, což se Nora nelíbilo.

„To není odpověď,“ poznamenala nakonec.

„Je,“ řekl.

„Není,“ dohadovala se s ním.

„Noro,“ oslovil jí a konečně se k ní otočil. „Kdybych nechtěl přijít, tak nepřijdu,“ objasnil.

Nora si povzddechla a zakroutila hlavou. Vytáhla z kapsy mobil, bezmyšlenkovitě rozsvítila displej a zase ho okamžitě zhasla. Neměla tam nic, co by potřebovala vidět. Jen se potřebovala na něco dívat, aby nemusela koukat na něj.

„Tak co mi řekneš?“ zeptal se.

„Že tě miluju,“ odpověděla jako by o nic nešlo, ale ani na chvilku se na něj u toho nepodívala. Zato on se podíval na ní. A to dost šokovaně. Za celou dobu, co spolu chodili si to neřekli a teď pár dní po rozchodu to z ní vypadne jako by vůbec o nic nešlo.

„A co Dizzy?“ vyptával se. Ona protočila panenkami. Právě mu poprvé řekla, že ho miluje a on se ptá na jiného týpka?

„Co je s ním?“ opáčila.

„Líbí se ti,“ řekl jako by jí to musel připomenout.

„No a?“ sykla na něj a potlačila chuť zavrtět nad ním hlavou. Jako vážně, co je tohle jako za debatu?

„Nevím, jak s tebou mám mluvit. Vůbec ti nerozumím,“ přiznal po další chvilce ticha a poškrábal se rozpačitě ve vlasech. Nora si povzdychla, už z toho, jaký je mezi nimi problém v komunikaci byla unavená a nechtěla mě do toho zase tahat jako tlumočníka.

„Čemu nerozumíš na tom, že tě kurva miluju?“ vypálila ze sebe skoro zuřivě a podívala se mu našťavaně do očí.

„Tomu jsem rozuměl. Ale neříkej to,“ zašeptal zničeně skoro jako by ho ta dvě slova úplně mučila. Nora na něj nevěřicně zírala.

„Stačí mi říct, že to necítíš stejně. Nebo třeba, že jo. To je všechno, co od tebe chci slyšet,“ objasnila.

Simon si dával na čas. Miloval jí, ale nechtěl s ní chodit, ani žít. Chtěl jí zpátky jako kamarádku. A to ze dvou důvodů. První byl ten, že nevěřil tomu, že by to mezi nimi mělo vydržet bůhví jak dlouho, protože za druhé, věřil, že Dizzy je pro ní mnohem vhodnější partie. Ale věděl, že ať už řekne cokoli, jejich přátelství zcela určitě na nějakou dobu skončí, ne-li úplně.

„Mám tě rád, ale nemiluju tě,“ zašeptal. To bylo asi to nejtěžší, co ze sebe kdy vypravil. A taky snad prvně, kdy jí lhal. Ale jen proto, aby byla šťastná. S ním by byla možná chvíli, ale potom by se trápila, jak je vlastně suchý a že s ním není žádná zábava a že si jí moc nevšímá, protože se chce učit a podobně.

Noře se zalily oči slzami. „Díky za upřímnost,“ řekla, zvedla se z lavičky a odešla. Simon si povzdychl. Mrzelo ho, že jí teď nemůže jako správný přítel a kamarád utěšit a že jí pouští z dohledu v tomhle stavu, ale nemohl s tím nic dělat, když on byl zdrojem jejího smutku.

Dizzy dorazil domů po dlouhém dni, kdy nejdřív byl s Rascalem a potom se šel zničit do posilovny.

Fae už na něj čekala doma. Nebyla sama, dokonce mu sehnala i večeři. On se polekal, když si všimnul už při vstupu do obývacího pokoje, že mu na gauči vypnutě sedí dva lidi. Oba Fae omámila svými kouzly.

„Už jsem se bála, že ses vypařil,“ prohlásila a vyskočila z gauče. „Nechtěla jsem, aby tu vystydli, tak jsem čekala, ale umírám hlad,“ dodala, jednoho chytla za mikinu, přitáhla si ho hrubě k sobě a zakousla se mu do krku. Ne jako já Rascalovi, ale tak, že to šlo i s masem.

Týpek sebou ani nehnul, protože byl očarováný a totálně v nějakém limbu a Dizzy už ani nebyl zaskočený tím, jak Fae dokáže být surová, když má hlad. „Ještě, že jsi pod ně dala igelit, protože se mi zrovna nechce řešit krev,“ prohlásil a přitáhl si k sobě dalšího zmámeného člověka. Na něj byl ale něžnější, jen se z něj trochu napil, odčaroval ten jeho vypnutý stav a pustil ho ven.

Fae se pousmála a pokračovala v hodování. Nejdřív ho vypila, potom mu sežrala duši, a nakonec si dala i jeho maso. Dizzy jí pozoroval, jak se po zvířecím Fae krmí a posadil se ke stolu.

Po chvíli k němu Fae zvedla hlavu, celý obličej měla od krve a vypadala vážně jako největší psychopatka, jaká snad existuje. Nebo jako hladová lvice.

Ještě s tím jejím rozkošným, mladým obličejem, velkýma očima, dlouhými řasami a tesáky. Kdyby nebyla démonka, neměla by už žádnou výmluvu chovat se, jako by jí patřil svět.

„Už sis užila, princezno?“ zeptal se a díval se na ní jako na holku, která by se mu vážně líbila. A taky že jo. Fae byla krásná a mezi démonkami takovým klenotem. Alespoň co se týkalo vizuálu. A Dizzy po ní taky kdysi toužil, ale chodila s Rascalem, takže si nechával zajít chuť.

A když to zkusil prvně a naposledy, solidně s ním zametla a poslala ho do nejhlubší jámy pekelný se slovy, že pro ní je jenom jeden chlap dostatečný a že jestli se jí dotkne, ať si to užije, ale že ho po tom sežere jako kudlanka.

Ten blbec by s tím i souhlasil, protože to nebral doslovně, ale Fae byla vážně kudlanka a myslela to ztraceně vážně. Ale měla ho ráda jako kamaráda, a tak mu to nikdy nedovolila.

„Užila bych si víc, kdyby ses na mě u toho tak nedíval. Copak nemůže mít dáma nějaký soukromí, když se krmí?“ prohlásila a on se pousmál.

„Může, ale čekalas na mě,“ objasnil. Fae se pousmála a otřela si pusou od krve do hřbetu ruky.

„Jo, ale to jsem si myslela, že budeš jíst se mnou. A ne, že to sfoukneš za sekundu. Kdybych věděla, že si jen sosneš krve a pustíš ho na svobodu, neplácala bych energií na lov a netahala ho domů. A taky bych se najedla už před dvěma hodinami,“ opáčila.

„Sorry, Fae. Já už jedl víš? Ale jsi hodná, že jsi na mě myslela. Rozhodně si toho vážím a neberu to na lehkou váhu,“ řekl opatrně, protože se bál jejího výbuchu vzteku, nebo toho, že by mu dělala teď naschvály, když jí jednou řekl, že nemá hlad, tak aby třeba od té doby nebyla v tom módu: „Hm, tak si naser, příště už na tebe kašlu.“

Ale ona se jen vrátila ke své rozkousané oběti a zase mu zasekla tesáky do masa až ke kosti. Potom uslyšel zapískání, otočil hlavu ke zdroji a všiml si malých hlodavců v kleci.

„Co to je?“ zeptal se Fae hned na to. Ta se otráveně odlepila od své oběti, olízla si rty a podívala se na něj jako na idiota.

„Neumíš poznat pískomila?“ prskla.

„No to umím, ale proč máme pískomila doma? Nebo spíš pískomily...“ zeptal se a čekal, až mu odpoví, ale než odpověděla, už měl určitou představu, která se mu moc nelíbila.

„Jen tak. Chtěla jsem zvířátko,“ opáčila, ale Dizzy se zasmál.

„Jen tak jsi chtěla zvířátko? Fae, to poslední nevydrželo ani dvě hodiny, snědlas ho k svačině,“ připomněl.

Ona na něj hodila takový pohled jako co si to dovoluje mě soudit a pokrčila lhostejně rameny. „Neměl furt štěkat,“ prohlásila.

„Tihle pískají,“ zmínil suše. Pomalu začínal chápat to, co Rascal říkal o tom, aby jí neříkal, kde bydlí, co dělá a prostě nic. Právě si všechno spojil dohromady jako stavebnici a uvědomil si, že je Fae až nezdravě posedlá jeho nejlepším kamarádem. A že je šilenější, než si myslel, když si pořídila zvíře proto, aby si očihla jeho novou holku.

Fae se odtáhla od mrtvolý rozhlodané skoro jako by to udělala nějaká divoká šelma, otřela si rty a ruce do vlhčeného ubrousku, který pak hodila na oběť, vstala, popadla rohy igelitu a zamotala do něj mrtvolu jako do tortilly. Pak se podívala na Dizzyho, který na ní pořád fascinovaně civěl.

„Nepomůžeš mi?“ zeptala se. On beze slova vstal a pomohl jí tělo pořádně zajistit, aby krev neprosakovala ven a nezašpinila koberec, a hlavně aby na to nemusela být sama. I když byla Fae démonka a v démonské podobě měli démoni mnohem víc síly než v těch lidských. A mrtvý chlap pořád něco vážil.

Když ho konečně zabalili tak, že by se za výsledek nemusel stydět ani člověk, který celý život balil vánoční dárky poslepu, Fae si oprášila ruce. „Zavolám Likvidátorovi. Třeba ho ještě na něco využijou, nebo se ho zbaví,“ zmínila a natáhla se ke stolu pro mobil.

Dizzy přikývl a sedl si zase zpátky ke stolu. Fae mezitím zařídila diskrétní odvoz odpadu a přisedla si k němu. „Co Nora?“ zeptala se.

„Nic,“ opáčil suše Dizzy, dal hlavu na stranu a nemohl se přestat dívat na kapku krve, která jí stékala po krku mezi její velká prsa. „Ušpinila ses,“ oznámil jí a poukázal na krev ve výstřihu.

„Kam mi to civíš?“ usmála se, kapku setřela prstem a olízla ho. Dizzy zíral ještě intenzivněji. Asi jako kdyby se před ním svlíkla. I když to by mu možná vypadly oči.

„Nikam,“ řekl tiše po delší pauze.

„Lháři, líbí se ti moje prsa,“ prohlásila sebevědomě, on se jí podíval do očí a nakonec přikývl.

„Jo jo. Líbí se mi tvoje prsa,“ přiznal.

„Vždyť to říkám,“ utrousila, vstala ze židle a šla se podívat na svoje dva nové mazlíčky. Ohnula se ke kleci a na Dizzyho doslova vystrčila zadek. Měla sukni, ale dala si záležet, aby jí byly vidět kalhotky. Taky tak hypnoticky mávala ocasem, že z toho až chudák ztuhnul.

Pomalu se přibližoval, aby měl co nejjasnější obraz. „To jsou ale roztomilý myšičky,“ komentovala. „Tenhle je Tristan a ta druhá je Fae. Jsem zvědavá, jak moc se budou pářit,“ procedila provokativně a otočila se na Dizzyho, aby si prohlédla jeho reakci.

Ten byl ale v hajzlu z toho, jak ho provokovala, skoro by zapomněl na Noru i na to, co právě říkala o tom, že je pojmenovala po sobě a Rascalovi. A taky dost na to, aby se vůbec snažil předstírat, že na ní nekoukal.

„Proč na mě pořád čumíš?“ zpražila ho hned na to. Moc dobře věděla, co tak čumí, ale hrozně ráda si hrála a mučila ho. Tohle mu nikdy předtím ale nedělala, takže z toho byl v šoku. Do teď spolu žili jako kámoši, ale tohle? Co se to s ní sakra dělo?

„Nevím,“ opáčil suše.

„Tak přestaň,“ řekla a zase se otočila na ty píscomily. Dizzy na ní samozřejmě civět nepřestal. Nemohl se od ní odlepit očima a zvlášť když se ještě tak prohnula. To vytřeštil oči, a dokonce dal i hlavu na stranu a málem spadnul ze židle, ale zarazil se o stůl, což donutilo Fae se zase otočit.

„Dizziane!“ okřikla ho.

„Promiň,“ řekl.

„Co je s tebou?“ sykla na něj, vrátila píscomila do klece a šla za ním. Tak se na něj dívala, že z ní šel strach.

„Co je se mnou? Co je kurva s tebou?“ vznítit se. „Nedělej ze mě idiota, Fae, svádíš mě a pak se zlobíš, že na tebe koukám. A co to sakra má jako být? Fae a Tristan? Bylas za Stellou v ordinaci?“ zeptal se.

„No a? Píscomil potřeboval doktorku. A ty jsi říkal, že ona je veterinářka. Tak co jsem jako měla dělat? A ne, nesvádím tě. Kdybys tě sváděla, tak bys to poznal. A hlavně by ti tak beznadějně nestálo péro,“ prohlásila a mrkla mu mezi nohy.

Dizzy se na vteřinku podíval jinam a levou rukou si stáhl tričko níž, jako by mu to mělo pomoci zachránit si před ní svojí důstojnost. A pak se zase podíval zpátky na ní.

„Proč seš jím tak posedlá? Vždyť má už přítelkyni. Přimknul se, tak mu přej štěstí!“ prsknul.

Fae se zasmála a zavrtěla nad ním hlavou. „Co bys dělal ty, kdybys byl přimknutej k někomu, s kým víš, že nikdy nic nebude?“ zeptala se. Dizzyho její otázka nepřekvapila ani trochu, už mu to před nějakou dobou došlo. Vlastně před několika minutami.

„To asi taky budu muset vyřešit,“ opáčil, popadl klíče, překročil mrtvolu v pytli a odešel. Fae tam stála jako opařená. Naznačil jí tím právě to, že je k ní přimknutej?

My s Rascalem jsme se vydali na lov. Hrozně jsem se těšila. Nejen, že jsem umírala hladu, ale taky jsem se nemohla dočkat, až si budu připadat konečně jako to, co jsem – démonka.

Ulička byla skoro prázdná, vlhký asfalt odrážel žluté světlo lamp a vzduch voněl deštěm, betonem a stovkami lidí, kteří tudy během dne prošli. Všude kolem mě byly pachy. Tolik pachů, které jsem dřív nedokázala vnímat v tomhle rozsahu.

Ale teď, když jsem stála vedle Rascala a snažila se poslouchat jeho instrukce, začínala jsem v nich rozeznávat jednotlivé stopy. Kouř z cigarety. Parfém ženy, která prošla kolem před několika minutami. Pot. Alkohol. A pod tím vším hlavně krev a

duše, o kterých mi zvlášť vyprávěl, jak je poznám. Najednou to bylo tak snadné, když jsem k tomu démonství dostala návod.

„Nesnaž se hlad vypnout,“ řekl Rascal a já po něm střelila pohledem. Jeho hlas zněl klidně, skoro líně, ale tentokrát jsem v něm necítila žádné škádlení. „To je přesně to, co děláš pořád. Jakmile ho ucítíš, začneš se ho bát a snažíš se ho přehlušit. Pak tě převálcuje,“ řekl.

„A co mám dělat? Nechat ho, aby mě sežral zevnitř?“ zeptala jsem se, že to znělo trochu až naježeně.

„Ne. Máš ho poslouchat,“ odpověděl jednoznačně. Přistoupil ke mně a dvěma prsty mi lehce nadzvedl bradu. „Hlad není rozkaz, Stello. Je to informace. Říká ti, že něco potřebuješ. A ty rozhodneš, co s tou informací uděláš,“ objasnil.

„Hm, dobře, pane profesore a specialisto na hlad,“ usmála jsem se na něj a on se na mě taky usmál, ale jen na chvíli, snažil se být strašně vážný, když mi něco vysvětloval a mě se to docela líbilo.

„Zavři oči,“ zašeptal. Poslechla jsem ho, i když jsem si připadala trochu hloupě. Chvíli se nedělo nic, jen jsem slyšela vzdálená auta a kapání vody ze střeš. Pak mi Rascal položil dlaň mezi lopatky a já se automaticky nadechla.

Najednou jsem si uvědomila, že pod zvuky města existují i další zvuky. Tepání. Ne jedno. Desítky. Stovky. Některé vzdálené, jiné blíž. A jedno pravidelné a silné, které se pomalu přibližovalo.

Otevřela jsem oči. Na druhém konci uličky se objevil muž. Telefonoval a vypadal úplně obyčejně.

„Podívej se na něj,“ řekl Rascal tiše.

„Dívám,“ odpověděla jsem.

„Ne na jeho obličej, ale pod něj,“ prohlásil. Nezpochybovala jsem už dál co říkal, ani se nesmála tomu, jak absurdně to znělo, ale pokusila jsem se o to, co říkal. Je to o vhledu. O zvláštním vhledu do lidí. Jsem démonka, mám to v sobě, jen to musím probudit.

Soustředila jsem se a ten zvláštní pocit zesílil. Už jsem neviděla jen člověka v drahé bundě. Viděla jsem útržky jeho života. Lži. Cizí bolest. Několik lidí, kterým ublížil a kterým nikdy neřekl promiň. Pocit moci, který z toho měl. A najednou mi bylo jasné, proč si ho Rascal pro mě vybral.

Otočila jsem se na něj, jako bych u něj hledala nějakou odpověď. „Je špatný,“ řekla jsem trochu zaskočeně.

Rascal přikývl. „To jsi chtěla, ne?“ zeptal se. *Chtěla, ale... jo, chtěla, žádný ale. Máš to, co jsi chtěla.*

„Jo, to jsem chtěla,“ odpověděla jsem mu a zírajíc na toho chlápka jsem si olízla lehce rty.

„Tak si ho vezmi,“ zašeptal mi do ucha, že to znělo až svůdně. Držel mě zezadu za ramena, a tak něžně mě povzbuzoval k té zvrácenosti, na kterou jsem myslela už od chvíle, co jsem ochutnala lidskou krev.

Myslela jsem, že mě to bude víc děsit, takže mě v podstatě překvapilo, že mě to neděsí. Naopak. Vzrušuje mě to. A nejen tím stylem, jakým by mě to vzrušovalo, kdybych u toho viděla Rascala, ale byl to nepopsatelný adrenalin. A svoboda si přiznat konečně, co jsem zač. A mít za sebou démona jako je Rascal, který vždycky ví, co dělá a kryje mi záda bylo bezkonkurenčně nejlepší.

„Vem si ho, láska. Sežer ho,“ pokračoval tiše. Srdce se mi rozbušilo ještě víc. Nevěděla jsem jak, ale na to mi Rascal odpovídal dřív, než jsem se ho stačila zeptat. „Na nic nemysli, poslouchej instinkty, udělej co chceš udělat a o zbytek se postarám já,“ řekl ještě.

A pak ustoupil. Ten jediný krok změnil všechno. Najednou jsem nebyla ta, kterou musel Rascal držet za ručičku. Byla jsem lovec a přede mnou byla kořist.

Rozběhla jsem se. A tentokrát jsem nemusela nad ničím přemýšlet. Moje tělo se rozhodlo dřív než hlava. Zmizela jsem ve stínu, zkrátila vzdálenost mezi mnou a mou kořistí a najednou jsem stála u něj tak blízko, že jsem mohla jen natáhnout ruku a dotknout se ho.

Muž se ke mně otočil, ale už bylo pozdě na cokoli. Narazila jsem ho na zeď takovou silou, že mě až překvapila a pak jsem se mu prostě zakousla do tepny na krku a pila jsem a pila. Tak brutálně, že mi bylo jedno, jestli ho to bolí a jak moc.

Už lapal po dechu, ale nemohl ani rvát, protože jsem mu přimáčkla krk tak silně, že se dřív udusí než, aby na sebe stihl upozornit. Rascal se ke mně pomalu blížil a s fascinací v očích mě pozoroval poddávát se mému hladu a primitivním zvířecím instinktům.

Rozhlídl se kolem, jestli někdo nejde a pak se podíval zpátky na mě. „To je ono, zlato, pořádně se napij,“ šeptal a jemně mě hladil po vlasech. Dával mi je něžně na stranu, abych si je moc neušpinila a políbil mě na tvář.

Zvedl se mi tep o dalších třicet čísel a nalilo se mi horko do tváří, když tohle udělal. Bylo to tak dekadentní, že mě to až šokovalo, ale neodradilo mě to, naopak popudilo kousat ještě víc. Ten muž zatím ztratil vědomí. Vím to, protože ztěžknul a klesnul o kousek níž, ale pevně jsem ho držela, takže to mě nijak nepřerušilo.

Na chvíli mě napadlo, co když ho zabiju a co pak bude s tělem, ale Rascal jako by mi odpovídal na všechny moje otázky. „Nemysli,“ zašeptal mi zezadu do ucha a potom se začal dotýkat mých boků.

Poslechla jsem ho a pokračovala jsem v pití krve, dokonce jsem si u ukousla kousek jeho krku.

Rascal se pousmál nad mojí dravostí a sjel svou rukou po mém břiše dolů až pod gumu od mé sukně, punčocháčů a kalhotek.

„Rascale...“ vzdychla jsem vzrušeně se rty od krve.

„Pokračuj,“ šeptal mi do ucha a políbil mě zezadu na krk, že mi vyběhla husí kůže. Tak jsem se zase dala do jídla a snažila se na chvíli už nebýt člověk, ale Rascalova ruka sklouzla ještě níž a mě to malinko rozptylovalo.

„Nemáš taky hlad?“ zeptala jsem se a on se pousmál.

„To mám, lásko,“ řekl. „Ale dal bych si tebe,“ prohodil. Polkla jsem krev, kterou jsem měla v puse a otočila jsem se k němu s vytrčenými tesáky a rudýma očima. „Můžu?“ zašeptal mi do ucha, až se mi skoro podlomila kolena.

Přikývla jsem. On sjel dlaní ještě níž, prsty našel, co hledal a pak se jimi do mě zanořil jako já před chvílí těmi špičáky do krku toho týpka. „Rascale...“ vzdychla jsem.

„Šššš, pokračuj,“ zašeptal zase, ale já najednou nevěděla, co chci víc, jestli jeho mezi mýma nohama, nebo krev a maso toho nebožáka pode mnou.

„Co když někdo přijde?“ zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Neboj se. Teď buď hodná holka a nakrm se. Ukaž mi, jak to hezky umíš,“ prohlásil, že jsem zrudla. Otočila jsem se ještě na něj a když kývl, tak jsem se znovu zakousla do krku oběti.

Rascal mě začal jemně a pomalu rozmazlovat svou rukou, že jsem instinktivně roztáhla nohy, abych mu udělala větší prostor a šla mu lehce boky naproti. „Chci tě,“ zašeptala jsem nadržene po chvilce, kdy mě svými prsty dostával do varu.

„Víc než jeho?“ zeptal se a já přikývla. „Ale, Stellinko, copak tě tetička nenaučila, že se od nedojedeného jídla neodchází?“ šeptal mi do ucha a šimral mě na něm svými rty a strništěm. Taky u toho nepřestal hýbat těmi prsty, takže už mě začínal přivádět k šílenství.

„To ty jsi mě vyrušil,“ opáčila jsem se zavřenýma očima. Chtěla jsem, aby to znělo suše, ale místo toho jsem vzdychla, že to úplně změnilo náboj mé odpovědi.

Rascal se pousmál. „Chtělaš asi říct vzrušil,“ řekl a jemně vysoukal svou ruku ven z pod těch vrstev mého oblečení. Stáhla jsem se pod tíhou té prázdnoty, kterou jsem díky tomu pocítila. On si mě k sobě prudce otočil, že nám ten týpek spadnul k nohám. Oba jsme se podívali na okamžik dolů a pak zpátky sobě do očí.

„Jakej byl?“ vyzvídal.

„Proč nechutnáš sám?“ zeptala jsem se a on se zase tak pousmál. Věděla jsem, že z něj vypadne perla.

„Už je pozdě, ze země jídlo nejím,“ opáčil. *Jak jsem čekala.* Potom mi pozvednul prstem bradu výš, abych se mu zase podívala do očí. Nejspíš mi chtěl něco říct, ale předběhla jsem ho.

„Já jo,“ procedila jsem suverénně, chytla ho za mikinu a stáhla dolů na zem. Možná mu pak budu muset koupit novou mikinu, nebo jí zašít, ale to mi teď bylo

jedno. *Jak si to tenhle démon jako představuje? Vzrušit mě tolik, že nebudu schopná myslet na nic jiného než na to, jak ho mám v sobě.*

Rascal se pousmál nad mojí dravostí. „Ty mě nepřestáváš překvapovat, lásko moje,“ řekl, zatímco jsem mu lezla na klín. On chtěl romantiku, hezky něžně mi dal pramínek vlasů za ucho a usmíval se, ale já ho chtěla opíchat.

Zběsile jsem se mu dobývala do kalhot a zcela ignorovala jeho polichocený úsměv. Ani mě neznervózňovala ta mrtvola vedle nás. Došlo mi, že Rascal vybral tu nejlepší ulici na to si hrát, protože ta viděla člověka maximálně jednou za uherák a my měli kliku, že tudy vůbec někdo šel.

„Kurva, nejde to, zasekl se ten zatracenej pásek,“ vztekala jsem se, zatímco Rascal potlačoval výprsk smíchu.

„Ukaž, ty slečno nedočkavá,“ řekl a bez problémů ho odsekl. Potom se na mě tak podíval a čekal, co udělám dál. Já jsem na nic moc nečekala, to nutkání mezi nohama bylo šílený. Ještě nikdy jsem takovou nadržенost nezažila.

Rychle jsem si stáhla ty pitomé punčocháče, které už si na sebe brát nebudu, když budu s ním. Odhrnula jsem si na stranu svoje úplně promáčené kalhotky a vzala jsem si ho. Tvrdě.

Rascal se zase svůdně usmál, když vzrušeně vydechoval, že jsem měla až nutkání to zachytit svými rty. A to bylo naposledy, co jsem byla jako nesmělá pubertářka, protože tenhle chlap rozhodně nebyl žádné neviňátko, ale démon jako hora, co si myslím, že snese pořádný mrdání.

A v tu chvíli mi došlo, že mě ten zatracenej démon zkazil. Zkazil mě, rozebral mě na kusy a poskládal si mě po svém. Zkazil mě tak dokonale, že jsem už ani nechtěla, aby mě někdo dával dohromady.

Byla jsem teď jako šílená. Najednou jsem úplně ztratila zábrany. Zakousla jsem se do něj a hladově pila jeho krev, zatímco jsem mu ukazovala, jak moc ho chci cítit uvnitř.

„Ježiši, Stello...“ ozval se po chvílce, co jsem na něm doslova řádila jako smyslů zbavená a myslím, že jsem stejně jako Nora zažila toho Krista. „Vyšukáš mě z podoby,“ vydechl a na okamžik zavřel oči, jako by už opravdu nevěděl, jestli mě má zastavit, nebo se prostě nechat úplně převálcovat tím, co jsem s ním dělala. A já ještě přidala.

„Ven, ven, ven!“ vykřikl už úplně na pokraji svých sil a rychle mě shodil ze svého klína. „Oh... kurva... ten mnou projel jako blesk,“ řekl nevěřicně a udýchaně. „Ta tvoje kundička mě taky úplně zničí,“ dodal a pak se na mě tak podíval jako by se na mě zlobil za to, že je celý od...

„Hlad se nemá potlačit, má se poslouchat,“ zašeptala jsem mu do ucha, co jsem se dneska naučila a opřela se vyčerpaně o jeho rameno.

„Hodná holka... fakt moc hodná holka,“ zamumlal, zatímco se snažil ještě popadnout dech a očistit se.

Usmála jsem se tak, aby to neviděl do jeho ramena. Myslím, že tohle byl ten nejlepší sex, jaký jsem kdy zažila.

„Můj taky,“ odpověděl mi na moje myšlenky, které měly zůstat v mojí hlavě a usmál se.

V zoo akorát Carlovi lidi vyměnili koberec, zbavili se zbytku těla tlustého klienta, kterého sprovodila ze světa nečekaná tragédie v podobě neposlušných a hladových zajatců.

Carl pořád zuřil, protože se dozvěděl, že zrovna tenhle chlápek měl velké peníze a do poznámek ke koupi si poznamenal obrovskou sumu, jakou by býval za toho hybrida dal.

Každý klient jeho prestižní zoo obdrží při vstupu víc než jen welcome drink. Dostane i pozlacenou tabulku, kam si hodnotí zboží počtem hvězdiček a poznamenává částky, které je ochotný za danou bytost zaplatit.

A když Carl viděl to číslo, udělalo se mu až nevolno. Normálně si za Venira účtoval dvojnásobek, co za Rascala, tedy částku kolem 20 milionů dolarů, ale tenhle týpek za něj chtěl dát až 55.

Carl akorát seděl v kanclu na tu tabulku mlčky koukal a zatínal ruce v pěst. Věděl, že má s Kanem a Zyrou dohodu, ale rozhodně si nenechal ujít příležitost jim svůj vztek předhazovat a nechat jim to všechno s lehkostí projít. A obrovskou sumu peněz by neodmítnul.

Odložil tabulku stranou, podíval se na hodinky na svém zápěstí, vstal ze své super pohodlné židle a mířil si to rovnou do sektoru D za nimi. Za pár minut měli přijít další klienti, které nevím kde tak narychlo splasil, protože další prohlídka měla být až za týden. Nicméně, potřeboval rychle nějakou bytost udat, aby otočil pár miliónků jak měl ve zvyku. A tak zatahal za správné nitky, obvolal pár starých známých a pokusil se urychleně vydělat nějaké peníze.

Dneska jsem si k němu měla dojít pro peníze za služby, které jsem mu poskytovala. Bylo to dost peněz v hotovosti, takže jsme s Rascalem měli alespoň z čeho žít. I když jsme měli jídlo zdarma a nájem šel snadno zaplatit z mojí poloviční práce v ordinaci, stejně to chtělo trochu šetřit.

Původně jsem chtěla nový nábytek a tak, ale nějak se mi naše skromné hnízdečko lásky líbilo víc než bylo zdrávo. Mělo to něco do sebe. Mazlení jenom na matraci a nic nás nerozptylovalo od toho být spolu.

Carl akorát dorazil ke kleci s Kanem a Zyrou a dal ruce v bok. Oba se na něj nešťastně a dost vyděšeně dívali, ale snažili se zachovat chladnou hlavu a svojí tvář tak, jak to démoni uměli téměř dokonale.

Na Carla to ale nezabíralo, věděl, že se ho jeho hračky bojí. Jak by taky ne, mohl si s nimi dělat doslova co se mu zachtělo.

„Takže... když už jste si vy dvě hrdličky tak hezky hráli posledně a chtěli jste mě přesvědčit, že bude nejlepší, že půjdete spolu na prodej, tak musíte přitvrdit. Sice

jsem vám to slíbil, ale přesvědčit musíte hlavně moje klienty. Za chvíli přijdou. Jsou to velmi bohatí lidé a já chci jejich peníze, rozumíte mi?

Jestli dneska z prodeje nekápne minimálně 60 milionů dolarů. Ruším naši dohodu. Těch lidí je méně než obvykle. Chci, abyste je přesvědčili, že vás chtějí," prohlásil a nalepil na klec cenu, kde byla částka 40 milionů dolarů.

„Jak to máme asi udělat?“ vyprskla Zyra zoufale.

„To byl tvůj nápad, tak si to vymysli sama, hlavičko. Protože už převyšujete cenu mého hybrida. A všichni moc dobře víme, že ta cena za vás dva je přepal. Jsem na vás dva upřímně zvědavý s čím přijdete. Protože jestli ne, nechám vás si to odpracovat. A to dost tvrdě," dodal, mrknul na ní a odešel.

Zyra s Kanem si vyměnili pohledy. „Kurva!“ prskla. „Máme zhruba tak deset minut na to, vymyslet plán," dodala.

Kane se na ní tak podíval. Potom na Venira, který se snažil také přemýšlet, ale nenapadlo ho vůbec nic z toho, co by chtěli slyšet. Carl jim dal jasně najevo, co po nich chce – šou. Aby ukázali klientům, že je chtějí oba. Že to spolu umí, že jsou sehraní, atraktivní, sexy a zatraceně úchylní.

Kane si zakryl obličej dlaněmi a povzdychl si. „Musíme se odtud dostat dřív, než sem někdo přijde. Pak je pozabýváme a necháme se domlátit Carlovými lidmi. Jinak to nevidím, Zyro. Já totiž odmítám..." zarazil se o její zoufalý pohled.

„Odmítáš co?“ zeptala se.

„Tohle je na mě moc," zašeptal zlomeně a opřel se zády o stěnu. „Kde je sakra ten Stealer?" vztekal se.

Já jsem seděla v kuchyni na barové stoličce, která byla jednou ze dvou židlí v našem skromném příbytku. Vedle mě postával Rascal a naproti mně seděl Simon a popíjel kávu.

Přišel za mnou mi říct, co se včera stalo mezi ním a Norou a taky proto, že mě Rascal požádal, abych ho přitáhla k nám a on mu mohl něco říct.

Byla jsem z toho nervózní, protože jsme dosud kromě Nory nic jiného neprobírali a čas se krátil. Za hodinu mě měl vyzvednout Carl a Rascal mě tentokrát nehodlal pustit samotnou. Proto Simon.

Ale jak mu všechno říct, a ještě ho do toho namočit, to už bylo v rukou božích. Hlavně taky docela sobecké, ale já znala Simona a věděla jsem, že by takový oříšek chtěl louskat s námi.

„No a tak jsem jí řekl, že jí mám rád, ale nemiluju jí. A nevím, jestli toho lituju, nebo ne. Možná jo. Hlavně proto, že jsem viděl, jak byla smutná," pokračoval a já si povzdychla.

Podívala jsem se na Rascala a lehce do něj šťouchla, aby už začal. On přikývl a opřel se zády o linku vedle Simona. Ten si popostrčil brýle výš a podíval se mu do očí.

„Simone. Vážně mě mrzí, že máš teď blbý období se svojí... láskou a nevolali bychom tě, kdyby to nebylo životně důležitý, ale je tu taková záležitost, kterou musíme se Stellou vyřešit. Ona... my tě teď potřebujeme na plný úvazek. Dokázal by ses teď soustředit na něco jiného než na Noru a byl bys ochotný nám pomoci?“ zeptal se.

Simon přikývl. „Samozřejmě, o co jde?“ zeptal se. Kladla jsem na srdce Rascalovi, aby to podal tak, jak to podal, protože Simon je hodně chytrý a jakmile ucítí něco naléhavého a složitého, rozhodně by se nepřipravil o to, nám pomoci.

Vyměnili jsme si s Racalem pohled a pak se oba podívali na Simona. „Jak začít... no... tady Rascal se u mě nezjevil náhodou, Simone,“ začala jsem. On se tak pousmál a přikývl.

„Myslím, že to jsem pochopil. Jen nevím, co to znamená,“ opáčil. A pak se toho chopil Rascal.

„Jde o to, že si mě Stella koupila. Prodala kvůli mně dům, aby si mě mohla dovolit. A já jí za to jsem moc vděčnej, protože mi tím vlastně zachránila život,“ řekl. Simon se na něj tak podíval.

„Koupila si tě?“ zopakoval.

„Jo,“ řekl Rascal. „Z otroctví. Dostal jsem se do pořádného hajzlu,“ objasnil a díval se na něj, jak zareaguje.

„Nevěděl jsem, že... to je strašný. No a jak ses k tomu vůbec dostala ty?“ zeptal se mě. Ty jeho oči byly teď dost intenzivní a leskl se v nich zájem.

„Přišel ke mně do práce divnej chlápek se psem a chtěl mě využít na léčení jeho nelegální sbírky tvorů,“ opáčila jsem. On se uchechtl. Ne nad tím, že by mu to přišlo směšné, ale absurdní.

„Tvorů? A Rascal je jako ten tvor?“ řekl ukazujíc na něj palcem. My si s Rascalem zase vyměnili pohled.

„Rascal není tak úplně člověk, víš?“ začala jsem opatrně, ale rozesmál se.

„Jasně a teď mi řekni, že je vlkodlak, nebo tak něco a fakt...“ prohlásil, ale Rascal ho přerušil.

„Démon,“ skočil mu klidně do řeči. Simon se zarazil. Podíval se na něj. Pak na mě. Pak zase na něj.

„Cože?“ ozval se.

„Jsem démon,“ zopakoval Rascal. Simon několik vteřin mlčel, jako by čekal, že se někdo z nás rozesměje a přizná, že si z něj děláme srandu.

„Stello,“ zašeptal. Měla jsem pocit, že mi chce s klidem vysvětlit, že nic takového jako démoni neexistuje a že už z těch svých fantasy knížek magořím. „On právě řekl, že je démon a ty tady stojíš a necháváš nás oba při tom, že jsme blázni,“ řekl.

„Je to pravda, Simone. Rascal je vážně démon,“ objasnila jsem. Simon se opřel lokty o linku a několikrát zamrkal. Pak si sundal brýle a promnul si kořen nosu.

„Dobře. Takže... buď jsem se definitivně zbláznil, nebo jste se oba domluvili, že si ze mě budete dělat prdel,“ řekl.

Rascal se odlepil od linky a svým ocasem si podal za ucho jeho hrnek s kávou a napil se. Simon si nasadil brýle a zaostřil na ten jeho ocas, jak ho používá jako třetí ruku.

„Ty vole!“ vyštěknul a prudce vstal ze židle, že se málem zabil. Rascal se na něj podíval s naprosto nevinným výrazem a stáhl ocas zpátky k sobě. „Ty máš ocas!“ vyhrkl Simon.

„Jo,“ zašeptal Rascal.

„A právě jsi s ním držel můj hrnek!“ zmínil.

„Jo,“ přikývl. Simon na něj několik vteřin zíral, pak se podíval na mě.

„Stello. Ty tohle víš jak dlouho?“ vyzvídala.

„Od začátku,“ odpověděla jsem klidně.

„A normálně s ním žiješ?“ zeptal se a já přikývl. „A vůbec ti nepřijde divný, že... že má kurva ocas?!“ divil se.

„Vlastně se mi ten jeho ocas moc líbí. Přesně takovýho přítele jsem si hledala, abych byla upřímná,“ zmínila jsem až se Rascal pousmál a svým ocasem mě pohladil po noze.

Simon to celé pozoroval a pak vyjel očima ke mně. „Cože? Hledalas někoho, kdo má ocas?“ ujišťoval se, že správně pochopil mojí odpověď.

„Přesně tak. Ne kvůli ocasu, ale proto, že jsem jaksi celý život k sobě hledala vlastní druh a nevěděla jsem, kde ho najít. Ale osud tomu přál a já ho potkala na nejdivnějším místě. Sice mě to stálo hodně peněz, ale myslím, že Rascal je fakt démon k nezaplacení,“ objasnila jsem a svým ocasem mu taky přejela po noze.

Simon vytřeštil oči, když viděl, že i já mám ocas. A až pak si to spojil s tím, co jsem říkala o tom, že jsem chtěla vlastní druh. „Proboha, ty jsi taky démon?“ vyštěkl. Oba s Rascalem jsme přikývli.

„T-to není možný. To není možný. Znáš tě celej život a ty jsi mi takhle lhala...“ šeptal smutně. Zavrtěla jsem hlavou a položila mu ruku na záda.

„Mrzí mě to, Simone, ale nemohla jsem ti to říct. Nehledě na to, že jsem ani nechtěla. Prála jsem si žít jako člověk. Což šlo dobře vzhledem k tomu, že o tom, jak být démon jsem se dozvěděla až s Rascalem,“ vysvětlila jsem.

„Fajn dobrý. Tohle budu muset vstřebat,“ řekl suše. Simon byl vždycky primárně racionální typ a nikdy nevěřil na nadpřirozeno. Miloval fantasy knížky jako já, ale nevěřil na magii. A trochu jsem se obávala, že pro něj budu něco, co buď nikdy nepřestane zkoumat, nebo něco, co bude naprosté tabu, protože mu to nebude sedět

do jeho komplexní tabulky života. Že mě bude popírat. A vysvětlovat mojí existenci jako nějakou chybu v Matrixu.

„A co umíš?“ zeptal se Rascala.

„Teď už skoro nic,“ odpověděl a lehce pokrčil rameny. Simon se zarazil a zamračil se na něj, jako by si právě nebyl jistý, jestli slyšel správně.

„Jak jako skoro nic?“ zeptal se a trochu se předklonil, přičemž z něj pomalu opadávalo počáteční zděšení z toho, že před sebou má skutečného démona.

Podívala jsem se na Rascala. Tentokrát už bylo na něm, aby mu vysvětlil zbytek. On můj pohled zachytil, krátce přikývl a opřel se zase bokem o kuchyňskou linku.

„Carl mi vzal jiskru,“ řekl klidně. Simonovi se z tváře vytratily poslední zbytky pobavení a na několik vteřin jen mlčky zíral na Rascala.

„Kdo?“ zeptal se nakonec a jeho hlas zněl najednou mnohem vážněji.

„Carl,“ zopakoval Rascal bez zaváhání a sledoval jeho reakci. Simon se na něj chvíli díval, než mu pohled sjel zpátky ke mně. „Ten chlap, co s váma obchoduje?“ ujistil se.

„Jo,“ potvrdila jsem tiše a cítila, jak se mi při tom sevřel žaludek.

„A co je jiskra?“ zeptal se Simon a znovu se zaměřil na Rascala.

„To, co z démona dělá démona,“ odpověděl a přejel si dlaní po zátylku. „Naše schopnosti. Síla. Všechno, co nám dovoluje dělat věci, který člověk nedokáže,“ vysvětlil a na okamžik sklopil oči, než se na Simona znovu podíval.

Simon chvíli mlčel a pomalu si posouval brýle výš na nose, zatímco si celou informaci očividně skládal dohromady. „A on ti jí vzal?“ zeptal se po chvíli.

„Jo,“ přikývl Rascal.

„A pak tě prodal?“ pokračoval Simon a tentokrát už v jeho hlase nebyla zvědavost, ale spíš nechuť.

„Přesně,“ odpověděl Rascal a založil si ruce na hrudi. Simon si přejel rukou přes obličej a několik sekund tak zůstal sedět.

„Do prdele,“ vydechl nakonec a zavrtěl hlavou, jako by pořád nedokázal uvěřit tomu, co právě slyší.

„A není to jen Rascal,“ dodala jsem tiše a podívala se na něj. „Carl jich má desítky,“ zmínila jsem,

Simon ke mně pomalu otočil hlavu a jeho oči se okamžitě zostrily. „Desítky démonů?“ zopakoval a nevěřičně povytáhl obočí.

„Démonů, hybridů, víl, mořských pann... různých bytostí,“ vyjmenovala jsem a ukazovala počty na prstech. Simon na chvíli ztichl a pak se na mě podíval.

„A ty jsi tam proč?“ zeptal se.

„Protože mě využívá k jejich léčení,“ odpověděla jsem. Simon se zamračil a opřel se lokty o stůl.

„Takže ty pracuješ pro chlapa, kterej obchoduje s démonama... hustý. To je fakt... hustý,“ zašeptal.

„Kdybych přestala, nevím, co by se mnou udělal. A navíc...“ Na okamžik jsem se odmlčela a polkla. „Rascal není jedinej, koho jsem chtěla dostat ven. A taky to není jedinej cíl, potřebuju získat tu jiskru. Dneska,“ dodala jsem.

Simon ztichl. Rascal se odlepil od linky a přešel ke mně. Položil mi dlaň na rameno a lehce ho stiskl. Nemusel nic říkat. Simon si toho všiml a jeho pohled mezi námi několikrát přešel.

„Takže co?“ zeptal se nakonec. „Vy dva chcete zachránit všechny ty... bytosti a získat jiskru?“ ujišťoval se a my oba s Rascalem přikývli.

„Chceme,“ odpověděl za nás za oba. Simon se krátce uchechtl, ale nebylo v tom nic veselého.

„A máte nějakej plán?“ vyzvídal. Podívala jsem se na Rascala. Rascal se podíval na mě. A oba jsme mlčeli.

„Vy nemáte plán...“ řekl.

„Máme,“ namítla jsem.

„Jakej?“ zeptal se. Já otevřela pusu, ale v tu chvíli se zvenku ozvalo krátké zatroubení. Všichni tři jsme ztuhli. Podívala jsem se na hodiny. Carl.

„Zkraťte to!“ zašeptala jsem zoufale a běžela k oknu. Na Sedmnáctku jsem mávla, že už jsem na cestě.

Rascal se mezitím pokusil Simonovi říct všechno. „Jsi ochotnej tam jít s ní? Pomocť jí? Dohlídnout na ní? Umiš improvizovat?“ zeptal se ho a vážně doufal, že řekne jo. A já v to taky doufala, protože být s Carlem sama mě začínalo děsit a lepší plán jsme neměli.

Simon se zarazil a podíval se na mě. „Jasně, že jo,“ odpověděl naprosto klidně jako by to byla samozřejmost. Rascalovi se ulevilo. Já mezitím popadla tašku.

„Honem, zlato, řekni mu to,“ naléhala jsem.

„Jasně,“ řekl Rascal a podíval se na Simona. „Budeš předstírat kupce. Stella ti řekla, že existují démoni a nadpřirozený bytosti, a ty máš zájem třeba o mořskou pannu. Něco si vymysli a Carla zabav, zatímco Stella najde mojí jiskru. A pamatuj, že nikdo nesmí vědět, že je Stella taky démonka,“ objasnil a Simon přikývl.

Potom se na mě Rascal tak podíval a povzdychl si. „A ty víš co říct dole, aby Simona vzali s sebou, vid’?“ zeptal se a já ho políbila na tvář.

„Vím, neboj se,“ zašeptala jsem.

„Dejte na sebe pozor,“ dodal. Simon ho poplácal po rameni.

„Neboj se, kámo, nedovolím, aby se jí něco stalo,“ řekl a následoval mě. Nebylo to nic moc, ale bylo to jediné, co jsme mohli dělat. Ta jiskra nám sama do klína nespadne, Rascal zpátky nemůže. A já měla neuvěřitelný štěstí, že je Simon, jaký je a nevykašlal se na mě.

Do Carlovvy zoo akorát vešli klienti. Bylo jich jen sedm a vzájemně se neznali, což těžko říct, jestli byla výhoda nebo nevýhoda. Carl je přivítal a prováděl po zoo. Ukazoval všechno, co stálo za to vidět v prvních chvílích a stručně vyprávěl, co bylo důležité povědět.

Mezi klienty byla zrzka, která byla fascinovaná elfem, dva muži, co měli zájem o vílu a mořskou pannu. Potom mezi nimi byl muž, který byl unešený démonem největším ze všech. Další muž, co chtěl succubu, která nebyla Zyra. Možná by chtěl i Zyru, kdyby nebyla na prodej v páru a za takovou cenu. Protože zcela určitě by se dokázala lépe předvést.

A pak tu byla žena s mužem, kteří byli fascinováni Zyrrou a Kanem a to hlavně proto, že Carl zmínil, že si je můžou osahat a „vyzkoušet je“.

Zyra s Kanem nevěděli, co to jako znamená, ale věděli, že jestli teď budou kousat, bude s nimi konec. Carl se na ně díval přes mříž a usmíval se, zatímco jeho klienti je obdivovali.

„Co ti dva umí? Proč musí být spolu?“ vyzvídal jeden z klientů.

„Umí to, co všichni démoni. Budou sloužit svým pánům, ale jsou to vzpurný věcičky, je potřeba jim nejdřív ukázat, kdo je tu pánem a trochu je zkrotit. Dávám k nim i tyhle pilulky. Pro začátek, než si zvyknou,“ objasnil. Zyra zatínala zuby. Kane zarytě mlčel. Carl se na ně usmál.

„Hmm, a jaká je tedy akce? Předvedou něco, nebo?“ vyzvídal klient. Carl na Zyru udělal posunek, aby něco udělala. Ta se prohnula, zavlnila, olízla si smyslně rty a chytla se oběma rukama mříží těsně před klientem.

„Co by sis přál vidět, brouku?“ zeptala se. Klient se podíval na Carla a usmál se. Pak se vrátil pohledem zpátky k Zyrě.

„Sriptýz,“ prohlásil. Zyra byla odhodlaná, ale Carl to zamítnul.

„Tahle to bohužel nefunguje. Za takové služby musíte zaplatit extra, nebo už mít demony zarezervované. Můžete si pak na ně sáhnout, požádat si o taneček, striptýzek, nebo něco víc, ale všechno má svou cenu. A když zaplatíte dost, můžete si užít víc než jen osahání. Třeba i orál, anál. Ale platba je předem,“ objasnil.

Zyra vytřeštila oči, když ho slyšela, jak jí prodává jako nějakou svojí děvku. Klient se zamyslel. „Co když bych měl zájem o jinou díru?“ zeptal se jako největší buran.

Carl se pousmál. „Pak si musíte démonku koupit. V tomto případě oba,“ dodal. Klient si Zyru pořád mlsně prohlížel, že jí bušilo srdce strachy a Kanovi taky. Tohle pro svojí kamarádku nechtěl.

„Zajistíte jí? Kde je záruka, že mě nerozsápe?“ pokračoval, aniž by z ní spustil oči.

„Samozřejmě, že je zajišťujeme. Taky jak jsem řekl k nim dáváme speciální pilulky na uklidnění. Démoni jsou po nich plně funkční, jen klidní a poslušní,“ dodal Carl.

„Kolik by mě stála taková chvilka na hraní s tou succubou?“ vyzvídal.

„Padesát tisíc dolarů, ale pod dohledem,“ upozornil ho Carl. Zyra polkla na prázdno a muž se pousmál.

„Jinak po domluvě a zajištění si s nimi můžete chvíli pobýt všichni. Je to součást prohlídky. Zjistíte, jak reagují. Můžete se jich dotýkat. Flirtovat s nimi. A pokud vám budou vyhovovat, můžeme se bavit o ceně. Ty ceny na cenovkách jsou pouze orientační,“ dodal.

Muž se usmál a sáhl skrz mříže po Zyřině ruce. Zyra instinktivně ucukla, ale Carl jí okamžitě sjel pohledem.

Zyra pomalu vrátila ruku zpátky a nechala muže, aby jí přejel prsty po zápěstí. Kane se na to díval s napětím v celém těle. Nesnesl, aby se jí nějaký chlap dotýkal. Ona byla jeho kamarádka, ne žádná sexuální hračka na prodej!

„Já bych si chtěla zaplatit šou. Mohli by například provozovat akt spolu?“ zeptala se Carla a ten s úsměvem přikývl.

„Ano, pět tisíc dolarů,“ prohlásil. Žena se usmála a dívala se na Kana a Zyru tak, že ani jeden nevěděli, co si o tom myslet.

„Můžou se rozmnožit?“ pokračovala s další otázkou. Zyra se otočila na Kana naprosto šokovaně, ale ten se tvářil, že je v klidu, i když nebyl.

„Ano, měli by být plně funkční se svým vlastním druhem, s tigriniany i lidmi,“ odpovídal Carl na jednotlivé oplzlé otázky svých klientů.

Já jsem zatím se Simonem nastupovala do auta se slovy, že jsem Carlovi možná sehnala kupce pro mořskou pannu. Že je to můj dobrý přítel a že se za něj můžu zaručit, co se týkalo diskrétnosti. A tak Sedmnáctka souhlasil s tím, že nás svezou oba.

Rascal na nás zíral z okna. Jen jsem k němu zvedla oči, než jsem nastoupila do auta a vyrazili jsme do zoo. Rascal odstoupil od okna, pohládl Asmodea, který seděl vedle něj na parapetu a skočil si do kuchyně pro malý snack.

Byl nervózní a zoufalý, že nemůže nic udělat a že je závislý na mě a Simonovi, aby získal svou jiskru zpátky, že byl nepozorný a roztěkaný. A tak na sebe natáhnul mikinu, popadnul mobil a klíče a vydal se ven na cigaretu.

Hned, jak si zapálil, volal Dizzymu. „Jo, slyším,“ ozval se jako do vysílačky Dizzy, až se Rascal pousmál.

„Poslal jsem svojí holku se Simonem pro mojí jiskru do jámy lvový. Jestli se jim něco stane, tak si to v životě neodpustím,“ oznámil mu a potáhl si z cigarety. Dizzy vyřeštil oči.

„No ty krásó. To... budu držet palce. Kdybys cokoli potřeboval, dej vědět,“ nabídnul se.

„Díky, jsi hodnej. A co je novýho?“ vyzvídal.

„Něco bych ti chtěl říct, ale nevím, jak začít,“ zmínil Dizzy. Rascal čekal, co z něj vypadne, ale čekal dlouho.

„Ok, tak si to nech projít hlavou. Co Fae? Je doma?“ vyzvídal. Dizzy si povzdychl a posadil se na gauč.

„Není. Někam šla asi před hodinou. Nic mi neříká,“ objasnil. Rascal se opřel zády o stěnu a znovu si potáhnul z cigarety.

„Typický. Byl bych klidnější, kdybys jí držel u nohy jak psa,“ prohlásil suše.

„To mě by bylo asi taky pohodlnější,“ opáčil Dizzy. Rascal nějak nehrotil, co říkal a jen přikývl.

„Jestli to klapne, dostanu Zyru s Kanem brzy ven a pak tě možná budu na něco potřebovat. Nebo spíš, jestli budeš chtít zažít pořádnou akci. Carl má hodně lidí,“ dodal a típnul nedopalek o zeď vedle.

Dizzy se pousmál. „Myslíš jako na hraní?“ zeptal se.

„Jo, kámo, na hraní,“ řekl a zasmál se. „Jen tak mimochodem, už ses ozval tý Noře? Se Simonem se prý rozešli definitivně, tak myslím, že budeš mít volnou cestu,“ zmínil, ale Dizzy si jen povzdychnul.

„Nevím, jestli jí chci,“ řekl, a to Rascala zaskočilo, vytáhnul si z krabičky další cigaretu a zapálil si.

„Jak jako nevíš, jestli jí chceš? Ještě včera jsi jí chtěl. Jako chápu, že je malinko ukecaná, ale myslím, že je jinak v pohodě. Hodná, pěkná, chytrá, věrná a zná naše tajemství...“ pokračoval, ale Dizzy přemýšlel, jak mu to vysvětlit, zatímco si pohrával s ubrusem.

„Nikdy se k ní nepřimknu,“ řekl. Rascal se zasmál a zavrtěl nad ním hlavou.

„No a? Hele, to není tak důležitý. Ne, jestli jí máš rád. Já bych do toho šel. Jak dlouho jsi nikoho neměl, hm? Rok?“ poznamenal.

„To není tak úplně ten důvod,“ pokračoval.

„Tak co je ten důvod?“ tahal z něj netrpělivě. „A proč by ses vůbec nepřimknul? Já si taky myslel, že se mi to nemůže stát a stalo se to. A řeknu ti, že je to ten nejlepší pocit na světě,“ dodal trochu zasněně. *Miláček.*

„Ale žádněj. Prostě jenom asi není nejlepší chvíle začínat si něco s lidskou holkou,“ odpověděl. Na to neměl Rascal co říct, tak jen přikývl a vydechl kouř z cigarety na druhou stranu, když kolem něj někdo vyšel ze dveří.

„No a co ta Fae? Jak to dáváš s ní žít? To si neumím upřímně moc představit,“ vyzvídal Rascal.

Dizzy si povzdychnul. „Fae je v pohodě... skvělá. Dobře se o mě stará. Skoro jako moje ženuška. Vaří mi, pere mi, uklízí po mě, připomíná mi věci, zajímá se, ale nosí domů zvířata, což mě trochu znepokojuje,“ dodal.

Celou dobu se Rascal usmíval, než Dizzy řekl, že přinesla domů zvířata. „Cože? Zvířata? Jaký? Proč?“ vyptával se.

„Pískomily a pojmenovala jednoho po tobě a druhýho po sobě. To je divný ne?“ zmínil a Rascalovi se až zatajil dech.

„Divný? To je mega ujetý. Myslíš, že s nimi byla za Stellou?“ zeptal se ho Rascal s obavami v hlase. „Protože to je přesně to, čeho ona je schopná. Ale to by mi snad Stella řekla, ne? Že potkala démonku?“ spekuloval.

„Nejspíš. Ale hele, mě spíš jde o to, proč mi nepřiznáš ten důvod, proč je tebou pořád Fae tolik posedlá,“ zmínil.

Rascal ztuhnul. „Co já vím? Je šílená no. Prostě se do mě zabouchla a není schopná mě nechat jít. Já už jí to vysvětloval. Dokonce jsem se s ní i párkrát vyspal, když na mě dělala oči, ale to už prostě dělat nebudu,“ opáčil.

„Párkrát ses s ní ještě vyspal? Kdy?“ vyzvídál Dizzy smutně.

„Už ani nevím, je to dávno. Pár let určitě. Vždyť víš, že jsem s ní nebyl. Vyhýbal jsem se jí. A proč tě to tak sere, chceš jí, nebo co?“ zeptal se. „Protože, jestli jo, rozmysli si to. Je sice okouzlující, ale to má svojí cenu. Víím, o čem mluvím,“ dodal.

Dizzy si dal chvilku na čas s odpovědí. „Dobře, tak jinak. Proč jsi mi nikdy neřekl, že se k tobě přimkla? Kdy se to stalo a jak?“ udeřil na něj rovnou. Rascal si povzdychl.

„Ty to víš?“ zeptal se.

„Hm, jo. A mrzí mě, že jsi mi to nikdy neřekl a že jsi mi lhal,“ odpověděl.

„Já ti nechtěl lhát. Vážně. Báł jsem se a styděl. A pořád to tak je,“ objasnil.

„Styděl? Za ní? Kámo, jak se můžeš stydět za takovou ženskou jako je Fae?“ utrousil nechápavě Dizzy. „A jak ses k ní kurva dokázal nepřimknout?“ dodal.

Rascal si zase povzdychl. „Hele, já nevím, jaká ona je když je s tebou, ale věř mi, že se mnou je úplně šílená. Děsí mě k smrti,“ přiznal.

„A to tě začala děsit až po tom, co jsi se až po roce odhodlal vylézt z její postele?“ rýpnul si.

„Hej!“ okřikl ho Rascal a zahodil nedopalek pod nohy. „Tak za první právě proto. Jsem rád, že jsem to její vyjádření lásky vůbec přežil. A za druhý, děsila mě už co jsem si všimnul, že je mnou posedlá, aniž by se přimkla. Pak jsem se jí už snažil vyhýbat, ale udělal jsem tu zásadní chybu, že jsem na ní byl moc hodnej a pomohl jí něco vyřešit. No a hned na to se zbláznila ještě víc v podobě přimknutí,“ objasnil.

„Kámo, já tě nechápu. A taky ti závidím,“ přiznal Dizzy po chvilce ticha.

„Závidíš mi Fae? Jestli jí chceš dostat do postele, tak ti můžu dát pár rad. Ale jinak mi fakt nemáš co závidět. A nedoporučuju ti, aby se do tebe zamilovala. Je to psychopatickej druh lásky. Je strašně toxická,“ dodal.

„Třeba to, že je k tobě přimknutá. Co já bych za to dal,“ oznámil mu.

„Věř mi, že bys to nechtěl. Ani mě nenapadá jedinej důvod, proč bys to měl chtít,“ zasmál se.

„Ne? A co třeba to, že vzájemný přimknutí je jackpot?“ řekl a Rascal vytřeštil oči.

„Proboha živýho. Ne!! Snad mi tím nechceš říct, že ses k ní přimknul?“ vyrazil ze sebe naprosto šokovaně, ale na druhé straně bylo chvíli ticho.

„Fae je moje, Rascala. Nech jí na pokoji!“ prohlásil, až to Rascala rozesmálo a taky trochu vyděsilo.

„Věř mi, kámo, že s Fae nechci mít nic společného a taky ani nebudu. Už se jí ani nedotknu, to ti přísahám. Ale tebe upřímně lituju, protože ona je poděs a sežere tě jak černá vdova,“ dodal.

„Miluju jí,“ prohlásil, že to znělo spíš jako kdyby byl pod vlivem nějakého kouzla. Rascalovi se z toho až zatajil dech.

„Upřímnou soustrast, kamaráde,“ dodal a když si uvědomil, že s ním nespíš nebude rozumná řeč, raději zavěsil. Pak se vyškrábal nahoru po schodech do našeho podkrovního bytečku a snažil se vstřebat to, že se jeho nejlepší kámoš přimknul zrovna k Fae.

Hned, co dorazil domů, podíval se na hodiny. Bylo kolem třetí. Rozhodl se, že si dá sprchu a že nám pak připraví večeři až se vrátím. Měli jsme v lednici několik syrových steaků a ukradla jsem v práci pár sáčků s lidskou krví, kterou mě Carl zásoboval. Myslím, že kdyby se dozvěděl, že zmizela, měl by plno otázek, ale snad si dvou sáčků nevšimne.

Zyra s Kanem zažívali krušné časy. Carl na ně dohlížel, zatímco klienti si užívali veškeré zábavy, kterou jim Carl zdarma i za peníze poskytoval. Právě vybral asi tisíc dolarů za sexy taneček, který měla Zyra předvést s Kanem.

Zyra se pomalu přiblížila ke Kanovi a položila mu dlaň na hrud'. Nejdřív jen lehce, jako by si potřebovala najít rytmus, potom jí ruka sklouzla přes jeho rameno a kolem krku. Pohybovala se těsně u něj, boky kopírovala pomalý rytmus hudby a pokaždé, když se od něj na okamžik odtáhla, zase se k němu vrátila o něco blíž.

Kane jí sledoval s napjatým výrazem a nechával jí se ho dotýkat. Taky jí lehce přidržel za bok. Zyra mu přejela prsty po čelisti pod maskou, zastavila se pod bradou a donutila ho zvednout oči k ní. Pak mu obě ruce položila na ramena a pomalu je nechala sklouznout po pažích, zatímco se otočila zády k němu.

Kane jí položil ruce zase na boky, ale tentokrát zezadu a ona se prohnula, zatímco se mu pozadím kroutila po jeho popředí. Když se znovu otočila, její tvář byla jen pár centimetrů od jeho. Celé to působilo něžně, skoro jako skutečná intimita. Jenže oba věděli, že je sledují cizí oči a že za každý jejich pohyb někdo právě zaplatil.

„Přihazuju a chci, aby se líbali,“ prohlásila ta žena, která jimi byla fascinovaná. Carl se na ní podíval, potom na Zyru s Kanem a spokojeně se usmál. Najednou mu začínalo docházet, že ti dva možná mají mnohem větší hodnotu, než původně předpokládal.

Čtyřicet milionů za jejich prodej? To byla částka, kterou mohl dostat jednou, a ještě jestli vůbec, protože jak sám řekl, byl to přepal. Ale tohle mohl prodávat znovu a znovu. A mohl jít i do větších extrémů. Ztročit je jako sexuální otroky? Proč ne? Nejsou to lidi, na demony se žádný zákon nevztahuje. Zatím.

„Dámy a pánové, klidně přihazujte, tohle není součástí běžné prohlídky. Jestli chcete vidět víc, domluvte se tady s mými hlavními hvězdami,“ prohlásil a na Zyru ukázal dvojku na prstech jako, že dostane dvě procenta, když bude hodná holka a poslechne ho. Ta měla, jak tenkrát říkal chuť mu nejmíň ukousnout péro, ale moc možností neměla, pokud nechtěla, aby Carl ještě přitvrdil.

„Tři tisíce za žhavý polibek s jazykem!“ vykřikla znovu ta ženská. Kane si nadzvedl masku tak akorát, aby odhalil svá ústa a sklonil se k Zyrě, aby jí políbil. Ta si taky odkryla masku, podívala se mu do očí, stoupla si na špičky a políbila ho, jako by za ten polibek mělo být vykoupení se z tohohle šíleného otroctví.

„Ať mu sáhne na penis!“ pokračoval další z klientů. Carl se nepřestával divit, jak šíleně se mu všechno rozjíždí před očima. Dřív to bral seriózněji, nechoval se jako kuplíř, ale teď? Sex vydělává a u démonů možná ještě víc, než si myslel.

„Za vydělaný peníze si budeš moci vybrat sexy oblečení a kvalitní jídlo, succubo,“ zašeptal Carl, aby jí nerušil v tom polibku.

„Sáhne? Ať mu ho vyhoní!“ opáčil někdo další. Carl se nepřestával usmívat.

„Ať ho rovnou vykouří,“ pokračovali jeden přes druhého, až se do toho zase vložil Carl.

„Jeden po druhým, vážení. A aby to mělo nějaký systém, tak postupně od nejjednoduchších akcí k těm nejtěžším. A platby předem,“ zopakoval a zvedl ruku, aby překřikující se klienty trochu uklidnil.

Zyra se od Kana odtáhla a na okamžik se podívala přímo na Carla. V očích měla vztek, který se ani nesnažila pořádně skrývat. Carl ho samozřejmě viděl. Právě proto se na ní usmál. Věděl, že jí má přesně tam, kde jí potřebuje mít. Nemusela ho poslouchat proto, že by se ho bála. Stačilo, že věděla, co by následovalo, kdyby přestala.

Kane jí položil dlaň na záda a nenápadně jí přitáhl zpátky k sobě. „Klid,“ zašeptal tak tiše, že to slyšela jen ona. Nebyla si jistá, jestli tím uklidňuje jí, nebo sebe. „Nedívej se na mě. Nemysli na mě. Jsme tu jen my dva. A máme se rádi...“ šeptal jí do ucha, až zavřela oči. To jeho chlácholení malinko zabíralo, a zvlášť, když jí Kane jemně za ruce a hladil jí palcem po dlani.

„Jsem tvůj nejlepší přítel. A mám tě vážně rád, Zyro. Moc tě mám rád. A radši já než oni,“ šeptal. „Nikdo cizí se tě nedotkne, to nedovolím,“ dodal. Ona lehce přikývla a podívala se mu do očí. Sice měl tu masku, ale i tak mu do nich zblízka viděla.

„Oh, Kane, dojímáš mě,“ procedil Carl a zatleskal mu. Roztleskal tím i klienty.

Venir to sledoval ze své klece a chtělo se mu brečet. Carl nebyl člověk. Byl hyena. A já jsem fakt vůbec netušila, do čeho jdu. A vsadím se, že dozvědět se to Rascal... nechci radši ani vědět, co s ním pak udělá, až mu přinesu jeho jiskru.

Rascal akorát vylezl ze sprchy. Byl nádherně fresh a měl dost energie na to, aby si i zacvičil, ale už si dal sprchu, tak se rozhodl necvičit. Měl na sobě jen ručník kolem pasu, a ještě po něm stékaly kapky vody, ale nohy si usušil, protože bych ho hnala, kdyby namočil koberec nebo kvůli němu zpuchřelo lino.

A když šel kolem kuchyně, všiml si zalité kávy na lince. „Že bych zapomněl, že jsem si dělal kafe?“ pomyslel si, napil se a šel se obléknout. Káva byla akorát studená, takže všechno nasvědčovalo tomu, že si jí udělal chvíli před tím, než šel do sprchy.

Oblečený se potom vrátil ke kávě, zívnu si jednou. Dvakrát. Vzal do ruky hrnek a nesl jí ke stolku u matrace, což byl náš jediný nábytek. „Asi bych to kafe potřeboval, Asmodee,“ zmínil, když zase zívá a kocour na něj pořád nechápavě civěl.

„Což je zvláštní, přísahal bych, že mě ta sprcha probrala,“ dodal, posadil se na matraci, kávu položil na stolek a otevřel si můj noťas jako by věděl, co jde dělat, ale když ho zapnul, musel přemýšlet, jestli bude pracovat, nebo koukat na film, nebo co vlastně.

Zase si zívnuł a tentokrát i se slzami v očích. „Co mi je?“ zamumlal a horko těžko se snažil zaostřit na obrazovku. Natáhl se proto k té kávě, protože pořád věřil tomu, že ho probere a vypil jí na ex.

„Myšlíš, že se bude Stella zlobit, když si tu zapálím? Asi jo, co? Musím jít ven,“ povídal si s kocourem jako to občas dělám já, zvedl se, že si vezme cigára, klíče a půjde zase ven, ale když se zvedal, zamotala se mu hlava.

Jen tak tak se chytl stěny. „Tak tohle už je fakt div...ný,“ řekl a pomalu sjel zády po té stěně až na podlahu. Těžkly mu víčka a on už se zmohl jen na to, aby dýchal, zíral před sebe a neusnul. „Fae...” zašeptal vyděšeně, než upadl do bezvědomí.

Asi po deseti minutách Rascal otevřel oči. Cítil se zvláště slabě a unaveně. Ruce a nohy ho neposlouchaly. Všechno bylo rozmazané, zvuky byly s ozvěnou a hlučné. A možná mu i hvízdalo v uších.

Potom se před ním objevila ta ženská tvář, na kterou si přál už nikdy nenarazit. Oči se mu pořád klížily, a tak je furt zavíral. Byla u něj blízko, doslova se k němu připlazila po čtyřech a políbila ho jako Šípkovou Růženku, aby se probudil.

„Tristane...” zašeptala mu do rtů zamilovaně a znovu ho políbila. On se usmíval, těžko říct, jestli si myslel, že jsem to já, ale polibek jí opětoval. Taký k ní natáhl ruce a chtěl jí obejmout, ale nějak v nich neměl sílu. Což ho donutilo konečně otevřít oči a podívat se.

„Fae...” dostal ze sebe zcela zoufalý, že jí vidí a odtáhl se od ní, jak nejvíc to šlo. Ale teď nebyl jen zoufalý, byl našťvaný, jak je bezmocný a měl strach. A ten divný pocit slabosti a únavy se ještě zhoršil.

„Tolik jsi mi chyběl, Tristane. Teď už můžeme být konečně chvíli spolu, miláčku...” šeptala téměř dojatě, sedla si mu na klín a dlaněmi přejížděla po jeho těle. Rascal se snažil zaostřit a pochopit tuhle chvíli, ale nelíbilo se mu to ani trochu. Věděl, že Fae dokáže být šílená, ale že až takhle?

„Neříkej mi tak už. Jsem Rascal,“ zamumlal, že mu skoro nebylo rozumět. Fae se zasmála.

„Ne, jsi můj Tristan a vždycky jsi byl. Nevím proč se za to jméno tolik stydíš,“ šeptala mu do ucha a jemně ho olízla.

Rascal sebou cuknul. „Co jsi tu udělala, Fae? Cos mi dala?“ zeptal se pomalu, protože měl v sobě něco silného a vypadal, že každou chvíli zase usne. Byl teď strachy bez sebe, normálně by mu šíleně bušilo srdce, ale teď jeho srdce sotva pumpovalo nějakou krev.

„Jenom něco na uklidnění, aby ses uvolnil. Ale neboj se, i tak si užiješ zábavu. Na mrtvolu nejsem. Ten recept jsem vymyslela schválně pro tebe. Pro mého vzpurného chlapáka,“ prohlásila a naklonila se blíž k jeho uchu.

„Já tě totiž už tak strašně chci, Tristane. Nemůžeš se přede mnou pořád takhle schovávat. Nutíš mě pak být na tebe ještě drsnější,“ pokračovala a začala ho líbat po krku.

„Sice jsem si myslela,“ řekla a jednoduše mu roztrhla tričko, aby ho obnažila. „Že budeš u toho víc démon, ale tohle tělo taky není špatný, na to, že jsi jenom člověk,“ šeptala a líbala ho na krku, hrudi a sjížděla jazykem níž.

„Nech mě být! Myslím to vážně, já nechci!! Chodím už se Stellou. Miluju Stellu! Chápeš?“ dostal ze sebe.

Jedna její ruka mu sklouzla do klína. Druhá na rty, aby mu naznačila, že má být zticha. „Jo, chápu a je mi to úplně jedno... tak na ní myslí, mě to nevadí. Já totiž na rozdíl od tebe respektuju pouto,“ prohlásila a políbila ho na břicho.

„Nech toho! Slez ze mě!“ šeptal zoufale, ale Fae zavrtěla hlavou. Potom se na něj tak podívala a vytáhla se zase zpátky nahoru.

„Ano, ale až se tak dvakrát udělám,“ procedila a začala mu rozepínat pásek. Rascal zavrtěl hlavou.

„Nesahej na mě! Přestaň! Kurva nech toho...“ pokračoval zoufale, ale marně. Zněl u toho jen jako když usíná. Nebyl ve stavu, aby se mohl bránit a Fae tohle naplánovala a rozhodně ne proto, aby s tím přestala.

Její posedlost svým bývalým milencem neznala hranic. A on jediný jí takhle znal, a proto před ní roky utíkal. Už když byli spolu, byla úplně šílená a nevyzpytatelná. Trpěla úzkostmi a bludy. Žila v mylné představě, že ona a Rascal se jednou vezmou. Že jí miluje, ale je prostě takový, proto od ní utíká. Nalhávala si něco, co tam nikdy nebylo, protože představa, že by ho ztratila pro ní byla nepřijatelná.

A v tom tkví nebezpečí přimknutí. Dokáže to být nezdravá posedlost a smrtelná choroba pro démona, když padne na špatnou osobu. Nebo se z ní zkrátka démon dokáže úplně zbláznit.

Fae toho byla důkazem. Její pouto k Rascalovi bylo silné. Silnější než ona sama a její rozum. A nikdo o tom nevěděl, protože Rascal jí i přes to chtěl chránit, a tak mlčel. Což se mu vymstilo.

Taky jí sem tam dopřával sám sebe, aby se netrápila, ale po nějaké době toho měl už prostě dost. Věděl sice, že tohle je něco, co si démon nevybere a když se to smíchá i s nějakou další poruchou, výsledkem je Fae. Ale tentokrát zašla daleko. Daleko i za jeho hranice.

Fae mu šmejdila rukama po těle. Rascal se podíval mezi nohy a pak zase vyčerpaně vyvrátil hlavu zpátky. „Kurva, proč mi stojí?“ vztekal se, že ho jeho tělo zradilo.

„Protože mě chceš, miláčku...“ šeptala a pokračovala. Různě se ho bez jeho svolení dotýkala a líbala ho po těle a až strašidelně se v jejich očích odrážela její touha po něm. A to, jak se jím kochala, Rascala uvnitř úplně ničilo.

Rascal se zmohl jenom na vyčerpaně zoufalé vzdychy a líně jí sledoval. Když chtěl zvednout ruce, aby jí odstrčil, pohnuly se a zase volně spadly dolů. Už začínal být vážně zoufalstvím celý bez sebe. „Nechci...” šeptal zoufale.

„Tak dlouho jsem tě neměla, že už nedokážu ani myslet na nic jinýho,” prohlásila mu do rtů a pevně ho držela za jeho nejcitlivější místo, až ho donutila trochu vzdychnout.

„Oh, do hajzlu... Fae, slez ze mě a přestaň mi sahat na péro, myslím to vážně!” syknul co mu síly stačily, ale ona se jen pousmála a místo toho si nadzvedla sukni, vylezla mu na klín.

„Ale tobě se to líbí. Jsi vzrušeněj,” komentovala jeho slabost. On se polekal, když viděl, co jde Fae dělat.

„Ne! Ne! Ne!” vzpíral se, ale ona se po něm jen drže a pomalu sklouzla.

„Ách, Tristane...” zašeptala vzrušeně a prohnula se v zádech.

„Zabiju tě!” procedil skrze zuby jako odpověď a zase položil odevzdaně hlavu na zed’.

„Nedokázal bys mě zabít, láska moje. A už vůbec ne když spolu budeme mít děti,” prohlásila.

Rascal ztuhnul. Vytřeštil oči a snažil se jí ze sebe shodit, ale nešlo to. To, čím ho zdrogovala bylo moc silné.

„Cože? Opovaž se!” prsknul na ní.

„Opovázím,” řekla a odvážíla se ho políbit, ale kousnul jí tak moc, že jí tekla krev ze rtů, možná i z jazyka. Ještě nikdy předtím jí neublížil. A zatímco si olízla krev ze rtů, šokovaně se na něj podívala a na ty jeho tesáky a zuřivost v obličeji a usmála se.

„Á tady to někdo rád krvavý. Tak jo,” prohlásila, že to znělo až psychopaticky a zakousla se mu silně do krku, až Rascal zalapal po dechu, ale to jí nestačilo. Zakousla se do něj znovu a pila ho jako by umírala žízni.

Rascalovi se až skroutily prsty u nohou, ale nevydal ani hlásku. Snažil se jí rukama odstrčit, ale byly jak z gumy a nedokázal je pomalu ani zvednout o pět centimetrů výš.

Fae přestala a podívala se na něj, jak odevzdaně pod ní leží. „Vzdychni pro mě, Tristane,” škemrala, zatímco se snažila ze všech sil, aby si i něco tak nechutného jako je znásilnění užil. Nicméně, ten se zase snažil ze všech sil vzdorovat všemu příjemnému, co mu prováděla a že věděla, co má rád, chodili spolu dost dlouho na to, aby ho znala.

„No tak, vzdychni pro mě,” prosila ho, ale on se jen kousal do rtů, aby jí nechtíc nevyhověl.

Fae ještě přitvrdila, ale on zase nic. A to jí vytočilo. „Řekla jsem, abys vzdychal!!!” zaječela a zakousla se mu zase brutálně do krku, že to nevydržel, ale místo hezkých slov z něj vypadla výhružka.

„Ste-lla tě za to-hle za-bije!“ dostal ze sebe napůl vzrušeně a napůl vztekle. Fae se jen zaculila.

„To bys jí o mě nejdřív musel říct,“ zašeptala mu do ucha, až to znělo svůdně a potom zase bez dovolení pila jeho krev z různých míst, kousala ho do boku, krku, ramena, břicha a drze si brala to, co už jí roky přestal nabízet.

„Jsi můj, můj. Jenom můj!“ sténala, zatímco do něj všude kousala.

„Fae... Fae...“ šeptal její jméno.

„Vidíš, jak krásně to zní, když se mi konečně poddáš,“ opáčila, ale nepřestala ho mučit svými zuby a zvrácenou láskou.

„Fae... pře...staň...“ škemral zoufale.

„Ještě ne,“ odpověděla a položila mu obě dlaně na hrudník. „Jsi tak nádhernej,“ zašeptala a zabořila mu zase tesáky do krku.

„Zničím tě...“ vydechl.

„Vzrušuješ mě,“ prohlásila a jedním pohybem pánví ho přiměla k dalšímu nechtěnému vzdychu.

My se Simonem jsme akorát dorazili za Carlem. Sedmnáctka nás vzal rovnou dovnitř s tím, abychom na něj počkali, že teď provádí klienty. Kecla jsem si tedy na zadek na luxusní, kožený gauč a stáhla Simona s sebou. Ten se rozhlížel kolem a rozmyšlel si, co a jak řekne. Alespoň k něčemu to čekání bylo dobré.

Mezitím se Sedmnáctka přikradl ke Carlovi z boku, aby ho upozornil, že jeho oblíbená zaměstnankyně už dorazila a že si s sebou vzala mazlíka, co má vážný zájem o mořskou pannu.

To ho zaujalo, protože na peníze on slyší velmi dobře. A já jsem to asi přehnala s tou oblíbenou zaměstnankyní, protože nejradši má nejspíš Sedmnáctku. Ale myslím, že mě tak párkrát už nazval.

„Omluvte mě na okamžik,“ řekl Carl klientům, pokynul Sedmnáctce, aby to tam hlídal a šel mě se Simonem vyzvednout.

Když jsem ho viděla vyjít ze dveří, udělalo se mi zle. Nevím, jestli byl vždycky tak odporný, nebo to bylo tou mojí nově získanou schopností vycítit vůni lidské duše a obecně jejich charakter, ale on byl nejlepším kandidátem, kterého bychom si s Rascalem dali k večeři.

„Stello,“ řekl nadšeněji, než musel a objal mě. „A kdopak je tohle? Slyšel jsem, že nový klient?“ zeptal se a já přikývla.

„To je Simon, můj kamarád a nadšenec do nadpřirozených bytostí. Snad ti nevadí, že jsem ho přivedla? Chtěla jsem mu to ukázat a on zvažuje, že by si taky nějakou bytost pořídil,“ opáčila jsem a Carl se do široka usmál.

„Vůbec ne. Dokud bude diskrétní,“ řekl a podal mu konečně ruku. „Carl, těší mě, Simone. Vaše kamarádka se mi jaksi zapoměla zmínit, že má kolem sebe někoho, kdo by rád vlastnil takový skvost, a kdo by si ho mohl dovolit,“ komentoval.

Raději jsem do toho skočila. „Co kdybys mu ukázal mořský panny, Carle, a všechno mu o nich vyprávěl? Protože on o nich skoro nezavře pusou,“ zahihňala jsem se nuceně doufajíc, že to nebude poznat.

„Rád bych. Moc rád, ale mám vzadu u démonů klienty a rozdělaných několik tisíc dolarů, takže se vši úctou na mě počkejte tady, nebo se pojd'te podívat na šou,“ řekl a já ztuhla.

„Jaká šou?“ zeptala jsem se. Carl se tak pousmál.

„Kane a Zyra jsou teď hvězdy návštěvních hodin. Tomu bys nevěřila, jak jsou démoni vášniví mezi sebou. Roky jedu tenhle byznys, a ještě jsem neměl tu čest vidět dva demony provozovat... lásku,“ prohodil.

Vytřeštila jsem oči, ale snažila se to zakrýt, takže to spíš vypadalo jako když se mračím. Simon si pomyslel něco šíleného, že jsem pomalu měla pocit, že už umím číst myšlenky. A pak jsme ho následovali do sektoru D.

Simon se na mě tak podíval, jako by mi tím pohledem chtěl sdělit, že chápe, proč jsem odtud Rascala vykoupla, proč nechci, aby Carl zjistil, že jsem démonka a prostě pochopil všechno, co jsem mu stihla říct.

Když Carl otevřel dveře do haly s demony, Simonovi se zatajil dech, protože právě prvně viděl demony v jejich skutečných podobách a nejspíš si snažil představit takhle i Rascala.

Nicméně, moje oči sklouzly okamžitě ke kleci, ve které byli Rascalovi přátelé a zděsila jsem se, jakým stylem si na nich Carl rozhodl vydělat peníze. Sedm klientů tam tleskalo, hvízdalo na prsty a doslova po sobě házeli bankovky, aby pobídli dva zoufalé demony k něčemu, do čeho se jim viditelně vůbec nechtělo. A Carl to nazval, že provozují lásku? *Hajzl jeden!! To ho vyjde draho.*

Mrkla jsem na Simona a on přikývl. „Nezlob se, Carle, ale na tohle já se dívat nechci. Až tedy skončíš, mohl bys prosím ukázat Simonovi mořské panny? A já na tebe počkám venku,“ sdělila jsem mu a on nezaújatě přikývl. Věděla jsem, že když má jiné zájmy, nebude se moc starat o další věci.

Hrozně jsem se bála, že na mě nasadí Sedmnáctku, ale potřeboval ho po ruce, kdyby se ta jejich akce jakkoli zvrtila. Vyšla jsem z té šílené místnosti a na okamžik zalitovala toho, že nekouřím, protože teď bych si vážně z nervů zapálila.

U každých dveří stál jeden bodyguard. *Kurva, co teď budu dělat?* Jen jsem se na jednoho usmála, dala si vlasy za ucho a předstírala jsem, že si prohlížím nějaký obraz z vilích křídel, který visel na stěně.

Nenápadně jsem se rozhlídla kolem. Do Carlovvy kanceláře vedla chodba, u které byl jeden. Ti zbývající byli v takové vzdálenosti, aby si mě nevšimli. *Sejde z očí, sejde z mysli... No jo, ale co s tímhle?*

Šla jsem ven na vzduch. Taky proto, že tím klesne moje podezření na nulu. Sice se mi blbě odhaduje, jak to vypadá uvnitř a taky jsem tomu kanclu ještě dál, ale jaký plán nemá háček, že?

Rozhlídla jsem se venku, tady moc lidí Carl neměl. Vlastně skoro žádné, protože sem každého vždycky nechá přivést. A klienty sem dopravuje taky nějak limuzínou. Někde je vyzvedává, aby nikdo nevěděl, kde se nachází. *Co na tohle místo říká mapa na mobilu? Napadlo mě a otevřela mapu.*

„Místo není k dispozici na mapě?“ zašeptala jsem. *To jsem si mohla myslet, že to má nějaký zahackovaný. Sakra!*

Uklidila jsem si mobil do kapsy a podívala se pořádně po okolí. Jen plot s ostnatými dráty nahoře. Za ním moře a nic. Široká příjezdová cesta s budkou hlídače a závora. A jinak jen hala, garážová vrata, zabedněná okna. *Tak tudy to teda taky nepůjde.*

Fae se udýchaně svalila Rascalovi na rameno a spokojeně se usmívala. „Já tě tak moc miluju,“ šeptala a zhluboka vydechla. Rascal měl v očích slzy. Carl měl pravdu, prodal mi kvalitní zboží. Byl čestný, věrný a Fae se povedlo ho zlomit. Nebo spíš nalomit.

Fae se na něj podívala, prstem mu otřela slzy z tváře, chytla ho za bradu a s trhnutím ho donutila se na ní podívat. „Podívej se na mě,“ zašeptala a usmála se, když se jejich oči setkaly. „Řekni mi to ještě jednou,“ prohlásila.

„Co jako?“ syknul.

„Řekni, že mě miluješ. Tak jako jsi mi to říkával kdysi,“ škemrala. Rascal na ní koukal jako na blázna.

„Ani omylem,“ odseknul. Fae se na něj tak dívala jako, aby pochopil, že ona má navrch.

„Řekni, že mě miluješ, nebo Stelle na tebe odeberu vzpomínky,“ prohlásila a Rascal zbledl.

„Ne... prosím ne,“ škemral zoufale. Fae vyndala telefon z kapsy a usmála se.

„Tak pro ní nahrajeme video vzkaz. A ty tam řekneš, že mě miluješ,“ pokračovala a zapnula kameru, natočila to k nim a políbila Rascala na tvář. Taky zabrala modřiny po zahojených kousancích po celém jeho těle.

„Já a můj miláček Tristan. Zase jsme se k sobě vrátili, jsem tak šťastná. Vid', lásko?“ řekla a natočila kameru na něj. On se usmál a přikývl.

„Miluju tě,“ řekl a políbil jí na spánek. Fae pak ještě natočila můj byt a video rychle vypnula, aby nebylo poznat, že Rascal není tak úplně sám sebou.

„Já tě taky miluju,“ odpověděla mu pak a chtěla ho zase políbit, ale odvrátil od ní hlavu.

„Nenávidím tě a nechťj vědět, co ti udělám, jestli jí to video ukážeš, nebo jí jakkoli ublížíš,“ pohrozil jí a ona se pousmála a pohládila ho prstem po rtech.

„Ani se jí nedotkneš. Ona se nedotkne tebe. Jsi můj a já tě budu sledovat. Porušíš to a vymažu jí na tebe vzpomínky. Řekneš to někomu a vymažu jí na tebe vzpomínky. A budeš za mnou chodit dobrovolně každý den, když bude v práci. Nepřijdeš, nenecháš se a pošlu jí to video. Rozumíš mi?“ zeptala se.

„Kdybych měl jiskru, tak...“ začal, ale Fae mu do toho skočila.

„Ale nemáš, takže... a až jí budeš mít tak stejně nic. Roky jsi měl jiskru, Tristane a neudělal jsi nic. Ty prostě nedokážeš ublížit holce. Leda, že bys to naučil Stellu. Ale ta proti mně nemá jedinou šanci. Navíc bys jí to musel říct a víš co se stane pak. Takže mě musíš zabít sám a bacha na Dizzyho. Teď je můj,“ dodala spokojeně, usmála se a konečně vstala z jeho klína.

Rascal na ní jen zoufale civěl. Fae si Dizzyho k sobě přimkla schválně, nebyl o tom pochyb. A teď má všechno nedobytně pojištěný.

Fae si oblékla kalhotky, upravila se, vytáhla mu krabičku s cigaretami ode mě z kapsy a posadila se na gauč s nohou přes nohu. Rascal se nemohl skoro ani pohnout, cítil se už trochu silnější, ale stejně to nebylo ještě ono, jen na ní nešťastně koukal a přemýšlel, co bude teď dělat, zatímco si alespoň s námahou zapnul kalhoty.

„Být tebou se rychle oblíknu, protože jinak tě tady takhle načape, i s těma modřinama a fakt nevím, nevím, co jí řekneš. Já ti říkala, že jí o mě máš říct, ale neposlouchal jsi,“ rýpala do něj a zapálila si. U mě doma.

„Možná ještě dostaneš vynadáno. Nesmíš kouřit doma, vid’? Hádám, že jsem tě vždycky viděla před domem právě z tohoto důvodu,“ provokovala ho.

„Já tě kurva zabiju!!!“ zaječel a posadil se. Fae se trochu polekala, když začínal nabírat síly, a tak si rychle potáhla, típla cigaretu o stolek a hodila jí na něj.

„Nezapomeň na naši dohodu, Tristane,“ dodala a odešla.

„FAE!!!“ vykřiknul naprosto zoufale rozzuřeně a bouchnul pěstmi o podlahu.

Carl se pořád bavil nad utrpením svých dvou démonů, kteří byli donuceni dělat něco, co nikdy dělat nechtěli. Nicméně žádné šílenosti, aby došlo k otěhotnění Carl nepodporoval. Jeho succuba mu měla vydělávat, a to striktně zamítnul. Pouze za velké peníze, ale to tihle jeho klienti nebyli schopní zaplatit. Chtěli jen chvilkovou zábavu. A na té zábavě si Carl vydělával přes sto tisíc dolarů.

Když je Kane se Zyrou přestali bavit, šli zase očumovat jiné bytosti. Některé se prodaly a pak měl Carl konečně čas na Simona. Nicméně, já pořád nevěděla, jak se dostanu k jiskrákům.

Zyra seděla zoufale u zdi klece a plakala. Kane jí položil ruku kolem ramen a taky měl na krajíčku. Klienti je dohnali od sexy tanečku, dotyků, líbání až k tomu, aby ho Zyra uspokojovala rukou a pusou.

„Hej... podívej se na mě,“ řekl Kane tiše a sevřel jí rameno o něco pevněji. „Nemusíš se stydět. Ani trochu. Nebyla to tvoje volba. Já to vím,“ dodal. Zyra si otřela tvář hřbetem ruky a zavrtěla hlavou.

„Já jsem to udělala. Tolik jsem se bála, že skončím někde u někoho z nich, že jsem to radši udělala,“ objasnila.

„Ne,“ opravil jí okamžitě. „Carl tě donutil. To je kurva velký rozdíl,“ řekl, naklonil se k ní a opřel čelo o její spánek. „A to, že jsi se víc bála těch lidí je v pořádku, Zyro. Taky jsem se bál. Radši bych tohle dělal s tebou. Je to sice neuvěřitelně ponižující, ale mnohem lepší než, aby ti někdo z nich ublížil. A jestli si myslíš, že se na tebe teď dívám jinak, tak ne. Pořád jsi to ty. Pořád moje nejlepší kámoška Zyra, jasný?“ řekl a ona přikývla.

Simon u toho byl až do konce. Ne, že by byl ten typ úchyla, co by se nad tím bavil, ale zkrátka proto, že chtěl zapadnout a Carlovi nedat záminku pochybovat o jeho zvrácenosti. Chtěl, aby ho považoval za skutečného potenciálního kupce, a ne za kámoše, co si není jistý tím, co chce.

„Tak pojďte, Simone, ukážu vám svoje nejlepší úlovky. Mám sirény i obyčejný mořský panny. Zlatý šupiny, stříbrný, zelený a modrý. Ale sirénu vám moc nedoporučuju, zpívají sice krásně a netopí, to ne. Ale ty potvory jsou tak dominantní, že se dají jen těžko zkrotit. Taky dost koušou,“ dodal. Simon přikývla jako, že rozumí.

„O co byste měl zájem? Kde jí chcete chovat? Doporučuju slanou vodu, ale můžou být i ve sladké. Hodně toho sežerou. Převážně ryby a mořský potvory, ale někdy postačí i mletý maso,“ řekl a Simon se nadechl.

„Já jsem se na ně nejdřív chtěl podívat. Mám rád roztomilý rysy. Taky bych ji měl v akváriu a klidně seženu i slanou vodu,“ odpovídal.

„Hm, dobře... to zní dobře. Můžu vám dát chovatelský tipy. Klidně se ptejte na to, co vás zajímá,“ pokračoval. Simon z něj měl pocit, že to Carl chce sfouknout rychle a taky, že ano, byl nervózní.

Kladla jsem Simonovi na srdce, aby se schválně ptal na oplzlosti, protože to Carla spíš přesvědčí, že má reálný zájem. A taky, že je jeho typ klienta. A taky ať ho tím zdrží. Takže zatímco se Simon vyptával na to, kde mají mořské panny rozmnožovací otvor, já jsem konečně našla řešení, jak se dostat do Carlovy kanceláře.

Rychle jsem zalezla dovnitř. Naštěstí dveře nebyly zamčené, protože to bych byla v hajzlu. Podívala jsem se kolem, ale nikde jsem žádné sklenice s jiskrami neviděla. To mě vyděsilo. *Jasně, že je bude mít někde v nějakém trezoru. Kurva, kurva, kurva!!!* Ale Rascal říkal, že je má Carl někde v kanceláři. *Že by byl tak pitomej? A jak to jako Rascal mohl vědět? Co když je měl v kanceláři, ale potom je někam uklídl.* Uvažovala jsem.

Asi po dvou hodinách jsem se vracela domů s prázdnou. Štve mě, že jsem Rascala zklamala. Nevím, co mu řeknu. Ten plán byl sice úspěšný, ale jiskry tam nebyly. A kde je teda Carl má? A co dál?

Simon za celou cestu neřekl ani slovo. Myslím, že měl nad čím přemýšlet. Bylo toho na něj moc. A nedivím se. Na mě taky. Pořád. Ale měla jsem Rascala a fakt jsem se na něj těšila.

Když jsem se dostala domů, našla jsem ho v posteli. Měl na sobě černou mikinu s kapucí a tepláky. Normálně chodí jen v tričku, nebo bez, ale teď byl nabalený jako by šel ven.

„Čau. Tady je ale kosa. Ty jsi větral?“ zeptala jsem se ho a políbila jsem ho na tvář, když mi přišel naproti ke dveřím. Přikývl, usmál se na mě, ale ten úsměv se hned zase ztratil.

„Máš hlad?“ zeptal se, a aniž bych mu stačila odpovědět už byl v kuchyni, aby mi nandal maso s kaší. Bylo to hezky krvavé.

„Jasně,“ odpověděla jsem, položila na zem kabelku a zula si boty.

„Jak to šlo? Získala jsi jiskru? Fakt jsem se o tebe hrozně bál,“ řekl, ale byl překvapivě odtažitý. Čekala jsem, že mě obejmě, políbí, nebo tak něco, ale cítila jsem se trochu zklamaná. Možná, že jsem jenom přecitlivělá, ale něco mi říká, že se jeho energie změnila.

„Rascale...“ začala jsem smutně, vzala si od něj talíř s jídlem a posadila se na matraci.

On se opřel zadkem o parapet naproti mně a čekal, až mu to budu vyprávět. Asmodeus zatím seskočil ze škrabadla a šel se podívat, co to mám dobrého k jídlu, ale měl smůlu, protože to bylo kořeněné.

„Všechno šlo podle plánu, ale neměl to nikde v kanclu. Celý jsem to tam prohledala. Musí to mít někde jinde. Třeba v sejfu,“ odpověděla jsem a on sklesle přikývl. Vypadalo to jako by to čekal a už dávno přijal svůj osud.

„Jsem rád, že se ti nic nestalo. Už tě tomu nikdy nevystavím. Odpusť,“ řekl a já se na něj tak podívala.

„Byl to hlavně můj nápad, nic si nevyčítej,“ opáčila jsem a ochutnala to maso. Pak jsem se na něj tak podívala. Nevěřicně. Musím říct, že kuchař byl fakt vynikající.

„Hmm, Rascale, to je tak dobrý. Ježiši... vynikající,“ zmínila jsem ještě s plnou pusou. On se pousmál a pak zase zvažněl.

Já jsem jedla a všimla jsem si vázy na našem stolečku. Byla tam i růže. Umělá, kvůli kočce. „Tys vybíral dekorace?“ zeptala jsem se překvapeně a chtěla jsem si tu vázu prohlídnout, ale přiskočil k ní a podal mi tu růži do ruky sám. Překvapilo mě to.

„Ta je pro tebe,“ zašeptal a podával mi jí. Polknula jsem sousto, položila talíř na klín a růži jsem si od něj vzala.

„Děkuju,“ usmála jsem se na něj a chvilku ho pozorovala. Byl jak vyměněný. Cizí. „Stalo se něco, Rascal? Protože se mi zdáš nějaký... jiný a smutný,“ zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Vůbec, lásko. Jen jsem unavený. Celej den mám pocit, jako kdybych spolykal tunu prášků na spaní,“ odpověděl. Já mu přiložila dlaň na tvář a jemně ho pohladila. Pousmál se a zavřel na vteřinku oči. A já přemýšlela, jestli mu mám nakládat a říct mu o tom, co dneska Carl prováděl se Zyro a Kanem, nebo to mám nechat na zítra?

„Musím ti něco říct. A nebude se ti to líbit. Mě se to taky nelíbí,“ začala jsem. Normálně bývá impulzivnější, ale teď ke mně jen zvedl oči a mlčky čekal, co mu tedy řeknu.

„Carl dneska začal dělat pasáka Kanovi a Zyre,“ začala jsem opatrně, ale vytřeštil oči.

„Cože?“ zašeptal.

„Donutil je dělat nějaký věci... myslím, že snad, aby spolu i spali před klienty, kteří po něm doslova házeli bankovky,“ objasnila jsem.

Rascalovi se oči zalily slzami, potom to ale rozdýchal. „Potřebuju svojí jiskru, lásko,“ zašeptal a já přikývla. Věděla jsem to moc dobře, ale vůbec jsem netušila, jak to zařídit. Škoda, že jsem mu dočasně nemohla půjčit svojí. Možná by to leccos vyřešilo.

„A taky ti jí přinesu!“ slíbila jsem mu. Natáhl ke mně ruku a pohladil mě palcem po rtech. Tak něžně a řekl bych i zamilovaně. Takhle to ještě nikdy neudělal.

„Umřel bych pro tebe, ale ty pro mě neumírej. Já si to nezasloužím,“ prohlásil, zvedl se a odešel do koupelny. Začínala jsem mít o něj obavy. Choval se divně. *Co se tu sakra dělo celý den? Ale kdyby se něco dělo vážného, přece by pro mě nevařil a nesháněl dekorace...*

Nadzvedla jsem tu vázu, která byla až podezřele na straně a všimla jsem si, že ten stůl je propálený nejspíš od cigarety. Povzdychla jsem si a podívala se na okno, kde byla přiskřípnutá záclona a povzdychla si po druhé.

Proto si nezaslouží, abych pro něj umírala? Protože mě neposlechnul a zapálil si bez dovolení doma a pak ještě propálil stůl, nebo se tu děje něco jiného? Škoda, že mě Rascal nenaučil číst i v démonech. Tedy pokud to vůbec jde.

Fae akorát strkala klíč do zámku, když jí přišel otevřít nedočkavě Dizzy. Bylo kolem sedmé, takže už jí očekával. Chodila si vždycky ještě k večeru zalovit. Většinou řešila i jídlo pro něj, ale dneska měla jiné plány.

„Ahoj,“ pozdravil jí a nábožně se na ní díval. Skoro to vypadalo, že by jí chtěl políbit, ale ona k němu měla jiné emoce a ani jí nenapadlo je teď potlačovat.

„Čau. Co je? Chceš něco?“ zeptala se ho tak suše, až to Dizzyho podrásalo zevnitř. Jen se na ní podíval, pousmál se smutně a zavrtěl hlavou.

„Já jen, že jsem tě celý den neviděl,“ objasnil. Fae si zula boty a prošla kolem něj jako modelka po molu.

„Jasně, když jsem nebyla doma,“ opáčila suše. „Cos tu dělal vůbec? Uklidil jsi? Doufám, že jsi tu neměl žádnou ženskou, protože pravidla znáš,“ zmínila a podívala se nejdřív do kuchyně, aby si ověřila, že uklidil a pak na něj.

„Samozřejmě že ne. Žádný sexuální návštěvy. Navíc, nikoho nemám přece,“ dodal. „A kde jsi byla ty? Jak ses měla? Cos dělala? Měla jsi hezkej den?“ vyzvídal.

Fae si povzdychla, sáhla do ledničky pro lahvičku s krví a napila se jako by to byla jen chlazená cola. Potom se na něj podívala a posadila se s tím na gauč. „To má být jako nějaký výslech, nebo co?“ prskla na něj jedovatě.

„Vůbec ne,“ odpověděl Dizzy a posadil se vedle ní na gauč. Fae se mlčky napila ještě jednou a pak se pousmála.

„Měla jsem skvělej den,“ zmínila a usmála se. „Vlastně nejlepší za posledních několik let. Užívala jsem si zábavu a nějaký vzrušení,“ rozpovíдалa se.

Dizzy se pousmál a pak smutně pokyvoval hlavou. Nejdřív si vybavil, že měla skvělý den, tak byl spokojený, ale když začala o vzrušení, jeho představivost fungovala naplno a trochu žárlil.

„Co tím myslíš? Byla jsi s někým?“ vyslýchal ji. Fae se pousmála, pak se k němu přišoupla blíž a položila mu ruku na stehno. Dizzymu se rozbušilo srdce.

„Nebyla. Jak bych mohla, když poslední dobou myslím jenom na tebe?“ zašeptala mu svůdně do ucha a pošimrala ho na něm špičkou svého dlouhého démonského jazyka.

Dizzymu se zatajil dech a na chvíli zavřel blaženě oči. Potom se pousmál. „Myslíš na mě, jo? Od kdy?“ zeptal se.

Fae položila lahev s krví na stolek, přitáhla se k němu ještě blíž, že už byla skoro tělem nalepená na jeho boku a pak se z ničeho nic položila do jeho klína. Lehla si na záda a hlavou přímo do jeho rozkroku.

Dizzy z toho byl úplně mimo. A když mu prstem přejela po rtech a usmála se tak, jak to umí jediné ona, na chvíli přestal dýchat.

„Co Nora?“ zeptala se.

„Nic, nezajímá mě,“ opáčil suše a taky jí jemně prstem přejel po rtech. Byl jí naprosto okouzlený a měl ohromnou chuť jí nejmní políbit. „Co jsi zažila za vzrušení a štěstí, že jsi na mě tak milá a sladká?“ vyzvídal.

Fae mu na to nechtěla odpovídat, a tak mu vjela dlaní za zátylek, přitáhla si ho blíž a políbila ho. „Fae...“ zašeptal překvapeně a úplně rozněžněně. Tohle byla jejich úplně první pusa v životě.

„Ty bys mě nikdy nezradil, že ne? Neopustil bys mě?“ zašeptala mu do rtů. On zavrtěl hlavou.

„Nikdy,“ řekl zmámeně a znovu se jí pokusil políbit, ale ona se usmála a položila mu prst na rty.

„Ty jsi byl vždycky hodnej kluk. A tak trochu můj, vid’?“ šeptala. On zase tak okouzleně přikývl a znovu jí chtěl políbit. Fae se nechala a začala mu polibky oplácet trochu horlivěji.

„Hmm, Dizzy, ty jsi tak sladkej, že z tebe mám... chtění,“ zašeptala mu do pusy a jemně mu do ní vzdychla.

„Jo? Já z tebe taky. Hrozně bych tě chtěl,“ přiznal zoufale a znovu zaútočil na její rty, ale pro Fae to byla celé jenom hra. Pěkně podlá a nechutná hra, ale to byla celá ona.

A pak popadla jeho ruku a strčila si jí pod gumu od sukně a punčocháčů. Dizzy na nic nečekal a sjel níž. „Hmm, dotkni se mě,“ škemrala. On jí poslechl a přejel prsty po jejím roztouženém místě a u toho jí políbil.

Fae věděla, jak si zaháčkovat chlapa. Bohužel pro ní to na Rascala takhle snadno už nezabíralo. Možná kdysi, ale teď už jí měl dost. I tak ho ale dokázala donutit dělat něco, co nechtěl. Vydíráním.

Chvilku ho nechala, aby jí šimral prsty v jejím klíně, dokonce pro něj i trochu roztáhla nohy, aby mu udělala místo a jednou nebo dvakrát mu dala najevo, že se jí to líbí.

„Dizzy, udělal bys pro mě něco?“ zeptala se po chvilce.

„Cokoli,“ zašeptal. Ještě nepřestal s tím jemným drážděním jejího klína, ale taky ani pořádně nezačal, protože nevěděl, jestli smí.

Fae k němu zvedla oči. „Chci, aby ses vyhýbal Rascalovi, nechci, aby ses s ním už dál bavil. Chci, abys ho nenáviděl za to, jak moc mě trápí a trápil...“ šeptala a pozorovala ho.

„Cože?“ ozval se a na chvíli jí přestal šmejdít rukou mezi nohama. Fae ho za tu ruku chytla a nasměrovala ho níž.

„Když to pro mě uděláš, dostaneš mě. Jak budeš chtít. Budeme spolu. Ty a já. Vztah,“ objasnila a natlačila si jeho prsty pomalu do sebe.

Dizzy byl sice vzrušený, v pokušení, zamilovaný, přimknutý, ale Rascal byl jeho nejlepší přítel. Tohle mu nemohl udělat. Ale taky věděl, že se na něj Fae příšerně naštvě, když jí neposlechne. A že to mezi nimi bude opravdu ošklivé a nevratně pryč. A on se k ní přimknul, nemůže si dovolit to s ní posrat. A Rascal to pochopí... pochopí to, že?

„Tak co, Dizziane, budeš se mnou chodit?“ zeptala se a na tu jeho ruku zatlačila ještě víc až ho polilo horko.

„Oh, Fae...” vzdychnul, když mu dovolila něco, co si myslel, že už nikdy nepřijde. Ona si přikousla rty a zavřela oči.

„Hmm, já tě chci, Dizziane. Fakt tě moc chci. Nejvíc. Vždycky jsem tě chtěla. Ale teď tě chci ještě víc. Jsi jediný, kdo mi zbyl. Nesmíš mě zklamat... prosím, nezklam mě,” šeptala a políbila ho.

Dizzy chvíli jen mlčel. Díval se na ní, ale v hlavě měl najednou prázdno. Rascal – jeho nejlepší kamarád. Někdo, kdo při něm stál, i když všechno ostatní šlo do háje. A nebo Fae, holka, po které toužil vždycky víc než po krvi a duších a ještě se k ní přimknul.

„Já...” vydechl. Fae otevřela oči a podívala se na něj. Tentokrát už se neusmívala. Jen čekala.

„Nemusíš,” zašeptala. „Jestli je pro tebe důležitější on, tak mi to řekni,” dodala neutrálně. Zatím.

Dizzy polkl. „To jsem neřekl,” opáčil. Fae se na něj dívala tak, jak to ještě od ní nezažil. Bylo to až nadpozemsky roztomilé. Vzpomněl si na rozhovor s Rascalem a na to, co mu říkal.

„Je šilená no. Prostě se do mě zabouchla a není schopná mě nechat jít. Já už jí to vysvětloval. Dokonce jsem se s ní i párkrát vyspal, když na mě dělala oči, ale to už prostě dělat nebudu.”

„Fae...” oslovil jí tiše, že to znělo až zoufale a lehce. Ona se smutně pousmála a povzdychla si.

„Jasně. Vždycky jsem byla až ta druhá,” zašeptala. „Tak proč by to teď mělo být jinak?” prohlásila dojemně. Dizzy zavřel oči. Věděl, že ho tlačí přesně tam, kam potřebuje. Věděl to. A přesto nedokázal odolat.

„Tak na to zapomeň. A nesahej na mě!” sykla na něj, vyndala si jeho ruku z klína a vstala, že jde pryč, ale on jí chytl za zápěstí.

„Dobře,” zašeptal, že to bylo až stydlivé.

„Dobře co?” zeptala se a na rtech se jí začínal rýsovat úsměv. Dizzy se na ní podíval a tiše vydechl.

„Nebudu se s Rascalem stýkat,” řekl a teprve tehdy se Fae plně a spokojeně usmála.

„Hodnej kluk,” pochválila ho a posadila se k němu na klín. Dizzyho ta dvě slova zasáhla skoro stejně silně jako její polibek.

„Ale nechci mu lhát,” dodal rychle. „Nechci mu říct, že ho nenávidím,” oznámil jí. Ona přikývla.

„Nemusíš mu říkat nic. Jen se od něj drž dál,” opáčila. Dizzy chvíli mlčel jen se na ní tak podíval.

„A ty... budeš se mnou?” ujistil se. Fae se usmála, pohladila ho po tváři a políbila ho tak vášnivě, že na chvíli i přestal myslet.

„Řekla jsem ti přece, že když to uděláš, budu tvoje,“ zašeptala mu do rtů a znovu ho políbila.

„A ty?“ začal. Fae se od něj odlepila a podívala se mu nechápavě do očí. Podle jejího výrazu jí Dizzy trochu štal, ale on byl momentálně úplně zaslepený touhou, aby si toho, jak s ním manipuluje všiml.

„Já co?“ tahala z něj.

„Ty a on? Nebudeš se s ním vídat?“ vyzvídal. Na okamžik se na něj jen dívala. Pak mu přejela prstem po tváři.

„Dizzy... ty jsi vážně roztomilej,“ zašeptala. Myslela si spíš roztomile naivní, ale to mu pochopitelně neřekla. „Samozřejmě, že se s ním budu vídat. Jsem k němu přimknutá a on nepřestane existovat jenom proto, že jsme se teď dali dohromady spolu,“ zmínila.

„Slib mi ale, že na tebe ani nesáhne. A ty na něj taky ne, jinak ho budu muset zabít, a to bych nerad,“ řekl tiše.

„Hm, ty můj vrahounku. Nech Rascala Rascalem, ano? On je můj asi tak jako já jsem tvoje,“ zašeptala, a aniž by mu dala prostor o tom víc přemýšlet, ho políbila, vjela mu rukou pod tričko a povalila ho na gauč, aby spolu zpečetili jejich dohodu.

Já jsem se ráno chystala do práce. Rascal ještě spal a nechtěla jsem ho budit. Jen jsem moc nechápala, proč spal v mikíně a teplácích. A taky, proč byl večer tak zvláště odtažitý. Ani mě nepolíbil na dobrou noc, nehledě na to, že mezi námi nic nebylo. A my se většinou večer před spaním aspoň mazlíme.

Bylo mi z toho těžko a zcela určitě mě to jen tak nepustí, dokud na to nepřijdu. A je mi jasný, že mi nic neřekne. Povzdychla jsem si a šla si pro taštičku se šminkami.

Namalovala jsem se, oblíkla a připravila věci, když jsem si všimla fialové modřiny na Rascalově boku na místě, kde se mu trochu vyhrnula mikina. Přiblížila jsem se k němu a malinko jí zkoumala, ale tím pohledem jsem ho vzbudila.

„Co je?“ zeptal se rozespale a když si všiml, kam civím, hned si stáhnul mikinu dolů.

„Rascale...“ zašeptala jsem zoufale a přisedla si k němu na matraci.

„Stello?“ odpověděl, vyhoupnul se do sedu a projel si prsty vlasy. Dokonce se i pousmál, aby mě rozptýlil, ale marně.

„Co to máš na boku? Někdo ti ublížil?“ zeptala jsem se opatrně, ale zasmál se a zavrtěl hlavou.

„Ne, ne. Jen jsem se trochu nabodnul na linku a nechtěl jsem, abys mě litovala, tak jsem si to schoval. Ale když už to víš, tak...“ pokračoval, ale nějak jsem mu nevěřila ani slovo. Myslím si totiž, že kdyby to bylo, jak říká, hned při vstupu by mi oznámil, jaký je jelito a vysmál se tomu. Tohle skrýval. Otázka je proč.

Natáhla jsem se k němu a chtěla jsem se podívat, ale uhnul přede mnou. Podívala jsem se na něj.

„Bolí to,“ řekl.

„Rascale...“ začala jsem zase, ale tentokrát jsem se s ním už nehodlala přetahovat. Skočila jsem za ním do té postele a tu mikinu mu povytáhla. A když jsem viděla jeho břicho, zatajil se mi dech. Byl samá fialová modřina. Měl je rozmístěné po těle jako muchomůrka bílé skvrny. A vypadaly totožně s těmi, které jsem mu udělala na krku já, když jsem z něj pila. Tam měl taky nějaké, ale... *vážně jsem ho kousla i z druhé strany?*

„C-co to má být? Co se ti proboha stalo?“ zeptala jsem se. Díval se na mě několik vteřin a pak sklopil oči.

„Nic,“ řekl.

„Nic?“ zopakovala jsem nevěřicně. „Rascale, jsi samá modřina,“ připomněla jsem.

„Já vím,“ odpověděl.

„Tak mi řekni, co se stalo,“ naléhala jsem, ale nic. Chvilí mlčel. Pak si stáhl mikinu zpátky dolů, jako by tím mohl všechno zase schovat.

„Stello, prosím. Neřeš to,“ zašeptal tak zoufale, že kdyby nebyl můj přítel a někdo, do koho jsem byla zamilovaná, nechala bych to snad i plavat.

„Proč bych to neměla řešit?“ tahala jsem z něj, ale odpovědi mi bylo jenom to zatracené ticho.

„Protože už je to pryč a není to vůbec důležitý,“ odpověděl. Zvedla jsem k němu obočí.

„Není to důležitý? Tím spíš nechápu, proč mi to nechceš říct. A kdo ti to udělal?“ pokračovala jsem, ale on si jen olízl rty a zavrtěl hlavou.

„Nikdo,“ řekl přesvědčivě.

„Nelži mi,“ zašeptala jsem smutně. Rascal polkl a odvrátil ode mě pohled. Podívat se mi do očí mu dělalo velký problém. Bylo jasné, že něco skrýval, že se bojí mi to říct a že nechce, abych to věděla, ale proč?

„Nechci ti lhát. Vážně ne,“ odpověděl.

„Tak mi řekni pravdu,“ prosila jsem ho, ale zavrtěl hlavou. Pak se na mě znovu podíval. V očích měl něco, co jsem u něj ještě nikdy neviděla. Ne strach. Spíš stud.

„Někdy člověk udělá něco, co pak nedokáže vzít zpátky. A taky proto, že neměl na výběr. A nebo měl, ale možnosti byly jedna horší, než druhá,“ dodal a já se zamračila.

„Děsíš mě. Co jsi udělal?“ zeptala jsem se. Podíval se mi do očí, až mě to zabolelo.

„To ti nesmím říct. Chtěl bych, ale nesmím. Prosím, nenuť mě k tomu. Jestli chceš, pochopím, že se na mě nemůžeš ani podívat... a tak já klidně půjdu pryč, někam... aby ses na mě nemusela dívat,“ prohlásil. Udělalo se mi zle.

„Cože?“ vydechla jsem.

„Stello, já...“ začal, ale přerušila jsem ho.

„Ne,“ řekla jsem striktně a chytila ho za mikinu. „Ty nikam nepůjdeš. Nechci, abys někam chodil,“ objasnila jsem a on se na mě díval, jako by tomu nemohl uvěřit. Nehledě na to, že sám si nepřál nic jiného než mi už nechodit na oči, a hlavně po tom, co měl dneska za povinnosti.

„Souvisí to nějak s tím, že jsi včera kouřil doma a zničil jsi nám stůl?“ zeptala jsem se ho a on se na mě tak podíval a přemýšlel. Bylo vidět, že vůbec neví, co mi má odpovědět.

„Omlouvám se, že jsem tu kouřil. Byl jsem líněj jít ven, a tak jsem si zapálil a pak to vyvětral, ale neměl jsem popelník a z talířku to sklouzlo na ten stůl. Já... koupím nové a už nikdy to doma neudělám, Stello. Prosím, odpusť mi to,“ šeptal.

Chytila jsem jeho obličej do dlaní. „Rascale, já musím do práce. Teď už se mi tuplem nikam nechce, ale musím. Slib mi, že až se vrátím domů. Budeš tady. Slib mi to,“ zašeptala jsem a on přikývl.

„Slibuju,“ řekl.

„Fajn. Budu tu v jedenáct. A pak si promluvíme, ano?“ zeptala jsem se a on zase přikývl. Myslím, že jsem mu dala dost času na to si alespoň něco vymyslet. A vážně doufám, že mi nikam neodejde.

Popadla jsem jeho ruku a políbila ho na ní. On se na mě tak provinile díval až se mi sevřelo srdce. „Já nevím, co se stalo. A nevím, jestli mi to někdy řekneš. Ale jednu věc potřebuješ vědět...“ začala jsem tiše.

„Miluju tě,“ zašeptala jsem a on úplně ztuhl. Jako by ta dvě slova vůbec nečekal.

„Cože?“ vydechl. Usmála jsem se, i když jsem měla v očích slzy. „Stello...“ oslovil mě tak zoufale, skoro jako by mi tím říkal ať už to neříkám.

„Ne. Teď nic neříkej,“ usmála jsem se na něj zase a pohladila jsem ho jemně po tváři. „Jen mi slib, že tu večer budeš,“ zopakovala jsem.

„Budu,“ zašeptal.

„Tak dobře.“ Políbila jsem ho na rty, vzala si kabelku a odešla. Hned, jak za mnou cvakly dveře, Rascal si složil obličej do dlaní, zhluboka si povzdychnul a potom se s pláčem sesunul na matraci. Tak moc mi to chtěl taky říct, ale copak mohl, když věděl, kam dneska půjde? A slyšet to zrovna teď? To bylo jako za trest.

Akorát jsem nasedla do auta, povzdychla jsem si a zvonil mi mobil. Měla jsem ho na handsfree, takže jsem jen přijala hovor a mohla v klidu vyrazet z parkoviště. „Čauky, Stell. Hele, mě napadlo. Včera jsme asi hledali na špatném místě. Carl hodně mluvil o...“ přerušila jsem ho.

„Zadrž. Zavolej mi radši na druhý číslo, ano? A tak za deset minut až vylezu z auta,“ řekla jsem a on přikývl a vytípnul mi to. Asi už jsem byla paranoidní, ale co kdybych měla napíchnutý mobil, nebo někde nějaký mikrofon, nebo nahrávátko?

Když jsem vystoupila u ordinace, pozdravila klienty venku, odemkla jsem a pustila je dovnitř do čekárny, na okamžik jsem vyběhla ven balkónem z ordinace a zavolala Simonovi z druhého čísla.

„Promiň, teď můžeš. Co jsi říkal?“ zeptala jsem se. Simon se posadil na gauč u sebe doma a přitáhl si k sobě nožas.

„Chtěl jsem říct, že jsme hledali na špatném místě. Carl hodně mluvil o svým dědečkovi. Říkal, že sbíral všechno možné, že objevil tyhle tvory, že jimi byl posedlý. A že když umřel všechno mu odkázal. Carl z toho udělal zoo a šílenost. To je ale jedno. Pak se zmínil, že mi k mořským pannám může něco dát, ale že to má u dědečka v pracovně.

Stello, on ty věci má tam. Spletli jsme si pracovnu. A Rascal taky. Když mu odebíral jiskru, nejspíš ho vzal do té dědečkovy pracovny. To ale Rascal nevěděl, že má Carl dvě,“ objasnil.

„Ty jo, bezva stopa. Nicméně to taky neznamená, že to nemá někde v sejfech,“ povzdychla jsem si.

„No, podle Rascala to má ve vitrínách. Můžou být na klíč, ale na to by mohlo stačit náradí a zručnost. Sehnal jsem ti ho. Kurýr ti ho doručí do ordinace, je to takových pár udělatek na odemykání zámečků. Zkus si s tím ve volném čase hrát, ano?“ řekl a já se usmála. On mě nepřestával překvapovat.

„Děkuju, Simone, to je vážně skvělý. Ale nevím, kde ta jeho pracovna je. A zcela určitě bude střežená a bude tam mít hlídače,“ zmínila jsem a on přikývl.

„Neřekl jsem, že jsem to vyřešil celý. Dej mi chvíli a zkusím na něco ještě přijít. Co Rascal? Nebyl našťavaný, že ses vrátila bez jiskry?“ vyzvídal. Ale myšlenka na Rascala, jakou mi tou otázkou vyvolal mě zabořila.

„Nebyl. Smutný možná tak. Ale je celý nějaký divný. Taky byl samá modřina. Nechtěl mi nic říct. A byl odtazitý. Nechceš mi i zjistit tohle? Co tenhle stav u démonů znamená?“ zeptala jsem se.

„Divný. Mohl bych si s ním promluvit, ale není důvod, aby mi říkal víc než tobě, neznáme se. A zrovna démony nemám nastudovaný o moc víc než ty,“ řekl. Přikývla jsem a povzdychla jsem si.

„Mám pocit, že ho ztrácím a nechápu proč,“ přiznala jsem mu, ale zavrtěl hlavou.

„Stello, on tě má rád. To, jak se na tebe včera díval...“ začal, ale přerušila jsem ho.

„Právě proto, Simone, to bylo včera ráno. Než jsme se vrátili od Carla, něco se stalo,“ vysvětlila jsem mu a v tom do ordinace vstoupila Georgina. „Musím jít, mám práci. Tak pa a děkuju,“ řekla jsem a vytípla mu to. Pak jsem mávla na Georginu a šla pracovat.

„Mám zavolat prvního?“ zeptala se Georgina a já přikývla. No a dovnitř vešla zase ta krásná démonka.

„Dobrý den, Fae, copak se děje?“ zeptala jsem se, postavila se ke stolu a čekala, až vyndá zvíře z přepravky.

„Dobrý den, paní doktorko. Dala jsem na vás a koupila Tristanovi samičku, ale aby mu nebylo smutno, koupila jsem mu raději dvě,“ prohlásila a já se na ní tak podívala.

„Ano?“ zašeptala jsem a čekala, až mi řekne, o co jde.

„Pojmenovala jsem jí na vaší počest, ale zdá se, že se té druhé samičce moc nelíbila. No a jaksi je pokousaná,“ pronesla a ukázala mi samičku pískomila, která měla na krku krev.

„Nejspíš žárčila,“ odpověděla jsem, vyndala jsem zvíře z přepravky a prohlédla si ránu na krku. Zvíře bylo klidné, ale já moc ne. *Cože to říkala, pojmenovala jí na mojí počest? A tamtu pojmenovala po sobě? A tamten pískomil se jmenoval Tristan? Co je to s tou holkou, je dost divná.*

„Dokážete jí vyléčit, že?“ zeptala se jako by se vážně bála, že ne.

„Ano,“ přikývla jsem a pokusila se zase o svoje kouzla. Kupodivu to šlo a ranka se zacelila. Neměla jsem strach, že by se dozvěděla moje tajemství, protože ona sama byla démonka.

„Tady jí máte. Doporučuju je s Fae od sebe separovat, ale zase aby jí nebylo smutno. Buď pořídit další samičku, nebo samečka a mít je v párech od sebe. Nebo...“ zarazila jsem se o její úsměv.

„Nebo se budou o Tristana střídat,“ řekla tak, že mě až polilo horko.

„No... to taky asi není nejlepší nápad, myslím, že by to pro všechny mohlo být stresující,“ objasnila jsem.

„Pro mě ne. Mě to připadá vzrušující. Pozorovat to, je vážně něco. Přemýšlela jsem nad dalším samečkem. To by tomu dodalo šmrnc, nemyslíte?“ pokračovala.

„Myslím, že by tomu dodalo hlavně další důvod, proč za mnou zase přijít s pokousaným zvířetem,“ odpověděla jsem a podala jí samičku zpátky.

Fae se zasmála. „Vy jste vážně hrozně zodpovědná, to se mi líbí,“ prohlásila.

Dost znepokojeně jsem se na ní usmála. Dal mi zabrat ten úsměv vůbec ze sebe vyloudit. Ona byla tak divná, že mi z ní až přebíhal mráz po zádech. „Někdo být musí,“ odpověděla jsem.

Ona si vzala přepravku do ruky a ještě chvíli si mě prohlížela. „Takže další sameček ne? To asi nebude mít radost...“ zamumlala. Já jsem ignorovala, co řekla, protože jsem tomu přestávala rozumět a nevím, jestli jsem chtěla hrát nějakou další zvrácenou hru s dalším démonem.

„Ne. Aspoň dokud nebudou tyhle dvě oddělené,“ objasnila jsem.

„Škoda,“ usmála se. „Ale asi máte pravdu. Co s tolika chlapy, když bohatě stačí jeden?“ řekla, zaplatila a vydala se ke dveřím. Těsně před nimi se ale otočila. „Paní doktorko?“ oslovila mě.

„Ano?“ ozvala jsem se a zvedla k ní oči. Fae se na mě podívala přes rameno a pousmála se.

„Kdybyste někdy potřebovala poradit s démonem... klidně se ozvěte,“ prohlásila a chytala za kliku.

„Prosím?“ zakuňkala jsem rozpačitě.

„Třeba s tím vaším,“ řekla a zase se usmála. Na okamžik jsem ztuhla. *Cože?*

„S Rascalem?“ zašeptala jsem jeho jméno jako by to mělo být něco tajného.

„Ano,“ řekla a usmála se ještě víc. „Někteří jsou složitější než jiní. Ale démoni jsou vždycky komplikovaní a zvlášť, když k vám mají pouto. Ale určitě si s ním poradíte sama. Vypadáte totiž jako žena, která ví, co chce. Nicméně, to já jsem taky,“ dodala a pak odešla.

Zůstala jsem stát u stolu a několik vteřin zírala na dveře. „Co to sakra bylo?“ zamumlala jsem si pro sebe. *A jak o něm sakra ví?*

Ještě chvíli jsem zírala na dveře, za kterými Fae zmizela. Něco mi na té ženě vážně nesesedělo. Nešlo jen o její podivné poznámky o pískomilech. Bylo to hlavně tím, co řekla, protože já jí nikdy o svém soukromí nic neřekla. *Že by to byla další Rascalova známá? Ale proč by mi o ní nikdy nic neřekl?*

Vrátila jsem se ke stolu a snažila se soustředit na práci, ale pořád se mi to vracelo. *Možná, že démoni poznají věci... nebo umí číst myšlenky, což já ještě neumím.* Přemýšlela jsem.

Rascal si přitáhnul Asmodea do náruče, chvilku ho choval, potom ho políbil na hlavu a vrátil ho zpátky na jeho oblíbené místo, ze kterého ho sebral. Pak popadl klíče a někam odešel.

Kdysi jsem říkala, že kočky milují démony a démoni milují kočky, teď by mě zajímalo, jak by Asmodeus reagoval na Fae, kdyby s ní měl strávit nějaký čas. A klidně bych se vsadila, že by na ní syčel. Měla jsem chuť to udělat taky. A nemohla jsem vyhnat z hlavy ty její divné řeči.

Rascal dorazil za Fae akorát kolem 11. přesně, jak chtěla. Dizzy zase akorát odešel do práce, kterou mu před pár týdny našla. Ona taky pracovala, vydělávala si jako lovkyně uprchlých démonů, o čemž nikdo neměl ani potuchy. Ani Dizzy.

Ten pracoval jako správce falešných účtů pro démony. Docela důležitá pozice, aby démoni mohli bez problémů existovat i na Zemi.

Fae se na něj usmála a zhluboka se nadechla, když ho viděla mezi dveřmi. „Sluší ti to a božsky voníš,“ prohlásila, vtáhla ho za mikinu dovnitř a zabouchla nohou za nimi dveře.

Rascal nic neříkal jen se k ní naklonil, že jí políbí, ale koutkem oka si všiml za ní odpadkového koše, vedle kterého ležela krabička od ochrany. Místo polibku se na ní tak podíval.

„Co je?“ zeptala se, podívala se, kam se díval a pak zase na něj.

„To je Dizzyho,“ opáčila a natáhla se k němu pro polibek, ale Rascal se k tomu neměl.

„Aspoň mi nelží. Spalas s ním?“ vyzvídal. Fae se pousmála a pohládila ho lehce prstem po bradě.

„Snad nežárlíš,“ škádčila ho.

„Nežárlím. Jenom nechci, aby sis s ním taky hrála, Fae. On tě má rád. Nemusíš každého zničit svojí nadržitou... škvírou,“ prohlásil a podíval se dolů mezi její nohy.

Fae se nad jeho přirovnáním zasmála a zavrtěla nad ním hlavou. „Do toho, co mám s Dizzym ti vůbec nic není, Tristane,“ oznámila mu klidně a podívala se mu na boty. Rascal otráveně vydechl, protočil panenkami a zul si tedy boty. Potom jí následoval dál.

Jeich byt s Dizzym byl pěkný, útulný, slunečný, prostorný a moderní a vonělo to tam po dřevě. To kvůli pilinám, ve kterých měla Fae svoje pískomily. Rascal se podíval na klec a pak zpátky na ní.

„Tak dělej, ať už to mám za sebou,“ prohlásil, naklonil se k ní zase, že jí políbí, ale odtáhla se od něj.

„Počkej, nebuď tak netrpělivý. Jsi prvně u mě doma. Chtěla bych ti ukázat píscomily a užít si tě. A taky se tě zeptat na tvoji holku, jak to šlo včera? Už si všimla toho, jak jsem si tě označila?“ vyzvídala.

Rascal na ní koukal klidně, ale zuřivě jako by jí chtěl zabít. To je ten rozdíl mezi tím, jak koukal na mě kdysi a jak koukal na ní. Kdybych měla teď tu možnost jeho pohled vidět, poznala bych v tom ten detail.

„Do toho, co mám se Stellou ti vůbec nic není, Fae,“ vrátil jí to. Ona se usmála a přikývla.

„Dobře, pane rýpale. To si můžu stejně krásně domyslet,“ řekla a dívala se na něj, jak se na ní dívá.

„Co?“ syknul na ní.

„Nic,“ řekla pobaveně. „Jen mě baví ten tvůj výraz,“ odpověděla.

„Jakej?“ otázal se.

„Ten, který odráží tvoje myšlenky, jak na tisíc způsobů zavraždit Fae. Je to strašně sexy,“ objasnila a pohládila ho klouby po tváři, ale Rascal ani nemrknul. Člověk nemusel být zrovna znalec, aby na něm nepoznal, jak moc jí pohrdá.

„Miluješ jí strašně moc, vid' Asi tak moc jako já tebe,“ prohlásila a začala klouzat dlaněmi po jeho ramenech a hrudi.

„Kdybych jí nemiloval, tak bych tu nebyl,“ odpověděl upřímně a bolestně. Ona se zasmála.

„To je ale ironie, co? Že sem chodíš za mnou, protože jí šíleně miluješ,“ zašeptala a políbila ho na krk. Rascal se od ní trochu odtáhnul.

„E-e, Tristane. Jestli nebudeš poslušnej, zase si tě označím a budeš mít doma pěkně těžce utajovaný tajemství...“ zašeptala mu do ucha a znovu se pokusila ho polaskat, a on se tedy raději nechal. Nicméně se tvářil fakt zmučeně.

„Chodím sem, protože mě vydíráš. A protože jsem to slíbil. Ale jestli to jakkoli porušíš, Fae...“ začal, ale podívala se na něj s úsměvem a hlavou na stranu.

„Tak co, láska?“ zeptala se hravě. Rascal se jí díval bez přestání do očí a zatínil čelist div, že si nerozskřípal zuby.

„Tohle musí skončit, rozumíš? Už jsi mě dostala. Co ještě chceš? Fajn, párkrát se s tebou vyspím a pak co? Myslíš si, že s tebou budu tohle dělat už napořád? Ani náhodou. Nehledě na to, že jsem vzal tohle,“ řekl a vyndal z kapsy krabičku s ochranou.

Fae se jenom culila. „Ne,“ prohlásila a vyrazila mu to hrubě z ruky až to spadlo na zem. „Já ti řekla, jak to bude. Jestli nechceš, aby k tomu všemu na tebe tvoje milovaná Stella zapomněla, tak se k tomu postav jako chlap a splň svoje povinnosti. Když už jsi mě donutil se k tobě přimknout. Ano?“ řekla, že to bylo skoro jako rozkaz.

„Mojí povinností není s tebou spát, Fae. A rozhodně ne bez ochrany. Tohle je moc. Nemůžeš mě takhle ovládat!!“ vztekal se.

„Ne?“ zeptala se, chytla ho za mikinu a přitáhla ho hrubě k sobě, až jí narazil rty na její. „Tak se dívej,“ zašeptala, lehce ho do těch rtů kousla a zase ho od sebe odstrčila.

„Sundej si mikinu, Tristane,“ poručila mu. On se k tomu neměl, a tak to zopakovala trochu rázněji. „Sundej si mikinu,“ procedila skrze zuby. Rascal si jí tedy beze slova stáhnul a zahodil jí na gauč.

„No vidíš,“ usmála se Fae spokojeně. „Ted' tričko,“ řekla a posadila se na gauč jako by si chtěla vychutnat šou.

Rascal po ní jen vrhnul otrávený pohled a založil si ruce na hrudi. „Dělej!“ sykla. Poslechl jí a sundal ze sebe i tričko, čímž odhalil desítky tmavých modřin.

Fae se na ně podívala jako by obdivovala svoje umělecký dílo. „Nemusíš se tak tvářit,“ prohodila. „Vždyť víš, proč jsi tady,“ připomněla mu a pak to schytala jeho tričkem, kterým po ní nasraně švihnul.

„Dál?“ usmála se. Rascal si začal nasupeně rozepínat pásek.

„Abys věděla, na tom, abych ti dělal striptýz jsme se nedomluvili,“ objasnil. Ona přikývla.

„Pravda. Tak si ty kalhoty ještě nech. Ukážu ti zatím ty pískomily,“ řekla, vyskočila z gauče, natáhla se k myškám a ohnula se před ním jako tenkrát před Dizzym.

Rascal jen protočil panenkami, zhluboka se nadechl a s výdechem se podíval na druhou stranu, aby se na ní nemusel dívat. Štvalo ho, jak si s ním Fae hraje a zdržuje jí. Protahuje jeho utrpení.

„Tohle je Tristan, Fae, Stella a Dizzy. Stella musela dneska na veterinu, protože se pokusila mazlit s Tristanem. No a to se Fae nelíbilo, takže jí pokousala,“ vysvětlila a Rascal nad ní zavrtěl hlavou.

„Takže jsi byla za Stellou?“ ujišťoval se a ona přikývla.

„Musela jsem,“ opáčila a vrátila je zpátky do klece. „A myslím, že je Fae březí,“ prohlásila a Rascal ztuhnul.

„No a jak víš, čím to je?“ zeptal se.

„Snadno, Dizzyho jsem pořídila ráno,“ odpověděla, vstala z gauče a šla za ním. On si jí k sobě přitáhl a narazil si jí na tělo.

„Už to jdeme konečně dělat? Chtěl bych už jít domů,“ prohlásil a ona se usmála a přikývla. Stoupala si na špičky a Rascal jí tedy políbil, ale bylo v tom asi tolik touhy jako v podání ruky. Fae to samozřejmě poznala.

Rascal se od ní odtáhl a na okamžik zavřel oči. V hlavě měl pořád ten jediný okamžik z rána. Ta dvě slova, která jsem mu řekla. „Nechci, aby to trvalo dlouho,“ řekl tiše.

„To záleží i na tobě, lásko. Jak moc se ti to bude líbit,“ šeptala. Rascal si povzdychl, rozepl si tedy konečně ten pásek, chytl jí hrubě za ruku a donutil jí, aby se ho dotkla.

Celou dobu se jí díval do očí a měl u toho tvrdý výraz, zatímco ona z toho byla vysmátá.

Mě akorát dorazil balíček od Simona s nástroji na odemknutí zámků. Zrovna teď jsem neměla pacienty a byla obědová pauza, tak jsem se rozhodla si s tím trochu hrát a zkusit to.

Nejdřív jsem měla strach, že to zlomím, ale pak jsem to zkusila jemněji a cítila jsem, že se něco děje. Nakonec jsem to odemkla. Je pravda, že Carl může mít zámek úplně jiný, nebo třeba žádný. *Snad tedy nemá číselný kód.* A taky v tom bude hrát roli nervozita, ale možná bych to s trochou cviku mohla zvládnout.

Teď kde by mohla být ta pracovna jeho dědečka? A jak se tam budu volně pohybovat, aniž by mě u toho Carl, nebo jeho lidé načapali? Přemýšlela jsem.

Dizzy seděl v kavárně, kde pracovala Nora. Vzal si tam nořas, objednal si kávu a pracoval.

Sem tam se tvářil zasněně, když vzpomínal na společnou noc, kterou strávil s Fae. Měl konečně pocit, že je vše, jak má být. Stejně jako Fae. Až na mě, Rascala a Noru, která byla v šoku z toho, že jí Dizzy ani nepozdravil, a to už tam seděl hodinu.

„Čauky, můžu tě na chvilku vyrušit?“ zeptala se ho Nora a přisedla si k němu. On k ní zvedl oči a usmál se.

„Jé ahoj. Promiň, úplně jsem zapomněl, že tu pracuješ,“ prohlásil. Nora se rozpačitě zakřenila. Trochu se jí to dotklo, ne že ne.

„Nějak ses mi přestal ozývat, tak jsem se tě chtěla zeptat, jestli se něco třeba neděje. Jak se máš?“ vyzvídala.

„Dobrý, dobrý. Super. Ty?“ zeptal se, ale neznělo to, že by ho to zajímalo spíš, aby nestála řeč.

„Tak jsem po rozchodu no. Kamarádka na mě nemá čas a já si přijdu trochu opuštěná. Hrozně bych si zase s tebou chtěla někam vyjít. Co říkáš?“ navrhla. „A třeba bychom tomu mohli i říkat rande, kdybys chtěl,“ dodala.

Dizzy na ní překvapeně civěl. To nečekal. „Můžeme někam zajít, ale abys věděla, chodím s Fae. Od včerejška,“ řekl a teď na něj pro změnu vyjeveně civěla Nora.

„Ty jo, tak to gratuluju. To je ta, co tu byla s tebou kdysi?“ zeptala se a on přikývl.

„Přesně ta. Už je konečně moje, kráska,“ řekl zamilovaně. Na to se Nora jenom příškrčeně usmála.

„No nic, musím jít pracovat. Tak se měj a až budeš mít čas na kamarádku, tak se ozvi. Ahoj,“ prohlásila, rozpačitě na něj mávla a utekla zpět za bar.

„Vem to za mě na chvíli prosím,“ řekla Nice, když kolem ní probíhala někam dozadu, kde měla ve skříňce mobil. Ta na ní jen kývla a Nora spěchala, aby mi mohla zavolat.

„Ano, Noro?“ ozvala jsem se. Běžně mi nevolá do práce, ale byl oběd, tak jsem měla čas.

„Dizzy chodí s nějakou jinou,“ spustila.

„To mě mrzí. Vážně,“ zareagovala jsem. Pak bylo chvíli ticho. Vzlykla. Bylo mi jí líto.

„Jmenuje se Fae,“ dostala ze sebe a já vytřeštila oči. To byla chvíle, kterou jsem potřebovala, abych konečně nebyla za hlupáka. *Dizzy je démon a chodí s démonkou, což je pochopitelný. A je to Fae. Takže zcela určitě zná Rascala.* Problesklo mi hlavou.

Vstala jsem prudce ze židle a udělala kolečko po místnosti. „Fae? Jsi si jistá, že se jmenuje Fae?“ zašeptala jsem zoufale.

„Jsem. Ty jí znáš?“ vyzvíдалa a já přikývla.

„Asi jo. Byla za mnou párkrát v ordinaci s pískomilem. Je fakt divná,“ objasnila jsem.

„Hm, ale hlavně je fakt strašně krásná,“ zmínila žárlivě Nora. Na to jsem nechtěla moc reagovat.

„Ne tak jak jako ty,“ odpověděla jsem, abych jí rozveselila, ale moc mi to nepomohlo, protože bych takovou útěchu potřebovala taky.

„Ne no. Je hezcí. Tohle jsem nečekala, Stello, říkal, že jsou jenom kamarádi,“ zmínila.

„Jo, aspoň něco ti řekl. Mě totiž jaksi Rascal zatajil celou její existenci. A začínám chápat proč,“ zašeptala jsem zoufale.

Nora se polekala. „Myslíš, že to je jeho bejvalka?“ zeptala se.

„Nevím, ale začínám si to myslet. Protože jakej jinej důvod by to mělo mi o ní radši neříkat?“ zeptala jsem se a Nora pokrčila rameny.

„Myslíš, že jí pořád miluje?“ vypadlo z ní. Zalily se mi oči slzami.

„Doufám, že ne. Ale dneska jsem mu to řekla a neodpověděl na to. Choval se divně a ta Fae je taky divná. Nemůžu se zbavit pocitu, že to má souvislost. Noro, zavolám ti jindy, ok? Papa,“ zašeptala jsem a položila jí to.

„Rascal mi je nevěrný...“ zašeptala jsem si pro sebe zoufale a rozbřečela jsem se. Měla jsem před očima ty jeho modřiny a taky to, jak byl včera divný a dal mi tu růži. *A týpci běžně dávají holkám kytky, když něco provedou ne?*

„Fae... já už...“ vzdychal Rascal pod ní. Asi před deseti minutami si ho osedlala na gauči. Měla ruku na jeho břicho a když se jí ze sebe v ten zásadní moment snažil shodit, přidržela ho tak, dokud... nebylo pozdě. A když otevřel oči, podíval se na ní a vydechl.

„To bylo jako všechno?“ zeptala se zklamaně nad jeho dnešním výkonem. „Umíš to teda mnohem líp,“ pokračovala.

Rascal se pousmál. „Co bys jako chtěla víc? Snad ne, abych si to fakt užíval?“ rýpnul do ní a na chvílku se opřel o polštář, aby popadnul dech. Fae se na něj nemohla vynadávat, takže z něj nespustila oči, ani když teď nabíral síly.

„Ale vždyť sis to užil, jinak bys...“ zarazila se o jeho pohled.

„Jinak bych se tak rychle neudělal? Chtělas říct?“ doplnil. Fae přikývla a usmála se.

„Přesně,“ řekla. Rascal se pousmál a zavrtěl hlavou.

„To není důkaz ničeho,“ řekl, ale ona s ním nesouhlasila. „Není. Jen jsem chtěl, aby to už skončilo. A taky jsem se tím dost odrovnal, že mi teď pořád ještě šlípí srdce,“ dodal.

Fae mu položila dlaně na hrud', podívala se na místo, ve kterém byli ještě spojení, a chtivě se na něm zakroutila. Rascal tiše vzdychnul, aniž by chtěl, položil jí ruce na boky a zarazil jí v tom jejím snažení se o další kolo.

„Přestaň. Svoji povinnost jsem už splnil,“ řekl. „A jenom aby bylo jasno, já to dítě nechci, Fae. Takže nečekej, že mu budu dělat tatínka a že budeme spokojená rodinka, protože nebudeme,“ oznámil jí.

„Ale já jo,“ odpověděla a usmála se na něj. Podíval se na ní jako na blázna.

„Jestli je to jenom kvůli tomu, abys mě mohla vydírat. Tak si prosím tě vymysli něco jinýho. Neuženeš mě na to,“ řekl a v tom mu akorát v kapse zavrtněl telefon.

Fae se na něj podívala, když slyšela zvuk, ale Rascal to ignoroval. „Nekoukneš se, kdo ti píše?“ divila se.

Rascalovi se nechtělo teď, když byl stále mezi nohama nějaké jiné číst zprávu ode mě, a tak zavrtěl hlavou, ale Fae mu do té kapsy sáhla a mobil mu podala do ruky. Tvářila se u toho jako kdyby to mělo být vyvrcholení nějaké reality show.

Rascal tedy telefon odemkl svým otiskem a palcem poklepal na zprávu, ale Fae mu telefon vytrhla z ruky a nahlas četla: „Stella: Znáš, nebo neznáš démonku jménem Fae?“

Rascal ztuhnul a ona se rozesmála. „Tak co, Tristane. Znáš, nebo neznáš takovou démonku?“ rýpla si a položila si hlavu na jeho hrud'.

Rascal jí ze sebe už shodil a zapnul si kalhoty. „Jdi k čertu, Fae!“ prsknul, popadl tričko a mířil si to ke dveřím. Fae se nemohla přestat culit.

„Tak zítra, lásko moje,“ zakřičela na něj a pak už za ním jen práskly dveře. Venku mu došlo, že tam zapomněl mikinu, ale vracet se už nechtěl ani za nic. Modřiny, co měl na rukou sice už pomalu vybledly, ale stejně byly pořád zřetelné.

„Kurva,“ vztekal se a dal pěsti do zdi domu, u kterého se zrovna nacházel. Nechal na něm trochu své DNA a taky se pěkně poranil na ruce, ale jeho démonské já mu začalo už ruku hezky hojit. Potom si vzal do té ruky mobil, chvíli koukal na tu zprávu ode mě a pak napsal jen: Znam.

Zírala jsem na zprávu od něj a snažila se zklidnit svoje rozbušené srdce. Přemýšlela jsem, co mu ještě napíšu, na co se ho zeptám, jestli mu zavolám, nebo co budu dělat, ale nenapadlo mě nic, co bych měla udělat. A jeho zjevně taky ne, protože potom vrátil mobil do kapsy.

Kolem sedmé se vrátil Dizzy domů. Fae ho přivítala jako by byl její jediný, a dokonce pro něj chystala večeři. Zase další maso v krvavé omáčce. Dizzy jí hned, co přišel vzal do náruče, ta mrcha kolem něj obtočila nohy a nechala se líbat jako kdyby před chvílí nestrkala jazyk do pusy mému Rascalovi.

„Chybělas mi,“ přiznal, ještě jednou jí lehce políbil na rty a položil jí zpátky na zem.

„Taky jsi mi chyběl. A rozhodla jsem se, že ti dneska uvařím tvoje nejoblíbenější jídlo. Budeš mít i na zítra, protože zítra musím do práce, a tak večer nestihnou vařit,“ objasnila a zase si stoupla za plotnu.

Dizzy se zul, umyl si ruce a potom se posadil na gauč a znovu vybalil notebook. Ještě neměl úplně hotovo. „To jsi hodná, ale klidně můžeš vařit i dopoledne,“ rýpnul si.

Následoval další z jejích děsivých pohledů. „Dělám si srandu, Fae. Co budeš vůbec dělat zítra dopo?“ vyzvídal.

„Proč?“ zeptala se.

„Že bych si vzal home office. A mohli bychom být spolu. Sice toho moc neudělám, ale to mi moc nevádí,“ povídal, zatímco se přihlašoval do počítače.

Fae nechtěla, aby byl doma. Měla domluvenou další schůzku s Rascalem. „To nejde. Nebudu doma. Chci na nákup a potřebuju si něco zařídit,“ opáčila. Dizzy se pousmál a přikývl jako že bere na vědomí.

„No škoda, no. Tak asi stejně zítra budu doma, moc se mi nechce do kancelu, mám jen pár mailů a něco, co klidně dokážu udělat hned dopo,“ řekl a pak si všiml mikiny na gauči. Natáhl se pro ní a přičichl k ní. Okamžitě z ní poznal svého nejlepšího kamaráda.

„On tu byl Rascal?“ zeptal se Fae, která akorát lila do hrnce trochu lidské krve z lahvičky. Ztuhla, když viděla, co drží v ruce.

„J-jo. Na chvilku se tu stavil,“ odpověděla.

„Proč?“ zeptal se trochu nepřátelsky. Očividně se mu to nelíbilo.

„Dozvěděl se, že jsem byla s pískomilem za Stellou a přišel mi vynadat. Taký škemral, abych chodila jinam,“ vymyslela si.

„A proč tu nechal mikinu?“ pokračoval ve výslechu. Fae pokrčila rameny.

„Nevím, bylo mu asi teplo, tak si jí sundal. A pak jí tu zapomněl,“ odpověděla mu bez zájmu. Dizzy to tedy nechal být.

Rascal se ještě domů nevrátil. Do jedenácti času dost. Být teď v mém bytě se mu přičilo stejně tak moc, jako se mnou mluvit, nebo se mi podívat do očí. Ale slíbil, že v 11 bude doma a nehdlal to porušit.

Každopádně teď po té zprávě jsme oba čekali naší první hádku, krizi, nebo možná i rozchod. Což mě bolelo hrozně a jeho taky.

Rascal se zastavil v uličce mezi baráky, kde jsem bydlela a povzdychl si. Smutně. Uvědomoval si moc dobře, že jsem pro něj hodně obětovala. A nejspíš to tak nevypadá, ale on pro mě taky. Protože když tu stál posledně s Fae nelhal, když říkal, že s ní spát je to poslední co by chtěl.

Venku bylo asi 10 stupňů a on měl jen tričko s krátkým rukávem. Pravda, démonům nebývá taková zima, ale stejně to nebylo příjemné někde mrznout. A on radši mrznul, než aby jí zase musel vidět.

V mém bývalém domě bylo zhasnuto. Pravděpodobně se tam ještě nikdo nenastěhoval.

Rascal si sedl na obrubník a zapálil si cigaretu. Několikrát potáhl, ale stejně mu nechutnala. Po posledním výdechu si zakryl dlaní obličej a chvíli jen seděl. Ramena se mu třásla a slzy, které se tak usilovně snažil zadržet, mu nakonec stejně sklouzly mezi prsty. Něco se v něm zlomilo.

Nešlo jen o nevěru. A rozhodně ne o sex samotný. Šlo o to, že tohle nebyl on. Nikdy takový nebyl a věděl, že si to nedokáže odpustit. Jenže neměl jiskru. Neměl možnost se bránit, neměl možnost Fae zastavit a neměl ani možnost vzít zpátky to, co se stalo.

A vážně by radši umřel, než abych na něj zapomněla. Což se mohlo jevit jako sobecký, ale já bych to taky nechtěla. A navíc, byl ke mně přimknutý, a to by ho asi zabilo.

Rychle si přešel hřbetem ruky přes oči a zhluboka se nadechl. V uličce bylo jako vždycky ticho. Jen někde za plotem štěkal sousedův pes. Pak Rascal ucítil maso, ale hlavně duši. Černou jako noc.

Tak silně, že se mu během okamžiku změnil výraz. Zvedl hlavu a jeho oči se zalily krví. Špičáky mu vyrostly z dásní a všechno, co ještě před chvílí cítil, ustoupilo něčemu mnohem primitivnějšímu. Proč by se měl teď držet zpátky, když má chuť dělat něco, co je pro něj přirozené? Zabíjet.

Dokouřil cigaretu, típnul jí o obrubník a pomalu se postavil. „Aspoň něco,“ zamumlal. A pak se proměnil do svého drsnějšího já. Tentokrát nepotřeboval žádný důvod, aby šel lovit. Potřeboval jen na chvíli přestat myslet.

Lovit Rascala v plné parádě jsem nikdy neviděla. A myslím, že by se mi to moc líbilo. Ale teď jsem na něj byla podvědomě naštaná, takže bych jeho démonskou brutalitu nedokázala patřičně ocenit.

Rascal přiskočil k tomu člověku, kvůli kterému dostal hlad tak tiše, že kdyby se mu nezakousnul zezadu do tepny, ani by o něm nevěděl. Rozhodně se s ním nemazlil jako já, že bych ho nechala pomalu se dusit ve vlastní krvi, nebo že bych ho škrtila.

Ten mu zlomil jedním švihem vaz a sežral ho skoro tak stylově, jako Fae. Hezky postupně. Nejdřív krev a k tomu maso, potom duše a pak zbytek masa. Kdyby tudy chodilo víc lidí, nejspíš by viděli pod světlem z lampy krvežíznivého démona s ostrými tesáky, červenýma očima a s obličejem od krve, jak si užívá tenhle moment víc než kdejaký orgasmus.

Domů dorazil kolem desáté. Měl tričko od krve a celý vypadal trochu zvalchovaně, ale proto přišel dřív, aby si stihl dát sprchu a možná přede mnou předstírat, že byl celou dobu doma a choval se jako přítel, kterému jsem ráno řekla, že ho miluju.

Skopnul ze sebe boty, stáhnul si tričko už cestou do koupelny. Potom si všimnul, že má Asmodeus prázdnou misku, a tak si hodil tričko přes rameno, vyndal ze zásuvky kapsičku a vymačkal jí hladové kočce do misky. „Papej, šelmičko,“ řekl, pohládl ho a šel se osprchovat.

Já jsem byla s Carlem u sebe v ordinaci a ošetřovala jsem zase další z jeho hraček. Neměla jsem náladu na žádné jeho vtipky. Pořád opakoval, že mám „trable v ráji“ a já měla sto chutí mu dát pěstí.

Několik jeho bytostí utrpělo celkem závažná poranění kůže, hlavy, očí a musela jsem Carlovi objasnit, že nejsem gynekoložka, když přišel s tím, že jedné succubě se uvnitř zasekl nějaký předmět.

Jemu ale bylo jedno, co mu říkám, chtěl po mě, abych vyřešila každý zdravotní problém, který se svými bytostmi měl. Snažila jsem se i vyzvídat nenápadně nějaké věci, které by mě dovedly k jiskrám, ale toho jsem raději nechala, když jsem viděla, jak zvláště se na mě Carl dívá.

Dozvěděla jsem se tedy, aniž bych se musela ptát, že mu obchody jdou dobře, když začal podnikat i jako pasák. Raději jsem se ani neptala, kde sehnal další klienty. Dost možná jsou to ti stejní, kteří byli u něj včera, protože už z toho, co mi vyprávěl Simon bylo zřejmé, že jsou to nadržení paskvilové.

O dvě hodiny později jsem se konečně dostala domů. Musela jsem se trochu povzbudit, abych zvládla vejít do bytu. Otevřela jsem dveře a přivítal mě Asmodeus. Utekl mi na chodbu a musela jsem ho dostat zpátky dovnitř jednou rukou, protože ve druhé jsem nesla láhev vína.

„Ahoj,“ pozdravila jsem Rascala, který se akorát vynořil z koupelny. Měl mokré vlasy, ale byl už oblečený. Měl na sobě černé tričko s dlouhým rukávem a zase ty šedé tepláky. A voněl jako moje slabost.

„Ahoj,“ zašeptal, vzal ode mě víno a položil ho na linku. Ani jsem nevěděla, jestli mě absence polibku zklamala, nebo jsem za ní byla ráda.

„Chtěla jsem si s tebou o něčem důležitým promluvit. I o tom, co jsme načali ráno, ale asi bych to tentokrát vzala za jiný konec. Přemýšlela jsem nad tím celý den a...“ zarazila jsem se o jeho nešťastný pohled. On jenom přikývl. Nijak mě nepřerušil, což mi přišlo zvláštní.

Zvedla jsem obočí. „Nechceš mi něco říct? Začít třeba sám?“ zeptala jsem se, ale podíval se na víno a zamyslel se.

„Mám ho načít?“ začal takhle. Na to jsem taky neznala odpověď.

„Budu to potřebovat?“ odpověděla jsem mu otázkou a on si povzdychl. Položil zase to víno zpátky na linku a udělal ke mně krok. Dost nejistě se na mě podíval a chytl mě za ruce.

„Chtěl jsem ti říct, že tě taky miluju,“ začal a mě polila husina. Začínala jsem být zmatená a přestávala vědět, co chci od něj a co chci od sebe. „Ale to není všechno, co jsem ti chtěl říct. Udělal jsem něco, na co nejsem pyšnej a fakt se za to nenávidím. Ale udělal jsem, co jsem musel, abych chránil něco, co je mi drahý.

Nemůžu ti ještě říct, o co jde. A nemůžu po tobě chtít, abys to tolerovala a ani abys mi odpouštěla. A budu doufat, že mi to jednou odpustíš. I když bych si to sám taky odpouštěl dost těžko. Ale to, co jsem řekl, tak platí. Miluju tě. A miloval bych tě i kdybych k tobě nebyl přimknutej.

Jsi to nejlepší, co se mi kdy stalo, Stello. Umřel bych pro tebe bez mrknutí oka. A momentálně mám pocit, že to i dělám. I když to tak úplně není jenom pro tebe. Ach jo, nevím, co víc říct,“ povzdychl si a zavrtěl nad sebou hlavou, jak absurdně mu to znělo.

Já ho pozorovala, jak se na mě dívá, jak se mu hýbou rty, jaký tón má hlasu. Jak se pohybuje a jak moc jsem blbá, když mu věřím totálně všechno, co řekl. A že bych ho za každé slovo, které bylo vyznání lásky, nejraději políbila.

Ale když mlčel, zase se mi vybavila Fae a její zvrácená hra s pískomily. A Nora, která mi říkala, že Dizzy chodí s démonkou jménem Fae. A taky ty jeho modřiny a chování. A to, co říkal teď... to je něco, co prostě nemůžu přehlížet, ani kdybych chtěla. Respektuju, že mi to nemůže říct, ale to je tak všechno.

„Řekni něco,“ zašeptal a dotkl se něžně prstem mé tváře, ale to, jak jsem se na něj podívala mu napovědělo, že to nebyl chytrý tah, a tak ze mě ty ruce sundal.

„Chápu, co mi říkáš a respektuju, že mi to nemůžeš říct. Nemůžu tě nutit stejně jako ty nemůžeš nutit mě, abych s tím byla v pohodě. Navíc to ani nejde. Mám pocit, že jsi mě zradil. Že jsi mi lhal. Že jsi mě podváděl,“ zmínila jsem a podívala se na něj. Vypadal, že bude brečet. Potom jen slabě přikývl.

„Ale aspoň na něco mi prosím odpověz. Věřil bys, že někdo pojmenuje pískomila Tristan?“ začala jsem a on se na mě tak podíval a vytřeštil oči.

„Tri...stan?“ zopakoval a já přikývla.

„To je podle mě už obecně pěkně debilní jméno, natož aby se tak jmenoval pískomil,“ opáčil.

„Nepřijde mi. Je hezký. Ale pro pískomila se opravdu moc nehodí. Spíš...“ zmínila jsem a podívala se na něj.

„Spíš?“ zeptal se.

„Třeba k tobě by se hodilo,“ oznámila jsem mu a prohlížela si bedlivě jeho reakci.

„Ke mně?“ zasmál se přiškrčeně. „Proč myslíš, že by se ke mně hodilo?“ vyzvídal. Byl ohledně toho pořád napjatý. Zaráželo mě, jak se snažil nejdřív vyzvídat, než něco potvrdil. A to jsem se ho ptala na jméno, ne přímo na Fae.

„Nevím, tak démon, který nemá jméno, ale jenom samý přezdívký... hodilo by se k němu jakýkoli jméno, ale tohle... víš, je to jako když ti zapadne poslední puzzlík do skládačky. Neumím to vysvětlit, ale...“ zarazila jsem se, když jsem viděla, jak se na mě dívá.

„Jak dlouho už to víš?“ zeptal se.

„Co, že je tvoje jméno Tristan? A že jsi mi ho nikdy nechtěl říct? Asi tak od rána,“ objasnila jsem.

„Od rána? A co se stalo ráno, že sis najednou uvědomila, že se jmenuju Tristan?“ vyzvídal.

„Byla za mnou Fae,“ začala jsem a jemu se zatajil dech. Všimla jsem si toho. A tím mi právě potvrdil, že je v tom nějak zainteresovaná. Není o tom pochyb.

„Stello, nevěř ničemu, co ti říká, ona je úplně mimo,“ začal, ale já se zasmála a zavrtěla nad ním hlavou. Vždyť mi to říká krátce na to, co jsem ho nachytala při mlžení o mlžení.

„Ano? A ty jí nejspíš hodně dobře znáš, vid’?“ zeptala jsem se, že to znělo skoro jako rypání.

„Jo, ale... nechtěl jsem ti o ní říkat, abych tě před ní chránil. I sebe. Ale ona je jako bumerangová žvýkačka a všeho, čeho se dotkne tak chcípne,“ dodal.

„Asi tomu rozumím. A ona se dotkla tebe, vid’?“ pokračovala jsem, ale jeho vyděšený pohled mě vyděsil ještě víc. A zvlášť když mi skrze něj došlo, že jsou moje domněnky pravdivé.

„Stello... já...“ zašeptal skoro zlomeně.

„Ne, tohle je na mě moc, Rascale... teda, Tristane...“ oslovila jsem ho tím jménem a ano, teď jsem šťouchala do vosího hnízda a věděla jsem o tom.

„Ježiši, neříkej mi tak,“ zašeptal zoufale. Dala jsem si ruce křížem a přehoupla se z jedné nohy na druhou.

„Jestli ke mně nejsi schopný být upřímný, tak jsi mě vážně zklamal a já takovýho chlapa nechci,“ prohlásila jsem pevně.

„Stello... já bych k tobě chtěl být upřímný, ale s Fae se to má tak, že ona mi to nedovolí. Naseru jí a udělá mi něco, co nesnesu. A to je ztratit tebe. Prosím, nedovol jí, aby se mezi nás dostala. Prosím,“ šeptal.

„Já bych ráda, Rascale, ale nerozumím tomu a celá ta situace je tak strašně nepřijemná. Nechci v ní existovat, a zvlášť když nevím, co se děje. A věř mi, že moje představitivost, když jsem zjistila, že s tebou má Fae něco společného, je hrozná trýzeň,“ objasnila jsem.

„Rozumím tomu, lásko, ale já nevím, co s tím mám dělat. Pro mě to je taky trýzeň, věř mi,“ dodal. Já si povzdychla.

„Rascale, chci, aby ses vrátil na nějakou dobu do Podsvěta,“ oznámila jsem mu a on úplně ztuhl a pootevřel šokovaně pusku.

„Cože?“ vyprsknul. „Ne, Stello, to mi nedělej. Prosím. Nemůžu bez tebe existovat. To pouto mě zabíjí, když ti nejsem nablízku...“ škemral.

„Stejně tak jako Fae zabíjí to její, když není s tebou? Protože ona ještě pořád žije,“ zeptala jsem se a on si povzdychl.

„Stello...“ zašeptal a chtěl mi otřít z tváře slzu, ale nedovolila jsem mu to.

„Nesahej na mě...“ zašeptala jsem. „Potřebuju být sama. Bez tebe. A chci, abys byl v bezpečí. Takže to je rozkaz, Rascale. Vrátiš se do Podsvěta a tečka,“ přikázala jsem mu.

„Ona půjde za mnou,“ řekl zoufale.

„Možná,“ opáčila jsem.

„Na jak dlouho?“ vyzvídal.

„Nevím, na dlouho. Možná navždy,“ zakuňkala jsem a všimla si, jak Rascal zatnul ruce v pěst.

„Tohle mi vážně uděláš? Necháš mě, aby mě sežrala? A ještě na místě, který neznáš a se ženskou, která je úplně šílená? Necháš mě tam bez tebe?“ vztekal se nešťastně. Další beznaděj, kterou pocítil. A tentokrát ode mě.

„Co mám dělat?“ zeptala jsem se klidně.

„Já nevím, myslel jsem, že mě miluješ. Já tě taky miluju. Nejvíc na tomhle zasraném světě i s ním. A já bych tvoje utrpení bez mrknutí oka zničil. Ale tak nějak mě sere, že si o to musím říkat,“ prohlásil, popadl klíče a odešel. Prásknul za sebou i dveřmi.

Nadskočila jsem, když jsem uslyšela třísknout ty dveře. Podívala jsem se na to víno a pak zpátky na dveře. Asmodeus seskočil z linky a zamňoukal u dveří, když jeho páníček odešel. Na chvíli se mě zmocnil strach, že bych ho vážně už nemusela vidět. Už teď mi chyběl natož pak za měsíc, za dva, za rok... *Tristan...*

Během deseti sekund jsem vyběhla jako šílená a bosa ze dveří bytu. „Rascale!“ volala jsem a sbíhala schody po dvou div, že jsem si nezlámala nohy. Rozrazila jsem vchodové dveře, rozhlídla se kolem, ale nikde nikdo.

V očích jsem měla slzy. *Ona ho vydírá, ona ho mučí. Ona ho týrá. Můj poklad. A já ho vyhnala...* Na okamžik jsem si představila, jak nebezpečná mi ta holka přišla a jak se asi musel cítit Rascal. Možná měl vážně důvod mi o ní raději neříkat.

„Rascale!“ zasípala jsem, když jsem ho nikde neviděla a propadla jsem v pláč tak hysterický, že jsem skončila v dřepu a stále s rukou na klíce vchodových dveří. Skoro jsem se při tom největším záchvatu zapomněla nadechnout. Visela jsem tam za ruku v křeči a vyčítala jsem si, že jsem na něj byla tak zlá.

„Rascale...“ šeptala jsem, že mi skoro nebylo ani rozumět, ale on tomu rozuměl moc dobře.

„Takhle moc pro mě pláčeš?“ zeptal se smutně a udělal ke mně krok. Přestala jsem brečet, když jsem slyšela jeho hlas, podívala se na něj a pak zase sklopila zrak k jeho nohám. Nemohla jsem se na něj ani podívat. Nejdřív jsem ho vyhnala a pak kvůli tomu ztropím scénu, protože nevím co sakra chci.

On si přidřepł ke mně a okouzleně se na mě díval. Jak pak by ne, teď jsem mu ukázala jasně, co pro mě znamená. „Víš, taky jsem pro tebe dneska tolik plakal. Dokonce jsem i zabíjel. Ze vzteku a zoufalství. Aspoň pět lidí jsem roztrhal a vzal jsem si i jejich duše, což dělám jenom když se cítím fakt mizerně,“ přiznal a podával mi papírový kapesníček.

Letmo jsem se na něj podívala a smrkátko si od něj vzala. „Já Fae nenávidím k smrti. A zvlášť po tom, co mi ničí moje jediný dobro,“ zašeptala lehce mi z tváře otřel palcem slzy. Nechala jsem ho a jen jsem se na něj mlčky dívala a nechávala si projít hlavou jeho slova. „A to jsi ty,“ dodal pro případ, že bych to nepochopila.

Mrkla jsem jednou. Dvakrát. A povytáhla mu bez dovolení tričko nad pupík. Povzdychl si, ale nechal mě to udělat. Viděla jsem ty modřiny a všimla si, že byly ve tvaru zubů.

Oči se mi zase zalily slzami. „Miluju jenom tebe, Stello,“ zašeptala a přitáhl si mě k sobě. Opřela jsem se mu o hrudník a rozbřečela se ještě víc. Právě mi potvrdil, že s ní něco měl. A podle těch modřin to bylo ještě ke všemu něco vášnivého. A možná i nedobrovolného, ale stejně mě to sebralo.

Pak jsem si vybavila, co říkal včera o tom, jak se cítí, a teď jsem pochopila, že on mi celou dobu říkal pravdu. „*Čelej den mám pocit, jako kdybych spolykal tunu prášků na spaní...*“

A pak jako by se mi nalilo do hlavy všechno to, co zažil on. „Omlouvám se, Rascale,“ zamumlala jsem mu do trička, když mě k sobě tisknul.

„Ššš, ty se mi fakt nemáš za co omlouvat, láska moje,“ šeptal mi do vlasů a lehce mě do nich políbil. Ale já protestovala a vrtěla jsem hlavou.

„Ale mám. Ublížila ti a mučila tě a já ti nevěřila. Řešila jsem jiný věci... a ona tě dokonce... znásilnila. A já tě za to ještě chtěla potrestat. Odpusť mi to, láska. Prosím odpusť,“ mumlala jsem, když se mi do řeči pletl pláč.

Rascal vypadal, že je zaskočený tím, co jsem říkala. „Jak víš, že mě znásilnila a že mi můžeš věřit, že jsem to nechtěl?“ zeptal se překvapeně.

Podívala jsem se mu do očí. „Čtu v tobě jako bys byl knížka. A strašně se mi nelíbí, co vidím. Je mi to tak líto, Rascale...“ pokračovala jsem a on mě k sobě přitáhnul a políbil mě na spánek.

Tolik jsem se bála, že mi na něj teď Fae smaže vzpomínky, že jsem chvilku přemýšlela i nad tím, že budu předstírat kvůli Rascalovi, že to nevím. *Ale ta bláznivá ženská na můjho chlapa šahat už nebude!!*

„Nezlobím se na tebe. Nemám důvod. Spíš ty by ses měla zlobit na mě za to, co jsem dělal, abych ochránil tvoje vzpomínky na mě,“ šeptal. „Byl jsem strašně sobeckej...“ řekl.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nikdy na tebe nechci zapomenout, Rascale. Nikdy. I kdyby to mělo znamenat, že se na chvíli rozdělíme...“ začala jsem, ale přerušil mě výrazným nesouhlasem.

„My se ani na chvíli nerozdělíme, Stello. To nedovolím,“ řekl s jistotou v hlase, že se mi ulevilo. Potom si stoupnul, vytáhl mě nahoru za ruku, vzal mě do náruče a odnesl mě domů do tepla. Položila jsem si hlavu na jeho rameno a mohutně si oddychla.

Věděla jsem jistě jen to, že ho miluju a on miluje mě. A že je Fae nebezpečná natolik, aby nám dvěma zkazila, co se dá. Takže bylo nejspíš na čase, abychom jí v tom zabránili.

Rascal mi v posteli vyprávěl, že se Fae neštítí ničeho. Vyprávěl mi, co udělala s Dizzym a s ním, když spolu ještě chodili. Byla to síla, skoro jako z nějakého hororu. A pak mi řekl, že bych se k němu měla přimknout dřív, než si mě k sobě pokusí přimknout ona. To mě upřímně šokovalo. A představa, že jsem přimknutá k ní... hrůza.

Nejvíc mě ale pochopitelně trápilo to, co mu dělala teď. Nutila ho s ní spát. Vydírala ho. Nejdřív mě napadlo, jestli bych jí jako Carl nemohla sebrat jiskru, ale myslím, že on by mi svojí hračku jen tak nepůjčil nehledě na to, že o tom nic nevím a mohlo by to nějak ohrozit i mě. A jestli mě něco děsilo, tak pouštět se do války s tak silnou soupeřkou.

„Ty bys vážně chtěl, abych jí zabila?“ zeptala jsem se ho, zatímco jsem si prstem lehce hrála s těmi jeho.

„No, nevím. Možná. Ale nebudu lhát, že bych nebyl rád, kdyby tě to aspoň napadlo. A navíc... přijde mi ta představa, že by ses tak za mě postavila strašně sexy,“ zmínil a usmál se na mě zase tím svým svůdným úsměvem.

„Tolik jsi mi chyběl, Rascale. Není nad to, když jsi sám sebou,“ přiznala jsem a přitulila jsem se k němu. On se pousmál.

„Nechci, aby se ti něco stalo. Neměl jsem to říkat a už vůbec to po tobě chtít. A zvlášť když to nedokážu ani já sám,“ zmínil. „Ale když jsem viděl, jak moc jsi kvůli mně plakala. Respektive kvůli ní... zničím fakt každého, kdo tě takhle někdy rozpláče. A já ti přísahám, že já už to nebudu,“ zašeptal.

Dívala jsem se na něj a četla mu myšlenky. Byla to zábavná novinka, ale hlavně taky zajímavá. Měla jsem pocit, že jsem mu teď ještě blíží. A taky jsem mu mohla věřit. To, co jsem v něm četla nebyly jen myšlenky, ale i vzpomínky. Ne všechno jsem viděla, jen to, co mi omylem třeba ukázal, ale i tak jsem toho viděla dost na to, abych mu mohla věřit, že to se mnou a s Fae myslí vážně. S každou jinak samozřejmě.

„Je tu jedna věc, kterou jsem si teď uvědomil, ale bojím se s tím experimentovat,“ zmínil z ničeho nic.

„Povídej,“ vyzvala jsem ho.

„Určitě to můžu říct? Nebudeš z toho smutná, když to zase vytáhnu?“ ujišťoval se.

„Stejně ti pořád lustruju v hlavě od té doby, co jsem se to naučila, takže asi ne,“ zahihňala jsem se a on mě políbil na spánek.

„Podmínka byla, že když ti to řeknu, nebo někomu dalšímu, vymaže ti na mě vzpomínky. Což bych nesnesl. A taky jsem ti nic neřekl,“ zmínil.

„A přesto to vím“ odpověděla jsem.

„Jo. A přesto to víš,“ opáčil. „Což fakt nevím, jak vezme až se to dozví. No nic, ale to, že s ní budu... dobrovolně...“ podmínila tím, že když ne, pošle ti video, který mě donutila natočit. O vzpomínkách se ale nezmínila. Takže je šance, že když jí řeknu, že už to dělat nebudu, tak to skončí jen tím videem na tvém mobilu. V tom nejlepším případě,“ objasnil.

„Jaký video?“ polekala jsem se a on se na mě tak podíval.

„Donutila mě říct, že jí miluju hned po tom, co...“ řekl a na chvilku se odmlčel. Nebylo to příjemný to poslouchat a ani si to představovat, to nemusím lhát. Ale během několika měsíců jsem už byla svědkem spousty věcí včetně čteného sexuálního násilí, otrokářství, zneužívání... a já se prostě rozhodla, že se na to celé budu dívat jinak. A to jenom proto, protože jsem byla schopná si Rascalovy emoce přecíst přímo ze zdroje.

„No ale jak říkáš, v tom nejlepším případě. Takže jí tím provokovat radši nebudeme, mohla by se nasrat, že jsi jí nějak obešel a udělat něco, co nechceme,“ zmínila jsem i když jsem věděla, co to znamená. A on přikývl.

Během chvilky se na mě podíval. „Já už jí ale nechci, Stello. Jako vůbec. Začíná mi z toho být až fyzicky špatně,“ objasnil.

Chtěla jsem říct něco tak blbého jako: „Tak jí poblinkáš a ona si to radši rozmyslí.“ Ale raději jsem to polkla, když jsem viděla, že má zase slzy v očích. Neuměla jsem si to představit. Sice spolu kdysi chodili a ona byla holka, kterou chtěl a možná i miloval, ale to nutně neznamená, že teď je to v pohodě.

Když se nad tím zamyslím, pokud to nedoprovází bolest, pak nás naše tělo zklame v jakémkoli případě. Nemůžu mu to vyčítat. A ona se nad tím jen baví, sama moc dobře musí vědět, jak to je. Že i když ho dožene k vrcholu, že to neznamená, že se mu to líbí jinak než fyzicky. A co ho tak pozoruju v jeho hlavě, on z toho má vážné trauma.

To, že mu zakázala se mnou něco mít mi sice neřekl, ale tak nějak mi to docvaklo, když se mě ani jednou od té doby nedotkl. Jasně, mohlo to být i tím, že mu přišlo, že na mě ztratil nárok, nebo obojí, ale myslím si, že Fae je přesně tenhle druh příšery. Soudím podle toho, jak mluvila o svých pískomilech. A dokonce mi ten její příběh teď přišel ještě nechutnější.

Štvalo mě to, že mi nějaká frajerka zakazuje se mazlit s mým přítelem, a přitom mi ho denně ojíždí, ale naštěstí jsem si ještě na Rascala nestačila zvyknout a vnímat ho jako svého reálného přítele. Spíš jako někoho, kdo mi dovolil se ho párkrát dotknout.

Nevím ani jak to popsat, ale nějak jsem si ho ještě nenárokovala. Asi proto, že pořád a něm tolik věcí ještě nevím, nebo jsem se je dozvěděla nedávno. Třeba jeho jméno.

A můj největší strach nebyla ona, ale to, že o něj přijdu, že mi bude zase lhát. Že bude trpět. Že mě zradí sám ze svojí vlastní vůle, nebo, že mě opustí. Protože když se mu podívám do očí, vidím něco nepopsatelného – lásku, kterou by mi mohli závidět i Romeo s Julií, a o to já odmítám přijít!

„Tak jí řekni, ať mi to video pošle,“ zašeptala jsem po delším tichu. Překvapeně se na mě podíval.

„Vážně?“ ujišťoval se a já přikývla.

„Ano. A když budeme mít štěstí, tak mě to natolik vytočí, že jí zamorduju holýma rukama,“ dodala jsem a podívala jsem se na něj se seriózním výrazem v obličeji. Rascal si povzdychl.

„Já si tě nezasloužím,“ zašeptal.

„Ale zasloužíš. A já si zasloužím tebe,“ usmála jsem se na něj, vyhoupla se tak, že jsem ho pode mnou uvěznila i mezi svými pažemi a políbila jsem ho na rty. „A zrovna teď mám chuť Fae plivnout do ksichtu. A tebe si označkovat i přes její pitomý modřiny. A taky chci, aby sis označkoval ty mě,“ zašeptala jsem mu do ucha.

„Ted' nevím, lásco, jestli mě chceš pomilovat, nebo sníst,“ prohlásil a já se tak usmála.

„Obojí,“ přiznala jsem a sklonila jsem se k němu, abych s tím mohla začít, ale když jsem se dotkla jeho rtů, odtáhl se ode mě. Lehce.

„Já bych strašně rád, ale mám strach, že mě nějak sleduje. Počkáš na mě, až jí nějak dostaneme do pasti?“ zašeptal mi do ucha a já se pousmála a přikývla.

„Miluju tě,“ řekla jsem tiše, zatímco jsem se mu dívala do očí. Byly černé touhou stejně jako ty moje.

„Miluju tě,“ usmál se a prstem mě jemně pohladel po rtech.

Fae ležela s Dizzym taky v posteli a povídali si. Tedy ona si s ním už povídat nechtěla, ale musela ho ještě nenápadně přemluvit, aby šel zítra do práce, a tak se snažila být milá a lámala si tím u toho hlavu.

Dizzy jí už půl hodiny vískal ve vlasech a vzdychal nad tím, jak je nádherná, zatímco Fae měla v ruce telefon a něco si psala do poznámek. Po chvílce se rozhodl, že to ticho mezi nimi zruší a že se konečně zeptá na to, co ho už nějakou dobu zajímalo.

„Co Rascal udělal, že ses k němu přimkla?“ zeptal se. Fae k němu zvedla oči, nadechla se a odhodila mobil stranou.

„Vážně to chceš slyšet, i když to pravděpodobně nedokážu nepodat způsobem, který by tě mohl podráždít jakožto mého přítele?“ zeptala se.

„I tak. Chápu, jak moc pro tebe Rascal znamená,“ řekl.

„Tristan,“ opravila ho. Dizzy se na ní podíval a přikývl. „Tristan, jmenuje se Tristan a já fakt ty jeho hloupý přezdívky nesnáším. Ne když má tak nádherný jméno,“ objasnila.

„Dobře, dobře. Tristan. Tak mi něco pověz o tom našem Tristanovi. Chtěl bych ho poznat i z té druhé stránky, aniž bych s ním musel chodit,“ prohlásil, že to donutilo Fae se zasmát.

„Tristan Vane Graves. Nejlepší zloděj z Podsvěta. Nejchytřejší démon, jakého jsem kdy poznala, jeden z nejsilnějších a nejvíc sexy,“ začala a Dizzy jí dal za pravdu přikývnutím. Tohle od ní slyšel už tolikrát, že by byla hloupost kvůli tomu teď žárlit.

„Nějakou dobu jsem byla jeho Bonnie. Ale to byl spíš jenom můj pocit. On k sobě nikdy skutečnou Bonnie nechtěl. Hlavně proto, že jí ani nepotřeboval. Vždycky chtěl svojí ženu chránit a hýčkat, ale mě nechránil a nehýčkal tak, jako ostatní, protože věděl, že to není třeba. A že jsem na jiný věci.

Oběma se nám to takhle líbilo víc. Bylo to vzrušující. Jednou tahal z průseru on mě, jednou jsem ho z něj tahala já. On měl u sebe konečně samostatnou ženskou s vlastní vůlí a já měla takového chlapa. Někoho, kdo mi... když jsem chtěla, dokázal dominovat i dělat čubku,“ prohlásila a podívala se na Dizzyho, jak to její básnění o

Rascalovi snáší. Ten byl klidný jako beránek. Vždycky na Rascala žárlil, ale teď chtěl vědět proč.

Potom se pousmála, když si na něco vzpomněla. „Tenkrát hodně kradl. Skoro bez pauzy. Jsem si skoro jistá, že už ho pěkně svrbí prsty, protože je na tom závislej. Na tom adrenalinu z toho, že ho chytí a popraví jako nějakýho prašivýho čokla. A taky na té akci. Na tom, že musí vymyslet něco komplexního a že pak dostane to, co tak dlouho chtěl...“ Přikousla si lehce rty.

„Pamatuju si tu chvíli jako by to bylo včera. Milovali jsme se. Ten den už asi po šestý. Bylo vážně úchvatný, když jsem byla objektem jeho intenzivní touhy, až mě to nutí žárlit na Stellu, že se k ní přimknul. Protože přimknutej musí být fakt sladkej. A hlavně bych si byla jistá, že by mi už nikam neutekl,“ dodala.

To už se Dizzyho lehce dotklo. „Hm, chápu. Rascal je dokonalej,“ řekl suše, ale Fae zavrtěla hlavou, chytla ho za ruku a propletla své prsty do jeho.

„Tristan byl dokonalej, ale tahle jeho verze je tak suchá. Možná do mě nebyl doopravdy zamilovanej, nebo byl a tohle s ním udělala prostě ta jeho nezáživná a poloviční démonka. Tak jako tak už mě s ním spojuje víceméně jenom to pouto a nostalgie. A myslím, že se jenom zoufale snažím, aby se to nerozplynulo, protože kdyby jo...“ Zavrtěla hlavou.

„Co?“ vyzvídal Dizzy opatrně. Fae chvíli mlčela a přejížděla palcem po jeho hřbetu ruky.

„Byla bych bez něj úplně prázdná. Připoutaná a prázdná bublina. Protože on byl první, kdo mě opravdu pochopil, kdo jednal, aniž by k tomu potřeboval slova. Dělal, co mi na očích viděl,“ zašeptala smutně. Dizzy nadzvedl obočí.

„A co přesně pochopil?“ vyzvídal.

„Mě. Mojí podstatu. Mojí mysl. Mojí touhu. I mojí temnou stránku, kterou dokázal chvíli milovat a obdivovat, než se jí začal bát,“ objasnila.

„To vypadá, že jí možná tak dobře nepochopil, když se jí nakonec začal bát. Navíc fakt nevím, co by ho mohlo na tobě tolik vyděsit. Zrovna jeho,“ zmínil a Fae se na něj podívala a zavrtěla hlavou.

„Za to si můžu sama. Přehnal jsem to. Víš, jaká dokážu být, když něco chci tak moc až mě to bolí,“ dodala.

„Aspoň, že to dokážeš přiznat, což mě teď upřímně překvapilo,“ komentoval suše. Zpražila ho pohledem a pak pokračovala.

„Tehdy jsme spolu byli... jiní. Nebo možná já jsem byla jiná. Měla jsem pocit, že Tristan je jediný člověk v celém Podsvětí, před kterým nemusím nic předstírat. Věděl, co jsem zač. Věděl, co mě baví, co mě vzrušuje, co mě dokáže naštvat a co bych nikdy nepřiznala nahlas. Byl svědkem nesčetného množství mých výbuchů vzteku, agrese, zoufalství, hysterie a žárlivých scén, a přesto se mnou byl. Dokázal mě uklidnit tak jako nikdo jiný.

Mohl utéct. Mohl mě poslat do háje kdykoli chtěl, ale nikdy to neudělal. Naopak nás tyhle bouřlivý akce ještě víc dali dohromady. Protože Tristan není někdo, kdo uteče, když se něco posere a jemu se to nelíbí. On věci řeší. Hned.

Drží slovo. A když tě miluje, nelže ti. Vždycky tu pro tebe je. Je občas tak hodnej, až je to moudra. Ale má svoje hranice, který já jsem se neustále snažila najít. Teď už je musím překročit vždycky, když od něj něco chci. Pokaždý musím zajít dál a dál, protože vím, že to, co na něj platilo jednou, na něj už platit nebude. Alespoň když jde o mě..." šeptala. Dizzy přivřel oči na škvíru.

"O čem to mluvíš?" vyzvídal.

"O ničem konkrétním," opáčila a povzdychla si. "No a tenkrát i po tom všem, když už se mnou být nechtěl... cítil se tak provinile, že jsem se k němu přimkla, že mi nabídnul, že se se mnou jednou za čas vyspí, aby mi nebylo smutno. Použil slovo ‚pomazlí‘.

A dělal by to do teď, kdybych se nechovala jako šílená a žárlivá stalkerka, ale já si nemůžu pomoci. Nevím, jestli je to jenom pouto, nebo já, a nebo obojí, ale Tristan bude vždycky moje slabost. Otiskl se do mě tak moc, že se naše obrazy slily do jednoho. Už ani nevím, co jsem bez něj," dodala.

Dizzy si povzdychnul. To, co mu říkala ho děsilo. A možná si konečně uvědomil to, o čem Rascal mluvil posledně, když mu říkal, že se jí bál a že neví, jak to má s ním, ale že co se týče jeho, byla vždycky naprosto šílená.

"Co pro tebe teda Tristan udělal, že ses k němu dokázala přimknout i ty? Mě se zdá, že na tebe zrovna jen tak něco jako romantické gesto neplatí," vyzvídal. Fae se pousmála a přikývla.

"Pravda. Něco udělal, co mě totálně dostalo. Jeho brutalita a démonskost, jakou mi tu noc ukázal mě přiměla do toho spadnout tvrdě," řekla a políbila mu ruku. Dizzy se pousmál.

"Ve zkratce, ojbala jsem jednoho boháče z podsvětí. Dostala jsem se k němu pod lacinou záminkou sexu, ale k tomu nedošlo, byl nechutnej. Měl ale diamantovej náhrdelník ve tvaru hvězdy, co vážil jak tvůj zapalovač a byl velkej jak dědečkovi cibulačky. Byl úchvatnej a byla jsem odhodlaná toho týpka i ošukat jenom, abych se k tomu kamenu dostala.

A šlo to tak blbě jak myslíš. Načapali mě a jen tak tak jsem se odtamtud dostala živá. Myslela jsem, že je konec, ale pár dní na to mě skoro našli. Šli po mě jeho lidi. Chtěl si pojistit, že se to už nebude opakovat, a tak na mě poslal gorily, aby mě odstranili.

Řekla jsem Tristanovi, že jsem se dostala do maléru. Což bylo těžký, protože jsem po něm nikdy nic takovýho ještě nechtěla – aby mě chránil. Čekala jsem, že se se mnou bude skrývat, chránit mě, což taky dělal, ale u toho plánoval něco víc.

Jednoho večera za mnou přišel, předhodil mi hlavu toho týpka k nohám a podal mi ten zatracený diamant do ruky se slovy, že ke krásný ženský se vždycky hodí i krásný šperky. A to bylo ono. Ten moment, kdy mě omylem přinutil, abych z něj doslova udělala středobod svého světa," řekla a podívala se na něj.

„To je fakt krásnej příběh. Musím říct, že je Tristan fakt romantik. To je jasný, že nikdy netrumpnu," prohlásil trochu smutně. „A kde je ta hvězda teď?" zeptal se. Fae se na něj podívala a dala si na čas s odpovědí.

„Proč si myslíš, Dizziane, že Tristan utekl z Podsvěta, hm? Kvůli pár zasmoleným zlaťákům?" opáčila a čekala, až mu to dojde.

„Chceš mi říct, že ti jí ukradl?" vypadlo z něj, ale nemohl ani věřit tomu, že to řekl, natož, že by to mohla být pravda. Faktem je, že se Rascal Dizzymu nikdy se svými krádežemi nechlubil. Když byl úspěšný, dal mu peníze, ale nikdy ho do toho, co dělal s Vexem, Kanem a Zyrou netahal.

„Proto jsi chtěla jít se mnou? Chceš se mu za to pomstít? Nebo z něj dostat, kam jí ukryl?" vyzvídal. Fae se pousmála.

„On mi jí neukradl, Dizzy. Nepodařilo se mu to. A ano, chci se mu pomstít už jen proto, že se o to snažil. Ví moc dobře, jak je pro mě ten kus kamene důležitý!" vyprskla skrze zuby a prudce mu vstala z klína.

„A proč by ti to ale chtěl sebrat, když ti to jednou dal?" nechápal Dizzy. Fae se na něj podívala.

„Tak za první ta věc má neuvěřitelnou hodnotu a on je zloděj, který si i mimo jiné moc rád dokazuje svoje schopnosti. A za další, chtěl mi tím naznačit, že je mezi námi konec, a že z jeho strany už to, co řekl kdysi neplatí. Ale nevyšlo mu to..." začala, ale přerušil jí.

„Počkej a kdo ho teda naháněl z Podsvěta, že skončil tady když mu to nevyšlo?" zeptal se Dizzy.

Fae se pousmála a pokrčila rameny. „Co já vím? Nejspíš další jeho průser," opáčila, ale Dizzy jí to nevěřil. Zdálo se mu, že jestli v tom není nějak zamotaná, tak o tom určitě alespoň něco ví.

Ve skutečnosti to byli její lidi, aby Rascala mohla později držet pod zámek u sebe v doupátku. To ale pochopitelně Dizzymu říct nechtěla. Rascal to věděl moc dobře. Ale na ten lup si s sebou tenkrát vzal Kana, Vexe a Zyru, kterým neřekl, komu a proč to kradou. Řekl jen co kradou. A nemine den, aby si to nepřestával vyčítat. Hlavně tedy to, co se kvůli tomu stalo jeho přátelům.

A já tu jeho provinilost z jeho hlavy možná pochopila trochu jinak, než z čeho původně pramenila. Ale nijak mě to neznepokojovalo, protože jsem měla vlastní vysvětlení toho, co jsem potřebovala, a to mi plně stačilo. Zatím.

Rascal vedle mě ležel a snažil se usnout, ale kdykoli zavřel oči, viděl Fae a její další pokus o to ho znásilnit. Přesně tak, jak to řekla ta mrcha Dizzymu, tak to i bylo. A věděl to i on. Že všechno, co na něj zkusí zabere jen jednou, a tak bude muset přitvrdit. No a Rascal se přirozeně bál toho, co to znamená.

Opatrně se posadil na matraci, aby mě nevzbudil, podíval se na mě a povzdychl si. Chvilku přemýšlel, jestli to ještě zkusí, nebo už to nepůjde, a nakonec vstal a potichu šel do kuchyně. Byl bosky a na sobě měl jenom šedé tepláky.

Sem tam se na mě ještě podíval, jestli pořád spím a pak otevřel ledničku, vzal si z ní kus šunky a nacpal si to do pusy. Taky mám hlad, když jsem ve stresu. Jen je zvláštní, že mu stačil takový kousek. I když... hned na to se na mě znovu podíval, natáhnul se ke svým kalhotám, které měl hozené na zemi, vyndal z nich klíče, krabičku a zapalovač a mířil si to ven.

Cestou ke dveřím se ještě letmo podíval k zemi, kde je ventilační mřížka a potichu za sebou zabouchl. Já spala jak špalek, takže jsem nevěděla, že už mě nehřeje Rascal, ale kocour.

Už na chodbě se cítil trochu klidnější. Otevřel si okno, posadil se na schody a zapálil si tam. Když si potáhnul asi po druhé, rozhodl se, že si spočítá, kolik těch cigaret mu ještě zbývá. Výsledkem bylo, že moc ne. Pět.

Moc dobře věděl, že nechci, aby kouřil. A že jsem mu dovolila jen jednu krabičku. A on to mínil dodržet, ale zrovna se mu to moc nehodilo do karet, když se dělo, co se dělo.

A tak tam jen seděl, kouřil a přemýšlel, co a jak řekne Fae až za ní dneska půjde. A taky, že to už musí vzít do vlastních rukou, co se týkalo té jiskry, protože byla naprosto klíčová k tomu, aby mohl někoho zachránit, sebe ochránit a mě chránit.

Když jsem se probudila asi v půl osmé, Rascal vedle mě spal jako zabitý. Lehla jsem si na bok, opřela se o loket a dívala se na něj, jak spokojeně oddechuje. Na ty jeho růžové rty, dlouhé řasy a rošťácký obličej. Když spal vypadal nevinně.

Dotkla jsem se ho lehce prstem na tváři, kterou pokrývalo několikadenní strniště a opatrně ho pohladila. Ani to s ním nehnulo. Usmála jsem se. Byl tak hezký. Jak někdo sakra může být tak hezký?

Přišoupla jsem se k němu blíž a lehce ho políbila na tvář. Pořád nic. V tom mi pípnul mobil. A to ho probudilo. Otevřel oči, zamrkal a všiml si, jak na něj civím. Tedy jak jsem na něj civěla, protože jsem se rychle odšoupla, abych dosáhla na mobil.

„Něco se děje?“ zeptal se starostlivě a promnul si dlaní obličej. Já otevřela zprávu z neznámého čísla a začala číst.

Vážená paní doktorko,

Můžeme si ušetřit zdvořilosti. Vy víte, kdo jsem. Já vím, kdo jste Vy. A než se začnete dívat přes rameno, ne, nesleduji Vás. Nemusím. Protože mi stačí se podívat Tristanovi do očí a poznám i to, co nechce říct. A hodně toho poznám i na dálku.

Protože přimknutí je pouto, které funguje oběma směry. Když se tedy konečně přimknete. To pak můžete cítit, když trpí on. A já zase vím, co s ním udělá, když budete trpět Vy. Předpokládám, že ze strachu o svoje soukromí a pohodlí Vám o tom, jak funguje pouto raději moc neřekl. Typický Tristan. No nic, to si s ním vyřídíte sama.

Tedy k věci. Nerada bych, abyste dnes udělala chybu. Tristan ví, co má udělat a Vy mu to nebudete komplikovat. Nechte ho jít a dělat to, co má. Ono to totiž jde i bez zranění, když konečně pochopí, že odpor nemá smysl.

A uvědomte si, že jestli to bude dělat dobrovolně, nebo ne je jenom na Vás. Ano, až takový na něj mají vliv obyčejné výčitky. Čím víc se bude obávat Vaší reakce, tím víc se bude bránit. A čím víc se bude bránit, tím tvrdší na něj budu. Alespoň si budete jistá, jak to bylo až se vrátí domů a na těle nebude mít jediný šrám. A nebo spoustu. I když kecám, moc ráda ho koušu.

Doufám, že jsme si rozuměly. Pokud ne, stačí když řeknu, že vím, kde bydlíte, vím, kde je Tristan a vím, co jste zač? A vzhledem k tomu, že pracujete pro Vámi obávaného lovce démonů, pak by to bylo lepší moc nekřičet do světa.

Takže... jestli se něco posere, Vy sama moc dobře víte, co jsem zač. A jestli si myslíte, že Vás Tristan dokáže ochránit, když nedokázal ochránit ani sám sebe přede mnou, čeká Vás hodně nepříjemné vystřízlivění.

PS: V 11 se na něj budu těšit.

PS2: Nesahejte na něj, jestli nechcete přijít o ruce.

PS3: Být Vámi, tuhle zprávu bych mu neukazovala ani mu o ní neříkala, jestli si přejete, aby se za Vámi vrátil a poznal, kdo jste.

Ta zpráva mě vyděsila. Hodně mě vyděsila. *Rascale, co jsi jí proboha udělal, že je tak šáhlá?*

Otočila jsem se na něj a polekala jsem se, když se naše oči střetly a on se na mě díval tak, že jsem doufala, že mi to nečetl z hlavy.

„Co se děje, Carl?“ zeptal se. Zavrtěla jsem hlavou. Ještě jsem ani sama nevěděla, jak zpracovat to, co jsem četla, natož, jak to před ním utajit. A jak mu nelhat, protože to by situaci ještě zkomplikovalo.

„Vlastně nic. Jenom mrtvý zvířátko. Moc často se mi to nestává,“ odpověděla jsem a snažila jsem se o úsměv a klidnou pózu. On přikývl, přitáhl mě k sobě a objal mě.

„To je mi moc líto, zlato,“ zašeptal a opřel si čelo o můj spánek. Pak si přitáhl k sobě mou ruku a propletl do ní své prsty.

„Půjdu si dát sprchu před tím než půjdu do práce,“ oznámila jsem mu a zvedla jsem se z matrace.

„Jasně,“ usmál se. „Já zatím udělám něco k snídani,“ řekl. Já přikývla a cestou do koupelny si všimla něčeho bílého, co vyčuhovalo z ventilační mřížky. Rascal zrcadlil můj pohled a vytřeštil oči.

Hned, jak jsem za sebou zabouchla dveře od koupelny, povzdychla jsem si a sjela zády po dveřích do dřepu. *Ta ženská nás nenechá na pokoji. Pokud s tím něco neudělám. Já se s ní o Rascala rozhodně dělit nebudu! Svině, co si myslí?*

V tom mi zase pípnul mobil a já do něj s třesoucím se rukama napsala číselný kód, protože čtečka nefungovala, když jsem měla zpocené prsty.

Neznámé číslo: Jen tak mimochodem, jak dobře Tristana vlastně znáte? Už Vám řekl, proč potřeboval zmizet z Podsvěta?

Neznámé číslo: A co mi udělal?

Neznámé číslo: Hádám, že ne, když Vám do teď neřekl ani svoje jméno.

Neznámé číslo Vám posílá přílohu: [vid162.mp4](#). Není sladký? Taky Vám po sexu říká, že Vás miluje?

Vytřeštila jsem oči. *Ježíši Kriste a teď mi nedá pokoj. A ještě mi poslala to nechutný video...*

Já: Neřekl. Tak mi to řekněte Vy. Proč musel zmizet? A co Vám udělal?

Poslala jsem a mlčky zírala na soubor. Říkala jsem si, že se na to dívat nebudu, ale měla bych. Stejně mě před tím Rascal varoval, takže, jak hrozné to vlastně může být, když jsem v jeho vzpomínkách viděla i střípky z toho, co mu prováděla?

Poklikla jsem tedy na soubor a otevřelo se mi video, kde Rascal polonahý a samý kousanec leží na zemi... u mě v obýváku a s těmi slovy jí líbá na spánek. Rychle jsem to vypnula. A oddychla si jako bych právě odehnala Satana.

Já: Seru na zdvořilost. Chápu moc dobře, o co ti jde, ty jedna zatracená mrcho! A věř mi, že tě to vyjde draho! Zarazila jsem se. *Klid, Stello. Přesně tohle ona chce a pak mu něco udělá. Smaže mu vzpomínky. Musíš být chytrá...*

Všechno jsem smazala a poslala jí na to jen palec nahoru a komentář, že je Rascal sexy. A že ona má moc pěkný vlasy. Jenže pak jsem měla chuť ten mobil rozmáčknout v ruce, jak jsem byla nasraná. A ona ještě pokračovala.

Neznámé číslo: Jo, ten den jsme si to moc užili. A sorry za ten stůl, ale nebyl po ruce popelník.

Neznámé číslo: Nebudeme si tykat, když už spíme se stejným chlapem?

Neznámé číslo: Zeptej se ho na to sama ;)

„Ty svině...“ zašeptala jsem skrze zuby a nasraně jsem shodila všechny šampóny z vany, že to udělalo ohromnou ránu až se i Rascal polekal. Hlavně proto, že to bylo hned vedle kuchyně.

„Jsi v pořádku?“ zavolal na mě.

„Jo!“ zaječela jsem a šla jsem se zchladit pod studenou vodu, protože bych přísahala, že se ze mě vzteky kouřilo.

Rascal zatím chodil po místnosti a přemýšlel, kam schová tu bílou krabičku, kterou jsem viděla ve ventilační mřížce, než jsem šla do koupelny. Ale měli jsme moc malý a prázdný byt na to, abych si toho nevšimla.

„Kurva...“ šeptal si pro sebe a rozhlížel se všude i po stropu. Potom krabičku otevřel, jako by se chtěl přesvědčit, že je pořád uvnitř a zapomněl na té lesklé nádheře oči. Byla to ona – ta hvězda.

Akorát jsem vylezla z koupelny a on si uvědomil, že to ještě nestihl schovat, a tak vytřeštil oči, když zaslechl dveře, rychle zavřel krabičku a hodil jí do ledničky.

„Tak cos nám připravil k snídani?“ zeptala jsem se a posadila se na linku vedle Asmodea, který si nejspíš už kladl stejnou otázku.

Rascal se usmál a vyndal z ledničky malou pet láhev s krví. „Možná trochu krve?“ řekl. Já se podívala, jak otevírá láhev a jak se mu napínají svaly, když se snaží zabrat. Nejspíš to pěkně utáhnul.

„Kde jsi to splášil?“ vyzvídala jsem, když jsem přestala sledovat ty jeho mužné ruce.

„Včera jsem byl lovit. Ale myslel jsem i na tebe, chutnal fakt dobře,“ opáčil a nalil mi do skleničky trochu krve. Lehce se prstem dotkl špinavého hrdla od krve, takže si pak jen olízl prst a podal mi to do ruky.

„Dobrou chuť,“ zašeptal. Usmála jsem se na něj.

„To je od tebe hezký, že jsi na mě myslel,“ zmínila jsem.

„Vždycky na tebe myslím,“ řekl a zbyteček, který se nevešel do mé skleničky dopil.

Přemýšlela jsem, jestli se ho mám zeptat na to, proč utekl z Podsvěta a co udělal Fae, nebo raději ne. Teď byla chvilka „klidu“ alespoň on si to mohl myslet, nebylo by dobrý to zase nějak rozesírat. A hlavně... asi nejsem připravená na to, aby mi lhal, nebo se z toho snažil vykrotit. Ne teď, když už mám chuť se na všechno vykašlat a jsem fakt takhle blízko k tomu, abych vybouchla.

Bylo půl desáté a já pořád hypnotizovala hodiny, protože byl čas vyrazit do práce a nechat tu Rascala s vědomím, že půjde za chvíli za tou zatracenou démonskou děvkou.

Povzdychla jsem si. Sice jsme teď měli nějaký další plán, ale já z toho byla špatná. Rascal si sem na chvíli přivedl Simona, aby mu sdělil, jak si představuje dokonalý plán B a krádež svojí vlastní jiskry. Tentokrát jde do toho s námi. No a Simon mu k tomu říkal zase svoje.

Zase jsem se načapala, jak se dívám na mobil na hodiny a taky, jestli ještě nepíše Fae, ale ta už dala pokoj. Potom se moje oči na nějakou dobu zasekly na Rascalovi. Bolelo mě se na něj dívat. Viděla jsem ho vždycky ve všech možných sexuálních polohách s tou... a řeknu to zase děvkou. A nemohla jsem vyhnat z hlavy i jeho blažený výraz, když se udělá.

Myslím, že jsem se ani nemusela snažit přetvařovat, protože to na mě poznal. Poznal by to i člověk, co nezná náš problém, že je mi na hovno. Ta atmosféra by se kolem mě dala krájet.

„Já půjdu, tak to tu dořešte a dělejte mi poznámky, ať se chytám. Kolem pátý vám dám vědět, jestli se dneska s Carlem uvidím. Snažte se to když tak vymyslet, co nejdřív. Papa,“ řekla jsem, políbila kocoura a popadla telefon a klíče, ale Rascal ke mně natáhl ruku a chytl mě za zápěstí. Taky chtěl pusu, ale já ne.

Podívala jsem se mu do očí. Věděla jsem, co ten pohled znamenal. Že mě miluje a že ho to mrzí. A ať mu odpustím, ale já mu mohla odpustit a milovat ho, jak jsem chtěla, ale nijak mi to nepomohlo se cítit líp.

„Vyprovodím tě dolů. Vydrž, Simone,“ řekl Rascal, podal mi z věšáku kabát a čekal až se obuju. Simon jen přikývl a pak jsme spolu odešli z bytu.

Cestou ke schodům bylo ticho, pak jsme se zastavili a já se na něj podívala. Otevřela jsem pusu, že něco řeknu, ale předběhl mě.

„Nebudu s ní spát. Pokusím se jí to vysvětlit,“ začal, ale uchechtla jsem se. Ne pobaveně, ale jen nad tím, že zněl naivně a že to bylo absurdnější než to, že dneska bude můj poslední den. Vezmeme-li v potaz to, kam dneska půjdu, a o co se budu snažit.

„Jak to chceš udělat, prosím tě?“ prskla jsem na něj podrážděně.

„Nevím, omluvím se,“ řekl. Podívala jsem se na něj s očima na škvíru, přestože jsem se už chystala jít dolů.

„Ano? A mimochodem za co?“ zeptala jsem se. Díval se na mě a mlčel. Dost dlouho na to, aby to byla náhoda. Protočila jsem očima a udělala dva kroky dolů ze schodů. „Jasný, zase za něco, co nevím a ty mi to nechceš říct. Dozvim se aspoň proč mi to nechceš říct, nebo to je taky tajemství?“ pokračovala jsem.

On chtěl něco říct, ale prudce jsem se k němu otočila a zase ho propíchla pohledem. „Tohle není dobrý pro vztah, Rascale,“ oznámila jsem mu.

„Nic z toho, co se nám děje není dobrý pro vztah, Stello. Nejsem idiot, vím jak je všechno v hajzlu. A taky vím, že všechno záleží jenom na tom, jak ty se k tomu postavíš. Jak ty to budeš snášet. A Fae to ví taky moc dobře. Proto to dělá. A mě to moc mrzí, ale nemůžu teď nic dělat.“

Proto musím urychleně dostat tu jiskru. To je jediná záchrana. Taky jí můžu zkusit ukecat, ale máš pravdu, nejspíš to bude k ničemu, protože se na mě připravila, něčím mě přetáhne přes hlavu, když bude třeba...“ řekl a já si jen povzdychla.

Vzpomněla jsem si, co říkala Fae o tom, jak záleží na mě, jestli se Rascal bude bránit, nebo ne. Že to s ním dělají výčitky, které cítí vůči mně. Chci, aby se bránil. I ze sobeckých důvodů. Ale nechci, aby ho mučila. Co mám dělat?

Rascal mě mlčky analyzoval. Nečetl mi myšlenky, protože je dost inteligentní na to, aby pochopil, že by to mohlo naší situaci ještě zhoršit. A já jsem byla taky dost chytrá na to, abych nečetla ty jeho.

„Dej jí aspoň facku. Za mě,“ zašeptala jsem, políbila ho na tvář a šla dolů. Rascal se lehce pousmál a potom se vrátil k Simonovi.

„Tak už jsem tu, ale musíme to uspíšit, Musím pak ještě někde být,“ řekl, zabouchl za sebou dveře a posadil se zpátky k němu na barovou stoličku. Simon přikývl a zase začal.

„Jasně,“ řekl a přišoupl k němu mini soupravu na odemykání zámků. Rascal se na to překvapeně podíval a pousmál se. „Ty víš, jak to používat, že jo?“ ujistil se.

„Jo, jo. Moc dobře. Co dál?“ zeptal se. Simon mu něco ukázal na noťasu. Byly to druhy zámků. No, doufejme, že Carl bude mít jen něco takového jako klasický zámeček ve vitríně, jinak nevím.

Carl akorát přivedl do svojí zoo další partu úchylů, kterým říkal klienti. Odvedl je do salónku, kde bylo příjemné a intimní osvětlení, na stolku zapálená vonná svíčka s pomerančovou vůní, přesný počet židlí pro ně jakožto pro diváky a sametový luxusní gauč.

Na gauči seděla Zyra s Kanem. Oba měli na sobě svoje masky a nové oblečení. Carl jim to nechal ušít na zakázku, aby se to hodilo k jejich šou. Ona měla na sobě krajkový choker, krátké černé šaty, které byly úmyslně potrhane na cáry, síťované punčocháče, sametové černé lodičky na vysokém podpatku a tmavé doplňky jako řetízky, prstýnky, rukavičky a malý bičik. Zkrátka sexy succuba jak má být.

Kane naproti tomu měl jen masku, zatím ještě tmavé kalhoty a na krku stahovací řetízek jako ozdobu a možná i trochu malého pomocníka. Nebylo těžké uhodnout, kdo na té šou bude komu dělat dominu.

Klienti se usadili do židlí, Carl taky a pokynul Sedmnáctce, aby pustil hudbu a pak za sebou při odchodu zatáhl těžké závěsy. Taky za to už Carl předem vybral obrovskou sumu peněz jako vstupné na VIP zábavu.

Na tohle Kana se Zyrou patřičně zdrogoval, aby byli poslušnější a nadržенější. Byla to ta stejná věc, kterou Fae oblbovala Rascala, ale nejspíš toho v sobě měli mnohem víc. Nevím, kde ta k tomu přišla. V lékárně určitě ne.

Zyra se podívala na Kana. Těžko říct, co přesně ten pohled znamenal. Vypadalo to jako něco mezi „já tě hrozně chci“ a „opovaž se na mě sáhnout“.

„Pravidla jsou jednoduchá, vážení,“ vysvětlil Carl s úsměvem. „Každý z vás si koupí jeden pokus. Můžete získat jednu ze tří kartiček, nebo taky nic. O tom rozhodne losování,“ řekl a ukázal na látkový sáček položený na stole.

„Uvnitř jsou žetony v barvách jednotlivých kartiček. Bílý znamená první úroveň, růžový druhou, zlatý třetí. Černý znamená, že jste nevyhráli vůbec nic. Po zaplacení pokusu, si každý vytáhne jeden žeton a podle jeho barvy získá příslušnou kartičku,“ objasnil.

„A co přesně ty kartičky znamenají?“ zeptal se jeden z klientů.

„První úroveň vám dovolí poroučet si líbání, doteky, škádlení a provokace. Druhá je intimnější, ale nezahrnuje soulož. To až ta třetí. Ta dovoluje mnohem odvážnější příkazy. Jakmile kartičku použijete, propadá.

Chcete další? Zaplatíte si nový pokus a losujete znovu. Všechny příkazy se vztahují pouze na dvojici, vy nejste oprávněni se jich jakkoli dotýkat,“ dodal. Potom se zase tak slizce usmál a promnul si ruce.

„Tak jdeme na to?“ zeptal se. Klienti zatleskali a vytahovali šekové knížky, bankovky, které si před návštěvou vybrali ze svých účtů a chystali se vytahovat ze sáčku žetony.

Zyra se zase podívala na Kana. On se pousmál. Vypadal líně, ospale, ale musel mít nohy od sebe, protože ta zatracená pilulka byla dost intenzivní. Bylo ponižující, že jeho vzrušení mezi nohama všichni viděli, ale díky druhému účinku té pilulky mu to bylo úplně jedno.

Stejně tak to měla i Zyra. V posledních minutách na Kana přestala koukat jako na svého kamaráda, ale jako na někoho, komu by nejraději sežrala duši. Rascal kdysi nejspíš od Fae dostal silnější dávku, protože ten se nemohl skoro ani hýbat. A to by pro Carlovu šou bylo k ničemu, kdyby se ti dva nemohli hýbat.

Rascal stál na chodbě u dveří, do kterých se mu nechtělo. Za nimi už na něj pravděpodobně čekala Fae. Natáhl ruku, že zaklepe, ale než se dotknul klouby dřeva, dveře se otevřely a přivítal ho Faein spokojený úsměv.

„Ahojky, miláčku. Věděla jsem, že mě nezklameš,“ prohlásila, chytla ho za mikinu a přitáhla k sobě, aby ho políbila. Rascal se ani nehnul, nechal jí se k sobě nalepít a u toho přemýšlel, jak začne.

Když ho milostivě pustila, vydechl a lehce si olízl rty, aby je navlhl a zaplnil tím chvilku, nebo dvě, než začne mluvit. Ta trpělivě čekala s hlavou na stranu a s roztomilým úsměvem.

„Fae... já... omlouvám se,“ zakuňkal a v kapse od mikiny žmoulal tu hvězdu. Přemýšlel, že když půjde do tuhého, raději jí vrátí, ale pak mu došlo, že by to mohl ještě zhoršit, a ještě o ní přijít, když ona ani neví, že jí má. A tak raději vyndal tu ruku z kapsy a rozhodl se jí ukecat sladkými řečmi, ale to mu moc nešlo přes pusy.

Na Fae to nezabíralo, ale stejně si ho moc ráda vyslechla. „Zuj se,“ zašeptala. On se začal bez použití rukou zouvat a potom se na ní zase podíval.

„Slyšelas mě, co jsem řekl?“ zeptal se.

„Jo no a?“ opáčila suše a bez zájmu. Rascala to překvapilo. Čekal nějakou jinou reakci.

„No a? Řekl jsem, že se ti omlouvám,“ zopakoval. Ona se zasmála a zavrtěla nad ním hlavou.

„Jenom naivní blázen čeká stejnou reakci, když zopakuje totožnou akci. Navíc se tím nic nezměnilo, nebo jo? Mám se snad díky té větě cítit líp?“ objasnila.

„Aha,“ řekl. Fae si povzdychla a protočila otráveně očima.

„Ale zajímá mě, za co se omlouváš. Takže ti dám ještě jednu šanci. Když to bude zajímavý, vezmu si tě milosrdněji,“ procedila.

Rascal se na ní smutně podíval a chytl jí za obě ruce. „Fae, upřímně mě mrzí, že jsem... se tě pokusil okrást o tu hvězdu, na který ti tolik záleží,“ zašeptal. Fae se na něj dívala a dívala, a nakonec se usmála.

„Tvoje omluva, Tristane, stojí za hovno. A víš proč? Protože tě to nemrzí ani trochu. Lháří jeden!“ sykla na něj, chytla ho pod krkem a narazila ho zády na stěnu až to v něm hrklo. „Takže neodpouštím,“ objasnila.

„Mrzí, vá...žně,“ pokračoval zoufale.

„Přestaň mi lhát!“ zařvala na něj, až před ní musel přivřít oči. A zaryla mu nehty do krku, že ho skoro škrtila. Rascal zalapal po dechu.

„Víme oba, že kdybys dostal příležitost, využil bys jí. A ne proto, že jsi prostě zatraceně závislej zloděj. Nebo, že bys tu blbou hvězdu tolik chtěl, ale proto, že mě chceš úplně zničit. A aby bylo jasno, nemám ti to za zlý. Tak ty mi neměj za zlý tohle,“ zašeptala mu do ucha a když se od něj vzdálila, zírajíc mu do očí, mu do pusy nacpala nějakou pilulku a donutila ho to rozkousnout.

Rascal se jejím rukám před obličejem jen tak tak ubránil a plivnul jí tu lehce rozkousanou pilulku přímo do obličeje. „Zlobivej kluk,“ prohlásila otráveně, vytáhla

z kapsy druhou a zkusila to znovu. Rascal se jí bránil, ale kdyby to nespoknul, nejspíš by ho tentokrát fakt udusila.

„Hodnej kluk,“ řekla nakonec a usmála se. Rascal jí chytl pod krkem a stáhl jí na zem. „Jo, to už to zabírá?“ zašeptala, že to znělo vzrušeně, ale Rascal jí rozhodně nešel samou vášní ojet, ale chtěl jí zpacifikovat. Taký když jí pevně držel na zemi hledal něco, čím jí sváže, ale poblíž nic nebylo, a tak si jednou rukou rozepl pásek u kalhot, vytáhl ho prudkým trhnutím z poutek a chystal se jí svázat ruce.

Ona pod ním jen klidně ležela a lehce si přikusovala rty, zatímco ho sledovala. „Bože, jsi tak sexy, ale bohužel si tohle necháme na jindy, protože dneska jsi moje děvka ty,“ prohlásila, vysmekla se mu, proměnila se do své démonské podoby a pak se vyhoupla na něj jako by neměl žádnou sílu. A taký že proti ní skoro neměl. Démon bez jiskry a v lidské podobě, zatímco ona měla silnou jiskru a svojí pravou formu? Zkrátka je jedno, jestli byla jen žena, momentálně měla víc síly než on.

„Takže svázat, jo? Jak chceš, miláčku,“ zašeptala mu do ucha, zatímco on sebou ještě trhnul. Zkoušel se z jejího sevření vymanit, ale marně. Nejspíš by to stejně udělala, protože to měla u sebe.

„Nech mě kurva bejt!“ ječel na ní, ale stehny ho sevřela pevněji, aby sebou nezmítal a vytáhla z kapsy dlouhé průsvitné lanko. A když ho Rascal uviděl, zkameněl.

Byl to pohlcovač magie, který na něj použil Carl. Dokázal oslabit, pohltnout veškerou magii, jako je například i obyčejný přelud. A skoro paralyzovat. Kde ta k tomu přišla?

„Budeš zase tak krásně škemrat, nebo už jsi pochopil, že máš smůlu?“ rýpla si a svázala mu tím ruce k sobě. Rascal ale pořád mohl kopat, takže se jí ze sebe snažil shodit nohama, ale to se mu taky nepodařilo, protože jí stačilo jenom zatlačit na správné místo a v kolenech mu hlasitě křuplo. Dost ošklivě.

„Áááá... zařval bolestí. „Zabiju tě, ty jedna za-sraná dě-vko...“ procedil bolestně se slzami v očích.

„Hmm, těším se,“ usmála se jako nějaká šílená psychopatka. A krátce na to, co to dořekla se Rascal nuceně proměnil do svojí formy démona. Fae se usmála.

„Jo, takhle jsem tě chtěla,“ zašeptala vzrušeně, jednou rukou chytl Rascala za obě zápěstí a přišpendlila tak jeho ruce nad jeho hlavou. Druhou rukou mu vjela pod mikinu, vyhrnula jí a zakousla se mu brutálně do břicha a pak do boku a pak na druhou stranu.

„Ah, přestaň!“ vzdychal bolestně, ale neposlouchala ho. Byla jako šílená a kousala do něj div, že mu z jeho nádherného těla neukousala i maso.

„Kriste, ty seš tak dobrej...“ pokračovala s tesáky a rty od jeho krve, zatímco mu rozepínala kalhoty. On se díval dolů, co jde dělat a chtěl jí kopnout, ale přes bolest z jeho zničených kolen s nimi nemohl ani pohnout.

Fae ho kousla do třísla a do stehna a do druhého. Rascal už pomalu plakal bolestí, ale to jí nezajímalo. Vníkala jeho vzlyky jako vzdychání z vášně a pokračovala. Potom mu položila ruku na jeho chloubu a pevně ho stiskla. „Jak to, že ti ještě nestojí?“ zeptala se znepokojeně a trochu i otráveně naštvaně.

A hned na to mu zuřivě zaryla drápy do stehna a úmyslně mu zatlačila na kolena. „Proč asi, když mě mučíš?“ vypravil ze sebe bolestně a snažil se popadnout dech.

„Ne, tím to není. Ta pilulka tomu měla pomoci,“ spekulovala a pak vytáhla z kapsy poslední. „Tak dostaneš další. Jen doufám, že jsi nebyl tak hloupej, aby sis to dělal předtím, protože to bys tu byl hodně dlouho. A já si počkám,“ zašeptala, ale Rascal na to nic neříkal jen se jí díval mlčky do očí jako by v nich měl lasery a chystal se jí nejmíň popálit.

„Tak se nedá nic dělat,“ opáčila suše a násilím mu zase rozevřela pusu. Tentokrát to bylo těžké s těmi jeho tesáky, ale nakonec to do něj stejně nacpala. Už byl vyčerpaný, a to s ním ještě ani nezačala. Jen zmučeně ležel na zemi opřený rameny o zeď a se strachem v očích čekal, co se bude dít.

Fae ho zase chytla pod krkem a přirazila mu hlavu na zeď až jí jeho rohy trochu pokreslily. A jak s ním trhla, z kapsy mu vypadl telefon se zapnutou kamerou. Jejich oči automaticky sjely k tomu telefonu.

Potom se podívala na něj. Rascalovi se zatajil dech. „Co to... ty sis... jo takhle...“ zašeptala a usmála se. „No tak jak chceš,“ řekla, vzala si ten mobil do ruky a natočila ho, jak pod ní leží. „Že by chtěla Stellinka vědět, jak moc si spolu užíváme?“ prohlásila.

On polknul na prázdno. „Nech toho,“ zašeptal zoufale. Fae po něm přejela kamerou i po jeho bouli v rozkroku, položila na to místo i ruku a lehce ho masírovala přes boxerky. A samozřejmě to nezapomněla natočit.

„Hm, když jsi chtěl Stelle ukázat naše hrátky, tak ti v tom nebudu bránit, Tristane, to bych byla zlá,“ zmínila.

„Udělám to dobrovolně. Fakt. Přisahám. Jen mi vrať ten mobil a přestaň být tak brutální,“ škemral, ale ona se rozesmála.

„Tomu nerozumím, Tristane. Takhle to je právě proto, že jsi to dobrovolně dělat nechtěl. Chtěl ses z toho vykroutit, a ještě jsi to nahrával. Tak proč by ti to mělo vadit? Zřejmě jsi to natočil, abys to mohl Stelle ukázat. Tak jaký je rozdíl mezi tím, jestli to uvidí ode mě teď, nebo od tebe později?“ zeptala se. Rascal jí nechtěl říkat, že to nahrával pro Dizzyho.

„Prosím,“ zašeptal. Fae se usmála a nahrávala, co říká.

„Smolík, brouku. Teď už mi dobrovolně stejně neposloužíš, vzhledem k tomu, že se sotva plazíš. A mučit tě mě začalo extrémně bavit. Ne vzrušovat, nepleť si pojmy. Ale bavit. Protože ty si to zasloužíš. Takhle moc bez tebe trpím každý den. A já chci,

abys to konečně pochopil, jak jsi mi ublížil, když jsi mě opustil, a ještě chtěl okrást," objasnila.

„Je to kvůli tomu, že jsme se rozešli?“ zeptal se a ona mlčela, ale to, jak se na něj dívala bylo nepopsatelné.

„Že ses se mnou rozešel ty a jak!“ opravila ho. „A aby bylo jasno. Ani zdaleka jsem s tebou neskončila. Vzepřeš se ještě jednou a zlomím ti ruku. A pak další. A pak vymyslím něco horšího. A když pořád nepřestaneš, tak ani já nepřestanu. Možná, že když ti dojdou končetiny, zlomím ti i péro. Aspoň s ním nebudeš šoustat nikoho jinýho. Protože, když tě nemůžu mít já..." pokračovala.

Rascal jí mlčky poslouchal. Potom vypnula tu kameru a hodila mu mobil na břicho až syknul bolestí. Pak se mu uvelebila do klína a zasedla ho. Rascal z ní nespustil oči. Měl strach, co ještě Fae udělá. Vždycky se jí bál, protože věděl, čeho je schopná, ale tohle zcela určitě předčilo jeho obavy.

„Už jsi řekl Stelle, proč jsi utekl z Podsvěta? Co jsi mi udělal?“ zeptala se. On zavrtěl hlavou. „Ptala se tě na to vůbec?“ pokračovala.

„Neptala,“ zašeptal zlomeně.

„Říkala dneska něco? Třeba, že viděla to naše video?“ vyzvíдалa. Rascal vytřeštil oči.

„Cože? Viděla to? Kdy? Jak?“ panikařil a ona se usmála.

„Hodná holka,“ řekla jenom a políbila ho na krku. Rascal se ani nehnul. „Už tě měla jako démona?“ vyptávala se, zatímco se mu zakousla něžně do krku a rukou si hrála s jeho mužstvím.

„N-ne..." vzdychl.

„To je dobře, pak bych žárčila. A ty víš, jak moc dokážu žárlit,“ pokračovala a zase se z něj žíznivě napila. Rascal zavřel oči, natáhl se rty k jejímu krku a taky se jí zakousnul do tepny. Byl hladový a vyčerpaný a chtěl si trochu rozředit krev po těch sračkách, co mu dávala. A ona se omylem opíjela sama. Jenže to taky nebylo dobré, když to kromě uvolňováku byl hlavně sexuální stimulant. A pro tuhle nadržanou démonku? Au.

Těžko říct, na jakém principu to fungovalo, že to dokázalo ta správná místa tlumit a ta druhá místa zase povzbudit, ale jestli to vynalezl Carl, tak je zatracený génius.

Po chvíli se od něj odtáhla a podívala se na něj s tesáky od krve a s očima černýma jako dvě studny. Rascalovy oči byly rudé, ten chtěl jenom krev, ale ona chtěla jeho.

„Strašně moc tě chci, že asi umřu, jestli tě nebudu mít..." zašeptala. Rascal se polekal. To, co měla v očích nevypadalo jako obyčejná touha a vášně, ale něco zvráceného a nebezpečného. A ono to tak nevypadalo, ono to tak i bylo.

Podívala se na něj, potom na to, jak pod ní bezmocně leží, a pak jako by jí posedl démon, úplně se utrhla ze řetězu.

Vtipná připomínka vzhledem k tomu, že to sama už je. Pro svoje vlastní potěšení úplně zapomněla na to, že je Rascal živý a že cítí bolest.

Strhávala z něj zbývající oblečení a prostě si ho suverénně vzala. Zaryla mu své démonské drápy do hrudi, stehů, boků, krku a všude, kam zrovna nestrkala svoje ostré tesáky.

Rascal se celý prohýbal v bolestech, ale i v dosud nepoznané rozkoši. Ani nevěděl, jestli to, co mu dělá je větší agonie, nebo převládá euforie.

Z hrdla se mu vydral tichý, zastřený vzdech. Hned na to sevřel čelist, jako by mohl ten zvuk vzít zpátky. Přesně tohle jí dát nechtěl. A ona moc dobře věděla, že se mu to líbí.

„Ách, Tristane, tohle tělo jsem potřebovala,“ vzdychala mu do ucha a svírala ho pevně skoro tak jako on jí. „Kurva jo!!! Už budu...“ sténala a kdykoli se pokusil pohnout, rukou ho přidržela na místě a klouzala se po něm jako šílená. Až tak se ho nemohla nabažít.

Rascal měl hlavu v hlubokém záklonu a asi prvně nebyl schopný vůbec myslet. „Fae... do hajzlu...“ vydechl mezi zařatými zuby. Jeho prsty u nohou se skroutily, ruce zařaly do pěstí. Svaly na břiše se mu napnuly. „Nesnáším tě... Ne...sná...ším... tě za tohle...!“ vzdychal a pak se s mohutným výdechem pod ní úplně uvolnil.

„Pane bože, ty seš tak strašně sladkej když se uděláš,“ šeptala hned po tom, co ho vyždímala doslova jako mokrý hadr a svalila se mu na hrudník. „Tyhle prášky byly ta nejlepší věc, jakou jsem kdy vymyslela,“ procedila zasněně, což Rascala probralo. Snažil se popadnout dech a měl zavřené oči, ale tohle ho donutilo je doslova vytřeštit.

„Cože?“ ozval se.

„Snad sis nemyslel, že by na něco takovýho přišel nějaký debilní smrtelník?“ zmínila a slezla z něj. Pak se na něj podívala jako by jí bylo líto, co mu udělala. „Chudáčku. Promiň. Za ty kolena,“ objasnila. Rascal protočil očima.

„Proč jsi udělala ty prášky? A neříkej, že kvůli mně,“ zeptal se a ona se jen tak roztomile zaculila, zatímco na sebe natahovala kalhotky.

Rascal tam jenom tak ležel, rukama svázanýma k sobě se zmohl jen na to, aby se trochu zakryl, ale jinak musel počkat na to, až se zahojí, nebo až mu ona pomůže. A mezitím přemýšlel nad tím, že to ona vytvořila prášky a vlákno, které používal Carl.

„I to vlákno jsi vytvořila ty? To, ze kterého Carl udělal síť, co mě chytila do jeho pasti?“ zeptal se. Fae se usmála.

„Ale, ale, tady to někomu pěkně pálí,“ opáčila a položila dlaň na jeho koleno. „Pomůžu ti vyléčit ty nohy, ale jenom když se přestaneš vyptávat. A zítra přijdeš výjimečně večer,“ navrhla.

„Fae!!“ křiknul na ní. „Já už nemůžu. Tohle nejde,“ prohlásil zoufale. Měl na krajíčku.

„Takže to vzdáváš? Stelliny vzpomínky ti za to nestojí?“ zeptala se.

„Prosím,“ zašeptal. Fae se zasmála a zavrtěla nad ním hlavou.

„Až tě budu prosit já, aby ses mi nemstil, nebo mě zase takhle krásně ojel, poslechněš?“ odpověděla mu otázkou. Rascal sklapnul. „To jsem si myslela. Takže zítra v šest,“ opáčila, vzala si jeho telefon, kameru natočila na jeho obličej, aby ho odemkla, video si poslala k sobě a jemu ho odstranila z galerie. A pak mu teprve rozvázala ruce.

„Zítra v šest, ano? A slibuju, že když budeš spolupracovat, nebudu na tebe tak zlá,“ navrhl a on přikývl. „Fajn, hodnej kluk,“ prohlásila a nahodila mu jedním lupem to koleno, že viděl na chvíli všechny svatý.

„Ááááá, Fae!!“ zařval bolestně skrze zuby. V očích měl slzy, ale jedna noha už se mu začínala hojit. Bez jiskry pomaleji, ale pořád byl démon, který sem tam žral duše a ty ho držely při zdraví.

„Teď druhý,“ zašeptala a položila mu dlaň na rameno. „Připravený?“ zeptala se a on přikývnul a zavřel před bolestí oči. Pak tedy napravila i to druhé koleno, ale tentokrát necítil bolest. Zavřel před tím oči a očekával jí, ale teď je otevřel, aby se podíval, co se stalo, že žádná nepřišla.

Fae se na něj jen usmála a pohládila ho po tom koleni. Měla v očích slzy. Rascal nevěděl, co to znamená. „Soucit s mým prvním kolenem jsi neměla, ani když jsi ho lámala a teď pláčeš?“ zeptal se.

„Měl bys už jít. Zítra přesně, jinak průser!“ objasnila, otřela si slzy do krajkového rukávu a utekla do obýváku. Rascal se zvednul a bez dalších otázek prostě odešel. A ona nemohla čekat nic jiného.

V zoo akorát začínala exkluzivní šou. První klient strčil ruku do sáčku a chvíli v něm přehraboval žetony, jako by snad mohl hmatem poznat barvu. Nakonec jeden vytáhl a položil ho na stůl. Byl černý.

Místností se ozvalo několik pobavených uchechtnutí. Muž si žeton chvíli nevěřicně prohlížel, než ho odstrčil stranou. „Smůla,“ pronesl Carl. „Ale další pokus je samozřejmě k dispozici,“ objasnil, kdyby náhodou na to třeba zapomněl. Muž bez jediného zaváhání vytáhl balíček bankovek a šel se postavit na konec fronty.

Zyra s Kanem si jen vyměnili pohledy a tvářili se dost otráveně a znuděně. Skoro jako by už se těšili až to začne, nebo až to budou mít za sebou, ale těžko říct, protože měli v sobě tu pilulku, po které byli nadržení. A Carl zase vypadal jako když vybírání peněz je větší zábava než to, kvůli čemu ti úchyláci byli schopní platit.

Další klient měl větší štěstí. Zpod prstů mu vykoul bílý žeton a Carl mu okamžitě podal první kartičku. Muž se na ní podíval a spokojeně se usmál.

„A teď už je to na vás,“ řekl Carl. A pak černá střídala bílou, objevila se i růžová a několikrát se ozvalo i zklamané povzdechnutí.

Zyra to všechno sledovala s podivně nepřítomným výrazem. Potom se znovu podívala na Kana. Tentokrát se usmál. Ona se na něj usmála zpátky. Oba byli kvůli tomu, co jim Carl dal, až příliš klidní na to, co se kolem nich dělo a ve zvláštní náladě. Skoro by se dalo říct, že až flirtovní.

„Tak,“ řekl Carl, když se poslední klient usadil zpátky na svou židli. „Máme první kartičky. Myslím, že můžeme začít,“ řekl a rozhlídl se po místnosti. „Kdopak bude první?“ zeptal se.

Jeden z mužů sevřel mezi prsty svou bílou kartičku a chvíli si prohlížel Zyru s Kanem. Nakonec se pousmál. „Chci, aby se vášnivě políbili,“ řekl. Zyra na něj okamžitě stočila pohled. Pak se podívala na Kana. Ten se ani nepohnul, jen lehce naklonil hlavu, jako by čekal, co udělá.

„Tak do toho, slyšeli jste,“ vyzval je Carl. Zyra rozpletla nohy a připlazila se ke Kanovi, který ležel pohodlně na gauči s lehce roztaženými nohama. Potom ho chytila za řetízek na krku a přitáhla si ho k sobě, až zalapal po dechu. Klienti byli očima přilepení na démonech a taky celí nažhavení.

Kane si nadzvedl kousek masky a odhalil tak svoje rty a tesáky. Zyra udělala to stejné se svou maskou a pěkně vlhce ho políbila. Tentokrát už to mezi nimi nepůsobilo jako kdysi z donucení. Naopak, dali do toho všechno a možná, že i skutečnou vášeň a chtíč. A nemyslím si, že to bylo jen těmi pilulkami od té ďábelsky geniální démonky, která zřejmě umí myslet i jinak než jen vagínou, ale to je malinko sporné.

Fae seděla na koberci schoulená v klubíčku a mohla si oči vyplakat. Nebylo snadné si hrát na drsňačku, aby si udržela tvář a věci pod kontrolou. A už vůbec ne před někým jako je Rascal.

Taky nebylo jednoduché přiznat sám sobě některé věci. Třeba to, že ubližovat Rascalovi jí přinášelo stejně tolik uspokojení jako bolesti. Ale pocit moci, kterou nad ním měla byl opojný. Alespoň na chvíli. A říká se, že pomsta je sladká. Ale taky má hořkou pachut'. A zvlášť, když se i kvůli sobě a svému poutu musí držet zpátky. V tom měl Rascal oproti ní velkou výhodu.

Fae si položila dlaň na srdce, protože měla pocit, že buší až moc. A v tom jí probleskla hlavou vzpomínka, která všechno změnila. Znovu její srdce silně udeřilo, když si na ten moment vzpomněla.

V té vzpomínce dlaní na její srdce tlačil Tristan. Fae se zachvěla a z očí se jí vykulilo pár slz. Jeho ruka se pomocí drápů skrze její kůži prodrala jako máslem až do hrudi. Jeho pohled jí doslova ničil stejně tak jako to, co znamenal.

Její srdce mu udeřilo v dlaní a on ho pak na oplátku s výhružným pohledem do jejích očí a zatnutými zuby sevřel. „Sorry,“ zašeptal a sevřel ho v dlaní ještě víc. Fae zalapala po dechu. V očích se jí odrážel vztek a hrůza. A taky nekonečná bolest.

Potom se naklonil k jejímu uchu. „Ale musel jsem se ujistit, že ho vůbec máš. Teď už to vím, tak si na něj raději dávej pozor, jestli nechceš, abych si ho dal jako dezert,“ zašeptal a pak se od ní odtáhl a prudce z ní vytrhnul svou ruku.

Fae zalapala po dechu. Její srdce se rozbušilo jako by chtělo dohnat tu chvíli, kdy nemohlo pumpovat, jak bylo zvyklé a její hrudník se začal pomalu zase hojit. Tristan se na ní usmál, ale ne mile.

„Sbohem, Fae,“ řekl a zmizel z jejího života jako světlo, když se sfoukne svíčka. A tak zůstala úplně sama. Ve tmě. Vzteky bez sebe. Zamilovaná a zrazená. Pevně přimknutá poutem, které mělo grády a nedalo se ovládat. A s neutuchající touhou po pomstě, o které ještě nevěděla, jak by měla vypadat.

Dneska možná čekala jinou omluvu. Možná doufala, že jí mučení Rascala přinese větší uspokojení. Ale nestalo se to. Místo toho se do toho zamotala ještě víc. A byla si víc než jistá, že to nenechá jen tak. Bála se dne, kdy by mohl získat svojí jiskru zpátky. A tak se rozhodla, že tu situaci raději vezme do vlastních rukou. Že tu jeho jiskru pro jistotu zničí.

Rascal dorazil domů asi ve tři. Svléknul se a mířil si to rovnou do sprchy, ale když se viděl v zrcadle, povzdychl si. I on moc dobře věděl, co chtěla Fae slyšet. Ale stál si za tím, proč jí to tenkrát udělal. A nehodlal se za to omlouvat.

Nehledě na to, že věděl moc dobře, že by mu to stejně neodpustila. A on tenkrát potřeboval, aby ho nenáviděla spíš, než milovala. Teď toho litoval. Protože před tím i tak myslel na ní a její blaho, teď už myslel spíš na svoje.

Měl teď zhruba tři hodiny na to, aby se dal dohromady a trochu zahojil, ale myslím, že ty modřiny na něm budou vidět minimálně dva dny. Byly to totiž opravdu hluboké kousance.

Když se otočil bokem k zrcadlu a viděl rýhy od drápů, polekal se. Vypadalo to vážně nechutně. Zase ho převálcovaly výčitky, ale pořád to snesl spíš, než kdyby Fae nějak ublížila mě. To by si nikdy neodpustil.

Krátce na to, co vylezl ze sprchy a obléknul se do čistého oblečení, začal plnit pračku tím, co měl díky Fae od krve. Z kapsy od mikiny vyndal diamat hvězdy a stiskl ho v dlani. Po chvilce dlaň rozevřel a podíval se na ní jako by mu měla snad něco připomínat.

Na chvilku přemýšlel, že by si za ní u Carla mohl vykoupit svobodu pro všechny bytosti, včetně jejich jisker. Ta zatracená hvězda měla hodnotu až miliardu dolarů. Pro lidi byla naprostým unikátem – dvousetkarátový diamant z Podsvěta, takže pro lidi neznámého původu, který se nedal spojit s žádným známým nalezištěm.

Byl dokonale čistý, jemně světle modrý a z jediného kusu vybroušený do dokonale symetrické osmicípé hvězdy. Její brus byl mimořádně náročný a samotná kombinace velikosti, čistoty, barvy a unikátního zpracování z ní dělala kámen, jaký se na Zemi nemusel objevit už nikdy.

Ale pak ho zase přikryl dlaní a zavrtěl nad sebou hlavou. Takovou vzácnost by Carlovi nedal. Ne, když to s trochou úsilí dokáže i zadarmo. Hlavně po tom, co dostal šanci napravit svou fatální chybu – že jí daroval té nesprávné osobě. Tuhle nádheru jednou dostane jeho žena a do té doby jí musí chránit.

A zatímco Rascal hledal vhodné místo, kam svůj poklad schovat, já psala Carlovi, jestli bych se nemohla stavít v zoo a vzít s sebou Simona, že bychom se rádi podívali na nějakou jeho šou.

On mi odepsal jen: **16:30**. Přikývla jsem a položila telefon na stůl. Potom jsem si povzdychla, zase popadla telefon a zavolala Rascalovi. Nejspíš úplně poprvé. Ještě nikdy jsem neměla potřebu mu volat. Teda měla, ale ne takovou jako teď.

Překvapením pro mě bylo, když to po pár zatůtání zvedl. „Ano, zlato?“ ozval se chraplavým hlasem z toho, jak dlouho nemluvil, že se mi až zatajil dech. Přes telefon jeho hlas zněl jinak, něžněji. A bylo to skoro jako by mi šeptal do ucha.

„V půl pátý pro mě přijede Carlovo auto. Dej vědět Simonovi. Zavolej ho k sobě. Budu tam o chvíli dřív, probereme detaily a řekni mu, že jede taky,“ oznámila jsem mu a on přikývl. Otevřel pusku, že něco řekne, ale pak si raději přikousl rty a telefon pevně stisknul v ruce.

Vydechl, že mi až zapraskalo v uchu. Zajímala mě jenom jediná věc, jak to šlo s Fae. Ale držela jsem se, abych to ze sebe nevyplivla, protože jsem to ani nechtěla vědět.

„Mám takový pocit, a nevím jak, ale Fae je v tom nějak zainteresovaná,“ zmínil. Nejspíš by o tom nemluvil, kdyby to nebylo důležité. Myslím, že tohle bylo to poslední, co mi chtěl připomínat.

„Proč si to myslíš?“ zeptala jsem se s třesoucím hlasem. Odpovědi jsem se bála víc než toho, že by mě Carl odprásknul svojí stříbrnou pistolí, kterou už jsem jednou měla tu čest cítit na hlavě.

Rascal se na chvíli odmlčel. „Přiznala se, že vynalezla pilulky, kterými mě teď pravidelně... prostě něco, po čem jsem jí líp k dispozici. A taky vlákno, který mě kdysi dostalo do stavu, ve kterém mě mohl udržet i Carl. To, kterým svázali nás všechny,“ řekl.

Zatajil se mi dech. „Ježíši, to je strašný. Myslíš jako, že pracuje pro Carla?“ zeptala jsem se a on po chvilce ticha nakonec přikývl.

„A nejen to. Myslím, že je v tom víc,“ zmínil.

„Co tím myslíš?“ tahala jsem z něj, ale moc se k odpovědi neměl. „Rascale?“ připomněla jsem se, když se odmlčel na docela dlouhou dobu.

„Myslím tím to, že přestávám u některých věcí věřit tomu, že to byla jenom náhoda,“ odpověděl.

„U kterých konkrétně?“ vyzvídala jsem. Rascal si povzdychl, vylovil z krabičky cigaretu, strčil si ji do pusy, popadl klíče a zapálil si hned, jak za sebou zavřel dveře. Slyšela jsem cvaknout zapalovač, potom výdech. Nesnášela jsem cigára, drogy a alkohol, ale z nějakého důvodu se mi strašně líbila představa, jak kouří.

„Otevři si okno,“ zašeptala jsem. Poslechl mě a během vteřiny jsem slyšela zaskřípání okna a tlumeně sirénu sanitky, která akorát projížděla kolem našeho domu.

Měla jsem dojem, že zapomněl na moji otázku, a tak jsem se chtěla připomenout, ale už začal sám. „Nechci ti říkat věci, který jsou zatím jenom moje domněnky, a zbytečně tě stresovat něčím, co nemusí být pravda,“ řekl, znovu si potáhl z cigarety a hned na to vydechoval kouř.

„Stresuje mě to, že něco může být a že nevím co. Třeba bych si to mohla nějak ověřit?“ zmínila jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Něco mi říká, že to stejně brzy vyjde najevo, Stello,“ zašeptal, típnul cigaretu o cihlu, která trčela z fasády u okna a chystal se to odcvrknout někam do ulice.

„To nedělej!“ sykla jsem na něj ještě včas, než to někomu stačilo přistát třeba ve vlasech. „Nechovej se jako tenhle typ fakana a hezky to vyhod' do koše!“ usměrnila jsem ho a on se do široka pousmál a přikývl.

„Ano, mami. Ještě něco?“ zeptal se. Trochu jsem zrudla, když mě tak oslovil. Představila jsem si ten jeho drzý výraz, který mě možná vzrušoval ze všeho nejvíc a povzdychla jsem si.

„Buď hodnej, Rascale,“ zašeptala jsem. Zase jsem cítila, jak se usmívá.

„Já jsem vždycky hodnej, miláčku. Těším se až se vrátíš. Chybíš mi,“ přiznal a já ztuhla. *Vážně mi řekl miláčku? To bylo snad prvně.*

„Mimochodem, jakej jsi měla den? Doufám, že ses aspoň pořádně najedla,“ začal a já se pousmála. Ta jeho péče o mě byla fakt dojemná. Ale nechtěla jsem mu říkat, že můj den stál kvůli Fae za hovno. A nejen kvůli tomu, co s ním dělala, ale taky proto, že mi nasadila brouka do hlavy a já byla plná nejrůznějších scénářů, čeho se Rascal dopustil, že by se jí to mohlo tolik dotknout.

„Jestli ze mě něco páčíš, tak se zeptej rovnou,“ opáčila jsem suše a on pokýval hlavou a zamyslel se.

„Chtěl jsem slyšet, že ses měla dobře, ale bylo to naivní,“ odpověděl upřímně a já přikývla.

„Možná, že ses měl líp než já,“ vypadlo ze mě a okamžitě jsem si to začala vyčítat, protože to bylo rýpnutí.

„Tak to určitě ne. Nicméně, na to si musím ještě zapálit jednu, moment,“ řekl, vytáhl další a znovu si zapálil, potom vydechl kouř a přemýšlel, jak zformuluje větu.

„Kolik ti jich zbývá?“ zeptala jsem se.

„Tři,“ řekl. „A jestli tě vážně zajímá tamto, tak se zeptej a já ti řeknu, co chceš. Po pravdě. Bez cenzury. A rovnou ti říkám, že jsem si to fakt neužíval,“ objasnil. Trochu se mi ulevilo, když řekl, že si to neužíval, ale mohla jsem mu věřit?

„Co tím myslíš? Neříkej mi, že jsou tvoje výčitky tak silný, že by to bylo tak strašný se přinutit k sexu s krásnou holkou,“ vyštěkla jsem. Jo ujely mi nervy. *Kurva. Zase. Nevhod.*

Rascal se nadechl, že něco řekne, ale pak bylo docela dlouho ticho. „Takhle to není, Stello. A nebylo. Není to jenom o tom, se přinutit k sexu s krásnou holkou. Nebyl to jenom sex s krásnou holkou. Ale máš pravdu, měla ses hůř než já. Bolí tě to. Ničí tě to. Chápu,“ zašeptal.

„Takže sis to užil?“ štěkla jsem po něm a oči se mi zalily slzami.

„Nechci, abys mě litovala. Nechci ani aby sis myslela, že jo. Ale asi to nemá žádnéj kompromis. A vsadím se, že kdybych ti řekl, že to bylo utrpení, že bys mi to stejně nevěřila. Snad jediným důkazem už jsou jenom modřiny,“ odpověděl.

Ukápala mi na stůl jedna slza. Druhá. Pak třetí. „Máš rád, když tě někdo kouše, ne? Vzpomínám si, co to s tebou dělalo,“ zmínila jsem.

„Mám, ale od tebe. A to, co jsme dělali spolu bylo něco úplně jinýho, zlato. Věř mi. Užíval jsem si s tebou každou minutu. Jako nikdy s nikým. Bylo to krásný. Romantický, nabitý citem z obou stran. Nešlo jenom o to se udělat, chápeš? Ona mě do takovýho stavu nedokáže dostat ani když mě zdroguje. Nehledě na to ponížení a bolest... nenáviděl jsem každou vteřinu,“ šeptal. „A až dostanu svojí jiskru zpátky, bude litovat dne, kdy jí tohle napadlo,“ dodal.

Oddychla jsem si. „Co když... jsi jí přivedl do jinýho stavu?“ zeptala jsem se a on ztuhl. Skoro jako by na tuhle variantu úplně zapomněl. Nepřipouštěl si jí. Ale co když přece? „Rascale?“ oslovila jsem ho.

„Stello...“ zašeptal zoufale a na chvíli bylo zase hrobové ticho. „Kurva!“ prsknul, skroutil ruce do pěstí a udeřil rozzlobeně do zdi. Potlačil bolest natolik že z něj vytryskly jen slzy a z ruky trochu krve.

„Rascale?“ zakuňkala jsem.

„Já nevím,“ řekl a posadil se zase zpátky klidně na schody.

„Jak to myslíš, že nevíš?“ tahala jsem z něj.

„Nějak jsem nad tím ještě nepřemýšlel. Ani jednou,“ přiznal. Já si povzdychla. Myslím, že jí budu muset sejmut ještě dřív, než se dozvíme, že ano. Pak by to bylo už trochu drsný.

„Tak to si musím pospíšet,“ zmínila jsem a on vytřeštil oči.

„Jak to jako myslíš, že si musíš pospíšet?“ nechápal a sluchátko si nalepil k uchu ještě víc.

„Tak, jak to říkám. Uvidíme se doma, vyrazím dřív. Nemám teď objednáno a poprosím když tak doktora Gilberta, aby těch pár lidí vzal za mě. Miluju tě,“ prohlásila jsem, vytípla jsem to a telefon hodila do kabelky.

„Taky tě miluju,“ řekl ještě, telefon položil vedle sebe na schod a opřel se o další lokty. Potom si zhluboka povzdychl a zaklonil hlavu až mu vyběhl výrazně ohryzek.

Bylo kolem čtvrté a akorát jsem dorazila domů. Rascal na mě čekal v kuchyni na barové stoličce. Byl opřený o loket a druhou rukou hladil Asmodea. „Ahoj,“ řekl jen a zvedl ke mně oči. Nijak na mě netlačil.

Já mu taky kývla na pozdrav a pověsila kabát na věšák, který tam před pár dny stihl navrtat. Přišla jsem k němu, políbila ho do vlasů a položila před něj krabičku cigaret. Překvapeně se na mě podíval. „Myslel jsem, žeš říkala...” začal, ale skočila jsem mu do toho.

„Vím, co jsem říkala. A myslím, že to teď budeš potřebovat,” objasnila jsem a přisedla si k němu. On se usmál.

„Děkuju. Ale jen aby bylo jasno, chystal jsem se čestně držet slovo,” zmínil a já mu úsměv opětovala.

„Tak co, dorazí Simon?” zeptala jsem se a on přikývl.

„Měl by tu být každou chvíli,” odpověděl a pak bylo chvíli ticho. Podívala jsem se na něj a na to, jak měl mikinou zakryté ruce. Rascal se na mě podíval zpátky a já rychle ucukla pohledem. Nechtěla jsem, aby věděl, na co myslím a kam mu koukám.

„Prosím zeptej se,” řekl a zoufale si povzdychl. Věděl, že dokud se to nedozvím, nejspíš to mezi námi bude horší než lepší.

„Byla hodně brutální?” vypadlo ze mě a on přikývl.

„Zlomila mi obě kolena. Ano, byla hodně brutální. Opravdu jsem si to neužíval a bojím se zítřka. Proto to dneska musí klapnout, jasný?” řekl a já se slzami v očích přikývla.

Dala jsem si chvilku na čas, ale potom jsem si ho k sobě přitáhla a objala ho, abych ho utěšila. Nebo možná sebe. Nevím. Rascal kolem mého pasu omotal své ruce a ocas a opřel se čelem o mé rameno.

„Bude si přát umřít. To zařídím. A neboj se, dneska to bylo naposledy, co sáhla na něco, co je MOJE!” procedila jsem skrze zuby. On se na mě tak podíval. Na to, jak se moje oči změnily. Vypadaly skoro jako bych se proměnila. Byly rudé a šlehaly z nich doslova plameny.

„Lásko...” zašeptal překvapeně Rascal, když viděl můj vztek. Naše oči se střetly a jeho pohled na chvíli hasil plameny v mých očích. „Chtěl bych, aby ses ke mně přimkla. Smím?” zeptal se tak opatrně a zdvořile, že to se mnou něco udělalo. Nevím, co přesně, ale jako bych cítila pohyb své vlastní duše.

„Ty se mě ptáš, jestli bych se k tobě chtěla přimknout?” ujistila jsem se, že tomu správně rozumím.

Přikývl. *Bože, on je tak galantní...*

„Chci,” zašeptala jsem. Rozlil se mu úsměv po tváři, až mě to zahřálo u srdce. Zajímalo mě, jak to asi chce zařídit, jestli má něco v plánu, nebo prostě bude jenom improvizovat.

V tom akorát dorazil Simon. Odemkl si, a když nás viděl v kuchyni na sebe civět, zarazil se ve dveřích. „N-neruším?” zeptal se, ale oba jsme zavrtěli hlavou.

„Vůbec, je dost, že jdeš. Už jsem se začínala bát. Sedmnáctka je přesný jak hodinky,” opáčila jsem.

Simon přikývl a s Rascalem na sebe jen mávli. Zbytek času jsme jen probírali, jak to uděláme. Náš plán měl nějaké díry, ale bylo to teď, nebo nikdy.

Jak jsem řekla přesně v půl už pod okny zastavilo Carlovo auto. Uvnitř byl ten divný řidič a Sedmnáctka. Políbila jsem Rascala na tvář a spolu se Simonem jsme sešli dolů.

Když jsme vyrazili, Rascal si hned zapnul nořas a sledoval naši pozici na mapě, kterou jsem si pro něj na mobilu zapnula. Carl sice používá rušičku, ale chtěli jsme vědět, kam až sahá. A případně, jestli se to nedá nějak odvodit od posledního bodu načteného na mapě. A Rascal měl potom za námi nenápadně dorazit.

Byla jsem jak na trní, a to vždycky nedokážu sklapnout a pořád něco melu a většinou to jsou trapné vtípky. Tentokrát to přišlo hned na začátku. Už jsem se dala do řeči s nejmiň ukecaným chlapem na planetě – se Sedmnáctkou.

„Dneska je hnusně, co?“ začala jsem, ale tak zvláště se na mě podíval. Přes ta okna totiž nebylo vidět. „Co si tak pamatuju, než jsme nastoupili,“ objasnila jsem, aby neměl strach, že vidím ven.

Neodpověděl. A to mě znervóznilo. Simon se na mě tak podíval jako asi abych držela hubu, ale já toho nebyla schopná. „Takže ty se jmenuješ Sedmnáctka. To tě rodiče asi nesnášeli, co?“ rýpla jsem si. On se na mě podíval skrze zpětné zrcátko a já se pousmála. „Tak Carl,“ dodala jsem suše. Nic.

„To bylo moc osobní, co? Tak začneme znovu. Máš rád pizzu?“ zeptala jsem se. Simon do mě šťouchnul a zašeptal něco, co znělo jako: *Co to děláš?*

„Mám rád pizzu,“ odpověděl Sedmnáctka takovým tónem, který značil i každému idiotovi, že je to to poslední, co mi řekne, ale já pokračovala. Teď, nebo nikdy.

„To už máme něco společného. Teda, pokud máš rád pizzu s ananasem, protože jestli ne, tak to máme problém,“ objasnila jsem.

On se pousmál a přikývl. „Miluju pizzu s ananasem,“ řekl a já se zaculila skoro jako bych zapomněla, s kým mluvím. Společná láska k pizze s ananasem tavila ledovce vždycky.

„Tak to už jsme skoro nejlepší kámoši,“ procedila jsem. Sedmnáctka se na mě znovu podíval ve zpětném zrcátko a v koutku úst mu cuklo.

„To bych netvrdil,“ opáčil suše. Zasmála jsem se.

„Dobře, tak jen kamarádi,“ opravila jsem se.

„Ani to,“ řekl a dál sledoval cestu před námi.

„Známi?“ pokračovala jsem. Chvilí mlčel. Vážně mlčel. Jako kdybych po něm chtěla, aby podepsal hypotéku. Nakonec přikývl.

„Možná,“ zašeptal a já jsem se zaculila.

„Výborně. Máme vztah na úrovni známých a společnou lásku k ananasu na pizze. To je začátek krásného přátelství,“ objasnila jsem. Simon vedle mě viditelně protočil oči a Sedmnáctka se pousmál a zavrtěl nade mnou hlavou.

A ten řidič? Ten jako by tam ani nebyl. Byl jako ten kostnatý kůň, co vezl kočár do Bradavic. Možná ho směli vidět jenom někteří. A vzhledem k tomu, že za celou dobu neřekl ani slovo, jsem začínala mít podezření, že jsem si ho jen vymyslela.

Rascal sledoval naší trasu na noťasu úplně bez problémů. Zatím naše cesta dávala smysl. Mířili jsme si to ven z města, zabočili jsme na jednu ze tří dlouhých silnic a jeli podél moře.

Já samozřejmě netušila, kudy přesně jedeme. Přes černá skla nebylo ven vůbec vidět, takže jsem mohla akorát hádat podle toho, jak dlouho jsme jeli a jak auto zatáčelo. Což mi bylo úplně k ničemu, protože moje orientační schopnosti byly asi stejně dobré jako moje schopnost držet hubu, když jsem nervózní.

Plně se soustředil a značkoval si každý bod, kdyby náhodou bylo třeba se toho chytit, ale pak se musel podívat zblízka, když si všiml, že zase zatáčíme někam směrem zpátky. „Co to...“ zašeptal si pro sebe a pozoroval trasu. A pak jsme zabočili znovu jakoby do čtverce.

„Tak, Carle, buď nás teď úmyslně mateš, abychom si mysleli, že je ta trasa delší, než skutečně je. Nebo je ta tvoje rušička signálu GPS tak zatraceně dobře nastavená, že mě začíná srát,“ šeptal si pro sebe.

Potom auto odbočilo zase do dalšího kola čtverce. Počítala jsem zatáčky vlevo a začala jsem si říkat, jestli se náhodou netočíme v kruzích. Podívala jsem se na Simona. Co když o tom, o co se snažíme Carl ví a teď nás vysírá, přiveze na nějaké místo a tam nás zabije?

Auto zastavilo u nějaké haly, ale rozhodně to nebylo to místo, na které jsme se teď chtěli dostat. Sedmnáctka pro mě otevřel dveře a já vystoupila. Simon hned po mě.

„Kde to jsme?“ zeptala jsem se hned, jak jsem se rozhlídla. Sedmnáctka nic neřekl a vedl mě se Simonem dovnitř. Zmocnil se mě strach. „Nikam nepůjdu, dokud mi neřekneš, kam mě vedeš. Na tomhle jsme se nedomluvili!“ začala jsem, ale ze dveří podivné garáže vyšel Carl se zapáleným doutníkem a s úsměvem od ucha k uchu.

„Stellinko...“ zašeptal, až se mu doutník zhoupł v ústech a objal mě. A když se ode mě odlepil, podíval se na Simona. Prohlídl si ho od shora dolů jako by ho viděl prvně a podal mu pěst na pozdrav.

Simon si s ním ťuknul a pak bylo chvíli ticho. „Proč jsme tady? A kde to vůbec jsme?“ zeptala jsem se.

„Ty jsi vždycky tak netrpělivá a zvědavá,“ odfrknul si jako by to byla neobvyklá vlastnost.

„Tak promiň, ale když jsme zvyklí se scházet jinde, tak si říkám, kde to jsem a proč jsem tu. Neměl bys taky takový otázky?“ rýpla jsem si a on přikývl.

„Jistě že, ale nijak se tě to netýká. Jen jsem se tu chtěl pro něco zastavit, mám tady kancelář, víš? A asistentku,“ dodal. Ztuhla jsem.

„Ty máš tady další kancelář a asistentku? Jako, že na provoz svojí zoo potřebuješ zrovna nějakou takovou halu úplně mimo svoje místo? Která je poblíž... ezo krámu?“ vyzvídala jsem a on přivřel oči na škvíru.

„Jak víš, že to je mimo moje místo?“ zeptal se. Zazmatkovala jsem. Simon sebou taky škubnul.

„N-nevím, jen říkám, že to není zrovna stejný areál, takže to technicky vzato je jiný místo, ne?“ objasnila jsem a on se zase jen tak pousmál.

„Neboj se, Stello. Neboj se. Jen jsem ti chtěl představit svojí asistentku a zasvětit tě do dalších věcí týkajících se chodu mojí živnosti,“ oznámil mi, típnul doutník a vedl nás se Simonem dovnitř.

Měla jsem v hlavě jeden horší scénář než druhý. Proč to ti zloduší a mafiáni vždycky dělají? Jsou jako přes kopírák. A proto mám teď strach, protože i oni moc dobře ví, že to my obyčejní lidé známe ze seriálů, co se teď asi obvykle může stát? Snad jen doufám, že si jen hraje.

„Tady to je jen jeden z mých dalších kanclů, Stello. Jsi tu, abys poznala další moje lidi, kteří se starají o mojí zoo trošičku jinak. Navíc, moje asistentka na tom trvala. Hrozně tě chtěla poznat.

Je vášnivou chovatelkou pískomilů a ty jsi veterinářka. Vsadím se, že si budete mít o čem povídat. Říkal jsem jí, že to necháme na jindy, ale... nakonec jsem jí musel vyhovět, když mě tak úpěnlivě prosila. Nebyl důvod říct jí ne,“ pokračoval, zatímco mě bušilo srdce zděšením, když zmínil ty pískomily.

Potom si zakryl ústa z jedné strany a naklonil se ke mně blíž, aby nebyl moc slyšet. „Jen tak mezi námi, ono to taky moc nejde jí říkat ne. Úplně si mě ta malá mrška omotala kolem prstu,“ dodal a já už věděla, kdo je jeho asistentka. Jen jsem nevěděla proč a jak. A co se teď sakra bude dít.

Udělalo se mi zle. Cestou dovnitř jsem snad ani nedýchala. Uvidím Fae a ten její spokojeně povýšený ksicht. Démonku, která o mě ví. Vyhrožovala mi, znásilnila mého chlapa před pár hodinami, mučila ho a teď spolu budeme mluvit tváří v tvář před Carlem. Bezva, co by se ještě mohlo posrat?

Rascal si zatím vyhledával to místo, kde jsme zastavili na internetu. Dle dostupných zdrojů to měla být večerka. Koukal na to celkem šokovaně. Podle obrázků ve fotogalerii to byl totiž nějaký ezo shop, který vlastnil Španěl Pedro Velázquez a jeho žena Maria.

Chvilí rozklikával jednu fotku za druhou a přemýšlel nad tím, co to jako znamená. A jestli jsou ti lidi nějací jeho známí, nebo příbuzní. Ale vzhledem k tomu, že se jmenoval Carl Mendez, obojí bylo možné.

Já jsem byla taky nespá z toho, kam nás vede. A taky za kým. Štvalo mě i to, že nejspíš nepojedeme do zoo, protože jsme chtěli získat jiskru. „Já vážně nesnáším, když se na něčem domluvíme a všechno je jinak, nebo mi neřekneš předem, kam jdu a co se bude dít,“ oznámila jsem mu, ale on se jen usmíval jako by mu to bylo úplně u prdele.

Vešli jsme do obchůdku. Hned ve dveřích zazvonil zvoneček, co upozorní prodejce na příchod zákazníků. Rozhlídla jsem se kolem. Všude bylo temno, zatažené červené závěsy, rudý koberec, podivné sošky, vonné tyčinky v takovém množství, že mě až štípalo v nose.

Několik jich doutnalo přímo u pokladny a jejich kouř se pomalu táhl mezi policemi. Vonělo to po santalovém dřevě, levanduli a něčem kořeněném, co jsem nedokázala pojmenovat.

Police byly přeplněné krystaly, sušenými bylinami, olejíčky, svíčkami a malými lahvičkami s barevnými tekutinami. Mezi tím vším visely růžence, medailonky, křížky a obrázky svatých. Hned vedle nich ale člověk našel tarotové karty, kyvadla, amulety pro štěstí a podivné dřevěné figurky.

Bylo to zvláštní spojení katolických symbolů a všeho možného, čemu by moje teta nejspíš říkala černá magie. A přesto to dohromady působilo překvapivě přirozeně.

U dveří stál koš plný krabiček s dalšími esenciálními olejíčky a vonnými tyčinkami. Každá měla jinou barvu a jiný název. Nad nimi visela malá ručně psaná cedulka: *Protección, Amor, Limpieza*. Což znamená ochrana, láska a očista.

Vtom se za pultem vynořil ze závěsu z dřevěných korálků mladý Kubánek. Korálky už za tu dobu, co tu visely, nasákly vůní všech těch vonných tyčinek, které tu neustále hořely.

„Oj, Alejandro, dónde está tu papá?“ zeptal se Carl španělsky. Moc španělsky neumím, ale rozuměla jsem, že se ho ptal, kde má tátu. A přestože vím, že je Carl taky Kubánek, tak mě jeho plynulá a rozená španělština překvapila.

„Papá salió con mamá a hacer unas compras. Ya no suele estar aquí, ahora tengo un trabajo a tiempo parcial, respondió,“ odpověděl. Přimhouřila jsem oči a zamyslela se. Říkal něco o tom, že je jeho táta s mámou, víc nevím.

Carl ho poplácal po rameni, pokynul nám se Simonem, abychom šli dovnitř a vedl nás kolem pultu do těch dveří s korálky. „Entonces trabaja, nosotros estaremos un rato atrás,“ zamumlal Carl ještě cestou něco o tom, že jdeme dozadu a my se Simonem jsme ho následovali. Měla jsem srdce až v krku.

„Jsem zmatená,“ prohodila jsem cestou úzkými chodbami do nějakého kanclu. Všude byly pootevřené dveře a uvnitř sem tam někdo, kdo nemohl přestat čumět. Po

zemích krabice s nějakými věcmi a uklizeno tam zrovna nebylo. Vlastně to tam bylo celkem nechutné. Jak v nějakém drogovém doupěti. Až na to, že tu nebylo nasráno, nachcáno a ani nablito. A žádné drogy a stříkačky se tu taky nenacházely.

„Nemusíš být. Jen ti chci ukázat druhou stranu mince. Pracuje tu pro mě vepředu kamarád Pedro. Alejandro je jeho syn. Ten nejstarší. Mám toho kluka rád, je fakt strašně...” začal, ale všiml si, jak nepřátelsky se na něj dívám a zasmál se.

„K věci, Carle. Prosím. Dneska jsem měla náročný den a chci se vrátit domů za svým Rascalem,” objasnila jsem.

„Jasně, promiň. Tady se vyrábí všechny vymoženosti na lov démonů a ostatních bytostí. Mám tu svoje lidi. Občas sem zaskočím pro zásoby a taky je zkontrolovat,” řekl.

Ztuhla jsem. Tak odtud vítr fouká. *Odtud brala ta svině ty zatracený prášky, kterýma Rascalem dopovala, aby si s ním mohla užívat?*

„Nemusíš se bát, jen jsem ti chtěl představit svojí asistentku, která mimo jiné ty věci i vymyslela. Je to vážně šikovná hlavička a unikátní démonka,” zmínil a já ztuhla znovu. *Takže on o ní ví?* Začínala jsem být plná nejrůznějších otázek, ale bála jsem se na ně zeptat.

Carl otevřel dveře do kanceláře. Vypadalo to tam líp než v okolních kanclech, ale taky nic moc. Myslím, že ta jeho nóbl cool kancelář, kterou má v zoo je hlavní a tady se vážně moc nezdržuje. Spíš je to kancelář... Fae...

„Zdravím, šéfe. Nazdárek, paní doktorko Kellerová,” prohlásila Fae a podívala se na Simona. „A kamaráde paní doktorky,” dodala a usmála se na mě. Stála u stolu s nějakými papíry v ruce. Nejspíš je ještě nestačila nikam odnést.

Carl se usmíval od ucha k uchu. „Tak, děvčata, seznajte se. No, Stello,” řekl a šťouchnul do mě, abych nevím co, jí třeba padla kolem krku?

„Těší mě...” začala jsem předstírajíc, že neznám její jméno.

„Fae Vesperová,” řekla, usmála se a podala mi ruku. A v duchu se bavila nad tím, jak jí probodávám pohledem.

Potom se její oči přehouply na Simona, který na ní civěl jako na obrázek panenky Marie. To mě nasralo, a tak jsem do něj lehce šťouchla, aby jí přestal dělat dobře svým očividným okouzlením a vykoktal alespoň svoje jméno, jestli to nějaký primitivní chlap v její přítomnosti vůbec zvládne. Začínala jsem na ní vážně strašně žárlit.

„Tak jsme se seznámily a já bych vážně chtěla jet do zoo, protože jsme se tak domluvili, a proto jsem vzala s sebou i Simona... chtěl si zaplatit jednu z těch tvých exkluzivních VIP šou,” vymyslela jsem si.

Simon se na Fae snažil nedívat, protože pochopil, že mě to pohoršuje. Nicméně nevěděl proč, protože kdyby to věděl, vsadím se, že by jí začal silně nenávidět. Protože on mrchy a dívky fakt bytostně nesnáší.

Carl přikývl. „Ano. To jsem moc rád, že máte zájem. A neboj se, Stello, vím, na čem jsme se domluvili. Potřebuju tě na něco z tvého oboru. A vážně se ti omlouvám za to, že jsme se tu zdrželi, jak jsem říkal, Fae trvala na tom, abych vás seznámil,“ vysvětlil.

Trochu se mi ulevilo. Ale jen do té doby, než řekl, že ta svině jede s námi, protože tam má nějakou práci. *Výborně. To se mi moc nehodí. S Fae v patách, když jsem do toho uvrtala i Rascala...*

